

A woman with blonde hair is climbing a rope structure in a forest. She is looking up and smiling. The background is a dense forest with trees and foliage. The text is overlaid on the image.

holly bourne barátnők voltunk

Libertine

**holly
bourne
barátnők
voltunk**

Copyright © Holly Bourne, 2022
Hungárián translation © Nyáry Luca, 2024

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Holly Bourne: Girl Friends

Hodder & Stoughton, 2022

Eredeti borító

Borítófotó © Imogen Forte

Hátsó borító © Shutterstock

Borító dizájn: Anna Morrison

a lányaimnak

harmincegy

Ha tudtam volna, hogy ennyi év után váratlanul újra összefutok Jessicával, mást vettem volna fel.

Nem mintha ezzel megakadályozhattam volna abban, hogy jobban nézzon ki nálam, sőt, aznap semmilyen ruha nem segíthetett volna a megtépázott külsőmön. A menstruációs naptáram vibráló értesítésére keltem: *Figyelem! Ma észreveheted magadon a PMS jeleit!*

– Mi történt? – kérdezte Ben az alvástól még fátyolos hangon.

Megpuszítottam a gyűrött arcát, és a kezébe nyomtam a telefonomat.

Ránézett a képernyőre, aztán elmosolyodott.

– Köszí, hogy szóltál, előkészítem a pánikszobát. – Tenyerét az arcomra téve finoman megcsókolt, majd visszaadta a mobilomat, kikászálódott az ágyból, és készülődni kezdett.

Vigyorogva hallgattam a fürdőből kiszűrődő dúdolását, és elfoglaltam az ő térfelét az ágyban, hogy kiélvezzem testének hátrahagyott melegét. Mélyen magamba szívtam a párnájában megbúvó illatát, és arra jutottam, hogy valószínűleg nem létezik olyan PMS-tünet, ami képes lenne legyűrni a Ben által felszabadított oxitocint.

Vizesen tért vissza törölközőbe burkolózva, amit egyszerre találtam cukinak és szexinek.

– Izgulsz az este miatt?

– Minden oké lesz – sóhajtottam. Már a közelgő esemény említésétől is elszontyolodtam. – Majd próbálom elfelejteni, hogy éppen szembemegyek minden elvemmel.

– Nem mész szembe az elveiddel – nyugtatott Ben, kábé huszadjára. Odahajolt hozzám, hogy megcsókoljon, nedves testéről vízcseppek hullottak rám. – Tudod, Fern, néha a munka csak munka, de le kell nyelni a békát, hogy ki tud fizetni a lakbért. – A telefonjára pillantott, hogy meggyőződjön róla, nincs késésben. – És ha ez a „szerző” – idézőjelet formázott az ujjával – elkezd hülyeségeket beszélni, az az ő problémája, nem a tiéd.

– Ne legyél ilyen aranyos velem, amikor önző módon mindjárt elmész dolgozni, te zseniális, meztelen pasi! – mordultam rá.

Csókolózás közben felnevetett, engem pedig kis híján elfogott a hányinger a saját nevetséges boldogságtól.

– Indulnom kell. – Ben egy utolsó csókkal búcsúzott, aztán felegyenesedett, és előbb egy pólót, majd egy nadrágot húzott nyirkos testére. Amint végzett a fogmosással is, még felbukkant az ajtóban, kezében az elmaradhatatlan müzliszelettel, amit a buszon szokott megenni. – Később találkozunk, gyönyörűm! írd majd, ha végeztél. Bombasztikus lesz! – Felemelte a telefonomat, aminek a képernyőjén még mindig ott villogott az értesítés. – Légy óvatos, ha a PMS sötét oldalára lépsz, ifjú padavan! – figyelmeztetett Yoda mestert imitálva.

Képtelen voltam nem elmosolyodni.

– Idióta vagy, de nagyon szeretlek!

– Te is. Baszki. Elkések, már megint elkések! Oké. Rohanok.

Amint meghallottam a bejárat ajtó csukódását, azonnal visszazuhantam a párnájában megbúvó illatfelhő ölelésébe. Persze, végül csak igaza lett annak az appnak. Heather, a legjobb barátnőm szólt, hogy mégsem tud eljönni este, mert váratlanul beosztották a késői műszakba a rendelőben. Leejtettem a pirítósomat – persze a mogyoróvajás felére -, majd ráöntöttem egy medencényi kávé a jegyzeteimre, és képtelen voltam teljesíteni a Couch to 5K futós appom ötödik heti kihívását. Miután a zuhany alatt lemostam magamról

sikertelen, de izzasztó futásom nyomait, észrevettem, hogy az egész testem úgy felpuffadt, mint a kelt tészta. A gondosan kiválasztott szettem, amivel egy héttel ezelőtt még teljesen elégedett voltam, most úgy tapadt rám, mintha gúnyt akarna űzni belőlem. Hiába fürödtem meg, a hajam zsírosán csillogott és csapzottan lógott a vállamra. Megpróbáltam ugyan begöndöríteni, de megégettem a nyakamat, mire elhajítottam a hajsütővasat, és fennhangon önelégült kis rohadéknak neveztem. Erre a kis köcsög beégette magát bérelt lakásom műszálas padlószőnyegébe, én pedig egy teljes percig zokogtam az idegtől – de legalább még nem voltam kisminkelve.

Mire kiléptem a lakásból, sikerült vörös rúzzsal elfednem alacsony önbecsülesemet és ösztrogénszintemet, a hajsütőm által a nyakamba égetett vörös foltra pedig ráfésültem a hajamat. Egy jól bejáratott fekete, hosszú ujjú overallt viseltem, és vittem magammal egy arany színű magas sarkút is, amit a helyszínen terveztem felvenni. Haragosan támadott az eső, és már azelőtt bőrig áztam, hogy elértem volna a buszmegállóba. Megnyitottam a telefonom kameráját, és szelfi módban csekkoltam a külsőmet, de azonnal konstataáltam a vereséget. El kellett fogadnom, hogy ez a nap, és különösen a küszöbön álló esemény, hatalmas szívás lesz.

– De legalább senki sem lesz ott, akit ismersz – nyugtattam magam, amint a busz befordult a sarkon, és lefröcskölte az overallomat esővízzel.

– Fern, hát itt vagy! Borzasztó ez az időjárás, mi? – Gwen, a könyvesbolt rendezvényszervezője két puszit nyomott a levegőbe az arcom mellé, ahogy azt a könyvszakmában szokás.

– A február már csak ilyen – feleltem, miközben az esernyőmről kövér cseppek hullottak Gwen félcipőjére. – Jaj, bocs, hogy összevizeztelek!

Legyintett.

– Ne aggódj! Inkább ülj le! Hozhatok neked valamit? Egy kis teát? Kávét? Bort? Stacy még nem ért ide. – Az órájára pillantott, és elindult egy zsúfolt asztal felé, ahol ételt pakolt nekem egy papírtányérra, amit egyébként nem is kértem. Ismét ránézett az órájára, és egy frissen szeletelt dinnyét nyomott a kezembe.

– Köszönöm. Stacy nemrég posztolt az Instára. Már úton van a fodrásztól. Csak az eső miatt lelassult a forgalom.

Gwen összerezett.

– Aha. Érthető. Láttad, mekkora sor áll odakint? Annyira korán jöttek... Bőrig fognak ázni.

– Szerintem túl izgatottak, úgyhogy ez nem érdekli őket. – Sietve beleharaptam a görögdinnyeszeletbe, nehogy valami szarkasztikus megjegyzést tegyek.

– Meg szeretné nézni, hogyan rendeztük be a színpadot? Tudom, hogy tapasztalt vagy az ilyesmiben, de azért nem árthat még egyszer átvenni a dolgokat.

Annak ellenére bólintottam, hogy tudtam, inkább az ő idegei megnyugtatótatására kell mindent ellenőrizni, mintsem az én kedvemért. Követtem a folyosón át a hatalmas, üres színpadra.

Stacy túl nagy sztár volt ahhoz, hogy az esemény iránt érdeklődők elférjenek egy könyvesboltban, úgyhogy kibéreltek neki egy színháztermet.

Kiléptem Gwennel a vakító reflektorfénybe. Körülöttünk egy technikus futkározott és időnként tapsolt egyet. Úgy nyilallt belém a felismerés, mintha áramot vezettek volna a testembe: hihetetlen mennyiségű ember lesz szemtanúja ennek a felhajtásnak. A *Gah!* (az online magazin, ahol dolgozom) és a Stacy kiadója közötti együttműködés keretében engem kértek fel arra, hogy moderáljam az eseményt, ezzel hitelesítve a szerző memoárját. Amennyire tudtam, nem voltunk abban a helyzetben, hogy visszautasítsuk a pénzüket, szóval

kénytelen voltam úgy tenni, mintha nem vágtam volna dühömben hétszer a falhoz a könyvét, miután hétvégén elolvastam.

– Veszélyes ilyen rég túlhaladott hülyeségeket hangoztatni. Szerintem Stacy még életében nem járt pszichológusnál – magyaráztam Bennek ebéd előtt és után is, majd még kétszer, mielőtt lefeküdtünk aludni. – Persze azért kiplakátoljuk vele a *Gah!* főoldalát egy teljes hétre!

Felnevetett, és puszit nyomott a szemhéjamba.

– Gondolj csak bele, milyen nagy dolog, hogy épp te terjesztheted ezt a megkérdőjelezhető üzenetet!

Végignéztam a hatalmas helyiségen.

– Hűha, ez jó sok szék! – állapítottam meg.

Gwen elvagyorodott.

– Mondtam már, hogy egy óra alatt eladtuk az összes jegyet? Ez az egyik legsikeresebb esemény, amit valaha szerveztünk. A végén és az elején is említsd meg, hogy vegyék meg a könyvet. Annyian elfelejtik!

– Persze.

– Megmutassam a GWA-standot?

– A mit?

Elvezetett egy Stacy könyveivel roskadásig megpakolt asztal mellett. A toronyként magasodó, rikító pink halmok után megláttam egy *Gah!* molinóval ellátott nyomorúságos kis pultot, tele reklámcélú kulcstartókkal, amiket sejtésem szerint egyetlen ember sem kíván majd megvásárolni.

– Ez lesz a te asztalod. Itt lesz lehetőséged majd a végén beszélgetni a vendégekkel.

– Áh, remek! – válaszoltam, magamban átkozva a szerkesztőmet, Dereket, amiért nem figyelmeztetett erre. Senki nem jelezte nekem, hogy az esemény után még itt kell maradnom beszélgetni valami szedett-vedett standnál.

Gwen telefonja villant egyet, mire megkönnyebbülés áradt szét az arcán.

– Stacy megérkezett – suttogta, mintha legalábbis Beyoncé lépte volna át a küszöböt. – Siessünk!

– Hát nem FELHÁBORÍTÓ ez az idő? – Stacy hangja céltalanul lengett a térben, ahogy nyomában aprócska menedzserével bevonult a pihenőhelyiségbe. Tudta, hogy nem szükséges bemutatkoznia nekünk. – Teljesen feleslegesen töltöttem órákat a fodrásznál, hogy tökéletes legyen a frizurám! Jesszus! Eskü, mindjárt megölöm magam. Oké, rossz vicc, de tudjátok, milyen vagyok. Nincs valamelyikőtöknek egy telefontöltője? Egészségünkre! – Kikapott Gwen remegő kezéből egy kábelt, majd rávetette magát a falatkákra. – Hú, de fincsi ez a torta! Ez mind az enyém? Annyira cukik vagytok!

Miközben végignéztük, amint Stacy bekebelez egy cupcake-et, azon tűnődtem, hogy mikor kellene bemutatkoznom neki. A fiatal influenszer szereléséből arra következtettem, hogy valószínűleg van egy „könyvbemutatós szettek” táblája a Pinteresten, amit azután állított össze, hogy ráguglizott arra, hogyan is néznek ki az írók. Jól ismert merész, kaotikus ruházatát most egy vasalt fehér ingre, feszlős, sötétkék farmerre és magas sarkú cipellőre cserélte, és az egészet szigorú copffal, valamint egy pusztán dekorációként szolgáló vastag keretes szemüveggel koronázta meg.

– Azta! Még görögdinnye is van? Isteni! – Előkapta a mobilját. – Nézzétek, mennyire izgatott odakint a tömeg! – Aztán annyira belefeledkezett a közösségi médiába, hogy kezdett kellemetlenné válni, hogy még mindig nem köszönt senkinek. Magamra vállaltam a feladatot, és egy köhintéssel jeleztem a menedzserének, aki szintén a telefonjával volt elfoglalva.

A nő felpillantott, az arcán izgatottságnak álcázott erőlködést láttam.

– Te vagy Fern, ugye? Istenem, úgy örülök, hogy végre megismerhetlek! – Felpattant a helyéről, és tőle is kaptam egy légpusztit.

– Én is örülök neked. Mi a helyzet?

– Örület, tényleg örület! Épp ma tudtuk meg, hogy felkerültünk a bestsellerlistára. És még csak három napja publikálták!

– Ez tényleg szuper.

– Azért sokat köszönhetünk neked, és persze a magazinnak is.

– Örömmel támogatjuk Stacyt!

A hátunk mögött Stacy éppen feltartott telefonnal filmezte magát.

– Na hölgyek, urak és mindenki más... Így néz ki a back– stage! – Cseppnyi zavartság sem szűrődött ki a hangjából. Amikor felém fordította a telefont, önkéntelenül behúztam a hasamat, és úgy tettem, mintha nem tudnám, hogy éppen négyszázötvenezer követője figyel engem a képernyő másik oldalán.

– Stacy? Lenne egy perced? Szeretnék bemutatni Fernnek, a nagyszerű moderátorunknak!

Az influenszer felemelkedett, hogy megrázhassa a kezemet.

– Örülök a találkozásnak! – A legelbűvölőbb mosolyát villantotta rám, mintha én is egy rajongója lennék. – Fern, ugye?

A menedzsere felvilágosította a részletekről.

– Fern szerkeszti a *Gah!* magazin mentális egészség rovatát, és ő alapította a *Várd Ki a Holnapot! projektet*. Emlékszel? Pár éve felkaptak a neten egy blogbejegyzést, ami arra bátorította az embereket, hogy posztoljanak érveket, miért érdemes életben maradni. Ő kezdte az egészet!

Stacy arckifejezése szemmel láthatóan megváltozott, amint rádöbbsent, hogy én is ismert vagyok.

– Úristen, hát hogyan emlékeznek! *Imádtam* azt a kihívást! Tudtam, hogy ismerős vagy valahonnan. Muszáj csinálnunk egy közös képet.

Hayley, segítenél? – Odadobta a menedzserének a telefonját, és az arcát hozzányomta az enyémhez.

A helyzet kínossága a gerincemig hatolt, ahogy próbáltam olyan pózba vágni magam, amitől nem tűntem elkésérítően öregnek. A szemem sarkában a szarkalábak éles kontrasztot képeztek Stacy tükörsimára vakolt arcával. Ez is csak egy a fiatalság számos előnye közül. A fiatalok például bohém cuccokban sem néznek ki úgy, mint egy kecskepásztor, és különösebb erőlködés nélkül megértik a TikTok működését is, ahogy a generdek széles spektrumát, és azt is, hogy melyik zabtej lesz a lezetikusabb választás a héten.

A kamera kattant egyet, Stacy pedig azonnal megragadta, és gyorsan ránagyított a saját arcára, mielőtt viaszasüllyesztette volna a mobilt a zsebébe.

– Én is örülök, hogy végre találkozunk – ujjongtam. – *Odavagyok a könyvért!*

Már ismertem a könyvszakma tipikus hazugságait. Az első, amikor úgy teszel, mintha az egész művet elolvastad volna, és a másodikat, amikor azt füllented, hogy tetszett.

Úgy tűnt, Stacy is tisztában van az előregyártott panelekkel, mert elmosolyodott, és viszonzásul elsütött egy hasonlóan semmitmondó bókot.

– Tényleg? Köszönöm. Ez nagyon sokat jelent tőled, Fern.

Tőlem, vagyis a nőtől, akit két perccel ezelőtt mutattak be neki.

Bambán vigyorogtunk egymásra, lefogadtam volna, hogy az ő arca is fáj.

– Tudunk beszélni kicsit, mielőtt kezdünk? – kérdeztem. – Átvenni a kérdéseimet?

Összeráncolta a homlokát.

– Nem bánod, ha ezt most inkább kihagyjuk? Tudod, jobban szeretem, ha spontán történnek a dolgok.

– Ó... Rendben.

Hayley, a menedzser, látszólag a semmiből teremtett mellettem, az immár ülő Stacy pedig ismét belemerült a telefonjába. – Stacynek nagyon közvetlen kapcsolata van a követőivel, úgyhogy minden simán fog menni – biztatott.

– Rendben.

– Igazából csak hagyd, hogy önmagát adja, és tökéletes lesz.

– Rendben.

Az esemény épp olyan borzalmas volt, mint amilyennek gondoltam, miután elolvastam a könyvet. Nem mintha bárki észrevette volna, mennyire gáz ez az egész, vagy különösebben érdekelte volna. De legalább nem ártott sem az én jó híremnek, sem a *Gah!* magazinénak. Sőt, mivel Stacy kedvesen megjelölt a posztjában, testközelből nézhettem végig, ahogy a zokogásig meghatódott rajongók hada kifejezi háláját az inspiráló este csodás energiáiért. Az tuti, hogy hosszú ideje ez volt a legkönnyebben szerzett pénzem. Amint felkerült ránk a mikrofon, kiálltunk a sikító tömeg elé, ahol elég volt egyetlen kérdést feltennem, hogy kitöltsem a megadott negyvenperces időkeretet:

– Szóval Stacy, mi vitt arra, hogy megírd ezt a könyvet?

Stacy innentől egy csapongó monológba lendült, amit szó szerint képtelenség lett volna félbeszakítani. Pedig részletekbe menően felsorolta az összes lehetséges módszert az öngyilkosságra, ami átfutott az agyán, miután egy felkapott YouTube videója után mindenki rászállt.

Megrendülve próbáltam közbeszólni, ahányszor figyelmen kívül hagyott egy újabb, a segélyszervezetek által fontosnak tartott irányelvet. Ahogy ez a huszonnégy éves lány a rázós szakításáról szónokolt, képtelen voltam eldönteni, hogy meg akarom ölelni, vagy inkább hozzávágnék egy jókora pszichológiai könyvet, ami nem a szellemírók által összetákolt memoár. Persze, egyiket sem tettem meg, inkább elővettem a legjobb pókerarcomat, emlékeztetve magam, hogy ez az

egész a magazinról szól, és nem rólam. Miután répaasztúnak nevezte az exét – mire a közönség vastapsban tört ki az ideges szülők kivételével, akik elkötelezett, nagyjából tizenéves gyerekeiket kísérték el ide -, az esemény gyorsan véget ért.

Állva tapsolták Stacyt, én meg sok-sok könnyes szempárt véltem felfedezni.

Színpadiasán rámutattam:

– Hölgyeim és uraim, Stacy Smith-t hallhatták! – A tömeg tovább örjögött, én pedig gyorsan belemormogtam egy lelkeséglyvonat telefonszámát a mikrofonba, mialatt a vendégek sorokba rendeződtek, hogy megküzdjenek Stacy aláírásáért.

Stacy izzadtan, de boldogságtól csillogó szemmel fordult felém.

– Ügyes voltál – súgtam, igyekezve leplezni az őszintétlenséget a hangomban. – Mindenki odáig volt.

– Köszönöm, te *csodás* moderátor vagy. Tényleg örülök, hogy megismerhettelek. Igyunk meg egyszer egy kávé.

– Jó ötlet!

Az életben többet nem beszéltem vele ezek után.

Gwen felénk sietett, alig tudta palástolni az est sikere feletti izgatottságát.

– Készen állunk! – mondta, és a sóhajtozó rajongók tömegén keresztül odavezette Stacyt a dedikálásra kihelyezett asztalhoz. Én nem túl lelkesen követtem őket, de segített a tudat, hogy már csak egy órát kell kibírnom, és utána hazamehetek Benhez.

Láttam, hogy amíg Stacy asztalánál tömött sorok kígyóznak, addig az enyém előtt csak lézengenek. A promóciós kulcstartó ezúttal sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, de mivel ketten mégis várakoztak a stand előtt, hálásan ültem le a székemre.

– Jó estét! – köszöntöttem a nedves, sötétkék viharkabátot viselő középkorú nőt.

– Jó estét! – visszhangozta, és felemelt egyet a kulcstartók közül. – Ezek ingyenesek, ugye?

Bár senki nem informált erről, bólintottam.

– Bizony, teljesen ingyen vannak.

– Nagyszerű – felelte, és legalább tízet beletömött a zsebébe, majd szó nélkül távozott.

Ez teljesen normális, emlékeztettem magam, majd fogadtam a következő sorban állót. Fiatal lány, úgy huszonegy körül lehetett. Zavarbaejtően összeszedettnek tűnt a trendi szerelésében. Ő is felkapott egy kulcstartót, és elnevette magát.

– Segíthetek valamiben? – kérdeztem.

– Caroline vagyok – válaszolta, mintha ismernem kéne.

– Szia, Caroline...

– Csak azt akartam mondani, hogy nagyon szeretem a *Várd Ki a Holnapot!* – posztokat. Én is beküldtem egyet...

– Nem mondd! – mosolyogtam rá. – Tényleg? És mi volt a te okod?

Ismét kuncogott egyet, az arcszíne majdnem ugyanolyan lila lett, mint a rúzs.

– Azt hiszem, enyém volt a tizenkétezer-nyolcvanharmadik. *Az első igazi őszi nap.*

– Az valóban egy jó ok.

– Köszönöm.

– Kérsz egy kulcstartót? – kérdeztem, de megrázta a fejét. Nem tudtunk már mit mondani egymásnak, Caroline mégsem mozdult mellőlem. Úgy tűnt, nem kíván csatlakozni a Stacyt körülrajongó tömeghez. Finoman egymásra mosolyogtunk, és éppen próbáltam rájönni, hogy mit akarhat még, amikor...

– Igazából csak meg akartam kérdezni, hogy tudsz-e segíteni nekem. Amióta az eszemet tudom, újságíró szeretnék lenni... – És Caroline rám

zúdított egy betanult szöveget az álommunkáról. Mintha az interjúalanyom lenne.

Gépiesen pislogtam és mosolyogtam, miközben felsorolta az összes tantárgyat, amiből emelt szinten érettségizett, majd a jegyeit, és hogy melyik egyetemeket nézte ki magának. Azon tűnődtem, hogyan tudnám a lehető legudvariasabban a tudára hozni, hogy nem áll módomban munkát adni a *Gah! -nál*.

– Szóval elküldtem a Vogue-nak a szakdogám első oldalát, de azóta se jeleztek vissza. Neked van esetleg kontaktod hozzájuk?

Még pár percre hagytam, hogy részletezze az önéletrajzát, kitérve jelenlegi gyakornoki állására egy helyi hírlapnál, amíg rám nem mosolygott a szerencse egy újabb sorban álló képében.

– Ha már a *Gah!* a téma, van most esetleg nálatok valami... Feltartottam a kezem.

– Sajnálom, Caroline, de vár mögöttem valaki.

– Ó, okés – pillantott hátra.

Most, hogy sikerült leráznom, előtört a nagylelkű énem. Jól tudtam, mit érez: én is voltam fiatal, éhes és elkeseredett, arra vágyakozva, hogy megtaláljam a titkos kódot, ami kinyitja az ajtót az álomélet felé.

– Figyelj, szerintem tök jól csinálod – szóltam utána. – Csak légy türelmes, és eljön majd a te időd. És nagyon köszönöm, hogy eljöttél.

– Hát akkor szia. – Caroline gyorsan távozott. Még egy köszit sem kaptam tőle, de végül is pontosan ezt vártam egy évszak-fetisisztától, főleg egy őszmániástól.

Lehunytam a szemem, és igyekeztem erőt gyűjteni a harmadik, és egyben utolsó kulcstartóért kuncsorgó vendég fogadásához. Hálás leszek. Elbűvölő. Türelmes. Az estének mindjárt vége.

– Bocsánat, hogy megvárattalak – kezdtem, a mondat közepén felpillantva. – Te jó ég! Jessica!

És varázsütésre eltűnt a színházterem, én pedig újra tinédzser lettem.

tizennégy

2000. szeptember

Letöröltem egy szempillaspirálfoltot a tükörről, és alaposan szemügyre vettem a tükörképemet. Az egyenruhám még mindig jó volt rám, ami eléggé meglepett, tekintve, hogy hat hónapja nem viseltem. Még nem volt nyolc óra, de odakint már javában tombolt az indián nyár. Egy árva fuvallat sem szökött be az ablakon, mégsem voltam hajlandó a rövid ujjú blúzomat felvenni az első napra. Gondosan kiszámoltam, hogy mennyire tűrhetem fel a pulóveremet, hogy épp ne Játszódjanak a sebek. Ma mindenki ezeket fogja keresni rajtam.

A hányinger összeszorította a gyomromat, miközben ott ültem a gabonapelyhem felett, anya pedig olyan nyugtalan volt, hogy szinte éreztem, ahogy a frissen mosott hajszálaim égneek állnak az idegességétől vibráló levegőben.

– Rendben leszel? – kérdezte ismét a zöld teáját kortyolgatva. – Biztosan készen állsz?

– Jézusom, anya, nem lesz semmi bajom! – A kanálnyi ázott gabonapelyhet visszajtettem a tálba. – Amyvel a sarkon találkozunk.

– Ne vigyelek el titeket? Ha túl sok lenne ez az egész.

– Anya!

– Nem minden napra gondoltam, csak most, hogy visszamész.

– Sétálni fogunk, minden oké lesz.

– Jól van, én kérek elnézést, hogy próbálok segíteni.

Végigvenni a reggeli elindulás gépies rutinját olyan szürreális volt, mintha felidéztem volna egy régi darab szövegét, amiben valaha

játszottam. A saját lábnymaimban lépkedtem: bepakoltam ajansport hátizsákomba, megmostam a fogamat, ellenőriztem, mennyi pénz van még a telefonomon, és előkapartam a régi tolltartómat, benne a beszáradt, eperillatú zselés tollaimmal. Az egész nyári időszakot kihagytam. Amikor utoljára kellett végigcsinálnom ezt a rutint, még húsvéti tojásokat árultak a boltokban, erre most már szeptember volt. Anya aggódó tekintete szüntelenül követett, és sorban tette fel az örült kérdéseket, amik inkább az ő megnyugtatóására szolgáltak, mint az enyémre.

– Elég lesz az egyenleged, hogy fel tudj hívni, ha baj van? De az iskolai telefont is használhatod. Nem viszel egy müzliszeletet? Vigyél egyet! – Gyorsan becsúszta a nasit a táskámba, miközben feldobtam a vállamra. – Hívni fogsz, hogy menjek el érted előbb? Mert lesz egy meetingem, és jobb lenne, ha előre tudnám, ha szerinted nem fogod kibírni az egész napot.

– Szia, anya!

– Bármikor hívhatsz. Bármikor! Csak ne tíz és négy között!

A házunk és az utcasarok közötti szakaszon végre elmerülhettem a saját szorongásomban ahelyett, hogy anyámét szívtam volna magamba. Az utcánkából kiérve megálltam, és megmarkoltam összeszoruló torkomat, hagytam, hogy hatalmába kerítsen az előttem álló nap fojtogató rémképe. Elfogott a pánik az engem bámuló szemek gondolatától. Pánik, hogy mennyire melegem lesz az egyenruhámban. Hogy képtelen leszek pánikolás nélkül végigcsinálni egy egész napot, pláne úgy, hogy még tanuljak is közben valamit. Pánik amiatt, hogy Kimnek sikerült belemélyesztenie a szánalmas karmait Amybe, és ellopta tőlem a legjobb barátnőmet. Pánik, hogy a vastagon magamra kent Rímmel korrektorom mégsem fedi el a pattanásaimat. És pánik, hogy a pániktól ismét tompa leszek, és belezuhanok abba a pokoli mentális gödörbe, ahonnan hónapok óta próbálok kimászni. Már is

beleizzadtam a pulóverem szintetikus szövetébe, ami egyértelművé tette a tényt, hogy az életem teljesen élehetetlen. Minden egyes nap átvonszolni magam az üvegszilánkokon... és mégis miért? Hogy leérettségizzem? Hogy felvegyenek az egyetemre? Hogy legyen munkám? Életem? Hát miféle szárnalmas élet lenne az? Egy olyan élet, ahol minden nap nehéz és könnyörtelen, és a boldogság csupán apró buborékokban bukkan fel, hogy egy pillanatra megszakítsa a szenvedésemet. Azt gondoltam, ez nem érheti meg az erőfeszítést. Ezért ne adjam fel? Mi lenne, ha kiszállnék? A semmi biztosan jobb lehetőség, mint a túlélésért folytatott harc...

...És itt ráébredtem, mit is csinálok. Felismertem, hogy az aggodalmaim spirálba tekeredtek, hogy a levegő a mellkasomban rekedt, és a felismerés a legfontosabb lépés. Ezt már megtanultam a terápián. A mellkasomat óvatosan ütögettem, hogy megnyugodjak.

Felismerem, hogy megint az öngyilkosságra gondolok, mondtam magamnak.

Észrevettem, hogy azonnal a legrosszabbat feltételezem. Alábecsülöm a saját megküzdési képességeimet, és túlbecsülöm az élet nehézségeit.

Addig dörzsöltem a szívemet a pulcsimon keresztül, amíg az ujjaim szinte izzottak a statikus energiától, és köszönhetően az erős gyógyszereknek, amiket még mindig szedtem, a trükk működött. Sikerült rövidre zárnom a semmibe vezető gondolatspirált.

Mint kiderült, épp időben, mert ahogy befordultam a sarkon, megláttam Kimet, aki Amyvel együtt várt engem.

– Úristen, Fern, hogy nem sülsz meg? – húzott magához Kim egy barátságosnak szánt, de érezhetően őszintétlen ölelésbe. – Nem hiszem el, hogy *pulcsiban* jöttél! *Egy milliárd* fok lesz ma. Mennyire béna már, hogy pont az első napunkra ér ide a hőség!

– Jól vagyok, nincs melegem – hazudtam.

Amy megölelt, Kim pedig aggódva méregetett minket. Az iskola felé vezető ismerős úton egyikünk sem hozta fel Kim jelenlétét, aki húsz percre lakott tőlünk az ellenkező irányban. Lopva rápillantottam, és felszaladt a szemöldököm, amint észrevettem vadiúj frufruját. Amyvel mindketten szoros, zselével a fejükre nyalt lófarkokba kötötték a hajukat, csak szellős egyenfrufrujuk lengedezett szabadon.

– Menő frufru – jegyeztem meg.

Kim végigsimította a homlokába hulló tincseket.

– Ó, köszí. Tényleg tetszik? Szerinted nem túl rövid? Tegnap vágattam le.

– Nagyon cuki. Pont olyan, mint Amyé.

A lányok vihogásban törtek ki.

– Már majdnem ikrek vagyunk – erősítette meg Amy, akit látszólag nem különösebben izgatott, hogy lemásolták a frizuráját. – Nemrég egymástól függetlenül ugyanazt a lila bolerót vettük meg a Topshopban...

– Nagyon durva – mondta Kim. – A múltkor még a mekiben is megkérdezte valaki, hogy testvérek vagyunk-e.

– Azta!

– Ugye? Tenerife óta, mondhatni, ugyanazzá az emberré váltunk.

Elhúztam a számat, és a fényes fekete iskolai cipőmet bámultam. Kevesebb mint két percbe telt, hogy Kim felhozza a nyaralásukat Tenerifén. Ráadásul úgy beszélt róla, mintha legalábbis a lövészárokból jöttek volna vissza. Emlékeztettem magam, hogy Amy az *én* legjobb barátnőm már hetedik óta. Csak sajnálatból kezdett el Kimmel lógni, mert kellett neki a támogatás a szülei válása után. Ez azonban nem tartotta vissza attól, hogy most belekaroljon Amybe, mire én meg lejjebb rángattam a pulóverem ujját, és a másik oldalról karoltam a barátnőmbe. Hárman elfoglaltuk az egész járdát.

– Úristen, Amy, emlékszel Chrisre Teneriféről? – kezdett bele Kim. – Annyira jól nézett ki! Nem hiszem el, hogy furának találta, amikor sorban álltunk a reggelihez. Olyan ciki volt... Jaj és amikor karaokézni voltunk! Nagyon beütött az a Bacardi Breezer, amit anyu vett nekünk!

Amy felsóhajtott a nosztalgiázás hallatán, Kim pedig árgus szemekkel figyelte a reakcióját. Rádöbrentem, hogy mindketten tartottunk ettől a naptól. Én azért, mert nem voltam biztos benne, hogy képes leszek úgy iskolába járni, hogy közben ne fantáziáljak az öngyilkosságról, Kim pedig azért, mert nem tudta, hogy a visszatérésemmel ismét lefokozzák-e tartalék barátnővé. Bár a tíz perccel előbbi halálvágy még mindig dolgozott bennem, már nem tudtam eldönteni, hogy melyik lenne a rosszabb: a) meghalni, vagy b) elveszíteni Amyt, a legjobb barátnőmet.

Az iskolához közeledve kicsit lelassítottam.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött Amy. – Félsz?

– Okés vagyok. Csak nem akarom, hogy bámuljanak.

– Nem fognak – szólt közbe Kim. – Tuti mindenki elfelejtette a szünet alatt.

Nem sikerült meggyőznie.

– Hmm.

Amy meglapogatta a hátamat.

– Mi itt vagyunk neked, oké? Konkrétan bárkinek behúzok, aki meg mer bámulni. Kivéve persze, ha csak azt bámulja, milyen szexi lettél a nyáron.

Felnevettem.

– Az nem valószínű.

– Dehogynem! Nagyon megnőtt a hajad. Fantasztikusan néz ki. – Maga elé tartotta az egyik hosszú, eperszőke tincset, mintha bajusza lenne, mire felkacagtam.

Ez volt a vigasztalás menete a tizenhárom év feletti lányok körében – ha egy barátod gondjai túl nagyra nőnek, figyelemelterelésként megdicséred a külsejét.

Kim felsóhajtott.

– Hát, én remélem, Matt megbámul, és azt gondolja, milyen atom jól nézek ki az idén. Mondtam már, hogy nemrég köszönt nekem MSN-en?

Egy röpké pillanatra elkaptam Amy pillantását, és némán megegyeztünk, hogy támogatjuk Kimet a rajongásban. Azóta volt megszállottja Matiné, hogy nyolcadikban egyik napról a másikra jó pasi lett. A Kimmel való barátságom következtében akaratlanul is mindent tudtam a fiúról: ismertem a csillagjegyét (Kos), a kedvenc színét (kék), korábbi kapcsolatainak teljes történetét (Karly, két napig jártak hetedikben, majd Gail, akivel a kilencedikes osztálybulin csókolózott, de utána azt mondta neki, hogy nem áll készen egy kapcsolatra), valamint a választott érettségi tárgyait. Látszólag semmit sem érzékelt Kim rajongásából. A naivitása már-már a vakság határát súrolta, még azt sem vette észre tavaly, amikor Kim követte. („Épp arra sétáltam, mint ő, és véletlenül megláttam, hol lakik.”)

– És mi volt? – érdeklődött Amy. – Írt valami mást is?

– Hát megkérdeztem, mizu vele, de nem válaszolt. Szóval kijelentkeztem, aztán újra bejelentkeztem, de nem köszönt megint.

Miközben Kim tovább áradozott Matt külleméről, arra jöttem rá, hogy valahol megnyugtatónak találok ezt a beszélgetést. Olyan könnyed – mintha az elmúlt hat hónap meg se történt volna. Amy és én ismét összenéztünk, és lopva egymásra mosolyogtunk. Az összekacsintás izgalma melegséggel töltötte el a szívemet.

– Jól vagy? – kérdezte Amy újra, amint elértük az iskola kapuját.

– Ne feledd, Fern – tette hozzá Kim -, hogy melletted vagyunk. Ha bárki bármit mond, csak szólj nekünk! Mi vagyunk a testőreid.

Nem kerülte el a figyelmemet a többes szám első személy használata, amivel magára és Amyre célzott. Ásítva nyújtózkodtam, amitől a pulóverem műszálas anyaga megfeszült izzadt hónaljamon. Hirtelen ólmos fáradtság telepedett rám. Nem volt erőm, hogy megküzdjek a legjobb barátnőmért. Legalábbis nem most rögtön. Csak túl akartam élni a két évet, ami még hátravolt a suliból. Első az életben maradás, utána jöhetnek a barátok.

Akkor még nem tudtam, hogy a kettő milyen elválaszthatatlanul egymásba gabalyodik.

Az iskola szaga ugyanolyan volt, mint amire emlékeztem. Ez tűnt fel elsőként. A savas viszketés csiklandozta a torkomat a fanyar aromától, amint beleolvadtunk a bejutásra váró egyenruhás diákok homogén seregébe. Testszagot leplező Axe Africa dezodor szagának keveréke ült a levegőben. Amint átfurakodtunk a tömegen, és beléptünk a tizedikesek folyosójára, hirtelen teljes erővel megrohant az iskolába járás ténye. Az első nap energiájától pulzáló tinédzserek zshivaja időnként elnyomta a szekrényajtók tompa csattanását. Mindenki kérdezgetett, mesélt vagy dicsekedett, próbálva egy egész nyár eseményeit belesűriteni a csengő megszólalása előtti néhány percbe. Mindenki tudni akarta, ki lett dögösebb vagy veszítette el a szüzességét, esetleg kinek jött össze mindkettő. És mindenki engem bámult, ahogy elhaladtam mellettük, tekintetük rátapadt a pulcsim hosszú ujjára.

– Mindenki engem néz.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatott Amy. – Ne felejtsd el, milyen az iskola! Holnapra megunják az egészset.

– Remélem, igazad van.

– Persze, hogy igaza van! – harsogta Kim, láthatóan élvezve, hogy érkezésünk elég volt ahhoz, hogy kettéválassza a tömeget a folyosón.

A csengő ismerős hangjára öleléssel búcsúztam a lányoktól. Ők az évnnyitóra indultak, nekem viszont időpontom volt az iskolai

tanácsadóhoz, Wendyhez, akiről azt gyanítottam, hogy még aludni is gyöngysorban szokott. Az irodájában részletesen felsorolta az iskola intézkedéseit, amelyeket annak érdekében hoztak, hogy a mentális betegségem ellenére is sikeresen levizsgázhassak. Nem kell bemennem a reggeli gyülekezésre. Csütörtökönként előbb elmehetek fizikáról, hogy odaérjek a kognitív terápiára. Beraktak pár emelt szintű órára a várható jegyeim alapján, és majd meglátják, hogyan boldogulok. Miközben Wendy felvázolta, mennyi átszervezés kellett ahhoz, hogy újra normális kamaszként funkcionálhassak, éreztem, hogy a madzag, ami a földhöz kötött, elpattan, és ismét elszállok a valóságból. A fejem bólogatott, a szám a köszönöm szót formálta, de mintha a plafonról néztem volna le magamra.

Ez nem én vagyok! Ez nem az én életem! Nem lehet az. Nem így kéne lennie.

– Szóval mi lesz az első órád? – kérdezte Wendy, amivel visszarántott a testembe. – Nézzük csak... irodalom? Az az egyik kedvenced, nem?

A torkom összeszorult, úgyhogy csak bólintottam.

– Milyen szuper első lépés!

A csengő megrengette a belsőmet. Elfelejtettem már, milyen fülsüketítő.

– Igazán remek nap az újrakezdésre – terelgetett Wendy kifelé, és hangjában újdonsült határozottságot véltem felfedezni.

– Úristen, Fern, HOGY VAGY? – pattant fel Abigail Goddard, amint becsoszogtam az irodalomórára, és magához ölelt, pedig sosem voltunk igazából barátok. Újdonsült mellei neki– préselődtek a lapos felsőtestemnek, a pulóverünk kis híján szikrázott a súrlódástól.

– Jól vagyok, köszí – motyogtam. – És te hogy vagy?

– Én is jól vagyok, köszí. Milyen volt a nyarad?

– Az király volt.

– De most *őszintén*, hogy érzed magad? – Abigail színlelt aggodalommal oldalra biccentette a fejét, a fedett karomat kémlelte, bizonyára az ebédlői pletykákhoz keresett szaftos infokat.

– Jól, már mondtam... – A tudóm összepréselődött. Pont ettől féltem. A tábla felé nyújtogattam a nyakamat, hátha Mr. Dudley jelenléte megment a megaláztatástól. De a tanárunk késett, rám hárítva a feladatot, hogy elhessegessem az aggódó együttérzésnek álcázott kíváncsiszkodást.

A felmentés nem várt helyről érkezett az évfolyam perverze, Richard személyében. Felsikoltottam, amint a pulcsimon keresztül megpendített melltartópántom nekicsapódott a hátamnak.

– Fern! Hallom, totál megkattantál! – üdvözölt, majd megismételte a mutatványt Abi melltartójával is. – Abi! Új csöcseid lettek! Elfoglalt lehettél a nyáron.

– Jézusom, Richard, annyira undorító vagy! – vágta oldalba Abigail, és keresztbe fonta a karját.

Richard röhögött, és követett engem a terem hátsó végébe.

– Na, mondd már el, tényleg diliházban voltál? – kérdezte az asztalomra huppanva. – Ott adnak még kényszerzubbonyt? Azt csiripelték a verebek, hogy túlادagoltad magad, vagy felvágta az ereidet. Esetleg mindkettő?

– Istenem, Richard, kussolj már! – sziszegtem.

Önelégült vigyor terült szét pattanásos arcán.

– Vagy előbb begyógyszereztél, hogy ne fájjon annyira, amikor vagdosod magad?

– Fogd be, te szánalmas perverz! – feleltem. – Csodálkozol, hogy inkább meghalnék, mint hogy minden egyes nap a te kurva pofádat bámuljam?

Az osztály nevetésben tört ki, ezzel elárulva, hogy végig figyeltek minket.

– Úúúú! Ne kattanj már be teljesen! – Richard védekezően feltartotta a kezeit.

– Húzz a fenébe, te faszkalap SZŰZ!

A röhögés betöltötte a termet, ahogy Richard lehülyepicsázott, majd visszavonulót fújt, és a helyére ment, pont amikor Mr. Dudley a tanároktól megszokott jóhiszeműség felhőjén lebegve belibbent az ajtón.

– Jól van, gyerekek, csituljunk el! – mondta, és figyelemfelkeltésként tapsolt egyet. – Isten hozott titeket az emelt szintű irodalomórán. Az a remek hírem van, hogy mindjárt belekezdhetek a világ egyik legjobb regényébe. – Mr. Dudley szétosztotta a padosorok között a *Mindig is a kastélyban éltünk* keménykötésű példányait, majd megfordult, és írni kezdett a táblára.

Annyira lefoglaltak a tennivalók – elővenni a füzetemet, és felírni a dátumot anélkül, hogy elbőgném magam -, hogy észre sem vettem az új lányt, aki mögöttem ült a sarokban.

Abi továbbadta a könyvkupacot, én pedig leemeltem egyet a tetejéről, majd hátrafordultam, hogy én is továbbadjam. És akkor megláttam őt. A hosszú, sötét hajzuhatag mögül előbukkanó gyönyörű arcot. Hozzám hasonlóan ő is a pulóvere ujjába rejtette a karját. Pont olyan riadtnak és oda nem illőnek tűnt, mint amilyennek én éreztem magam.

– Köszö – bólintott, amint átvette, majd továbbpasszolta a könyveket. A hangja rekedtes volt és szexi, egyáltalán nem illett a korához.

– Új vagy?

Mosolyogva bólintott, kezét a szája elé kapta.

– Ez az első napom. Majd elsüllyedtem szégyenemben, amikor mindenki előtt bemutattak a reggeli megbeszélésen.

– Ügyes voltál – hazudtam, hogy ne kelljen bevallanom, nem voltam ott. Azt latolgattam, hogy vajon ő is végighallgatta-e a vitámat Richarddal. – És hogy tetszik itt?

– Még nem tudom – hezitált. – Fura – fintorodott el.

– Mi a fura benne?

– Ez a sulis... Ugyanolyan szaga van, mint az előző iskolámnak.

Egyetértően felkacagtam.

Ő csatlakozott hozzám, kivillantva apró, hegyes fogait.

Éreztem, hogy elfog valami különös bizonyosság, ahogy a sors megragad és az új lány felé taszigál, és ebből rögtön tudtam, hogy barátok leszünk. Hogy ez elrendeltetett.

– Na, mindenki figyeljen! Első fejezet, első oldal. Ki akarja kezdeni az olvasást?

Közelebb hajoltam hozzá.

– Fern vagyok – suttogtam.

Elmosolyodott, és már tudtam, hogy ő is érzi, barátok leszünk.

– Szia! Én meg Jessica.

harmincegy

– Azta, Jessica! – Nagy nyikorgás közepette arrébb húztam a széket, és megkerültem az asztalt, hogy magamhoz ölelhessem régi barátomat.
– Úristen! – Ismétелgettem. – Istenem, istenem, már ezer éve.

Ölelés közben azonnal feltűnt, milyen vékony, a kabátja és a teste közötti résben meggyűrődött a szövet, ahogy átkaroltam.

A vállamba bújva nevetett. Ugyanaz a karcos nevetés volt ez, mint amit régről ismertem, és hirtelen elvesztem az emlékek tengerében.

– Meglepetés!

Én is felnevettem, annyira valószínűtlen volt. Ahogy kibontakoztunk az ölelésből, az asztalomra telepedtem, és magamba szívtam a látványát.

– El sem hiszem, hogy itt vagy!

– Nem baj, ugye?

– Dehogy! Csak annyira... megleptél! Ennyi... Évek óta nem láttalak, Jessica!

Mi a fenét kereshet itt? Több mint egy évtized telt el, mióta utoljára láttam.

Ismét felkacagott, mosolyát a keze mögé rejtve, és a mozdulat egy újabb elfelejtett emléket szabadított fel. Jessica mindig eltakarta a mosolyát, mert úgy gondolta, túl hegyesek a fogai.

– Örület, mi? Harmincasok vagyunk. Harmincasok! És nem azért Fern, de... – mutatott rám a kecses kezével – elképesztő vagy! Ez az egész elképesztő. Büszke vagyok rád!

Tényleg itt volt! Felbukkant az életemben, és azt mondta, hogy büszke rám, mintha semmi sem történt volna. A jelenléte egyszerre volt sokkoló és a legtermészetesebb dolog a világon. Mint amikor találsz egy régen nem hordott, elfeledett cipőt a szekrényedben. Egyetlen perc alatt

tíz évet öregedett. Magamba szívtam az új külsejét a ráncokkal. Mintha csak ráraktam volna egyet azokból az öregítő filterekből. Most is épp olyan hibátlan és ragyogó volt a bőre, mint amit annak idején szenvedélyesen irigyeltem tőle, ám ezen az új változaton már észrevehetőek voltak finom mélyedések, főként a szeme körül. Az állkapcsa már nem volt olyan kontúros, mint régen, sötét haja pedig szárazabbnak tűnt az ősülő szálakat elfedő festéktől. Mindent egybevetve azonban még mindig káprázatosán nézett ki. Káprázatosán és roppant összeszedetten. Élénkrózsaszín kabátot viselt sötétkék, tépett farmerral, amit egy csodaszép csizma szárába tűrt be. A szettje, ahogy tőle megszoktam, egyszerre volt érett, kifinomult, egyedi, laza és stílusos. Én pedig rögtön visszaváltoztam tinédzserré. Puffadtnak és időtlennek éreztem magam a nedves hajammal, a krumplifejemmel, az ocsmány, lestrapált overallomban.

De Jessicát látszólag hidegen hagyta, hogy épp most nyerte meg a „ki öregedett szebben” versenyt. *Biztosan megszokta már,* gondoltam keserűen. Lenyűgözött, hogy milyen könnyedén éledt fel bennem a tinikori féltékenység. Őt viszont jobban érdekelte a körülöttünk zajló nagyszabású esemény, és ide-oda forogva csodálta a grandiózus színháztermet.

– Nem akkora cucc – mondtam. – Csak moderálok.

– Fern, kábé ezer ember van itt!

– Az lehet, de nem miattam jöttek.

– Jól van, azért engedd már meg, hogy örüljek neked! – Ismét vigyorogni kezdett – ezúttal elfelejtette eltakarni a száját -, én pedig viszonoztam.

Egy pillanatra teljesen megfeledkeztem magamról. Ennyi idő után is létezett az a különös energia, ami a megismerkedésünk napján hozzá húzott. A kapocs képes volt közöttünk áthidalni a váratlan találkozás

teremtette szakadékot. Évek óta nem beszéltünk egymással, és sosem beszéltünk arról, miért nem beszélünk.

– Még most sem hiszem el, hogy itt vagy! – mondtam.

– De biztos nem baj? Nem tudtam eldönteni, hogy fura vagy sem. Annyira izgatott lettem, hogy meglephetlek! Csak tíz perce jöttem rá, hogy ez lehet kicsit túl sok, hirtelen vagy fura, amikor láttam, hogy beszélgetsz azzal a lánnyal, aki nem akart lelépni.

– Jézusom, tényleg levakarhatatlan volt! – feleltem. *Fura lenne? Az biztos, hogy váratlanul ért.*

– Volt egy pillanat, amikor úgy belemászott az arcodba, hogy már attól féltem, odaragad.

– Az asztal alatt végig a pánikgombon volt az ujjam.

– Akkor nem fura, hogy itt vagyok?

Akaratom ellenére elmosolyodtam.

– Nem, kicsit sem! – A nosztalgia hullámai összecsaptak felettem, és kellett pár másodperc, hogy eszembe jusson, hol vagyok és mit tett velem. Csak Jessica létezett, az arca, a hegyes fogai, az egész lénye, a jóváhagyása. A pillanatot egy éles sikoltás zavarta meg, ami Stacy asztala felől érkezett, mire mindketten odafordultunk. Az influenzaszer hangosan vinnyogott örömeiben, miután az egyik rajongója átnyújtott neki egy kézzel készített ajándékot. Egy gigantikus papírmásé alkotást Stacy fejről.

– Uramatyám, ezt NEKEM csináltad? Imádom, IMÁDOM! ÚRISTEN, MUSZÁJ CSINÁLNUNK EGY VIDÍT!

A papírszobrász könnyei potyogni kezdtek a meghatottságtól, amikor Stacy az asztal felett magához húzta egy ölelésre. Majd felemelte a telefonját, hogy csináljon egy szelfit magáról, és egy fotót a szoborkészítőről és a papíralkotásról „az oldalaira”. A fiatal nőt annyira elvarázsolta bálványa közelsége, hogy remegett örömeiben.

Jessicával a vállunkat vonogattuk.

– Nem akarsz lelépni innen valahova? – kérdeztem, pedig még mindig bizonytalan voltam a szándékait illetően.

Jessica rápillantott méregdrága karórájára, én meg rájöttem, hogy valószínűleg nem áll rosszul anyagilag.

– Nem biztos, hogy ráérek most egy rendes italra.

– Ó, oké...

– Ne értsd félre, csodálatos lenne. Csak el kell érnem a vonatomat. Haza kell mennem, mert az anyukám bébiszittel, és így is egész délután a városban voltam...

– *Bébiszittel.*”

Jessica ismét villantott egy zavart mosolyt.

– Jaj, tényleg! Atyaég, mennyi idő telt el! Igen, van egy lányom. Most lesz hétéves.

– *Hét?*

– Bridget a neve.

– Neked van egy *lányod*?

– Durva, mi? Nagyon aranyos. Imádni fogod.

Döbbsenten ráztam a fejem.

– Anyuka vagy? De hiszen ez csodálatos! Nem hiszem el, hogy nem is tudtam róla! – Elhessegettem egy emlékfoszlányt, amiben Jessica egy svájci órakészítő precizitásával vágja bele leharcolt Halifax hitelkártyáját egy gramm kokainba. – Hát, ha már késő van a pubozáshoz, nem akarsz legalább hátrajönni a backstage-be? – kérdeztem. – Ott van alkohol. És eléggé rám férne. – A szavak kibuktak belőlem, mielőtt még meggondolhattam volna magam.

– Azta, backstage! Nem kell ahhoz valami jelvény vagy ilyesmi?

Felnevettem.

– Dehogy! Gyere velem!

– Nem kéne a pultnál maradnod? – kérdezte hátrapillantva Jessica, miközben próbáltuk megkerülni Stacy rajongóinak végtelenbe kígyózó

sorát.

– Szerintem nélkülem is megtalálják a kulcstartókat. – Átfurakodtam a színpad mögé vezető ajtón, és sötét folyosók labirintusán vezettem végig Jessicát. – Na, megérkeztünk. Itt legalább van bor.

– El se hiszem, hogy tényleg a backstage-ben vagyunk!

Régi barátnőm olyan csodálattal bámulta az átlagos asztalt az átlagos tárgyakkal, mintha aranyból lettek volna. A terem csendes volt és kihalt, a többiek odakint lesték Stacy minden kívánságát. Továbbra sem tudtam elhinni, hogy itt áll előttem. Napok, hónapok, évek teltek el nélküle. Kitöltöttem magamnak egy nagy pohár vörösbort, és feltartottam az üveget.

– Jöhet, mindig jöhet – bólintott Jessica. – Ingyen van?

– Naná!

– Hihetetlen, hogy ez az életed. – Elvette a teletöltött borospoharat, és félszegen egy széknak támaszkodott, mintha csak attól félne, hogy bármelyik percben elküldhetik innen.

– A te életed is hihetetlen. Anyuka lettél!

Ismét elvigyorodott.

– Szeretnéd megnézni a fotókat? Próbálok nem az a fajta anyuka lenni, aki a gyereke fotóival szórakoztatja az embereket, de ha érdekel, szívesen megmutatom.

– Hogyne érdekelne! Muti, muti! – Magamhoz húztam a telefonját, és sietve belekortyoltam a borba, hátha úgy könnyebben megemésztsem aényt, hogy egy kis Jessica rohangál valahol a világban. Vagy talán azért ittam olyan mohón, hogy felkészülhessek a ránk váró elkerülhetetlen, komoly beszélgetésre, amiről nem tudtam, miért is halogatja.

Kiszakítva a gondolataimból, megint elmosolyodott, miközben végiglapozta a fotógalériáját, majd büszkén felmutatott egy képet a legszebb és legkülönösebb kislányról, akit valaha láttam.

– Te jó ég! Ez a gyerek lélegzetelállító!

– Ugye? Olyan bizarr. Nem tudom eldönteni, hogy gyerek–modell legyen, vagy inkább színésznő, hogy viktoriánus szellemgyerekeket játszhasson.

– Mindkettő beválna, és egy vagyont keresnétek vele. Azok a szemek! – Hatalmas zöld szempár meredt rám Jessica iPhone-járól. A kislány porcelánbabaszerű, apró, szögletes arcát hosszú, sötét haj keretezte.

– A szeme az apjáé – mondta, és egy pillanatra elfordítva a telefont új képet keresett. – Legalább ennyi haszna volt.

– Ó, szóval ti nem...

– Elváltunk – jelentette ki, és mutatott egy másik fotót. – Ezt nézd meg! Jégvarázsos jelmezt akart halloweenra. Tudom, klisé, de annyira cuki volt Elzaként.

– Tényleg baromi aranyos, de Jessica! Ti tényleg elváltatok? És a gyerek... Azt hiszem, nagyon lemaradtunk egymás életének követésével.

Jessica nevetett, és felhörpintett még egy kis bort.

– Igazad van, bocsi. Megérkezem, és azonnal belerángatlak a drámámba. Nyilván meg akarsz kérdezni, hogy *miért bukkantam fel, és miért éppen most*.

Megráztam a fejemet.

– Szó sincs erről – hazudtam, pedig csak az járt a fejemben, hogy miért van itt, és mit akar tőlem. – De azért próbáljuk meg összefoglalni, mi történt velünk az elmúlt tíz évben, hogy kicsit kevésbé legyen sokkoló a helyzet.

– Persze, teljesen igazad van! Ahogy mindig. Jézusmária, ez a bor förtelmes! A backstage nem is olyan menő, mint hittem.

Valahogy nem illett Jessicához, hogy kritizálja az alkoholt, főleg az ingyenpiát, de ezt annak tudtam be, hogy ő is sokat változott az elmúlt

tíz évben. Legyűrtük az utolsó kortyokat, csipegettünk a gyümölcsöstálakról, és próbáltunk tájékozódni a másik életéről. Kiszíneztük a hiányos foltokat a másik történetében, és úgy játszottuk vissza az eltelt tizenkét évet, mint a tévésorozatok utolsó előtti részében szokás, egy epizódba sűrítve a sok év személyiségfejlődését. Jessica mindent elmesélt. Huszonkét éves volt, amikor megismerte Brendant. Valami bulin találkoztak Londonban. Szerelem első látásra, ami véleményem szerint a szerelem egyetlen fajtája, amit Jessica ismert. Hat hónap után Brendant áthelyezték Amerikába, amit Jessica „hatalmas kalandnak” fogott fel, az esküvő Gretna Greenben volt, és onnan repültek tovább Kaliforniába, ahol pár évvel később megszületett Bridget.

– Furcsa, hogy egyáltalán nincs amerikai akcentusod.

Jessica nevetése csak még harsányabb lett a rettenetes bortól.

– Semmire sem vagyok büszkébb, mint hogy sikerült megőriznem a brit akcentusomat. Esküszöm, enélkül egyetlen barátom sem lett volna odakint. Az amcsi háziasszonyok nem igazán bírtak engem, de az tetszett nekik, hogy van egy brit barátjuk. Bridget akcentusa, mondjuk, brutális. Örületesen visszataszító. Annyira éles – közölte, mire felhorkantam, mert eszembe jutott, mennyire hiányzott a szurkálódós humora.

Ekkor Gwen rohant be a terembe azt motyogva, hogy Stacy gyümölcsöt kér, majd sietve megpakolt egy tálat ananásszal, aztán mielőtt elhagyta volna a helyiséget, futtában odaintett nekünk.

Jessica végignézte a távozását, majd döbbszerűen arccal felém fordult:

– Hihetetlen, hogy ez az életed, Fern! Csak lógsz a backstage-ben... Ez milyen menő már? Annyira király vagy! Jaj, még semmit nem kérdeztem rólad!

Az arcom felforrósodott, idegesen próbáltam kisimítani egy gyűrődést a ruhámon, de rájöttem, hogy csak a hasamat markolászom.

– Nem annyira menő, mint amilyennek látszik.

– Ne kisebbítsd az érdemeidet! Régen is mindig ezt csináltad. Szokj le róla, ez parancs!

A nevetés élesen és röviden tört fel belőlem, a forróság elérte a gyomromat, meggyújtva egy régen kialudt máglya maradványait. Éreztem Jessica jelenlétének és belém vetett hitének a tűzét, amivel mindig is bátorított, hogy higgyek magamban.

Vigyázz, figyelmeztettem magam. Jessicáról van szó!

– Őszintén, fantasztikus volt a bejegyzésed az öngyilkosságról.

– Elolvastad? – Újabb kortyot ittam. Nem voltam elég nagylelkű kedvemben ahhoz, hogy elismerjem, mekkora szerepet játszott az egészben. Talán nem is emlékezett rá...

– Persze, hogy olvastam! Az egész világ olvasta! Napokig tele volt vele a net, annyian írták meg hozzá a saját élményeiket.

A helyzet az... – Letette a poharát, és összekulcsolt kezét bámulta. – Próbáltam írni neked utána.

– Hogy micsoda?

– Igen, küldtem neked egy e-mailt, amiben leírtam, mennyire büszke vagyok rád, meg mi minden történt velem, és hogy látni akarlak. – Újra rám nézett. – De nem írtál vissza.

– Nem kaptam meg a mailt.

– Igazából ezért is féltem idejönni ma este. Azt hittem, talán...

De egyszer csak mégis itt termett közöttünk! A kimondatlan dolgok halmazával, készen rá, hogy végre körbetáncoljuk. Zavartan ráztam a fejemet, nehezen viseltem a kínos helyzetet.

– Úristen, Jessica, akár hiszed, akár nem, ha láttam volna az e-mailedet, biztosan válaszolok! Miután felkapták a posztomat, minden annyira kaotikussá vált, biztosan elkeveredett a fiókomban, vagy valami.

Akkora seggfejnek éreztem magam, ahogy ezt kimondtam, pedig ez volt az igazság. Életem egyik legmozgalmasabb éve volt, amikor a hiánypótló cikkem az öngyilkosságról letarolta az internetet. Emlékszem, hogyan omlottam zokogva össze a rémes lakásom padlószőnyegén, amikor a posztom átlépte az egymillió megtekintést. Istenhez fohászkodtam, hogy visszatérhessek az ismeretlenséghez. A végtelennek tűnő tévé- és rádióinterjúk, e-mailek milliói, amikben idegenek írták le az okokat, miért tartanak még ki, és megosztották velem a saját öngyilkossági kísérleteik történetét. Egyetlen hét alatt váltam ismeretlen újságíróból az öngyilkosság-megelőzés tudorává. Minden reggel egy autó várt, hogy elvigyen valami stúdióba, ahol egy kiló sminket kentek az arcomra, hogy aztán egy ízléstelen kanapén ülve meséljek két unott műsorvezetőnek arról a napról, amikor meg akartam halni. És minden egyes szerepléssel egyre több e-mail és egyre több bejegyzés érkezett. Visszatekintve, ma már nem is értem, hogyan éltem túl azt az időszakot. De mégiscsak ez vezetett a munkámhoz a *Gah/-nál*, és most ez hozta vissza Jessicát az életembe. És ez jó dolog, nem igaz?

Jessica egy sütit tartott a kezében, és legyintett.

– Ne érezd magad rosszul emiatt, Fern! Évekkel ezelőtt történt. Elég, hogy nem tartasz örült zaklatónak, amiért csak úgy felbukkantam itt. – Belenyomta a kisujját a cukormázba, majd lenyalta. – Láttam az interneten, hogy jössz ide, én meg csak pár hete költöztem haza... És hát hiányoztál, na!

A szemébe néztem.

– Te is nekem.

Egy percre némán fürdőztünk a pillanat jelentőségében. Annyira régen történt már, nem?

– De most te mesélj magadról! – mondta. – Mi a pletyi? Nincsenek gyerekek, férj? Pasi?

– Se gyerek, se férj. – Akaratom ellenére önelégült mosolyra húzódott a szám. – De pasi van. Egy nagyon csodálatos pasi.

– Ó, Fern, ez fantasztikus! Mit kell tudni róla? És kérek képet is!

Előkaptam a zsebemből a telefonomat.

– Ben csodás. Jószívű, okos és kedves. Pszichológiát tanít, ami szerintem nagyon király. Mivel mentálhigiénés tanácsadónak készülök, nem jön rosszul a segítsége, amikor esszéket kell írnom a képzésre.

– Tanácsadó! Azta! Annak tényleg szenzációs lenné! Tökéletes terv.

– A kíváncsisága és az öröme őszintének tűnt, és mindez csak fokozódott, amikor megmutattam Ben fotóját. – Űristen, Fern, nagyon jóképű! – Jessica kikapta a kezemből a telefont, és közelebb hajolt a képernyőhöz. – Imádom, hogy megint trendi a szakáll! Annyira szexi!

A pánik jeges fuvallatként futott végig a testemen. Hirtelen elöntött a harag, és alig tudtam visszafogni magam, nehogy kiüssem kezéből a mobilomat. De szerencsére Jessica már az óráját nézte.

– Basszus, Fern, muszáj elindulnom! Még mindig csak óránként jár a vonat hazafelé, hihetetlen, mi? Ennyi év, és semmi se változott. Így is csak tizenegy után fogok hazaérni. – Visszaadta a Samsungomat, és felállt. – Sajnálom, szívesen maradnék még.

– Ó. – Felpattantam a székről, és idétlenül toporogtam mellette, amíg felvette a sálját és a kesztyűjét. – Hogy elrepült az idő!

– Ugye? – Kihúzta a haját a sálja alól, és így, a búcsúzás közeledtével csak még jobban belém hasított a helyzet szürrealitása. – Hát akkor... – Felhúzta hibátlan frizurájára az imádnivaló sapkáját. – Ha esetleg nem találod rémesnek az ötletet, lenne kedved valamikor meginni valamit? Rendesen kidumálni magunkat? Még mindig alig tudok rólad valamit. A munkádról, az életedről... Szoktál még találkozni Amyvel és Kimmel?

– Nem igazán. Talán évente egyszer.

– Űristen, ne is mondd! Kim végre hozzámert Matthez?

Nem tudtam visszafojtani a nevetést, ami úgy tört fel belőlem, mint a víz egy megrepedt vezetékből, ahogy felidéztem Kim zavarba ejtő rajongását.

– Nem, de a férjét mégis Matinéék hívják.

– Most viccelsz? – Jessica megragadta a kezemet.

– Dehogy!

– Ez túl jó ahhoz, hogy igaz legyen. Mi a fasz történt? – Megtörölte a szeme alját az egyik bőrkesztyűbe bújtatott ujjával. – Mindegy is, akkor egy ital? Mondjuk a jövő héten? Anyám remekül teljesít bébiszitterfronton. Amióta szálnalmas exfeleség lettem, igyekszik a kedvemben járni.

Tudtam, hogy amikor annak idején számúztam Jessicát az életemből, helyesen cselekedtem. Abban a helyzetben ez volt az egyetlen egészséges döntés: fogni egy szikét, körberajzolni vele a barátságunkat, és kiemelni a szívem szövetéből. A harag könnyei, a megbánás, a gyász és a hiányérzet már akkor kísértettek engem, amikor még el sem végeztem a műtétet. És mégis, ahogy ott álltunk a backstage-ben, az újrakezdés küszöbén, nem tudtam nem izgatottan reagálni a meghívására.

– Persze, szívesen. Csak írd meg, mikor! – válaszoltam, emlékeztetve magam arra, hogy szükség esetén akkor is lemondhatom a találkozót.

– Az nagyon szuper lenne. Mi a számod?

Gyorsan lehámozta a kesztyűjét, hogy bepötyöghesse a vadiúj iPhone-jába, majd megcsörgetett, hogy nekem is meglegyen az övé. A telefonról a bőrkesztyűjére, onnan pedig a karján csüngő Chanel táskájára vándorolt a tekintetem. Ez a nap tele volt meglepetésekkel.

– Mindjárt írok is egy dátumot, de most kurvára sietnem kell. – Ismét magához ölelt. – Fern, csodás volt látni téged. Szuper este volt. Jó újra itt lenni. Istenem, kevesebb mint huszonöt percem maradt odaérni a vonathoz.

– Akkor siess! – Egy ideig még néztem távolodó alakját, ahogy gazellaként szökelte egyik térdig érő csizmás lábáról a másikra. Rohanás közben is tökéletesen festett. Elképzeltem, ahogy beesik a metró ajtáján, mire az összes utas felpillant a telefonjából vagy az újságjából, csak hogy egy percre magába szívhassa Jessica magnetikus energiáját.

A székembe süssedve felsóhajtottam, még egyszer körbenéztem a backstage-ben, és hallgattam az ajtón át beszűrődő beszélgetést. Stacy eleresztett egy fülsüketítő visítást, amitől összerezzentem. Nem éreztem szükségét, hogy bárkinek is szóljak, mielőtt lelépek. Gwen elég elfoglaltnak tűnt. Jessica nem fogadott hívása ott virított a képernyőmon. Rákattintottam a számsorra, és beírtam a névjegyzékbe, majd némi hezitálás után figyelmeztetésképpen odabiggyesztettem a neve mellé egy vörös felkiáltójelet. Amint elmentettem a számát, jött is két új üzenet.

HEATHER: Minden OK veled? Bocsi, hogy nem tudtam elmenni. Teljesen ki voltam purcanva. De mondom, ne aggódj amiatt, hogy ezzel eladod magad. Ez csak munka. Nekem is MINDENKINEK segítenem kell, aki bejön a klinikára, még akkor is, ha a Brexitre szavaztak. Puszi.

BEN: Hogy sikerült az estéd, én édes vállalati rabszolgám? Tuti lehengerelted őket.

Gyorsan válaszolok neki:

FERN: Minden rendben volt. Stacy pontosan olyan, mint amire számítottam. De túléltem, és jól fizetnek érte, hurrá! Most szállók fel a metróra.

Csak később, az ágyamban fekvé jutott eszembe, hogy egy szóval sem említettem Jessicát Bennek. De pontosan tudtam, miért nem.

tizennégy

2000. október

A CD-lejátszóból maximális hangerőn üvöltött Eminem, miközben a tükör előtt tollászkodtunk Jessicával, baráti társaságunk legújabb tagjával. Rendkívül egyszerű, mégis kikezdhetetlen stratégiával készültünk a szombatra. Kim addig kémkedett Matt után, míg sikerült kiderítenie, hogy minden hétvégén beugrik a McDonald'sba egy shake-ért. A terv az volt, hogy mindannyian kicsípjük magunkat (persze, csak visszafogottan, hogy semmiképp se nézzünk ki jobban Kimnél), bemegyünk a városba, dobunk magunkra még egy réteg tesztersminket a drogériában, aztán spontán bevonulunk a mekibe, ahol spontán rendelünk mi is shake-et, és aztán spontán nevetgélünk a sarokban, arra várva, hogy spontán összefussunk Matt-tel. Mindezt azért, hogy Kim a lehető legjobb színben tűnhessen fel előtte, aki látva, hogy milyen spontán és szexi, természetesen azonnal beleszeret majd, hiába ignorálta eddig a suliban. A szobámban mind a négyen vidáman visítottuk a dalt, amiben konkrétan lehetett hallani, hogy a háttérben elvágják egy nő torkát. Kim kedvenc dala volt, mert szerepelt benne a neve.

– Matt csak szerintem hasonlít kicsit Eminemre? – kérdezte Kim, miközben egy lila szájcseruzával körberajzolta vékony ajkait.

– Igen – feleltük kórusban.

– Kék szeme van mind a kettejüknek!

Hátrahajtottam a fejemet, és a számba tölttem még egy marék chipset.

– Örület – mondtam. – Micsoda hihetetlen egybeesés!

Jessica, aki addig némán lapozgatta aj-17 magazin legfrissebb példányát, most csendesen felhorkantott, tekintete egy pillanatra összetalálkozott az enyémmel.

Kim, ügyet sem vetve ránk, összecuppanotta rúzsos ajkait. – Ha nekem és Mattnek lenne egy kisbabánk, három a négyhez lenne az esélye, hogy az ő szemét örökölné, mert az enyém barna, a kék meg recesszív gén... Jézusom! – sikoltott fel. – Ugye, nem vagyok túl sok? Az vagyok, igaz?

Egyszerre kacagtunk fel, mire Jessica diadalmasan magasba emelte a magazint.

– Csak NYILAS vagy – nyugtatta Kimet. – És nézd csak, hát nem „vad, forró szerelmet” jósol mára a horoszkópod? Tuti sikeres lesz a mekis akciónk! – Kisimította a szétnyitott magazint, és Kim felé nyújtotta.

– Honnan tudtad, hogy Nyilas vagyok? – Kérdezte Kim. Szilvaszínű ajkai szétnyíltak a döbbenettől, és velünk együtt ledermedve bámulta Jessicát, mintha egy médiummal kerültünk volna szembe.

Jessica vállat vont.

– Látszik rajtad.

– És velem mi a helyzet? – huppant le mellé Amy. – Ki tudod találni, hogy mi a csillagjegyem?

– Kos.

– Ez nem lehet igaz!

– Te tényleg boszorkány vagy! – állapította meg elhűlve Kim. Komolyan, honnan tudtad?

Jessica megint a vállát vonogatta.

– Olvastam pár könyvet a témában. De még nem tudok rendes elemzéseket vagy ilyeneket készíteni, épp csak kicsit konyítok hozzá.

Nem bírtuk levenni a szemünket erről a döbbenetes, vibráló lényről, egyszerűen megbabonázott minket a maga misztikus újdonságával.

Persze Jessica nem csak minket vont azonnal a búvkörébe, a fiúk odaítélték neki az „Évfolyam legjobb csaja” címet, amit minden szeptemberben kiosztottak. Ám őt hidegen hagyta az új státusza, inkább az én társaságomhoz csapódott, miután az első napon meghívtam, hogy csatlakozzon hozzánk ebédre. Az egyik felem irtózatosan büszke volt rá, hogy Jessica pont minket választott, egy másik felem viszont égett a féltékenységtől, amiért nekem idén sem jutott hely a fiúk készítése toplistán.

– A Nyilas és a Kos összeillik? – érdeklődött Kim. Nem kellett hozzátennie, hogy Matt csillagjegye Kos, ezt már mindannyian jól tudtuk.

– Aha, nagyon is. De általában barátságnak indul a kapcsolatuk.

– Na látod! – Amy bátorítóan hátba veregette Kimet. – Ezért ennyire tökéletes a tervünk. Odamegyünk, megmutatod Matt– nek, mennyire király vagy, összebarátkoztok a shake mellett, aztán ellovagoltok a naplementébe.

– Tényleg így gondolod?

– Persze. Mondjuk... – Amy a telefonjára pillantott. – Lehet, hogy sietnünk kéne, ha még vásárolni is akarunk előtte. Mindjárt dél.

– De a frufrum...

– Jól nézel ki. Gyere!

Amint kiértünk az őszi napfénybe, a csoportunk két párra szakadt. Amy és Kim egymásba karolva elől sétáltak, Jessica meg én a nyomukban voltunk. Ő szokatlanul csendes volt mellettem, arcát a haja mögé rejtette, miközben én a Bakok tipikus jellemzőiről faggattam. Egy pillanatra megdermedt, karját összefonta a mellkasán.

– Minden rendben?

– Aha, persze.

– Tuti?

Hezitálva felsóhajtott, és a szemembe nézett.

– Csak... Jó a ruhám?

– Micsoda?

Annyira magammal voltam elfoglalva, hogy fel sem tűnt, hogy Jessica még egyszer sem vette le a farmerdzsekijét.

– Azt hiszem, nem gondoltam bele, hogy mit értettek laza alatt, és félek, hogy... hogy úgy nézek ki, mint egy ribanc. – Egy újabb sóhajással kitérta a kabátját, hogy vethessek egy pillantást a felsőjére.

– Bomba jól nézel ki! – próbáltam nyugtatni. Ez volt az első alkalom, hogy a valóságban is szembesültem Jessica páratlan képességével, hogy bármikor, bármilyen alkalomra fantasztikus szettekkel képes összedobni, ráadásul fillérekből. Akkor éppen sötét farmert viselt, amit egy hosszú, mélyen dekoltált vörös tunikával párosított, ez utóbbi szexisségét ízlésesen tompítva az előbbi egyszerűségével. Ismét belém mart a féltékenység. Hirtelen gyűlölni kezdtem a szerelésemet, az idióta buggyos farmeremet és a hosszú ujjú felsőt, amivel a vágásaimat próbáltam eltakarni. Azt kívántam, bárcsak levethetném a testemet, és átléphetnék az övébe.

– De biztosan nem kurvás?

– *Mi?* Dehogyis. Miért gondolod?

Elfordította a fejét.

– Csak... Még Guilfordban, miután apám lelépett az új nőjével, volt néhány lány a suliban, akik nem voltak olyan jó fejek. Legalábbis velem nem voltak azok – vont vállat. – Egyik héten még lekurváztak, a következőn meg stréber lettem, mert Hermione-ként mentem egy beöltöztös buliba.

– Hát, elég szemét picsák lehettek...

– Azok voltak.

– Ugye tudod, hogy velünk nem kell ilyenek miatt aggódnod? – próbáltam megnyugtatni. – Mi sosem tennénk ezt veled. Lehet, hogy

beszólnék, ha kurvás Hermionénak öltöznél, de csak azért, mert az nem lenne hű a könyvhöz.

Jessica felnevetett, aztán egymásra mosolyogtunk. Valami különleges vibrálás alakult ki közöttünk. A pillanatot Kim kiáltása szakította meg, aki időközben odaért a bevásárlóközpont bejáratához.

– Siessetek már, olyan későn fogunk odaérni, hogy addigra Matt már nem is lesz Kos!

– Oké, segítsetek, melyik a lazább! Ha középről szűrcsölök vagy ha oldalról? – Kim éppen egy csíkos szívószálat húzogatót vastagon rúszozott ajkai között.

A kérdését csak Amy vette komolyan.

– Szerintem kezd a szád sarkával – tanácsolta bólogatva. – Aztán amikor elkezdtek beszélgetni, tedd át középre.

– Mondjuk így?

Miközben Kim a szívótechnikáját fejlesztgette, megint összenéztünk Jessicával. Őszintén szólva alig éreztem a shake ízét, mivel a belőlünk áradó illatfelhő addigra potens biológiai fegyverként lebegett az asztal felett. Mindegyikünk legalább négy különféle parfümöt spriccelt az alkarjára a drogériában, kutatva az „illatunk” után. A bejáratú ajtó minden moccanására összeresztettünk, majd az üzletvezető nyilvánvaló bosszúságára vihogásban törtünk ki. Egészen biztosan nem kerülte el a figyelmét, hogy már egy órája ülünk ott ugyanazt a shake-et szűrcsölgetve. Matt késett.

– Húsz perce itt kéne lennie – jegyezte meg Kim, amitől arra gondoltunk, hogy Matt talán jobban tenné, ha szerezne egy távolságtartási végzést. Amikor ismét nyílt az ajtó, bizarr nyüsztés szakadt fel Kim torkából. – Istenem, istenem, ISTENEM! Itt van! Csak lazán, ne nézzetek oda!

Volt valami végtelenül felvillanyozó az egészben annak ellenére is, hogy se esélyem, se gusztusom nem lett volna kikezdeni az

osztályunkba járó srácokkal, akiknek a vonzereje szerintem legfeljebb egy zsák patkányéval vetekedhetett. Amióta megbetegedtem, ébredező szexualitásom a háttérbe szorult, és mostanában csak rövid, zavaros epizódokban tört felszínre, mint amikor véletlenül elalszol délután, és csak az éjszaka közepén térsz magadhoz továbbra is hullafáradtan, arra sem emlékezve, hol vagy. Néha, amikor hosszabb ideig egyetlen fiú sem volt képes szikrát gyújtani bennem, titokban azon tűnődtem, hogy talán leszbikus vagyok, esetleg valami nemtelen krumpli. Nagyjából ezt a két opciót tartottam elképzelhetőnek. Máskor, nagy ritkán, meg szinte égtem a vágytól, hogy hozzáérjek valakihez, ám a szenvedélyem tárgyai kivétel nélkül elérhetetlenek voltak. Talán azért, hogy megvédhessem magam. A toplistámon mindössze két fiú számára jutott hely: Francescónak, egy döbbenetesen szép tizenhét éves olasz srácnak, valamint Leonardo DiCapriónak. De amiatt azért aggódtam, hogy Leó ki lenne akadva a hegeimtől.

A fiúk is rendeltek maguknak shake-et, aztán elindultak helyet keresni. Megragadva az alkalmat integettem nekik, és odakiáltottam Ericnek, akivel együtt voltunk kémián.

– Hé, Eric!

– Te meg mi a faszt csinálsz? – sziszegte Kim.

Eric és bandája összenéztek, egy néma bólintással nyugtázták a felhozatalt, és lassan elindultak felénk.

– Jól vagy? – Amy oldalba könyökölte Kimet, aki zavarában úgy vihogott, mint egy hiéna.

– Elférünk mi is? – bökött Eric az asztalunk még üres oldala felé.

– Naná!

Odébb húzódtunk, hogy helyet csináljunk nekik. Hozzánk hasonlóan őket is jellegzetes illatfelhő lengte körül, és ahogy a mi parfümjeinkkel összekeveredett, elkezdtem aggódni, hogy lyukat éget az ózonrétegbe.

– Srácok, ismeritek Jessicát? – kérdeztem.

A fiúk mohón szívták magukba az évfolyam legjobb csájának látványát, de egyikük sem ismerte volna be, hogy tudják, kicsoda.

– Most jöttél át a sulinkba, ugye? – kérdezte Sean, tudatlanságot tettetve. Ő volt Eric legjobb haverja, egy rettenetesen alacsony, pattanásos kölyök, akit csak az mentett meg az iskolai bántalmazástól, hogy kiválóan focizott.

Jessica – aki gyakorlás nélkül is képes volt úgy szürcsölni a shake-et, hogy közben egyszerre tűnjon természetesnek és szexinek – elmosolyodott, és leeresztette a poharát.

– Aha. Egy matekcsoportha járunk, nem?

– Igen, Mr. Ferris órájára. Akkora pöcs az a csávó!

– És még a hátsó pádból is érezni a szájszagát.

A srácok önkéntelenül felröhögtek, majd hirtelen elhallgattak. Mintha valaki előre megszabta volna nekik, mennyit nevethetnek egy olyan poénon, amely egy lány szájából hangzott el.

Az addig szótlán Matt elismerően biccentett.

– Tényleg! Olyan, mintha rohadna a bele. Én nem hozzá járok, de amikor a múltkor elment mellettem a folyosón, majdnem behánytam.

– Köszí, ettől most jobban fog csúszni a shake – mondtam.

A fiúk vonakodva nevettek, Kim pedig kigúvadt szemmel követte a beszélgetést, bizonytalankodva, mikor is szólaljon meg.

– Egyszerűen IMÁDOM a shake-et! – áradozott. – Annyira jó íze van!

A társaságból egyszerre robbant ki a visítva röhögés, amitől Kim arca élenkrózsaszínre váltott.

– Biztos már jó sok shake-et ittál életedben – mondta Eric, mire a barátai fülsüketítő rikkantásokkal díjazták a megjegyzését.

Matt vigyorogva csapkodta a térdét, Kim bőre pedig immár vörösben játszott. Végre összerakta, hogy miért nevetnek, és úgy döntött, megpróbál rájátszani a dologra.

– Ne már, srácok! Mi olyan vicces? – adta az ártatlant. – Miért ekkora poén, hogy szeretem a turmixot?

– A vaníliás a kedvenced, mi? – kérdezte Matt.

Jessicával a szemünket forgattuk, ahogy Kim lubickolt a hirtelen ráirányuló figyelemben. Ez volt az eddigi legsikeresebb interakciója Matt-tel. Ki hitte volna, hogy egy McFlurry és az orális szex említése választotta el őt a legvadabb álmaitól?

– De tényleg, min nevettek? Nem értem! – Egy kacérnak szánt mozdulattal középre igazította a szívószálat, de nem sikerült túl jól a dolog, mert a rúzs összeragasztotta a száját. – Csak azt mondtam, hogy szeretem a shake-et, ettől miért kell ilyen hülyén viselkedni?

– Öntöttek már le jó rendesen turmixszal?

– Egyszer...

A fiúk már teli torokból visítottak, Amy pedig feltartott hüvelykujjal biztatta Kimet. Az asztal felett tovább repkedtek a szexuális utalások és az elismerő füttyök, ahogy Kim folytatta a színjátékot, majd tettetett undorral felkiáltott.

– Jaj ne már, fúj! Én nem arra gondoltam!

A fiúk lepacsiztak, ő meg dühösnek tette magát.

– Olyan undorítóak vagytok, srácok! De csak hogy tudjátok, azt a turmixot még nem próbáltam.

Le a kalappal Kim előtt, amiért hozzátette a *még* szócskát. Néha azért ő is meg tudott lepni.

Eric vihogott a lehangosabban. Az arca lila volt az erőlködéstől, amikor odafordult Amyhez.

– És veled mi a helyzet, Amy? Te is odáig vagy a turmixért?

– Eric! – sipította a lány. – Hagyd abba! Gusztustalan vagy! A srác védekezőn magasba emelte a karjait.

– Most miért? Tök ártatlan kérdés!

Volt valami groteszk abban, milyen könnyen magukra vették ezt a macsóalarcot. A suliban nem éppen a férfiasságukról voltak ismertek, és egyedül Matt szimmetrikus arcának és Sean buzgóságának köszönhették, hogy a népszerűbb arcok közé tartoztak, de alapvetően egyszerűbb, rendesebb srácok voltak. Nem olyanok, mint Harry, Lloyd és a menőnek számító haverjaik, akik levegőt se tudtak venni anélkül, hogy megemlésték volna, kinek a bugyijában járt már a kezük, és kinek a puncija a legbüdösebb.

– Nyilván sosem csináltam olyat – fakadt ki Amy. – Nem vagyok ribi!

– Hát, apádtól mást hallottam.

A társaság ismét röhögésben tört ki, a fiúk lepacsiztak egymással, rá se hederítve az őket szidalmazó Amyre.

Most először vettem komolyan fontolóra a lehetőséget, hogy a szex iránti közömbösségem talán mégsem a diagnosztizált depresszió hozadéka, hanem csupán logikus válasz a csalódást keltő felhozatalra.

A felettünk lévő felhő lassan elvonult, és az asztalunk immár aranszínű napfényben fürdött. Már alaposan beleizzadtam a hosszú felsőmbbe, és Jessica is kibújt a farmerdzsekijéből, megvillantva vörös felsőjét. Ez elég is volt a fiúknak ahhoz, hogy a figyelmüket Kimről Jessicára irányítsák, aki pironkodva konstataulta a helyzetet. Hajszálnyival feljebb emelte a poharát, hogy eltakarja a dekoltázsát.

– És te, új lány? – nézett rá kérdően Eric.

– Mire vagy kíváncsi?

Rámosolyogtam Jessicára, amiért arra kényszerítette a srácot, hogy konkretizálja a kérdését.

– Szereted a turmixot?

Minden szempár rászegeződött. Bámultuk az egzotikus idegent, aki még mindig teljes rejteley volt számunkra. Az egész életünket ebben a kisvárosban éltük le, limitált opciókkal a kísérletezgetésre, szóval jól

ismertük egymás szexuális fejlődésének minden kínos fejezetét. Így többek között azt is tudtuk, hogy még egyikünk sem veszítette el a szüzességét. De Jessica még nem fedte fel a kártyáit.

Ha érezte is a nyomást, nem mutatta ki. Újra belekortyolt a shake-be.

– Mire vagy kíváncsi, Eric? – kérdezte rezzenéstelen arccal. – Arra, hogy szeretem-e turmixot, vagy hogy leszoptam-e már valakit? Csak hogy egyértelmű legyen a dolog.

Ericnek szemmel láthatóan inába szállt a bátorsága. Azt tudta, hogyan lehet olcsó poént csinálni a szexből, de egy valódi beszélgetésre nem volt felkészülve.

– Szerintem tudod – motyogta elvörösödve.

– Nem, nem tudom. Azért kérdezem.

– Mármint érted... *Tényleg* leszoptál már valakit? – dadogta Eric zavartan, lesütött szemmel.

Kim megint vinnyogni kezdett, ami nem segített a kínos hangulaton.

Visszafojtott lélegzettel figyeltem a mellettem ülő lányt, akit ennyi ember vizslató tekintete sem tudott zavarba hozni. Már senki sem szürcsölt, mindenki Jessicára figyelt. Ő meg elkerekedett őzikeszemekkel pillantott fel Ericre.

– Az meg micsoda?

Hangosan felhorkantam, de a többiek némák maradtak. Eric majd elsüllyedt szégyenében, és a barátai nem igazán próbálták kisegíteni. Matt állá leesett a döbbenettől.

– Hát az... amikor... ne csináld már, tudod...

– Igen? – provokálta tovább Jessica. – Sajnos nem tudom. Elmagyaráznád?

A fiúk nevetése fulladozásra váltott, amint Jessica játszi könnyedséggel ízekre szedte a haverjukat.

– Na, gyereünk! Mondd el!

– Azt jelenti... – Zavarában köhögni kezdett, amitől hirtelen inkább tízévesnek tűnt, mint tizenötnek. Az arca olyan vörösre és fényesre váltott, akár egy érett paradicsom. – Amikor... a szádba veszed valakinek a péniszét.

– Oké. – Jessica hátradőlt a székében, és oldalra biccentette a fejét. – És mi az a pénisz?

Nem bírtuk tovább türtőztetni magunkat. Sean szájából gejzirként lőtt ki a turmix, beborítva az egész asztalt, valamint Amyt és Kimet, akik visítva próbálták letörölni a ruhájukat. Matt és én is elneveltük magunkat, Eric meg úgy festett, mint aki mindjárt nekimegy Jessicának, de a lány gyorsabb volt, és egy széles, pajos mosollyal lehűtötte a kedélyeket.

– Jó, bocsi, ez tényleg aljas volt – ismerte be. – Ne aggódj, tudom, mi az a pénisz.

Vállon veregettem Ericet.

– Nézd már, pont ott nő egy a homlokodon! – szívtam, amit a többiek még több harsány röhögéssel díjaztak.

Eric kínjában velük nevetett, és újfajta, mélységes vágyakozással bámult Jessicára. Sőt, mind a három fiú így nézett rá, de ez látszólag egyedül nekem tűnt fel. Kim és Amy még mindig sipítozva próbálták eltávolítani ruháikról a turmixot. Észre sem vették, hogy minden megváltozott. Jessica egyetlen beszélgetéssel képes volt kivívni a fiúk tiszteletét, elhárítani a kérdéseiket, és megőrizni a rejtelmességet, miközben mégis sikerült azt az érzést keltenie bennük, hogy jóval többet tud annál, mint amennyit elárul. Ami pedig még halálосabb: vicces volt, és nagyon jól állt neki a vörös.

Mattre pillantottam, és emlékszem, rögtön megsajnáltam Kimet. A srácnak, ha eddig nem is, most biztosan feltűnt az új lány Guildfordból. Kimnek semmi esélye nem volt. Ahogy egyikünknek sem Jessica mellett.

harmincegy

JESSICA: Szia, mizu veled? Esetleg nem érsz rá kedden? Anya azt mondta, tud vigyázni Bridgetre.

FERN: Helló! Köszí, jól vagyok. Sok a meló, meg a képzésem is húzós, de egyébként minden rendben. A kedd megoldható, pontosan mikorra gondoltál?

JESSICA: Annyira menő, hogy tanácsadó leszel! Olyan sok kérdésem van!!! Jó lenne héttől a Charlotte Street Hotel ben? Akarsz vacsizni is, vagy ugorjunk rögtön a koktélokra? VIGYÁZAT, ANYUCI ELSZABADUL!

Miért is egyeztem bele, hogy találkozom vele?

Újra meg újra feltettem magamnak a kérdést, de nem kerültem közelebb a válaszhoz. Még akkor is ez járt a fejemben, amikor az oktatóm kivetítette Freud képét, én pedig koncentrálnál helyett idegesen fészkelődtem a műanyag széken. A felnőttképző tantermei azokkal a kényelmetlen, apró asztal-szék hibridekkel voltak felszerelve, amiknél ülve az embernek esélye sem volt kinyújtani a végtagjait. A szellőzőkből meleg fuvallat áradt a helyiségbe, a tenyerem a tollam köré izzadt, miközben úgy jegyzeteltem, hogy nem értettem semmit, mert képtelen voltam figyelni.

– A pszichodinamikus tanácsadás NEM csak a múltból szól – magyarázta Linda, az oktatónk, a kivetítőre mutogatva. – Ez gyakori tévhit. Ám a pszichodinamika lényege az, hogy összekösse a múltunkat a jelenünkkel. Hogy öntudatra hívja a tudattalant.

Lefirkantottam az utolsó mondatát, és próbáltam elhessegetni a saját terápiámról bevillanó emlékképeket. Amióta ide járok, tisztábban látom őket, most, hogy lelepleződött, hogyan is működik ez. Az öngyilkossági

kísérletem után, tinikoromban három évet töltöttem ilyen-olyan mentálhigiénés szakembereknél, és nagyon furcsa volt elképzelni őket ilyen nevetséges műanyag székeken ülve, ahogy bebiflázzák a tananyagot. Nekem is éppen tanulnom kellett volna, de az agyamnak más tervei voltak. A levegő csak fülledtebb és forróbb lett, ahogy Linda átvette velünk Freud védekezési mechanizmusait, én pedig azon gondolkodtam, mit fogok felvenni a találkozómra Jessicával. A ruhatáramból kihozható összes kombinációt végigvettem, és már azt fontolgattam, hogy elmegyek vásárolni valami új rongyot...

– Tehát! – csapta össze a tenyerét Linda. – Álljunk párokba a gyakorlathoz!

Mire visszatértem a valóságba, a többiek már megragadták a székeket, és elindultak a privát szobák felé, ahol a gyakorlati oktatás zajlott. Hannah, az erre a félévre kijelölt partnerem, egy kiskutya izgatottságával trappolt felém. Huszonhat évével messze ő volt a legfiatalabb a csoportban, amit jó sok lelkesedéssel kompenzált.

– Készen állsz? – kérdezte izgatottan. – Sikerült lefoglalnom a csendes szobát.

– Köszí. Mehetünk, csak megkeresem a tollamat.

Minden óra második felében párokba kellett állnunk, hogy egymással gyakorolhassuk, amit a képzés elméleti részén tanultunk. Elég szürreális élmény volt ennyire intim közelségbe kerülni egy szinte idegen emberrel. Felváltva bújunk a terapeuta és a kliens szerepébe, az utóbbihoz azt a tanácsot kaptuk, hogy a saját életünkből merítsünk, és ne kitalált történeteket használjunk, hogy a másik valós tapasztalatot szerezhessen. Hannah a szomszédos szobába vezetett, amin szerencsére csak két másik párral kellett osztoznunk. Az egyik üres sarokba húztuk a székeinket, és negyvenöt fokos szögben egymás felé fordítottuk őket. Az egyik páros már javában beszélgetett, hallottam, ahogy az idősebb

nő arról panaszkodik a partnerének, hogy milyen magányos, amióta a fia egyetemre ment. Hannah átnyújtott nekem egy értékelőlapot.

– Akarsz te beszélni előbb, vagy kezdem én? – kérdezte, majd megigazította a székét, hogy jobban lássa a faliórát, merthogy az időtartást is osztályozták.

– Nekem mindegy.

A gondolataim még mindig máshol jártak. Egyik pillanatban legszívesebben lemondtam volna a találkozót, a másikban viszont azon tűnődtem, hogy mit vegyek fel.

– Ha neked jó, akkor először hallgatlak én. Aztán tizenöt percnél cserélünk.

– Szuper.

– Oké... Kezdjünk bele. Vagy várj, előtte kicsit át kell szellemülnöm!

– A haját a füle mögé simította, behunyta a szemét, és koncentrált. Meglepetten ébredtem rá, hogy tulajdonképpen már ismerem őt. A gyakorlatok intimitása felgyorsította a folyamatot, és döbbenetesen hamar létrejött közöttünk egy olyan közelség, ami normális körülmények között több év alatt alakul ki. Mire újra kinyitotta a szemét, az arca kisimult, a testbeszéde pedig nyitottságot sugallt.

– Helló, Fern, üdvözöllek a mai ülésen – mondta. A hangja olyan bársónyos volt, mint az olvadó csokoládé. – Mint tudod, tizenöt perc áll a rendelkezésünkre, és minden megosztott információt bizalmasan fogok kezelni. Akkor... – hajolt előrébb. – Szeretnél ma valamit megosztani velem?

Az agyam azonnal kiürült, és feszengeni kezdtem a székben, ahogy próbáltam valami olyan témára gondolni, amit nem éreznék kellemetlennek kivesézni Hannah előtt. Linda azt tanácsolta nekünk, hogy a képzés ezen fázisában csak egyszerűbb problémákat vessünk fel.

– Fú – nevettem fel kínomban. – Ilyenkor sose tudom, mit mondjak.

Hannah arcán megértő mosoly áradt szét, hagyta, hogy én töltssem ki a csendet. El kell ismerni, bár ő volt a legfiatalabb a csoportban, de irtó jó volt ebben.

– Oké, történt egy furcsa dolog velem a múlt héten.

– Furcsa?

– Ja, elég furcsa. Részt vettem egy rendezvényen, ahol megjelent egy gyerekkori barátnőm is. Holnap megint összefutok vele egy italra. Az egész annyira... váratlanul jött.

– Gyerekkori barátnő? – ismételte, kiválóan demonstrálva, milyen egy jó nyitott kérdés.

– Igen. Vagyis hát már tinédzserek voltunk. Jessica... – Kimondani a nevét is olyan érzés volt, mintha kinyitottam volna magamban egy addig szigorúan őrzött pszichológiai széfet. – Ő volt a legjobb barátnőm úgy tizenégytől tizenkilenc éves koromig. – Tényleg csak néhány év lett volna? Sokkal többnek tűnt annál. – Sőt, inkább lelki társnak mondanám.

– De már nem álltok közel egymáshoz?

A szőnyeget mustráltam.

– Nem, már nem. Én... szakítottam meg vele a kapcsolatot. Csinált valamit, amit nem tudtam elengedni. De az már nagyon régen volt.

Hannah szemöldöke felszaladt, egy másodpercre figyelmen kívül hagyva a szabályt, miszerint nem mutathatunk érzelmeket.

– Megkérdezhetem, hogy most hány éves vagy?

– Harmincegy.

– Azta! Szóval már több mint egy évtizede nem beszéltek?

– Így van! Külföldre költözött, és nemrég jött vissza. És őszintén? Fogalmam sincs, mit akar tőlem. Borzalmasan lett vége a barátságunknak, erre most úgy tesz, mintha mi sem történt volna. Nem tudom, hogy megbízhatok-e benne... de bevallom, jó volt újra látni.

Hannah bólintott, kezei professzionálisan, összekulcsolva pihentek a combján.

– És annyi érzést elevenített fel azokból az időkből... Sajnos nem csak a jókat. – Zavaromban a figyelmem a körülöttünk beszélgető párok hangjára kalandozott.

Hannah arcára pánik ült ki, ahogy a csend egyre hosszabbra nyúlt közöttünk.

Az órára pillantott.

– Hiányzott? – bökte ki végül, mire felnevettem.

– Persze, hogy hiányzott! Nem is tudom... Bonyolult a kapcsolatunk. Pontosabban Jessica a bonyolult. – Előrehajoltam.

– Mondhatok valami furát?

Hannah bólintott.

– Senkinek nem mondtam el, hogy újra találkoztunk. Még a legjobb barátnőmnek, Heathernek sem, bár ő most folyamatosan dolgozik. De egyelőre még a *barátomnak* sem említettem semmit. Pedig már majdnem egy hete történt. Tudja, hogy holnap egy régi ismerőssel találkozom, de még nem meséltem neki Jessicáról. Sosem. Amikor megmondtam a nevét, annyit kérdezett, hogy *ő kicsoda*.

– És mit gondolsz, miért nem beszéltél róla senkinek?

Hátradőltem a széken, és az órára néztem. Megkönnyebbülve konstatáltam, hogy mindjárt lejár az időnk. Nem kellett volna felhoznom Jessicát! Minden mondattal tovább cibáltam barátságunk gondosan felgöngyölített és elcsomagolt fonálát, felébresztve egy évek óta szundító részemet.

– Nem is tudom. Jessica... előhoz belőlem dolgokat. Jókat és rosszakat is.

– Milyen dolgokat?

A fejem megfájdult, és villámként hasított belém az emlék: összefont karral ácsorgók egyedül egy házibuliban, és Jessicát nézem, aki a fejét

hátradobva nevet, majd ajkát lazán egy mosolygó srácéra tapasztja. Mintha keresztülnéztek volna rajtam minden alkalommal, ha ő is mellettem állt. Láthatatlan. Csúnya. Amikor tükörbe nézve legszívesebben letéptem volna az arcomat, és magamra húztam volna az övét. Féltékenységet, paranoiát, izzó *haragot* éreztem akkoriban...

Aztán hirtelen visszataláltam a csendes szobába.

– Nehéz szavakba foglalni. Valahol mindenki egy idióta annyi idősen, nem? Ha állandóan azon rágódnánk, mekkora gyökerek voltunk harmincéves korunk előtt, már mind megöltük volna magunkat szégyenünkben, nem? Na, nem mintha te gyökér lennél, bocsí a megfogalmazásért.

Hannah felkacagott, és ismét az órára nézett.

– Baszki, lejárt az idő, de azért meg befejezem! – Vett egy mély lélegzetet, visszaváltva a tanácsadós hangjára. – Sajnos mára letelt az időnk, Fern – búgta hibátlanul. – Azt javaslom, gondolkodj el ezeken az érzéseken a hét folyamán, és a következő alkalommal majd újra beszélgetünk róluk. Ez így megfelel?

– Mi? Persze, rendben van. – A lüktetés a fejemben időközben elérte a bal szemüregemet.

– Köszönöm, hogy eljöttél. És tessék! – Újra az a cserfes, energikus Hannah ült előttem, és máris mohón toltá elém az értékelőlapját. – Oké, vágjunk bele! Szerintem jók voltak a kérdéseim, de TUDOM, feltűnt neked, hogy az órát bámulom. Bocsí, csak mindig bepánikolok, ha csend van. Te nem szoktál? Annyira nehéz, nem igaz? Mindegy, most te jössz. – A többi pár szintén a cseréhez készülődött. Kikászálódta a székemből, és igyekeztem kizárni a bennem kavargó súlyos, ragadós érzéseket, hogy Hannah-ra koncentrálhassak. Emlékszem, a múlt héten arról panaszkodott, hogy a lakótársa állandóan megeszi a kajamaradékait, és nagyon hálás voltam, amiért Bennel élhetek. A

felnőtt párkapcsolatok egyik legalulértékeltőbb előnye, hogy többé nem kell négy idegennel osztoznod a hűtőszekrényen és a fürdőszobán.

– Muszáj megjegyeznem – kezdte Hannah, miközben elhelyezkedett a székén -, hogy tényleg baromi fura ez az egész. Mármint hogy csak így felbukkant a barátnőd. Tudom, hogy nem szabadna reagálnom, de ez engem is összezavarna.

Felnevettem. Sikerült rávennem a tökéletes diákot, hogy áthágja a szabályokat.

– Hát az tuti, hogy jó ideje ez a legnagyobb dráma az életemben.

– Vajon mit akarhat? – tűnődött fennhangon Hannah, aztán hamar észbekapott. – Akkor kezdhetünk?

Ahogy belesüppedtem a székbe, arra gondoltam, hogy Hannah ösztönösen tökéletes kérdést tett fel.

tizennégy

2000. november

A tükörképem láttán akaratlanul is összébb húztam a vállamat. Visszataszító voltam. És ami még rosszabb, nem bírtam összeegyeztetni magammal a testet, amit éppen bámultam. Mintha nem is az enyém lett volna. Az egész világon nem létezett annyi fekete szemfesték, amennyi elég lett volna, hogy kifejezze, mennyire nyomorultul éreztem magam. Legalább egy pentagramos nyakláncot sikerült beszereznem valami hippiboltból, de az sem enyhítette a fájdalmat, hogy igazából senki sem értette, min megyek keresztül.

– Fern – szólított meg az anyám, ahogy áthaladtam a konyhán, hogy vásárolni menjek Jessicával. – Tudod, hogy imádlak, de úgy nézel ki, mint akinek most húztak be egyet.

– Te pedig úgy, mintha megnyúztad volna a Laura Ashley divatmárkát, hogy folyamatosan magadon hordhasd, mégse szólok be neked.

– Fern!

– Mi az? Csak mondom, hogy nem halnál bele, ha néha felvennél egy melegítőt. Néha az az érzésem, allergiás vagy a kényelmes cuccokra.

– Talán majd akkor gondolok a kényelemre is, ha már nem kell azon aggódnom, hogy a lányom titokban egy vérszomjas panda – nevetett fel, és próbálta elviccelni a dolgot, majd ölelésre tárta a karját, de én leráztam magamról. Az incidens mindkettőnkben tüskét hagyott.

– Kaphatok egy kis pénzt? Vennénk pár dolgot Eric bulijára.

– Már el is költötted, amit a múlt héten adtam?

– Kellett egy új füzet a suliba – feleltem, majd beleharaptam a reggelire kikészített meghámozott banánba. Állításom csupán nyomokban tartalmazott igazságot. Tényleg vettem egy (egyébként elég drága) füzetet, de azért, hogy abba írhassem egy napon (remélhetőleg) díjnyertes verseimet. Éppen a kedvencemen, a *Viszlát, véres suli* című kétoldalas költeményen dolgoztam az önbántalmazásról, és azon tűnődtem, hol lehet jelentkezni Pulitzer-díjra.

Anya bizonytalanul matatott a táskájában, mielőtt elhúzta a cipzárt, és kiemelt egy tízfontost.

– Az, hogy ennyit kapsz, nem jelenti, hogy ennyit is kell elköltened.

– Tudom. – Kifelé menet a félig megevett banánt a kukába hajítottam, majd ledöntöttem egy pohár vizet. – Akkor ugye hazahozol minket este?

Fanyar mosollyal válaszolt.

– Igen, már beszéltem is Amy anyukájával. Ők visznek oda titeket, én meg megyek értetek fél tizenkettőre.

– Éjfélre? Köszí, anyu.

– Fél tizenkettőre!

– Annyira király, hogy menő anyukám van, aki hagyja, hogy éjfélig bulizzak!

– Fél. Tizenkettő. És ne igyál a gyógyszeredre! Veszélyes lehet!

– Nem fogok.

– Komolyan, Fern! Utánanéztem, és nem ajánlott az alkohol. Még most is azt gondolom, hogy egyáltalán nem kéne ilyeneket szedned ennyi idősen, de ha már elkezdtek, csináljuk előírás szerint.

– Jézusom, anya, tényleg ennyire nem bízol bennem? – Nem kötöttem az orrára, hogy már tíz napja nem vettem be a gyógyszereimet. Lehúztam őket a vécén, kamaszosan élvezkedve a döntés drámaiságában. Egy pillanatra elragadt a büntudat, úgyhogy hirtelen magamhoz öleltem az anyámat.

– Néhány óra múlva itt vagyok – mondtam. – Jessica is átjön készülni, ha nem gond.

– Ha így folytatja, el kell kezdenem lakbért szedni tőle.

– Húha, nagyon megváltozott a szobád – állapította meg Jessica az ajtón belépve. Éppen akkor értünk haza a plázából, a cuccait a padlóra dobta, amíg megcsodálta az új dekorációt.

– Ja, éppen egy kollázst csinálók – feleltem, és idegesen követtem a tekintetét, amint a falat pásztázta. Lehet, hogy mégis béna ötlet volt? Még senkinek sem mutattam meg.

– Tetszik, nagyon menő lett! – Jessica őszinte érdeklődéssel szemlélte félig kész művemet. Valóságos kis oltárt emeltem a dühömnek. A vászonként szolgáló falat előbb sötétlilára pingáltam, majd teleaggattam mindenféle nyugtalanító képekkel, többek között egy könnyező szemet ábrázoló rajzzal, valamint egy újságokból összeollózott „FÁJDALOM” felirattal. A szüleim aggasztónak találták a projektet, akárcsak az állapotomat. Bár végre megint jártam iskolába, a visszarázódás nem ment olyan könnyedén, mint reméltem. Minden túl zsúfolt volt, túl fényes és túl zavaros, az agyam kétségbeesve próbálta tompítani a rátörő ingereket, kongó ürességet hagyva ott, ahol régen az érzelmeim laktak. Ezért nem vettem be a gyógyszereimet. Arra jutottam, hogy bármilyen rémesen is vagyok nélkük, még mindig jobb, mint nem érezni semmit. Más egyszerűen nem működött: újra vágni kezdtem a combomat, hogy kicsalogassak magamból valami érzelmet, de nem sokat használt. Előadtam a terapeutámnak, hogy milyen jól vagyok, aztán hazamentem, és nekiestem a bőrömnek. Mindenkinek hazudtam. Magamnak se akartam beismerni, hogy visszatért. Hogy megint ennyire gyorsan bekebelezett engem. Csak azokban a pillanatokban éreztem, hogy élek, amiket Jessicával nevetgélve tölthettem.

Ő olyan rezzenéstelen arccal szemlélte a kollázsomat, mintha az lenne a legnormálisabb dolog a világon.

– Na, akkor nézzük, mit is tud ez a Nirvána! – mondta, és egyetlen mozdulattal feltépte a CD csomagolását. Azért erre esett a választásunk, mert a Szexi Eladó ajánlotta nekünk a HMV-ben. Ismét fergeteges napot töltöttünk kettesben a városban. Még a legunalmasabb napok is szuperek voltak Jessicával. Magunkra kentünk egy csomó sminket a drogériában, aztán elfoglaltuk a plázás fotófülkét. Hazafele két kocsiból is ránk dudáltak, az egyik sofőr kihajolt az ablakon, és azt kiabálta Jessicának, hogy szopja le. Bevallom, kicsit zavart, hogy csak neki szólt az ajánlat. – És most reménykedjünk, hogy a Szexi Eladónak tényleg jó az ízlése. Meghallgatunk pár számot aztán... Istenem, na ez zene!

A szobában a *Smells Like Teen Spirit* refrénje visszhangzott, Jessica és én megbabonázva ültünk az ágyamon, és hallgattuk, ahogy a dobok dühös kórusba fulladnak.

– Ez rohadt jó! – nyögte ki, amint véget ért a szám.

– Ki ez a csávó, és hogyan lát bele a lelkembe?

Teljesen megfeledkeztünk a buliról, csak ültünk a kopott, lila ágyneműn, amíg végig nem hallgattuk a teljes albumot. Néha-néha felpillantottunk, és elégedetten vigyorogtunk, vagy ütemre ráztuk a fejünket. Amikor először meghallottam a *Lithiumot*, azt éreztem, hogy valaki végre kimondta, amit én nem vagyok képes. Kis híján elsírtam magam.

– Jól vagy? – Jessica aggódva pillantott rám hosszú szempillái alól.

Megtöröltem az orromat.

– Aha. Csak tuti mindjárt megjön, vagy valami.

Még nem beszéltem Jessicának arról, mi történt velem. A betegségemről. Bár féltem, hogy a suliban keringő pletykák megelőznek... Ugyan már lejárt lemez volt, de sejtettem, hogy valaki előbb-utóbb ugrani fog a lehetőségre, hogy „figyelmeztesse” őt újdonsült barátnője szégyenteljes titkára. Ha esetleg már tudott róla, soha nem hozta szóba, ahogy arra sem kérdezett rá, miért járok

állandóan hosszú ujjúban, és miért megyek haza előbb minden csütörtökön.

Már csak egy óránk maradt, hogy átsétáljunk Árnyékhez, hogy a szülei elvigyenek minket a buliba, ezért felgyorsítottuk a készülődést, és közben megettünk egy fagyasztott pizzát, amit én sütöttem. Az utolsó falattal a számban, sietve húztam még egy réteg szemfestéket amúgy is koromfekete szemhéjamra. Gyanakodva megszagoltam a hónaljamat, majd magamra spricceltem egy hatalmas felhőnyi Impulse testpermetet, hogy elfedjem az izzasztó plázás kalandunk nyomait, amíg Jessica a szivárvány minden színét kipróbálta a körmein. Ismét meghallgattuk az albumot, miközben apró tincsenként befontam a szőnyegen térdelő Jessica haját. Utána megnéztük őt a tükörben, a látványtól majdnem kipukkadtunk a nevetéstől, aztán inkább kibontottam az egészet.

– Neked bejön valaki a suliból? – kérdeztem, a hajában matatva. Sosem hallottam *úgy* beszélni senkiről.

Undorodva grimaszolt, elcsúfítva gyönyörű arcát.

– Fúj, dehogy!

– Még Francesco sem?

– Ő a te leendő férjed! Sosem tennék ilyet! – Erre mindketten elmosolyodtunk. Tudtam, hogy csak viccelődik, mégis nagy kő esett le a szívemről. Jessica felsóhajtott. – Nem tudok most ilyenekre gondolni – mondta. – Azt hiszem, még mindig nem vagyok teljesen túl az exemen.

Kihullott a kezemből a tincs, amin éppen dolgoztam.

– Neked van exed? – hüledeztem, mintha legalábbis egy Fabergé-tojásról lenne szó, nem egy fiúról. Valószínűleg az volt az első alkalom az életemben, hogy használtam ezt a szócskát: ex. Olyan felnőtt érzés volt kimondani, mintha ez választana el attól, hogy megszeressem az olíwabogyót, és minden reggel kiolvassam az újságot.

Jessica ismét sóhajtott.

– Nem csak egy.

TESSÉK?

– A többiekkel nem volt semmi komoly. Duncannel másmilyen volt. Persze ettől még egy fasz. Kidobott, amikor ideköltöztem, mégsem tudom elfelejteni. Kicsit idősebb nálam. Azt hiszem, túl gyerekesnek tartott...

– Duncan? – Még mindig nem bírtam feldolgozni, hogy volt egy pasija. Egy idősebb pasija. Több pasija! Basszus, akkor már tuti smárolt is! Még talán nyelvvel is! Az is lehet, hogy megfogták a cicijét! Egy szempillantás alatt változott óriássá a szememben. Addig azt hittem, egyenlők vagyunk, de egyszeriben azt éreztem, én csak egy buta kisgyerek vagyok hozzá képest.

– Ja. Akkor láttam utoljára, amikor átmentem apámhoz a maradék cuccomért, persze összekavartunk, de azóta se kép, se hang. – Idegesen vállat vont. – Csávók, mi?

– Aha, annyira hülyék – bólogattam, mintha lett volna bármilyen tapasztalatom a témával kapcsolatban.

Mi a fenét ért azalatt, hogy „kavartak”? Hogy a francba nem hallottam még Duncanról? Miért nem tudtam egyik exéről sem? Ez volt az első alkalom, hogy megtapasztaltam, milyen érzés abban a széles, zavaros sávban csücsülni, amit Jessica húz az igazság és aközé, amit abból hajlandó megosztani velem.

A felismerést a telefonom rezgése zavarta meg.

AMY: SOS! GYERTEK IDE, ÉS HOZZATOK MÉG PÚDERT, A MIÉNK ÖSSZETÖRT, ÉS KÉSZ KATASZTRÓFA AZ EGÉSZ!

Megmutattam az üzenetet Jessicának, aztán sietve nekiálltunk befejezni a sminkünket. Éppen a nyolcadik réteg szempillafestéket

kentem magamra, miközben Jessicát figyeltem a tükörben. És hirtelen egészen más fényben láttam őt.

harmincegy

Annyira lefoglalt a saját tükörképem nézegetése, hogy meg se hallottam, hogy Ben épp próbálja kinyitni a bejárati ajtót.

– Megjöttem! – kiáltotta a tőle megszokott kifogyhatatlan derűvel. Általában úgy futok elé, mint egy izgatott kiskutya, de ezúttal éppen a cipőmet szemléltem a tükörben, undorodva méregetve vastag vádlimat. – Oké, bevallom, megszegtem a szabályt, és hazahoztam egy kis javítanivalót a suliból, de ha most nem csinálom meg, soha nem fogom befejezni. Hahó! Fern? Itt vagy?

– Igen, bocsi, a hálóban vagyok. – Néztem magam, ahogy formálok a szavakat a kirúszozott számmal. – Jó napod volt?

Visszhangos monológ szűrődött be az előszobából. Valamit magyarázott a felvételi esszék közelgő leadási határidejéről, de képtelen voltam odafigyelni rá. Épp egyikből a másikba lépve próbáltam választani két pár magas sarkú között. A telefonomra néztem, és azon tűnődtem, maradt-e még elég időm arra, hogy kibontsam tökéletesen megalkotott laza kontyomat, és inkább leengedjem-e a hajamat.

Ben már hangosabban szólt hozzám.

– Igen, de a jövő héten sok hosszú napom lesz, mert mindenki pánikol a felvételi miatt. Általában nem érdekel, de... Azt a rohadt, Fern, észvesztőén nézel ki! – Megállt az ajtóban, magába szívva a szokatlan látványt.

Egy órával előbb letettem a munkát, hogy legyen időm elkészülni, és Ben reakciójából ítélve megérte a fáradozást.

– Szerinted jó leszek így? – Egy hosszú, zöld, combig fel– slicceit bársonyruhát viseltem. Tegnap is beáldoztam pár órát a munkaidőmből, és a képzés után az Oxford Streeten bolyongtam a megfelelő szettet

keresve, míg végül a Whistlesben ráakadtam erre a darabra. Amikor néhány túlárzott Liberty's sminktermék társaságában hitelre megvettem, úgy éreztem magam, mint Carrie Bradshaw.

– Fern, elképesztő vagy! Emlékeztess már, hova is mész, és mit kell tennem, hogy elvigyél magaddal?

– Egy régi osztálytársammal találkozom, és a Covent Gardenben leszünk, már mondtam.

– Igen, de azt elfelejtetted megemlíteni, hogy egy Bond– lány-találkozóra mentek. Szent ég, Fern, szenzációsan festesz! – Mögém lopózott, az illatát éreztem meg először. Karjait a derekam köré fonta, én meg mosolyogva néztem magunkat a tükörben, miközben egy gyengéd csókot nyomott a nyakamra. – Nagyon jól áll – mormogta a bársonyt simogatva.

– Tényleg?

– Istenem, annyira dögös vagy! – A szavak mélyről, rekedten törtek fel belőle, miközben vágyakozva markolászta a ruhámat.

Olyan régen nem láttam ilyennek Bent! Kapcsolatunk kezdetén, az első hat hónapban sehová sem mehettünk, semmit sem csinálhattunk anélkül, hogy előtte egymásnak ne estünk volna. Lassan egy éve nem hallottam ilyenek a hangját. Mielőtt ideköltöztünk, állandóan azzal poénkodtunk, hogy milyen jó lesz „felavatni” az összes szobát, és anélkül dugni a konyhában, hogy traumatizálnánk vele valamelyik lakótársunkat. A valóság azonban egészen másképp festett: amint korlátlan lehetőségünk adódott a gátlástalan szexre, annyira elkényelmesedtünk, hogy egyre kevesebbszer éltünk vele.

Ben szája az enyémhez közeledett, de elhúzódtam.

– Ki vagyok rúzsozva.

Széles vigyora egyik fülétől a másikig ért.

– Csak azért, mert te nem csókolhatsz meg, nekem még szabad. – Először a nyakamat csókolgatta, majd szája lassan a kulcscsontomra

vándorolt. Aztán szembefordított magával, térdre hullt, és arcát belefúrta a hasamba. Kaján mosollyal nézett fel rám.

– Mit művelsz?

Félrehúzta a felsliccelt bársonyt a combomon, és centinként végigcsókolta frissen borotvált bőrömet, amíg el nem ért a bugyimhoz.

– Ben... – Lehunytam a szemem, és hagytam magam beleveszni a pillanat váratlan gyönyörébe. Nem is tudom, mikor nézett így rám utoljára. Gyorsan lerúgtam a cipőmet, hogy el ne essek, miközben Ben eltűnt a szoknyám alatt, félrehúzta az útjába kerülő fehérneműt, és hevesen a falnak nyomott. Felnyögtem, ahogy belemarkolt a fenekembe, majd játékosan, de erősen rácsapott, ami meglepetésként ért. Aztán kiszabadította magát a ruhám redői közül, és elkezdte kicsatolni az övét. Újra a számhoz közeledett, forró leheletében megéreztem a saját illatomat.

– Rúzs!

Halkan felmordult, de ajka visszatért a nyakamra. Segítettem neki kibújni a nadrágjából, ami az alsójával egyszerre hullott a földre. Fel se eszméltem, már bennem is volt, minden lökéssel falnak préselve a testemet. Megmarkoltam a ruhám alját, nehogy összepiszkolja, és elmerültem a bizonyosságban, hogy igenis az a pár vagyunk, akik így akarják egymást. Jó érzés volt. Bennel szinte mindig jó volt együtt lenni, de éreztem, hogy most nem fogok tudni elmenni. Ahhoz túl sok volt a készülődés okozta stressz, és túl kevés az előjáték.

Viszont azt is tudtam, hogy a későbbiekben még jó sokszor vissza fogok térni ehhez az emlékhez. Hogy milyen érzés volt, amikor Ben ennyire akart engem. És tekintve, hogy valószínűleg hónapokig erről fogok fantáziálni, igazából úgy is felfoghatjuk, hogy csak beosztottam az orgazmusokat. Ben ismét a fenekemre csapott, mire összerezzenem. Még azután is a falnak szorított, hogy egy hangos nyögéssel elélezett. Csak álltunk ott lihegve, Ben ajkai a nyakamra tapadva, amíg meg nem

tört a pillanat varázsa, és el nem nevettük magunkat, mire kihúzta magát belőlem.

– Várj, vigyáznom kell a ruhára! – A szoknyámat csípőig felemelve elbotorkáltam a fürdőbe, és kifulladásra rogytam le a vécére. Széles vigyor áradt szét az arcomon, ahogy a térdemre támasztottam az államat, és hagytam, hogy átjárjon a büszkeség.

Ben a nadrágját gombolva a csaphoz sétált lemosni magát.

– Szóval hova is mész pontosan? – érdeklődött ismét, mintha mi sem történt volna. Ezt valamiért még annál is szexibbnek találtam, mint amit az imént csinált velem.

Elmosolyodtam.

– A Charlotte Street Hotelba.

– Hoppá, az elég rongyrazós hely.

Furcsa azt mondani, hogy elöntött a pasim iránt érzett szeretet, miközben azt néztem, hogy a farkát mossa a csapban? Nem tudtam, csillapodik-e valaha ez a kislányos rajongás. Hogy képes leszek-e egyszer anélkül ránézni, hogy remegjen a térdem. Hogy ne csapódjon belém puszkagolyóként a vágyakozás, ahányszor hozzám szól. Hogy végre ne maradjon egyetlen olyan részem sem, ami kételkedik abban, hogy megérdemlem őt. Néha szerettem volna mindezt hangosan kimondani, de rettegtem, hogy elijesztem vele.

Ben éppen a kéztörlővel törölgette a szerszámát, amitől kissé alábbhagyott az imádatom.

– Na és kicsoda az a titokzatos ismerős, akinek így kicsípted magad?

Hezitáltam, mintha addig nem válna valósággá, amíg ki nem mondom a nevét.

– Jessica. Egy kamaszkori barátnőm.

– Az jó... Érdekes, eddig sosem említetted őt.

A szex utáni mámoros köd oszladozni kezdett, ahogy a gondolataim visszaterelődtek a találkozóra. Vajon végre megbeszéljük, mi történt

köztünk, vagy inkább ignoráljuk a témát? Melyik lenne rosszabb? Kétkedni kezdtem minden idáig vezető döntésemben.

– Egy ideig Amerikában éltek a férjével – magyaráztam, szándékosan kihagyva azt a részt, amikor megesküdtem, hogy soha többet nem állok szóba vele. – Nemrég költöztek haza. – Tisztára paskolgattam magam egy darab vécépapírral, és közben ráeszméltem, hogy valamiért kihagytam a monológomból, hogy Jessica elvált. – Ja, és anyuka is. Van egy kislánya. – Azt akartam, hogy Ben így képzelje el őt. Fáradtnak és leharcoltnak, aki már sosem fog úgy szexelni, ahogy mi az előbb, mert mindig egy gyerek áll az ajtaja előtt panaszkodva, hogy nem tud elaludni.

– Akkor jó sok megbeszélőnivalótok lehet...

– Talán... De nem leszek el sokáig. Tudom, hogy húzós heted volt.

Legyintett.

– Dehogy, maradj ameddig jólesik! Tudod, hogy egy atomháborúra se ébrednék fel. Csak vigyázz, nehogy beájulj hazafelé a vonaton, mint én a főnököm karácsonyi bulija után.

Elmosolyodtam.

– Akkor jöttem rá, hogy szerelmes vagyok beléd, amikor képes voltam hajnali fél egykor hőésésben elmenni érted Upminsterbe, és ebben semmi különöset nem találtam.

– Bennem meg akkor tudatosult, hogy én vagyok a legszerencsésebb pasi a világon! – Előrehajolt és finoman szájon pusztított, visszaterelve minket a megszokott dinamikánkhoz. Ben és Fern. A boldog, kiegyensúlyozott pár, nem szégyellnek pisilni egymás előtt, kiválóan kommunikálnak, nincsenek titkaik, mindenben támogatják egymást, satöbbi, satöbbi... De ami ennél is lenyűgözőbb, hogy még mindig képesek falnak döntős, spontán szexre. Mindenki ezt akarja, nem?

Lehúztam a vécét, és Bennel a nyomomban visszasétáltam a tükörhöz, ami előtt félig nyitott aktatáskája hevert, körülötte a kiborult

értékelésre váró dolgozatokkal.

Ben összeszedegette őket, én meg előkerestem a telefonomat, és konstatáltam, hogy tíz percem maradt az indulásig, majd megláttam, hogy érkezett egy üzenetem Heathertől.

HEATHER: Bocsi, hogy ennyire eltűntem, de jó hír, hogy végre megérkezett az új nővér a klinikára, szóval mostantól megint lesz életem. Jövő pénteken vacsi nálam?

– Ettél már? – kiáltott hátra Ben a nappaliból. – Én tuti rendelek magamnak valamit, amíg nem vagy itthon.

– Nem, majd ott fogok – füllentettem, cs kezem a hasamra siklott. Jessica szült egy gyereket, az övé mégis lapos. Talán ha néha kihagynám a vacsorát, az enyém is olyan lehetne, mint régen.

A hotel szöges ellentéte volt azoknak a helyeknek, ahol kamaszként lógtunk. Átsétáltam a mahagóniparkettán a recepcióhoz, és hirtelen végtelenül távolinak tűntek a sörtől ragadó padlók, a koszfoltos térítők és az elromlott kotonautomaták. A pultban ülő egyenruhás nő megkérdezte a nevemet, és tájékoztatott, hogy a barátnőm már megérkezett, majd őszintének tűnő lelkesedéssel az asztalunkhoz vezetett.

– Istenem, Fern, annyira jól nézel ki!

Szégyen és szorongás kerített hatalmába, amikor Jessica felállt, hogy magához öleljen. Rájöttem, hogy elbasztam! Egyértelműen túllöttem a célon, úgy éreztem magam, mintha egyenesen 1930-ból repültem volna ide, hogy egy Oroszországon átzakatól vonaton megoldjak egy gyilkossági ügyet. Jessica ezzel szemben sötétkék farmert viselt, amit feszes, bőrszínű toppal és fekete blézerrel párosított, és az egészet egy pár klasszikus arany fülbevalóval koronázta meg. Ízléses volt, visszafogott, mégis lélegzetelállító. Egyszerűen tökéletes.

– Azt hiszem, kicsit túlöltöztem – fontam össze a karomat. Nem sokszor jártam ötcsillagos hotelekben, így nem erre a hangulatra számítottam. A bár is normálisnak tűnt, hivalkodásmentesnek, sehol egy kristálycsillár.

– Egyáltalán nem! Csodás vagy! – Még az öt körüllegő levegőben is érződött a pénz szaga. A parfümje, a samponja, a testápolója a gazdagság illatát árasztotta. Ő pedig kényelmesen hátradőlt a dizájnerek székeiben, és fesztelenül létezett a túlárzott piák és prémium hotelszobák világában. Miközben én feszengve húztam ki magam, és szinte vártam, hogy mikor jelenik meg egy biztonsági őr, hogy elkérje az újjazdagigazolványomat, aminek hiányában majd udvariasan kitessekel innen.

– Ugye, milyen menő ez a hely? – kérdezte Jessica. – Amikor legutóbb itt szálltam meg, láttam Rizzót a *Grease-ből*.

Várjunk csak! Itt szállt meg? Volt elég pénze, hogy kivegyen itt egy szobát?

– ... szóval azóta odavagyok ezért a hotelért. Meg a környék is szuper.

Bólogattam, mintha lenne bármiféle viszonyítási alapom ahhoz, hogy luxusszállodákat hasonlítgassak össze egymással. A pincér egy kancsó vizet, két kristálypoharat és egy tálkában mandulát tett az asztalunkra.

– A ház ajándéka – tájékoztatott, majd a kezünkbe nyomta az itallapot.

– Kitaláltad már, mit iszol? – kérdezte Jessica, miközben végigfutottam az első oldalon, és lecsekkoltam, hogy minden koktél tizenöt fontnál kezdődik. Ha hármat kérek, ugyanott vagyok, mintha elmentünk volna vacsorázni, amit nem tettünk, szóval ha így számolom, belefér négy is, ha eltekintek attól, hogy már megterheltem ezzel a hülye ruhával a hitelkártyámat.

– Öhhhh....

– Én egy whisky sourt kérek – fordult a pincérhez, majd vissza hozzám. – Isteni finom, szerintem kóstold meg!

– Oké, miért is ne?

Végre magunkra maradtunk az asztalnál, csak a hosszú évek emlékei maradtak közöttünk. És látszólag egyikünk sem tudta, hogyan kezdje a beszélgetést.

– Tényleg szálltál már meg itt? – kérdeztem a menüt lapozgatva.

– Csak kétszer. Amikor Brendannek elintéznivalója volt a városban, mi is eljöttünk vele, meglátogatni az anyámat, meg ilyenek.

És egyszer sem keresett meg! Ismét azon rágódtam, mi lehet az oka, hogy most itt ül előttem. Mi változott? Megint gyanakodva néztem végig kifogástalan szerelésén.

– És te Londonban élsz?

Bólintottam, és belekortyoltam a vízbe.

– Hackney-ben. Ugyan az albérletárak horrorisztikusak, de van egy gyönyörű park a közelünkben, és imádom, hogy olyan az egész, mint egy kis falu.

– Mióta éltek együtt Bennel?

– Nem olyan régóta, kicsit több mint egy éve. Azt mondtam már, hogy anyáék St. Albansba költöztek?

Megrázta a fejét.

– Apa cégét kicsinálta a válság, szóval úgy döntöttek, kisebb házba mennek, és közelebb költöztek a nagynénémhez. Huszonévesen egy ideig én is ott laktam, amíg próbáltam beindítani a karrieremet újságíróként. Aztán felkapták a blogbejegyzéseimet, és a népszerűség egészen a magazinhoz repített. Ahol most dolgozom...

– El se hiszem, mennyi mindent elértél! Az újságírás, a blogolás... Tényleg fantasztikus vagy! – Jessica elegánsan kortyolt egyet, és elmosolyodott.

– Hát azért...

– Ne csináld, Fern! Ezek igenis hatalmas dolgok! Képzeld csak el, milyen büszke lenne most rád a tini Fern!

Felnyögtem.

– A tini Fern valószínűleg hatalmas lúzernek gondolna.

– Dehogya! Odáig lenne attól, hogy ilyen nagymenő újságíró lettél, aki kiáll a mentális egészség mellett, és még menőbb, hogy hamarosan tanácsadó leszel!

Hátrádóltam, és próbáltam elképzelni őt. A kamasz énemet. Vajon elégedett lenne egy ilyen jövőképtől? Elmosolyodtam. Jessicának igaza van! Valóban viszonylag sokra vittem. És nemcsak a hivatásomra meg a sikerre értem, hanem mindenre. Hogy itt van nekem Ben, hogy nemcsak funkcionálok, hanem tényleg élek. Hogy még mindig itt vagyok, és nem hallgattam a belső hangra, hogy vessek véget a földi létnek.

– Mindig tudod, mit kell mondanod, hogy jobban érezzem magam – nevettem.

– Csak azt mondom, amit látok. És büszke vagyok rád, Fern!

Képtelen voltam eldönteni, hogy őszinték-e a dicséretei, vagy csak a bizalmamba akar férkőzni. Valaha ő volt a leglelkesebb szurkolóm, ám kettőnk szakításának emléke úgy lebegett körülöttünk, mint a drága parfümjének illata.

– Na, azért te sem vagy semmi! – mutattam elismerően makulátlan szettjére, épp amikor végre megérkeztek a méregdrága italaink.

Jessica szemforgatva megeresztett egy gúnyos kacajt.

– Ja, hozzámentem egy gazdag faszfőjhez, aki most kénytelen tartásdíjat fizetni nekem. – Vállat vont, és megint elnevette magát. – Igazi álom!

A beszélgetés felkeltette pár öltönyös fickó figyelmét, akik izgatottan méregettek bennünket. Pontosabban Jessicát.

– De van egy kislányod, és újra itthon vagy!

– Ja, anyám padlóján alszom a szülővárosomban.

Belekóstoltam a koktélobba. Röhejesen kicsi adag volt, már az első korttyal sikerült eltüntetnem a kétharmadát.

– Alig megyek ki a házból, annyira rettegek, hogy összefutok valakivel a suliból.

– Nem tartottad a kapcsolatot a többiekkel?

A fejét rázva ledöntötte az italát, észre sem véve, hogy az öltönyösök még mindig őt bámulják. Ez újdonság volt. Régen egy férfi sem kerülhette el a figyelmét. Úgy tűnt, már nem csatlakozik rá automatikusan minden hímnemű lény szexuális frekvenciájára.

– Dehogy! Még jóval a költözés előtt kiestem abból a társaságból. És te?

Ahogy kivégeztük az első italunkat és megrendeltük a következőt, a gyanakvásom alábbhagyott a nosztalgizálás kényelmes, meleg takarója alatt. Már természetes volt Jessicával lenni, olyan magától értetődő, mint visszaülni egy biciklire. Meséltem neki Amy esküvőjéről, hogy milyen fura volt újra látni Kimet. Ő koszorúslány volt – én nem kaptam ilyen kitüntetett szerepet. Amikor Kim terhes lett, Jonah-nak nevezte el a babát, pedig Amy mindig mondogatta, hogy ez a kedvenc neve. Minden más szaftos pletykát a Facebooknak köszönhettem, még mielőtt az emberek elkezdtek volna megválogatni, mit osztanak meg. Jessica tátott szájjal hallgatta, milyen rémes döntéseket hoztak a közös ismerőseink, gurgulázva kacagott, ahogy kamaszos kegyetlenséggel kibeszéltem a volt osztálytársainkat, és egyetértően felkiáltott, ahányszor megvádoltam valamelyiküket, hogy a Brexitre szavazott. Mire kihozták a harmadik koktélt, már elhomályosodott tekintettel idéztük fel a régi szép időket, úgy váltogatva a megkopott emlékeket, mint hajdanán az illatos, csillogós zselés tollakat.

– Emlékszel, amikor virrasztást tartottunk Sirius Blacknek az aulában?

– Emlékszel, amikor az éjszaka közepén elautóztunk Brightonba megnézni a napfelkeltét?

– És reggelire tízfontnyi gumicukrot ettünk meg, amit a parton vettünk?

– A boszorkánykorszakunk is elég kemény volt! – felelte Jessica összefont kézzel.

– Volt? Napokig zsályát égettem a lakásban, amikor összeköltöztem Bennel.

– Komolyan?

– Muszáj volt biztosra mennem. Így ha szakítunk, legalább tudni fogom, hogy tényleg nem illünk össze, és nem a legutóbbi lakó negatív energiái hatottak ránk.

Jessicának a könnye is kicsordult a nevetéstől, nekem meg eszembe jutott, micsoda erővel töltött el régen, ha sikerült megnevettetnem.

– Előtte csináltad?

– Dehogyan, megvártam, amíg elmegy, aztán amikor hazaért, a szomszéd főztjére fogtam a szagot.

Az utolsó cseppeket is kiittam a poharamból, mire kellemes forróság járta át a testemet. A bár időközben megtelt emberekkel, nyüzsögtek a teremben, mindenki az óriási aranyló lámpák fényében fürdött, a pincérek mesterien egyensúlyoztak az asztalok között az italokkal megrakott tálcákkal. A zene lágy volt, a hőmérséklet ideális, a vendégek udvariasak. Kezdtem megérteni, hogy egyesek miért hajlandók vagyoniakat költeni csak azért, hogy itt lehessenek. Na nem mintha ezt én megengedhetném magamnak...

Jessica közelebb hajolt, és csillogó szemekkel faggatott tovább az életemről.

– Szóval, Ben... Mesélj róla! Hol ismerted meg?

A paranoia jegesen hasított belém. Idegességemben a poharam után nyúltam, és védőfalként magam elé húztam.

– Tipikus sztori – feleltem, közömbösséget színelve. – Regisztráltam pár randiappra, de két év alatt összesen három srác tudott meggyőzni, hogy találkozzam vele. Elég válogatós voltam... Aztán jött Ben, és átugrotta a nagyon magasra állított mércémet.

– Hát, mindig bölcsebb voltál, mint én. De mesélj még róla! Mivel foglalkozik? Múltkor említetted, hogy tanár.

– Ben... – Már a neve említésekor elgyengültem. – Ő a legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam. Annyira édes, hogy az már majdnem naivítás. És igen, pszichológiával foglalkozik, gimiseket tanít. Érdekes munka, és hatalmas türelmet igényel, ami hozzám is szükséges. – Az ujjammal körözni kezdtem a fejem mellett, utalva ezzel a mentális gondjaimra.

Jessica bólintott, és a ruhám hosszú ujját méregette.

– Türelmemre minden kapcsolatban szükség van, nem gondolod? Lefogadom, hogy neked is sokszor kell türelmesnek lenned vele.

Tényleg ő az! – állapítottam meg. Az én Jessicám! Újra itt volt mellettem, és még mindig értett hozzá, hogy pontosan azt mondja, amit abban a pillanatban hallanom kell. A szurkolóm. A legjobb barátnőm. Istenem, annyira hiányzott! Mégis... – Nyilván ez is előfordul néha. Például volt előttem egy menyasszonya, aki nem sokkal az esküvő előtt kidobta, és ez igencsak megviselte. Amikor megismerkedtünk, még mindig a hatása alatt volt... De ez semmi ahhoz képest, hogy rákeres a csajra a neten, akit a Tinderen szedett fel, és azonnal megtalálja népszerű blogbejegyzését az öngyilkosságról.

Elfintorodott.

– Ja, tök ciki lehetett neki, amikor rájött, hogy elindítottál egy globális mozgalmat, ami csökkentette a mentális betegségeket övező stigmákat, és több ezer emberen segített.

A büszkeség és az alkohol élénkrózsaszínre színezte az arcomat, ami sajnálatos módon nem passzolt a ruhám zöldjéhez. Megint elfogott a

bűntudat, hogy annak idején nem olvastam el Jessica üzenetét, hiába nem tehettem róla. Vajon azóta is ott bujkál valahol a leveleim között?

– Ben is ezt mondta – bólintottam. – Pedig valamiért sosem félt ettől, inkább büszke volt rám. Nem úgy, mint a többiek.

Hálát adok az égnek azokért az emberekért, akik pszichológiát tanultak.

– Én máris bírom őt. Csodálatos embernek tűnik, Fern. És még szexi is.

– Aha – hümmögtem, és a whisky megsavanyodott a nyelvemen.

Jessica egy intéssel jelezte a pincérnek, hogy kérjük a negyedik kört.

– Szóval akkor ő az igazi?

– Azt hiszem. Vagyis hát remélem...

– Össze akartok házasodni?

– Én szeretnék, de... még nem kérte meg a kezemet – ismertem be halkán, és azonnal meg is bántam.

Nem zavart, hogy nincs gyűrű az ujjamon. Még nem. De azért kezdett bekúszni az agyamba a dolog. Eredetileg úgy gondoltam, hat hónapig kell majd együtt élnünk ahhoz, hogy átmenjünk az *együttélésteszten*. Aztán még két hónapba telik majd, mire Ben rájön, hogy ez egy teszt volt, és én kiemelkedően jól teljesítettem. Utána még egybe, hogy összerakja, hogy az eljegyzés a következő lépés. És végül még egybe, hogy megtervezze az egészet. Szóval most még csak kicsit volt elkésve. Csupán az aggasztott, hogy még nem hozta szóba a dolgot. Csak egyszer, a kapcsolatunk legelején, amikor elmesélte, mi történt az exével. Azóta nem említettük se a házasságot, se az esküvőt, se a gyerekeket. Nem kérdeztük meg egymástól, hogy ki hányat szeretne, milyen körkölönbséget tart a legideálisabbnak ahhoz, hogy egyiküknek se legyen pszichés gondja emiatt, esetleg, hogy hajlandók lennénk-e másik környékre költözni, ha ott jobbak a sulik, ahogy azt sem, hogy mi van, ha nem jön össze a gyerek. Miért nem jutott még eszébe, hogy

harmincegy éves vagyok, és hogy ezekre a kérdésekre tudnom kellene a választ? Mindezek ellenére abban biztos vagyok, hogy nem fogok mindent elcseszni azzal, hogy ilyesmivel zaklatom.

Jessica megérezte, hogy érzékeny pontra tapintott, és kérdőn oldalra döntötte a fejét.

– De hiszen egyszer már majdnem megházasodott, nem igaz?

Összerándultam, ahogy a savanyú íz a nyelvemről a gyomromba vándorolt. Nem szerettem róla beszélni. A volt menyasszonyáról. És még kevésbé szerettem volna beismerni Jessicának, hogy igenis foglalkoztatnak ezek a kérdések. Pláne nem addig, amíg ki nem derül, mit akar tőlem.

– Aha. A nő egy hónappal az esküvő előtt lépett le.

– Baszki! Akkor lehet, ez az oka, hogy most kivár.

– Jó, de én sose tennék ilyet vele. Ezt ő is tudja! – Nehezemre esett elképzelni, hogy valaki képes volt így eldobni Bent. Szabályosan rettegtem attól a naptól, amikor az exe majd észhez tér, és megpróbálja visszaszerezni őt. Nekem sosem lenne elég önbizalmam így kidobni valakit, aki akar engem.

– Boldog vagy vele?

Annyira agresszívan bólogattam, hogy félő volt, kiszakad a fülbevalóm.

– Igen! Nagyon is! Csak hülyeségeken stresszelek.

Még egy kör ital tűnt fel előttünk, és Jessica olyan szenvedéllyel ragadta meg a poharát, hogy egy kevés az asztalra fröccsent.

– Figyelj, én vagyok az élő bizonyíték, hogy a házasság szart sem jelent. – Erősen lóbálta előttem a mutatóujját, amiből rájöttem, hogy ugyanúgy becsicscentett, mint én. – Nem attól leszel boldog, hogy megházasodsz, nekem elhiheted! És a válás? Na, az maga a kibaszott pokol.

Közelebb hajoltam hozzá. Már vártam, hogy szóba hozza. – Amúgy mi történt veletek? Persze nem kell elmondanod, ha nem akarod.

– Igazából szívesen mesélek róla. Jó érzés valaki olyannal is megbeszélni, aki nem az anyám. – Bosszús képet vágott. – Ő mindig ugyanazzal jön. *Mégis mire számítottál? Minden pasi egyforma*, bla-bla-bla. Elviselhetetlenül önelégült, és most, hogy én is elvált nő lettem, úgy tűnik, végre megtalálta velem a kapcsolódást.

– Oké, ezek szerint semmit sem változott.

– Dehogynem! Rosszabb lett! Volt tizenkét éve tőkélyre fejleszteni, hogyan tud az örületbe kergetni. Szeretnék hamarosan elköltözni tőle, de egyelőre jól jön, hogy időnként rábízhatom Bridgetet. Teljesen leszívott az egész helyzet a faszkalap férjemmel, a költözés, az állandó aggodalom, hogy nincs karrierem vagy bármiféle jövőm. Ha nem vágytam volna ennyire haza, csak azért ott maradok Kaliforniában Bridgettel, hogy sabotálhassam őt, és azt a flancos chelsea-i ribancot.

– Istenem, ez borzalmasan hangzik. Mi történt köztetek?

Az alkoholtól megeredt Jessica nyelve. Elmesélte a megismerkedésük történetét, hogyan nézte ki őt magának Brendan szülővárosunk egyetlen hoteljének bárjában, amikor ott dolgozott, és miként vette le a lábáról a kitartásával, a pénzével, a drága randikkal. A férje Ben szöges ellentétének tűnt. Másról se beszélt, csak az elköteleződésről, a házasságról és a gyerekekről. És persze arról, hogy mennyire akarja mindezt, hisz nagyon be akart vágódni.

Jessica nagyot sóhajtott. A rá telepedő letargia sehogy sem illett a bár vidám nyüzsgésébe.

– Azt hittem, most sikerülni fog. Hogy minden szar után, amin a pasik átrángattak engem, végre rájöttem a titokra.

Várakozóan előrehajoltam. Még sosem beszélt velem ennyire nyersen és őszintén a férfiakról.

– És mi az a titok?

Egy sötét hajtincset tekert vékony ujjai köré, és mélyen a szemembe nézett.

– Nincsenek rosszfiúk és jófiúk. Minden férfi egyforma – magyarázta. – És aszerint bánnak jól vagy rosszul veled, hogy beleillessz-e az elképzeléseikbe.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Ezt hogy érted?

A tekintete megkeményedett.

– Egyszerű. A férfiak mindig két csoportra osztják a nőket – emelte fel két ujját a drámai hatás kedvéért. – Vannak a baszható nők és a szerethető nők. Azok, akiket megfektetnek, vagy azok, akikbe belezúgnak. Mi nők azt hisszük, hogy a jó férfiak szerelmet akarnak, a rosszak pedig csak szexet, pedig a férfi alapvetően mindig semleges. Kizárólag attól függ, hogyan viselkedik, hogy melyik kategóriába pakol téged. – Egy laposföld-hívő indokolatlan önbizalmával, kezét teátrálisan feltartva dőlt hátra a székén, mintha épp most fejezett volna be egy TED-előadást.

– Szerintem azért ez nem ennyire egyszerű – feleltem.

– Dehogynem! Száz százalék!

Elfogott a hányinger.

– Tényleg így gondolsz?

– Nem gondolom, tudom! – Komoly arccal előrehajolt, ujjával a pohara szélét dörzsölgette, míg az üveg csilingelő hangot nem adott. – Nézd, értem, hogy Ben egy igazi angyal, és ezt nem is próbálom megkérdőjelezni. De *milliókat* tennék rá, hogy van valahol egy nő, aki úgy gondol rá, mint egy oltári nagy pöcsre, aki megkúrta, aztán sosem hívta fel, és aki azóta azon gondolkodik, mi a baj vele, pedig egyszerűen arról van szó, hogy éppen nem abba a kosárba tették. Miért van az, hogy ez a nő csak egy padlóra dobott gumit meg egy lerázó SMS-t kapott

tőle, te meg beköltözhetél hozzá? Mert te vagy a barátnője? Pedig ugyanaz a pasi! Csak minden nő mást kap belőle.

– Én nem hinném, hogy Ben... – Torkomba szökött a gyomorsavam, úgyhogy inkább elhallgattam.

Mit is mondhatnék? Vajon Ben...? Csak pislogtam, és próbáltam elképzelni, mivel járna, ha Jessicának igaza lenne. Ben sosem titkolta a múltját. Tudtam, hogy volt egy rossz időszaka a szakítás után, amikor kicsit „elszabadult”, de nem voltak kétségeim afelől, hogy tisztelettel bánt minden partnerével. Annyira lefoglalt, hogy megemészem Jessica teóriáját, hogy nem is figyeltem rá, aki az állát az égnek emelve húzta le a whisky maradékát, majd az asztalra csapta a poharát. Szemét elhomályosították a könnyek. Ez is sokkolt.

– Jól vagy?

– Ja, boci, megvagyok. – Vörösre lakozott körmével letörölt pár könnycseppet az arcáról. – Csak... Brendan... Tényleg azt hittem, hogy vele más lesz. Azt hittem, ha rájövök, hogyan lehetek baszható csajból szerethető csaj, akkor megkapom tőle, amit akarok. Úgyhogy igyekeztem ennek megfelelni. Nem feküdtem le vele vagy a tizedik randinkig, és tudod mit? Működött! Teljesen meg volt veszve értem. Még mielőtt az első randink véget ért volna, már szervezte a harmadikat, sőt a negyediket is. És ezek igazi *randik* voltak, nem csak amolyan kamu programok, amikkel el lehet juttatni egy nőt az ágyig, mint például, hogy „menjünk moziba, vagy várj, még sincs kedvem. Nem akarsz inkább feljönni, és dugni egyet? Amúgy van csajom, boci, hogy eddig nem mondtam. Nagyon szeretem, és nem egy bűdös kurva, mint te”. – A hangja fátyolos volt a piától, végre kezdett lehullani róla a tökéletesség palástja.

Megint közelebb húzódtam, és ráébredtem, hogy én is kábé olyan részeg vagyok, mint ő.

– Hé, hé, ne mondd ezt! Te nem is vagy... – Nem tudtam kimondani.

– Kurva? Talán már nem. – Egy újabb veszélyes másodpercig közénk tolakodott a csend, és most sem mertem megtörni. A múlt, az emlékek és a fájdalom hullámai egyszerre rontottak rám.

Jessica ebből mit sem érzékelve ismét a szájához emelte a poharát, és belekortyolt, pedig már teljesen üres volt.

– Szóval előadtam neki a hosszú távú kapcsolatokban hívő csajt, és elértem, hogy kimondja az első dugás előtt, hogy szeret, mint a kibaszott Tara Reid az amerikai pitében. És el kell, hogy ismerjem Fern, minden csodálatos volt. Annyira bele voltunk zúgva egymásba! Megkaptam, amit mindig is akartam. Amikor felajánlották neki a munkát Amerikában, meg se fordult a fejében, hogy nem megyek vele. És amikor megkért, hogy legyek a felesége, madarat lehetett volna fogatni velem. Elszöktünk Gretna Greenbe. Csak ő és én. Várj, van egy képem az esküvőről! – Előhúzta a telefonját, és olyan árulkodó gyorsasággal kerítette elő a fotót, amiből azonnal rájöttem, hogy gyakran nézegeti. A képernyőről az alig huszonnégy éves Jessica mosolygott rám élete legboldogabb napján. Úgy festett, mint egy régi, hollywoodi filmsztár. Az a fajta analóg fényképezős fotó volt, amit bevágnának az életéről készült dokumentumfilmbe. Hófehér miniruhát viselt, a fátyla hosszabb volt, mint maga a ruha. Szélesen mosolygott élénkvrösré rúzosított ajkaival. Akkor láttam először Brendant, aki annyira unalmasan „jóképű” pasi volt, hogy meglepődtem, hogy még nem találkoztam vele a stock-fotós oldalakon. Erős állvonal, gondosan ápolt borosta és valószínűtlenül zöld szempár. Minden részlet gazdagságot sugallt. A divatos öltönye, az élére hajtogatott díszszabkendője, a hibátlanra zselézett haja... Még sosem láttam Jessicát ilyen férfival, feleségként meg pláne nem.

– Gyönyörű menyasszony voltál – jegyeztem meg. – És Brendan tényleg jóképű.

Ismét a szemét forgatta, és visszavette a telefonját.

– Sajnos ezt tudja is magáról – felsóhajtott. – Na mindegy is, a lényeg az, hogy azt hittem, vele megfejtetem a rejtvényt. Nem meséltem neki a múltamról, és nem is érdeklődött felőle. Kiköltöztünk Kaliforniába, és egy ideig tényleg boldogok voltunk a kis buborékunkban. Izgalmas volt, hogy együtt vállaltuk be ezt a kalandot, a költözést, az új barátokat, a terhességemet, Bridget nevelését, mindent. És komolyan mondom, közben egyszer sem estem ki a szerepemből. Tökéletes feleség voltam: támogató, csendes, gondoskodó, szerethető.

– Akkor mi volt a baj?

Hevesen a díszes plafon felé emelte kezét.

– Az, hogy kurvára igazam volt! Hogy vannak a baszható nők és a szerelhetők! És mindegy, melyik kategóriába rak téged, előbb-utóbb egy másik fog kelleni neki. Megtudtam, hogy megcsal. Rendszeresen. És ráadásul a legelcsépeltebb opciókat választotta: a tetves gyakornokát és a szomszédunkat. Aztán megjelent az a burzsuj brit kiscsaj a cégénél, és hát... Mocskosul gazdag csaj Chelsea-ből. És ennyi volt. Otthagyt engem. Most őt dugja... Nevetséges! – Másodjára próbált belekortyolni az üres poharába egy halszerű tátogással, amitől egy tizedmásodpercig csúnyának tűnt, de aztán összeszedte magát, és odaintette a pincért. – Kábé ennyi. Elvált vagyok, megkeseredett és hullafáradt. És veled mizu?

Alig hittem a fülemnek. Ez nem az a Jessica, akit ismertem. Az én Jessicám sose mutatta volna magát ennyire nyíltan sebezhetőnek, sosem lett volna ilyen brutálisan őszinte. Akaratlanul is felálltam, hogy magamhoz ölelhessem. Most semmi más nem számított.

– Jessica, zseniális vagy és csodaszép, és mindketten tudjuk, hogy sosem fog nálad jobbat találni - próbáltam vigasztalni.

A karjai körém fonódtak, szinte belevesztünk egymás ölelésébe, amíg a bár egy homogén, zavaros masszává nem olvadt össze körülöttünk. Éreztem a leheletét, törékeny mellkasában dobogó szívét. Amikor végre

elengedtük egymást, szégyenlősen elmosolyodott, felfedve apró, hegyes fogait.

- Örültség lenne még egy kört kérni? - kérdezte.

Reggel arra ébredtem, hogy a fejem lüktet a fájdalomtól. Tea illata csapott meg.

- Fern?

Ben mint egy beteg kisgyerekét, a homlokomat simogatta.

- Aú! - nyögtem, amikor megpróbáltam felülni.

- Miért alszol a nappaliban, szerelmem? - A hangjában nevetés bujkált.

Meglepetten pislogtam, valahogy magamra tekertem a takarót, és összehúztam magam a kanapén.

- Fogalmam sincs...

- Látom, jól sikerült az este.

A negyedik ital volt az utolsó, amire emlékeztem. Nem tudom, hogyan jutottam haza, és történt-e még valami, miután elhagytuk a bár. Kamaszkorom óta nem ütöttem ki magamat ennyire, és már elfelejtettem, mennyire felkavaró ez az érzés.

- Bocsánat - suttoztam, arcomat a kezembe temetve. - Túl sokat ittam és...

- Semmi gáz. Ez a Jessica biztosan nagyon szórakoztató lány.

Az éjszaka képei úgy kúsztak be a fejembe, mint a cigarettafüst. Megöleltem Bent, együtt nevettünk, és ismét szabadon szerethettem.

- Kicsit elszaladt velünk a ló, de hát annyira régóta nem találkoztunk.

- Nem számít, csak idd meg ezt! - nyújtott felém egy gőzölgő bögrét.

- Ettől jobban leszel. Nekem viszont rohannom kell, fél kilenctől órát tartok.

Olyan gyorsan távozott, hogy meg se tudtam köszönni a teát. Egyedül maradtam a hiányos emlékeimmal és a kiszáradással, azon mélázva, hogy miért a kanapén ébredtem, és nem Ben karjaiban. A

telefonom után kutatva kiborítottam a táskámat, ami úgy okádta ki a tartalmát, mint egy felfordított üveg bor, és közben hálát adtam az égnek, hogy nem kell bemennem a munkahelyemre, így megúszok egy brutálisan hosszú utazást a metrón. Hiába találtam meg a mobilomat, természetesen le volt merülve, és öt újabb, megerőltető percbe telt elvándorogni a töltőmért. Amíg hagytam, hogy magához térjen a kütyü, gyorsan beugrottam a zuhanyzóba, hogy lemossam magamról az éjszaka mocskát. A szemfestékem fekete patakokban csörgött le az arcomról, és találtam egy lila zúzódást a lábamon. Aztán egy törölközőt tekertem magamra, és vizesen lerogytam az ágyra, hogy megnézzem a telefonomat.

Jessica hangüzenete fogadott.

Baszki, annyira sajnálom, hogy otthagytalak, remélem, rendben hazaértél. Konkrétan egy szőrszálon múltott, hogy nem késtem le a vonatom. Ugye így mondják?’ Valszeg nem. Annyira bebasztaaaaaaam. Mindegy, igazából csak bocsánatot akartam kérni, amiért lenyomtam a „pasikpatkányok” beszédet, légysszi, felejts el mindent, amit mondtam. Csak egy szomorú, részeg, elvált anyuka vagyok, hülyeségeket beszélek. Nem akarom, hogy az én szar döntéseim a te életedbe is bekavarjanak. Szóval na, felejtsd el, és vigyázz magadra, írj, ha otthon vagy. Baszki, annyira hiányoztál, Fern!

Újabb jelenetek villantak fel az éjszaka végéről. Zavaros emlékfoszlányok a hazaútról. Hogy a nevetéstől magamra öntöttem az ötödik italomat. A végtelen szabadságról, ahogy röhögve ékelődöttünk az idióta frizuráinkon, a ciki szettjeinken, a zenei ízlésünkön, és legfőképpen a csávókon, akiket kamaszként vonzónak találtunk. De...

Nincsenek rosszfiúk és jófiúk. Minden férfi ugyanolyan. Kizárólag attól függ, hogy viselkedik veled, hogy melyik kategóriába pakol téged... Baszható vagy szerethető...

Minden a helyére kattant. Megértettem, miért választottam a kanapét. Halványan felsejlett, hogy hazaérve részegen botladozom a lakásban, majd megálltam a hálósobában. A békésen alvó Bent nézve Jessica szavai méregként kavargtak a véráramomban. Nem bízhatok benne! Majdhogynem gyűlöltem, elhittem a barátnőm mantráját.

Valaki más sztorijában Ben tényleg a rosszfiú lenne?

Hajnali egykor az alkohol ködén át képes voltam elhinni. Olyannyira, hogy nem mertem bemászni mellé az ágyba. De most a reggeli napfényben, hasogató fejfájással, azt a bögre teát szorongatva, amit ő készített nekem, ostobaságnak tűnt az egész. Megráztam a fejem, és a tenyerembe szorítottam, mert megint belenyilallt a fájdalom. Ben nem ilyen! Megbízhatok benne. Ami viszont Jessicát illeti... na abban már nem voltam ennyire biztos.

tizennégy

2000. november

Amy anyukája Ericék utcájának végén tett ki minket.

– Köszönjük, Mrs. Fisher – csiripeltem, arra várva, hogy Kim kiszerecsétlenkedje magát mellőlem a kocsiból. Végignézttem, ahogy óvatosan a járdára helyezi magassarkús lábait, majd megigazítja libabőrös testén a miniszoknyát. Amy utasítására megvártuk, amíg az anyukája autója eltűnik az utca végén, és csak utána kopogtunk be. Ahogy az ajtó kinyílt, Eric jelent meg előttünk vöröslő arccal és egy vaskos aranylánccal a nyakában.

– Csá – mormogta, láthatóan fogalma sem volt, hogyan kellene köszönni egy csapat lánynak. – Az üvegházban vagyunk. – A vezetésével elindultunk befelé, és útközben némán tanulmányoztuk az otthonát. Az üveggel körbevett helyiségben lehangolva tapasztaltuk, hogy a hangulat inkább egy hatodikosoknak rendezett diszkóra hajaz, legalábbis a nemek szeparációját tekintve. Házigazdánk ledobta magát a kanapéra a többi fiú mellé, akik éppen egy-egy Breezert szorongattak, és látszólag azon versenyeztek, hogy ki tud a legszélesebb terpeszben ülni. A lányok a szoba szemközti sarkába gyűltek össze, és úgy csináltak, mintha nem tudnák, hogy a fiúk figyelik őket. Túl harsányan nevettek, és próbálták a lehető leglazábbra venni a figurát, időnként lecsekkolva, hogy Matt bámulja-e őket.

Kibontottuk, és az Eriétől kapott pokémonos bögrékbe porcióztuk a két üveg bort, amit Kim anyukájától loptunk. Borzongás futott végig a bőrömről, amikor a fiúk ismét felénk pillantottak a kanapéról.

Védekezően összekulcsoltam karjaimat a kikandikáló hasamon. Úgy éreztem magam, mint egy árverésre bocsátott szarvasmarha. Gyorsan elfordultam, hogy köszöntsem a lányokat, beleértve Abit, aztán együtt elvonultunk a hangszórótól, hogy halljuk egymás szavát, miközben összehasonlítottuk az italainkat.

– Fú, skacok, én annnnnyira berúgtam! – jelentette be Kim, a haját csábosán hátradobva, amit egészen biztosan Mattnek szánt. – Már két Breezert megittam. – Vágyai tárgya igazi alfahím módjára éppen a kanapén terpeszkedett.

Belekortyoltam a boromba, és elfintorodtam az ecetes íztől. De mivel nem volt jobb dolgom, újra és újra a számhoz emeltem a bögrét, míg egy csepp sem maradt az itókából. Elfogott a pánik, hogy mit kezdek itt magammal még órákon keresztül. Szerencsére azonban két kör pia elég volt ahhoz, hogy a fiúk és a lányok vegyüljenek egymással, és hamarosan elkezdtek kibeszélni a tanárainkat. Magasröptű elemzéseink általában négy kategóriát fedtek le: a: titokban meleg, b: pedofil, c: szűz és d: mindegyik.

Egyszer csak Sean bukkant fel mellettünk fényes kék ingben, és megpróbált beszélgetést kezdeményezni Jessicával.

– Hallod – üvöltötte bele a barátnőm fülébe -, nemrég eszembe jutottál.

– Igen? – kérdezte Jessica, én meg szótlánul figyeltem őket.

– Ja.

– És miért jutottam az eszedbe?

– Csak érdekelt, hogy megcsináltad-e már a matek beadandót.

– Á, vagy úgy! – Jessica a fejét rázta, és a szívószálát harapdálta. – Nem. Még rohadt sok időnk van rá. Vagy nem? Te már elkészültél vele?

Sean arca immár vörösben játszott, valószínűleg ráébredt, hogy mégse olyan egyszerű ez, mint gondolta.

– Csak pár feladattal. De nem nagy cucc. És te... öööö... szereted a matekot?

– Minden reggel, amint felébredek, az az első gondolatom, hogy mennyire imádom a matekot.

– Most viccelsz, ugye?

– Igen. Viccelek.

– *Haha* – nyögte Sean. – *Haha*.

Nekem nem is köszönt, pedig egy töricsoportban voltunk. Szerettem volna arra fogni, hogy történelemből még nem kaptuk meg a féléves beadandó feladatot, de sajnos tisztában voltam a valódi okkal: Sean nem vágyott arra, hogy az én melltartómba dughassa a kezét. Most pedig elállta az Amyhez és Kimhez vezető menekülőutat, akik éppen a fiúk csillagjegyeit próbálták kideríteni. Egyik kezemmel a pokémonos bögrémet markolva, a másikkal a hasamat takarva körbenéztem a szobában, és igyekeztem flegmának látszani. Észrevettem, hogy Matt néhány másodpercenként felpillant a poharából, hogy Jessicát bámulja. A barátnőm forró tenyere hirtelen belecsúszott az enyémbe.

– Bocsi, muszáj elmennem a mosdóba – magyarázkodott Seannak. – Fern, elkísérnél?

Robotpilótára kapcsolva hagytam, hogy húzzon maga után a lépcsőn, miközben Sean csalódottan nézett utánunk. Jessica besprintelt a vécébe, és amikor újra felbukkant, láttam, hogy az arca kezd színt váltani az elfogyasztott alkoholtól.

– Megvárjalak? – kérdezte.

– Menj csak, majd lent találkozunk.

A buli zaja elhalkult, amint magamra zártam az ajtót. Lerogytam a vécédeszkára, és a fejemet az ölembe hajtva vártam, hogy teljes erővel lecsapjon rám a depresszió. Bénító mérge szétáradt a testemben. *Szánalmas. Gusztustalan. Gyenge. Láthatatlan.* Egyszerűen képtelen voltam kizárni suttogását. Újra meg újra levetítette előttem Sean

közömbös tekintetét, ahogy átnézett rajtam, hogy Jessicát csodálja, és a fülembé suttozta, hogy egy senki vagyok. Addig nyomtam el a hangot, amíg már nem éreztem semmit, csak ültem ott zsibbadtan végtelen percekben át, és néha a sárga zuhanyfüggönyt bámultam. Talpam alatt éreztem az odalent dübörgő zene basszusát, miközben olyan érzésem támadt, mintha fényévekre lennék a bulitól, és talán az egész világtól is. Egy erőteljes kopogás és „mi a fenét csinálsz odabent?” kiáltás rángatott vissza a testembe.

Leérve döbbsenten tapasztaltam, hogy a többieknek időközben sikerült a sárga földig leinniuk magukat. Eric olyan büszkén dédelgetett egy méretes palackot, mintha magát a kis Jézust tartaná a karjaiban, vöröslő arcán kaján vigyor terült szét.

Meglóbálta az üveget a lányok előtt.

– Tequila? – kérdezte. – Rendesen odabasz.

A csapatunk aggódva nézett össze.

– Ezt meg hol szerezted? – érdeklődött Jessica.

– A szüleim hozták Mexikóból a nyáron, nagyon odabasz – ismételte önmagát. – Mekkora már, hogy még kukac is van benne! – Maga elé tartotta az üveget, hogy megcsodálhassuk a benne úszó férget.

Kim felvisított.

– Undi!

– Nem undorító! Na, kinek jöhet egy feles? – kérdezte, és előhúzott a hóna alól két nedves feles poharat.

Még egyszer egymásra pillantottunk, mire hirtelen bevillant az agyamba a „csoportnyomás” kifejezés.

Kim Mattre nézett, aztán helyettünk is megszólalt.

– Totál benne vagyok, pedig már így is *annyira* be vagyok rúgva!

– És a többiek?

– Felőlem – vontam meg a vállamat.

Amy arcára kiült a rettegés, Jessicára pedig az unalom.

– Én megeszem a kukacot is – jelentette ki a vállát a vonogatva. – Nem akkora cucc!

Minden szem Jessicára szegeződött. Meglepett, hogy a zene nem állt le.

– Megeszed. A kukacot – hitetlenkedett Eric. – Ugye tudod, hogy tele van alkohollal?

Jessica felhúzta a szemöldökét.

– Az a lényeg, nem?

– Már négy shot vodkát betolt, amíg nem voltál itt – súgta a fülembe Amy.

– Tessék? – Jessicára néztem, a tekintete opálosan csillogott.

– Biztos vagy a dolgodban? – fordultam felé.

– Jaj, ne legyetek már *ilyenek*/ – nevetett, karjait a magasba emelve. – Csak egy tequilakukac!

– BESZARÁS! – üvöltötte Matt.

Eric pironkodva kinyitotta az üveget, és letette elé a feleseket, amiket idegesen tartottunk magunk elé.

– Az egészet meg kell inni? – aggodalmaskodott Amy, aki nyilvánvalóan nem volt oda az ötletért.

– Várjál már! – szólt közbe Jessica. – És hol az enyém? Én is kérek egy felest!

– Te nem a kukacot akartad?

– Is. Bulizni jöttünk, nem?

Addigra jókora közönség gyűlt körénk, mindenki látni akarta Jessica mutatványát. Eric öntött egy emberes adagot a poharába, ő meg kacsintással díjazta az ajándékot.

– Háromra, csajok! Egy, kettő, HÁROM! – Jessica magabiztosan felhajtotta az italát, mi pedig Amyvel pár másodperc késéssel utánoztuk a mozdulatot. Az alkohol égette a nyelvcsövemet, tüzet gyújtott a gyomromban. Nem bírtam ki fintorgás és hanghatás nélkül.

Amy hasonlóan reagált, Jessica viszont meg se rezzent. Már a palack szájában matatott, próbálva kihalászni a kukacot Eric és egy kiskanál segítségével. Még nem volt időm eldönteni, hogyan érzek, miközben az egész társaság azt skandálta, hogy „edd meg a kukacot, edd meg a kukacot!” Olyan volt, mint egy mágnes, senki nem bírta levenni róla a szemét. Jessica hanyagul a magasba emelte az összeaszott kis férget, aztán se szó, se beszéd, leengedte a torkán.

A közönség üdvivalgásban tört ki. Jessicának arcizma sem rándult, de megszólalt:

– Fúj! Van valakinél egy sör?

Matt sietve a kezébe nyomott egy doboz Budweisert.

Jessica mosolyogva megköszönte, majd egy meghökkentően nőies mozdulattal rögtön benyakalta a felét, és azt hiszem, abban a pillanatban minden fiú beleszeretett.

Eric addig öntögette a felesek a jelenlévőknek, amíg az „odabaszós cucc” el nem fogyott. Jessica még kettőt lehúzott. A zene egyre hangosabb lett, a fiúk pedig közelebb merészkedtek a táncoló lányokhoz. Abi, aki addigra több alkoholt fogyasztott el, mint Kim, vadul forgott a szoba közepén, igyekezve magára vonni a többiek figyelmét. Egyik sráctól a másikig sasszézva lekapdosta róluk a baseballsapkát, majd felsikított, amikor próbálták visszaszerezni tőle.

Eric kitartóan üldözte körbe-körbe, míg a kergetőzésük fokozatosan tánccá alakult, és a testük olyan szorosan préselődött egymáshoz, hogy csak a ruháik mentették meg őket a szexjelenet látszatától.

Eric hátulról átölelte Abi, ágyékát a fenekének dörzsölte.

– Mi történik itt? – kiabáltam Amy fülébe, próbálva túlharsogni a zenét.

– Gözöm sincs – kiáltotta vissza tanácstalanul. – De baromi fura ezt nézni!

– Egyetértetek. Mi a pöcs? Már Dan és Lauren is kezdik?

Nem csak ők találtak egymásra. Mintha minden srác kapott volna valami jelzést, hogy itt az idő keresni egy segget, amihez hozzádörgölőzhet.

Amyvel dermedten lapultunk a falhoz.

– Ūristen, Matt! – suttogta Amy, mire odanéztem, ahová diszkrétan mutatott. A sarokban Kim és Jessica ácsorgott. Az előbbi éppen hevesen lóbálta a karját, eszeveszetten nevetve a semmin, míg az utóbbi némán átadta magát a kukac és a megszámlálhatatlan feles bódításának. Vörös szemeivel egy láthatatlan pontot szugerált Kim feje felett, és észre se vette, hogy Matt cápa módjára kerülgeti őket. Minden annyira gyorsan történt, és mivel a tequila kiütött, már csak tehetetlenül figyelhettem az eseményeket, túlságosan ledermedve ahhoz, hogy közbeavatkozzak. A fejemben megszólalt Dávid Attenborough dokumentumfilmbeli hangja: „a fiatal hím becserkészi a nőtényt, hogy megkezdjék párzási táncukat.”

Matt ismét közeledett feléjük, aztán végre lecsapott. Megragadta Jessica derekát, és magához húzta őt, mire Jessica hátrafordult, a rátapadó kezek tulajdonosát keresve. Matt elvigyorodott, vállat vont, Kim szája pedig tágra nyílt a döbbenettől.

Amy a kezem után nyúlt, és megszorította. Mintha egy meteort láttunk volna a Föld felé száguldani.

– Mit... Mit csinálsz? – habogta Jessica kótyagosan.

– Nyugi, csak táncolunk – felelte a fiú.

Kim csatlakozott hozzánk, ő is a falnak nyomta a hátát, és együtt figyeltük Jessicát, amint éppen Matt karjaiba dőlt. A szemét lehunyva, hátrabicsakló fejfel ringatózott, miközben Matt mohón tapogatta a testét.

– Csak táncolnak – csitítottam Kimet, még mindig őket bámulva.

– De...

– Tudom!

– Nem jelent semmit – legyintett Amy. – Nézd meg Ericet és Abit, még csak nem is kedvelik egymást! – Oldalra pillantottunk, ahol Eric éppen Abi fenekét csapkodta, aki visítózva biztatta a srácot.

– Hozok a konyhából még valamit inni – közölte Kim. – Jobb, ha ezt nem nézem végig.

– Megint pisilnem kell – találtam ki egy hihető okot, hogy sürgősen kijuthassak a helyiségből. A tequila teljes erővel fejbe vágott, a falak billegtek körülöttem, a lábam nem engedelmeskedett. Ráadásul túl sok érzelem kavargott bennem, összezavarodtam, amiért Jessica így kifordult magából, amiért *mindenki* így kifordult magából, és szinte megbénított a fájdalom, hogy még most is „láthatatlan” maradtam.

Valahogy felmáshoztam a lépcsőn, ám a fürdőt zárva találtam, így némi kutakodás után Eric szobájában kötöttem ki. Azonnal megcsapott a kék tapéta Axe spray illata és az állott ágynemű savanyú szaga. Becsuktam az ajtót, és lerogytam a szőnyegre. A combom berezonált a padlót is megremegtető zenétől. Fejemet a hűvös falhoz nyomtam. Néha nevetések és sikítások törték meg a lüktető basszust, miközben éreztem, hogy a melankólia fátyla ismét rám ereszkedik, elválasztva engem bulizó társaimtól. Nem voltam ott, nem voltam sehol. Eszembe jutott, hogy mi lenne, ha itt helyben, Eric kopott szőnyegén megölném magam. Ám még a tequila ködén át is hallottam a terapeutám szavait, amik visszarántottak a földre:

Ne feledd, hogy a halál végleges megoldás ideiglenes érzésekre, ismételte újra és újra. Tereld el a figyelmedet! Várd ki, míg elmúlnak a rossz érzések! Foglald el magad, mert nem tartanak örökké!

Felálltam és kutakodni kezdtem Eric cuccai között. Szemügyre vettem a falra tűzdelt Eminem– és Manchester United– posztereket, majd leguggoltam a könyvespolca elé, és az Enid Blyton-gyűjtemény láttán mosolyognom kellett. A vigyor azonban másodpercek alatt leolvadt a képemről, ahogy kihúztam az ágya alatti fiókot. Ragacsos

pornómagazinokat találtam ott üveges tekintetű nőkkel a címlapokon, akik meztelen mellüket markolázták, és széttárták a combjukat. Ez volt az első igazi találkozásom a szexualizált női testekkel, és azonnal elfogott a hánýinger. A körmömet használva óvatosan belelapoztam a halom tetején heverő magazinba, de elég hamar meg is bántam, mert a benne lévő képeket még visszataszítóbbnak találtam. Minden oldalon a szétnyitott lábak között tökéletes, rózsaszín puncik és gigantikus ajkak virítottak, olyan feliratokkal, hogy „Kelly szereti, ha a csöcsére elveznek”. Az elejétől a végéig átfutottam a kiadványt, és mellbevágott a felismerés, hogy hány olyan szexszel kapcsolatos dolog létezik, amiről még soha életemben nem hallottam.

Akkor még nem tudtam, hogy egyszer majd mindezt el fogják várni tőlem. Hogy azok a fiúk, akik odalent ugrándoznak a kedvenc számukra, hamarosan így fognak nézni ránk, sőt, talán már most így néznek. Azzal tisztában voltam, hogy mi az az ejakuláció, de azt nem gondoltam, hogy a férfiak talán a testemre akarnak majd élvezni, nem csak belém. A melleimre, a hasamra, az *arcomra*... Hányás kerülgetett. Eddig tudtam, hogy a kamasz fiúk maszturbálnak, hisz állandóan ezzel poénkodtak, de teljesen más érzés volt ennyire közvetlenül szembesülni vágyaik tárgyával. Alig bírtam elhinni, hogy Eric, a srác, akivel egy Bunsen-égőn osztottam kémiaórán, akivel együtt nőttem fel, akivel annyit poénkodtam, és aki az első iskolai napomon őszinte aggodalommal kérdezte meg tőlem, hogy jól vagyok-e, ugyanaz a fiú, aki hazaérve egy Kelly nevű olajozott szexbabára veri ki... Vajon rám is gondolt már így? Szokott fantáziálni arról, milyen lenne az *én* arcomra élvezni? Lehet, hogy elvárná, hogy én is így nézzek ki? Haragomban az Eminem-plakáthoz vágtam a magazint, majd a többit is, és otthagytam mindet a padlón.

A földszinten Amyt és Kimet a lépcső alján találtam. Kim a térdei között lógó fejfel zokogott, Amy pedig átkarolta a vállát, és a lágy,

anyáskodó hangon beszélt hozzá.

– Semmi baj, semmi baj. Nem ér ennyit az egész! Csodálatos vagy, és szeretlek.

– Mi történt? – Két lépcsőfokkal feljebb foglaltam helyet. – Kim? Jól vagy?

Kim eltorzult, lila arccal fordult felém.

– Tudja, mit érzek iránta, erre van pofája... van pofája... van... – Ismét rázni kezdte a zokogás, Amy pedig tovább vigasztalta.

– Nem ér annyit a csaj, hogy kiborulj miatta – duruzsolta. – Csak egy retkes kurva!

– Várjatok, lányok, most Jessicáról beszéltek?

Amy gyászosan bólintott, arra várva, hogy egyetértsek velük.

– Akkora RIBANC! – visította Kim még mindig a térdére borulva. – Egy utolsó, ótvar ribanc!

– Hé, ne már, csak részeg...

Kim úgy pattant fel, mintha áramütés érte volna. Pandaszemei elkerekedtek a dühtől.

– Most komolyan őt véded?

– Figyelj, nem tudom, mit művelt, de láttátok, hogy megette azt a kukacot...

– Ja, most meg épp Matt arcára van tapadva.

– Baszki! – A baráti társaságunk valahogy még képes lett volna túlélni egy részeg táncot, pláne, hogy ezen az estén ez volt a trend. De ha Jessica valóban smárolt Matt-tel, Kim sosem fog megbocsátani neki. Ezt Kim és Amy még nekem se lett volna hajlandó elnézni, nemhogy Jessicának, aki csak próbaidős tagja volt a társaságunknak. Hirtelen leküzdhetetlen fáradtság lett úrrá rajtam, mintha már előre kimerültem volna a csatában, ami majd ránk vár.

– Ez van – felelte tárgyilagosan Amy, Kim hátát lapogatva. – Felhívtam anyát, már úton van ide. Velünk jössz?

– Máris *hazamenteké*

– Én nem maradok itt VELE! – sikította Kim.

– Mindjárt indulhatunk. – Amy újabb ölelésre tárta a karjait, majd rám nézett. – Akkor jössz vagy sem?

– Ti... itt akarjátok hagyni Jessicát? Ezt nem *tehetjük* vele!

Összenéztek, máris megkérdőjelezve hűségemet a csapathoz.

– Mégis hogy fog így hazajutni?

Amy vállat vont.

– Az nem az én problémám. Nekem most muszáj hazavinennem Kimet, oké?

– Megígértem neki, hogy apa eljön értünk. Számít rá.

– Nem érdekel, akkor hívjon egy taxit. – Idegtépő dallam csendült fel Amy Nokiájából, az anyukája csengőhangja. – Szia, anyu. Aha, jövünk. Kösz. – A telefonját kinyomva az enyémbe fúrta a tekintetét, egyértelművé téve számomra, hogy ezúttal veszélyes terepre tévedtem.

– Akkor jössz vagy maradsz, Fern?

– Én... én nem tudom...

– Jessicának nem lesz semmi baja. Elég elfoglalt.

– Ja, lefoglalja a KURVÁLKODÁS – egyenesedett fel Kim. – Gyere, Fern!

Hirtelen azt kívántam, bárcsak sose léptem volna ki Eric pornóbarlangjából. Elkeseredetten igyekeztem valami megoldást találni a kínos helyzetre.

– Csajok, Jessica tényleg elcseszte – jelentettem ki. – De ettől még nem lenne fair magára hagyni. Főleg, hogy ennyire részeg.

– ...hát, ha tényleg így gondolod, maradj csak. – Kim olyan lendülettel kapta fel a táskáját, hogy véletlenül fejbe vágta magát. – Kösz, hogy őszinte voltál, legalább már tudom, ki a fontosabb neked.

– Kim, ne csináld ezt! Csak próbálok józanul dönteni. – Könyörgő tekintettel Amyhez fordultam, szükségem volt a támogatására. – Csak

azért maradok, hogy vigyázzak rá.

Amy merev mosolyt villantott rám, azt sugallta, hogy érti, miért maradok.

– Oké. Én most hazaviszem Kimet. Majd később megbeszéljük, amikor kicsit lenyugodtak a kedélyek.

Hálásan magamhoz öleltem.

– Köszönöm. És hidd el, tényleg nem örömömben maradok! – Aha.

Kim nem búcsúzott el tőlem. Szótlanul elsétált mellettem, otthagya engem a hormongözös orgia kellős közepén.

Mire visszatértem az üvegházba, a zene hangereje már az elviselhetetlenség határát súrolta, és alig ismertem fel az osztálytársaimat az összegabalyodó testek masszájában. Eric és Abi az asztalon ültek, a nyelvükkel egymás torkában. Sean, aki egyike volt annak a maroknyi csoportnak, akik éppen nem valaki más szájában matattak, kétségbeesetten rohángált a hoppon maradt lányok között, próbálva rávenni őket, hogy piáljanak vele. A válasz a lányok részéről egyöntetű „fúj, dehogy” volt, mielőtt visszatértek a tánchoz. Sean akkor még nem sejthette, hogy a sorozatos és felettébb megalázó visszaütések a) életre szóló pszichés problémákat okoznak majd neki, és/vagy b) elindítják azon a lejtőn, ami valószínűleg egy nőgyűlölő subreddit admin pozíciójához vezet tizenkét éven belül. Néhány lány, akit alig ismertem, a *Lady Marmalade*-re illegette magát, én pedig közelebb léptem hozzájuk, kényszeredetten bólogatva a zenére. Az egyik sarokban találtam rá Jessicára, de csak a lábát láttam, mert Matt elzárta előlem a teste többi részét. Szorosan lenyomta Jessica felsőtestét, és olyan agresszívan tapasztotta a lányéra a száját, mintha fel akarná őt falni. Ahogy Matt oldalra gurult, feltűnt, hogy Jessica alig viszonzozza a csókjait. Félig nyitott szájjal, az arcán szétkenődött lila rúzsával kifejezetten elesettnek tűnt. Matt a felsőjén át megmarkolta a mellét, Jessica pedig felé fordulva lesöpörte a kezét, majd azzal terelte el a

figyelmét, hogy újra megcsókolta, és a jelenet végérvényesen belecsúszott a 18+ kategóriába. Még sosem találkoztam ilyesmivel előben. Annyira valóságos volt, annyira felnőtt, annyira szexi. És kicsit ijesztő. Lassan az egész társaság elfordult tőlük, csak néhány kanos fiú pillantott néha feléjük, a lányok szimplán ignorálták a látványt. Fogalmam sem volt, hogyan kezeljem a helyzetet, ezért csak hátrébb léptem, és undorodva bámultam Jessicát, ahogy az egyik pillanatban lefelé lökdöste magáról Matt-tet, a következőben pedig úgy kapkodott a fiú szája után, mintha oxigénpalack lenne a torkában. Megint hatalmába kerített a depresszió. Egy buliban voltam, temérdek részeg srác között, és egyiknek se kellettem! Még annak a teperőgép Seannak sem. Ennyire undorító lennék? Vagy még mindig örülnek tartanak? Meg fog így csókolni bárki is valaha? Jessicának hogy lehet ilyen könnyű dolga velük? Miért ő, és nem én? Egyszerűen nem tartottam igazságosnak.

Hatalmas csattanás harsogta túl a zenét, ahogy Abi és Eric a földre zuhant az immár törött ebédlőasztalról.

– Aú! – kiáltott fel Abi. – Aú, aú, AÚ!

Valaki kikapcsolta a hangszórót, és odarohantunk felsegíteni őket. Eric a sérült csuklóját idegesen a mellkasához szorította, és riadtan méregette az asztal maradványait.

Egy kéz melegét éreztem az enyémen, és Jessica lilára maszatolt arcával találtam szembe magam.

Matt odasétált Erichez, kinyújtotta a karját, ám amikor Eric félig felemelkedett a padlóról, hirtelen elengedte őt, amit a többiek hangos röhögéssel díjaztak. Eric azonban fortyogott a dühből.

– BASZD MEG! – ordította. – És baszd meg te is, Abi, te dagadt kurva! A szüleim ki fognak nyírni!

Abi állá leesett, a szeme megtelt könnyel, mire a barátnői azonnal védelmező üzemmódba kapcsoltak.

- Ne merd így nevezni! – sziszegte az egyik barátnője, Jamelia.
- Mekkora fasz vagy, Eric!
- Húzzatok el a házamból!
- Dobj ki akkor!

Jessica a pulcsim ujját rángatta.

– Fern? – A hangja olyan volt, mintha lassított felvételen beszélne. – Hazamegyünk? – Odarohant a bejárathoz, és kétszer beleütközött az ajtókeretbe, mielőtt végre kitalált rajta.

Magam mögött hagytam a káoszt, és követtem őt az utcára, ahol addig futott, amíg Ericék háza ki nem került a látóteréből. Gyorsan megcsörgettem a szüléimét, és tájékoztattam őket, hogy a vártnál előbb lenne szükségünk a fuvarra.

– Csak meguntuk a bulit, ennyi – közöltem.

– Apád tíz perc múlva ott lesz értetek – felelte anya. – Biztosan jól vagytok?

– Persze. Minden a legnagyobb rendben.

Semmi sem volt rendben. A világ még nem látott olyan részeg embert, mint amilyen Jessica volt aznap este. Lerogyott a járdaszegélyre, és amikor leültem mellé, az ölembe vetette magát, és úgy kapaszkodott belém, mintha az élete múlna rajta.

– Jaj, Fern, annyira sajnálom! Bocsáss meg nekem!

– Ne aggódj...

– Elbasztam, totál elbasztam mindent, ugye? Mindig ezt csinálom!

– Nem lesz semmi baj...

– A többiek utálnak, mi? Tuti, hogy gyűlölnek. De a legjobban *én* utálom magam!

– Figyelj, apa megjött. Tudsz józannak tűnni a kocsiban?

– Te is gyűlölsz! Látom a szemedben. Azt hiszed, ribi vagyok.

Magamhoz húztam.

– Kérlek, Jessica, csak próbálj meg józannak tűnni apa előtt!

Apa megjelent mellettünk a Volvo volánja mögött, láttam, hogy kabátot húzott a pizsamájára.

Túlzóan széles mosolyt erőltettem az arcomra, hogy eltereljem a figyelmét Jessicáról.

– Köszí, hogy eljöttél értünk – csiripeltem, és belöktem Jessicát a hátsó ülésre, majd becsatoltam az övét. A feje kókadtan az ablaknak csapódott, amit apa azonnal kiszúrt.

– Jól van?

– Persze, csak nagyon fáradt.

Beültem mellé az anyósülésre.

– Milyen volt a buli?

– Hát... jó volt. Elég.... *transzverzális*. – Úgy véltem, ha bedobok pár idegen szót, azzal bizonyítom, hogy nem vagyok részeg.

Apa elvigyorodott.

– Vagyis?

– Hát, tudod. Olyan... kielégítő *vigasság* volt.

– Vigasság?

– Felettből!

– És Eric háza még áll?

– Igen, *optimális* állapotban hagytuk ott.

Jessica felnyögött a hátsó ülésen, mire apa aggódva nézett rá a visszapillantó tükörből.

– Biztosan minden okés vele?

– Aha, persze. Csak... *gasztroenteritisze* van.

– Álljunk meg! – kiáltott fel Jessica, és hirtelen felült, mire apa félrekapta a kormányt.

– Nyugodj meg, mindjárt megállók.

– MOST AZONNAL! Hányini fogok!

– Baszki! – Apa indexelt, és felhajtott a járdára. Még a kéziféket sem tudta behúzni, Jessica már nyitotta is az ajtót, aztán kizuhant a fagyott

aszfaltra, szájából gejzirként tört fel az este elfogyasztott alkohol.

Apa gyanakodva nézett rám.

– Méghogy gasztroenteritisz! Fern, ennyire azért ne nézz hülyének!

Jessica teljesen összeomlott.

Apa leguggolt mellé, és a hátát simogatta, miközben ő azt ismételte két öklendezés között, hogy:

– Sajnálom, sajnálom.

Amikor kiürült a gyomra, visszaemeltük a hátsó ülésre, és azt hittük, végre sikerült lenyugtatnunk. Azonban ahogy közeledtünk a házukhoz, újra magához tért, és rugdosni kezdte apa háttámláját.

– Itt tegyetek ki, sétálni akarok!

– Jessica, muszáj tudnom, hogy biztonságban hazaértél.

– Nem. NEM! Nem akarom, hogy lásd, hol lakom.

– Jessica, ne rugdoss!

– Utálok a házunkat! A tiétek annyival jobb... Nem akarom, hogy lásd! Légszi, tegyetek ki! Hadd sétáljak! Kérlek!

Apa és én összenéztünk, hálás voltam, hogy van mellettem egy igazi felnőtt. Hátrafordultam, egyik kezemet Jessica térdére helyeztem.

– Drágám, nem érdekel minket, hogy néz ki a házatok. Csak azt akarjuk, hogy rendben hazaérj!

– Elbasztam, annyira elbasztam!

Apa befordult Jessica utcájába.

– Mindjárt otthon leszel – mondta, ahogy egy sor egyforma kockaház előtt lelassította az autót.

– Sajnálom, nagyon-nagyon sajnálom.

– Ne sajnáld! Nem csináltál semmi rosszat.

Megkocogtatta az ablakot.

– Ez a miénk. – A sorban utolsó házra mutatott. A két csengő és a két kuka láttán rájöttem, hogy Valójában két lakásról van szó, egy az emeleten, egy a földszinten. Olyan vehemensen tiltakozott ellene, hogy

lássuk az otthonát, hogy valami omladozó drogtanyát vártam, ám a szemem elé táruló épület teljesen normálisnak tűnt. Kicsi. És akkor mi van? A kocsibeálló mellett fűszernövények díszlegtek, az ajtót frissen festették.

– Fern? Bekíséred Jessicát?

Kicsatoltam az övem, és segítettem Jessicának kiszállni a kocsiból.

– Fern? Tényleg nagyon sajnálom! Csak akarom, hogy tudd – nyüsögte, miközben az ajtóhoz kísértem. – Tudom, hogy már nem akarsz a barátom lenni. Mindent elrontottam.

– Minden rendben lesz – ismételgettem, holott egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy tényleg így lesz. Nem hittem, hogy Kim és Amy képesek lesznek valaha is úgy nézni Jessicára, mint a buli előtt. Sőt, azt sem tudtam, hogy én képes leszek-e. Mindössze tizenkét óra leforgása alatt Jessica átalakult egy teljesen más emberré. Egy szexuálisan tapasztalt, hedonista, zűrös némberré, aki egyáltalán nem hasonlított arra a Jessicára, akivel pár hete összebarátkoztam. Arra a lányra, akivel a Harry Potterről beszélgettem, akivel grimaszolós képeket csináltam a plázában.

– Annyira, de annyira elcsesztem mindent! – Próbálta a zárba illeszteni a kulcsát, de sehogy sem sikerült.

– Semmi baj, holnap megoldjuk. Aludd ki magad!

Egyszerre ragadta meg mindkét kezemet, a kulcsa hangos csörrenéssel a földön landolt.

– Nem, még mindig nem érted! – A hangja könyörgően csengett.

Lenéztem összekulcsolódó kezeinkre.

– Mit nem értek?

– Matt nem érdekel! Igazából Amy és Kim sem! Nem érdekelnek a hülye osztálytársaink, semmi nem érdekel... Csak te érdekel, Fern! Tudom, hogy ezt nagyon elcsesztem, és neked is ártottam vele. És már nem akarsz a barátom lenni...

– Na várj csak, én nem...

– Figyelj, helyre fogom hozni! Be akarom bizonyítani, hogy nem ilyen ember vagyok, Fern! Te olyan menő vagy, nem is tudod, hogy mennyire! Azt akartam, hogy a legjobb barátnők legyünk, és még most is azt akarom. Csak te érsz valamit ebben a tetves városban! Sajnálom. Nagyon-nagyon sajnálom...

– Ne mentegetőzz. Tudom, hogy...

Az ajtó kivágódott.

– Jessica? – Egy nő állt előttünk. – Mi a fenét csináltok?

Feltételeztem, hogy Jessica anyukája lehet, akivel még soha nem találkoztam. A házukkal ellentétben a nő külseje valóban meglepett. A feltételezésem, hogy Jessica tőle örökölhette a szépségét, tévesnek bizonyult. Beesett, mégis puffedtnak tűnő arcát nyakközépig érő, igénytelenül festett vörös haj keretezte, jókora ősz lenövással.

Jessica egy csapásra összekapta magát.

– Bocsi, anyu, csak leejtettem a kulcsomat. Ó itt Fern, az egyik barátnőm.

– Örülök, hogy megismerhetem – biccentettem felé. – Csak hazahoztuk Jesst a buliból.

– *Hazahoztuk?* – Gyanakodva nézett körül, és meglátta apukámat a Volvo ablakában integetni. – Ó! Hát nagyon köszönjük. Kicsim, gyere be, meg fogsz fagyni!

Jessica szorosan magához ölelt.

– Ígérem helyrehozom a dolgokat – súgta a fülembe, és berohant a házba.

Egy pillanatig hezitáltam az ajtaja előtt, felidéztem a beszélgetésünket. Elmosolyodtam. *Jessica a legjobb barátnőm akar lenni!*

– Fern? – szólt rám apa. – Indulnunk kéne.

Visszafordultunk a zsákutca végéről, én pedig már felkészültem az elkerülhetetlen hegyibeszédre az alkohol veszélyeiről, meg arra, hogy eltilt Jessicától, és soha többet nem találkozhatok vele. Fészkelődtem az anyósülésen az ítéletre várva, de apa elnevette magát.

– Mi olyan vicces?

– Bocsi. Csak ez az egész annyira... üdítően normális – csóválta a fejét.

– Már hogy lenne az?

– Most szedtem össze egy buliból a részeg lányomat és a még részegebb barátnőjét. – Újra felnevetett.

– Akkor nem is vagy dühös?

Behajtottunk az utcánkba, apa lelassított a házunk előtt. Végignéztam a terebélyes, zöldellő kerten és a tágas, rendezett épületen, és egészen új fényben láttam az otthonomat azután, amit Jessica mondott a sajátjáról.

– Hát, nem örülök neki – mondta. – De azonnal felhívtál, amikor baj volt, és nem hagytad magára a barátnődet, szóval sokkal rosszabb is lehetne a helyzet. És jó látni, hogy ilyesmiket csinálsz. Inkább azon aggódom, hogy bulizol, mint azon, hogy...

...meg akarom ölni magam. Ezt persze mindketten csak gondolatban tettük hozzá.

– Szóval mondhatjuk, hogy büszke vagy rám?

– Azért az túlzás... De csak a hétvége hátralévő részét kell szobafogságban töltened.

– Apa!

– Jól van, majd beszélek anyáddal. – Leállította a motort, én meg észrevettem, hogy anya a nappali ablakából leskelődik. Nem tudtam, mit fog mondani neki apa, de reméltem, hogy megúsom egy figyelmeztetéssel.

– Furcsa szerzet az új barátnőd – jegyezte meg végezetül, miközben előhalászta a lakáskulcsát.

harmincegy

JESSICA: Hát ez izgalmas este volt! Más szóval, hullá vagyok. **FERN:** Istenem, a fejem! Hogy tehetted ezt velem?

JESSICA: Képzeld el, milyen lehet egy gyerekkel másnaposnak lenni!

Miért ilyen hangosak? És miért követelőzők? És miért gonoszak?

Légyszí, ne mondd el a volt férjemnek, hogy gonosznak neveztem a gyerekünket. Még tart a válóper.

FERN: Tetszik, hogy a volt férjedként hivatkozol rá, van benne valami szexi.

JESSICA: A nemezisem, korábbi nevén a szívecském.

FERN: Ha szívecskémnek hívtad, nem csoda, hogy elváltatok.

JESSICA: Köszönöm, hogy felnyitottad a szemem a válásom valódi okára.

De most komolyan, mennyire vagy szarul?

FERN: A kanapén ébredtem, egy kuka mellett.

Amit nem én tettem oda.

JESSICA: Úristen, hát ez rohadt vicces, de borzasztó is!

Ha mégis sikerül felépülnöd, lenne kedved eljönni hozzánk látogatóba? Megismerni Bridgetet? Persze megértem, ha túl messze van neked.

FERN: Jó ötlet! Megnézem, mikor leszek szabad. Péntekenként itthonról dolgozom, szóval az játszik a leginkább.

JESSICA: TÖKÉLETES! Én totál szabad vagyok. Alig várom!

Tessék, ennyi kellett hozzá, hogy ismét Jessicához szaladjak, pedig még mindig nem bíztam meg benne. És nemcsak hogy engedtem a szirénhangjának, de még a melóból is ellógtam miatta. Megígértem magamnak, hogy legalább a vonaton dolgozni fogok, és tényleg próbálkoztam. Betettem a táskámba vagy öt kinyomtatott, javításra váró

cikket, és úgy terveztem, hogy átnézem az olvasatlan e-mailjeimet és a következő hónapra szóló megbízásokat. Aztán a London Bridge zűrzavara és csalogató üzletei mégiscsak elterelték a figyelmemet, és mire a vonatom beérkezésének időpontja felvillant az információs táblán, már egy kávéval, egy vegán hotdoggal, egy péksütiel, egy divatmagazinnal, a *Times* aktuális számával, egy vadiúj notesszel és tollal gazdagabban vártam az indulásra. Fáradtan zuttyantam a helyemre a szinte üres vagonban, és kiterítettem a kincseimet a mellettem lévő ülésekre. Mire végeztem a kávémmal, és leporoltam magamról az ebédem morzsáit, már csak húsz perc volt hátra a háromnegyedórás utazásból, így eredeti szándékomat feladva, unottan bámultam ki az ablakon. Olyan szürreális volt ismét a szülővárosom felé robogni, hogy akaratlanul is elöntött a nosztalgia, ahogy az elsuhanó tájat néztem. Az álmodozást a telefonom csörgése szakította félbe, a képernyőn a szerkesztőm száma villogott.

Bassza meg!

– Derek? Mi a helyzet? – kérdeztem, és a válaszára várva azért imádkoztam, hogy ne pont most érjünk az alagútba.

– Szia, Fern, minden szuper. Végre péntek van. Nálad?

Kezemet a mikrofonra tapasztva próbáltam tompítani a vonat zakatolását.

– Éppen az e-mailjeimet nézem, ha találok valami jó témát, még ma átküldöm.

– Még csak az kéne, ilyenekkel elrontani a hétvégét! Ráér hétfőn.

Fellélegeztem. Ami a szerkesztőket illeti, Derekkel sikerült megfognom az isten lábát. Rugalmasan kezelte a dolgokat, amíg tartottam a határidőket és elég sokan kattintottak a cikkeimre. Pont ezért nem akartam packázni vele.

– Akkor legyen hétfő. Amúgy is van egy meetingünk tízkor, nem?

– Igen, és igazából épp emiatt hívtalak. – Hallottam, hogy összeráz egy halom papírt. – Jó hírem van, Fern. Elolvastam a koncepciót és a cikkmintát, amit a *Zsepsidoboz másik oldalán* ötletedhez küldtél. Teljesen odavagyok érte! Szeretnék belőle egy rovatot. Szóval meg kéne dumálnunk, hogyan fogod ezt összeegyeztetni a szerkesztői feladatoddal.

Meglepődtem, elégedett mosoly olvadt szét az arcomon.

– Azta, egy rovat? Tényleg ennyire tetszett?

– Ne szerénykedj, tudod, hogy mindig azt mondom, amit gondolok.

– Oké, bocs!

– És ne kérj állandóan bocsánatot!

– Bocs!

Gurgulázó nevetés hallatszott a telefonból.

– Na de azért is kereslek, mert jelezni akarom, hogy elhívtam a hétfői meetingre a marketingeseket, hogy közösen dolgozhassuk ki a projektet. Mit szólsz hozzá?

Nem láthatta, hogy vadul bólogatok.

– Ez fantasztikus! Előbb nyilván muszáj lesz beszélnem a sulival, hogy nekik nem gond-e, de szerintem amíg nem beszélek a többi diákról, nem lesz vele gond.

– Persze, megoldjuk.

– És – hezitáltam – szerinted az lehetséges, hogy a *Gah!* átvállalja a képzési költségeimet?

– Minden lehetséges. Mennyiről lenne szó? Pár száz...

Nagyot nyeltem.

– Pár ezer.

– Hoppá! Oké, hát, lesz mit megbeszélünk. De nem látom akadályát. A saját tartalmakkal jó sok honoráriumot spórolunk a szabadúszókon, szóval még meg is érheti. Talán rá tudnánk venni az iskoládat, hogy adjanak valami kedvezményt, ha már ingyen

reklámozzuk őket.... Bocsi, Fern, éppen rángatnak be egy tárgyalásra. Még egyszer gratulálok, és hétfőn találkozunk!

Pont időben bontotta a vonalat, így nem hallhatta a hangosbemondót, sem az izgatott cincogásomat, ahogy vigyorogva a mellkasomhoz szorítottam a telefonomat. Egy hónapja adtam le az ötletemet a *Zsepidoboz másik oldalán* című cikksorozatra. Arról írtam, milyen kliensből terapeutává válni, és mit profitáltam abból, hogy mindkét oldalról megismertem ezt a folyamatot.

FERN: Nem fogod elhinni, mi történt! Derek imádja a terápiás cikksorozatötletemet, és azt mondja, lehet, hogy KIFIZETIK A TANDÍJAMAT?!!

Bennek éppen szünete lehetett, mert azonnal válaszolt.

BEN: Azta, Fern, gratulálok! Persze, hogy tetszett nekik, hiszen zseniális az ötlet. Annyira büszke vagyok rád! Akkor ma este ünneplünk?

FERN: Jessicához megyek vacsizni, nem emlékszel? Már irtó rég láttam. De holnap lehet róla szó, mondjuk brunch kettesben? És köszönöm, hogy vagy nekem, nélküled nem sikerült volna.

BEN: Benne vagyok! Jól leisszuk magunkat mimózával, vagy hogy hívják azokat a narancsleves izéket.

Visszafészkeltem magam az ülésem ölelésébe, végtagjaim ellazultak, átjárt a nyugalom. Mosolyogva újra és újra azt suttogtam a telefonomba, hogy *annyira szeretlek!* Bár kellett hozzá néhány nap, hogy ne marjon belém a gyanakvás, ahányszor csak ránéztem Benre, idővel sikerült kivennem a fejemből Jessica keserű, kishitű szavait. *Nincsenek jófiúk vagy rosszfiúk, csak férfiak vannak.* Ben viszont nem akármilyen férfi, elég volt önmagát adnia ahhoz, hogy eloszlassa a kételyeimet. Minden

puszival, minden biztató kézszorítással, meghitt vacsorával, kettesben töltött perccel egyre biztosabb voltam abban, hogy az egyetlen, valódi énjét látom. Nem voltak titkok, sem rejtett oldalak, csak Ben volt! Mostanában Jessica mindent túl sötéten lát.

Amint kiszálltam szülővárosom pályaudvarának megviselt, ósdi peronjára, a tornyosuló emlékek egy csapásra elfeledtették az imént kapott jó hírt. Évek teltek el, amióta a szüleim elköltöztek innen, ám ahogy áthaladtam az automata kapukon, úgy tűnt, itt semmi sem változott. Mintha valaki gondosan becsomagolta, majd a mélyhűtőben felejtette volna ezt a várost, örök álmokra ítélve a lakóit. A felnőtt énem látta, hogy ez a hely valami bizarr időhurokban leledzik, amely már nem hat rám. Azonban a kamasz énem újjáéledt, ahogy megérkeztem ide, átvéve az irányítást a testem felett. Ugyanolyan görnyedten, a vállamat a nyakamba húzva battyogtam az utcán, mint egykor. Akkoriban állandóan azon voltam, hogy elrejtőzzek mások elől, és önkéntelenül az arcomhoz kaptam, végigtapogatva minden ismerős szépséghibán. Vékony szálú haj, csálé fogak, túl vaskos combok. Jesszus, mi történik velem? Meg– szaporáztam a lépteimet, hátha akkor nem érnek utol a múlt árnyai, de bármerre néztem, mindenhol láttam őket. Vadul pislogva próbáltam elhessegetni az emlékeket.

– Uramisten, Fern? Te vagy az?

Nem lehet igaz! Ez Liam hangja volt. Liam Gillinghamé, a srácé, akibe halálosan bele voltam esve a gimiben. Ösztönösen behunytam a szemem, nem bírtam elhinni, hogy ennyi év után alig tíz perce tartózkodom a városban, és épp vele futok össze. Ráadásul pont, amikor Jessicához tartok, miközben a vele kapcsolatban érzett bizalmatlanságomnak pont Liam az egyik oka!

– Úristen, Liam, szia! Ezer éve nem láttalak! – Ez valami jel lenne? Az emlékek kalapácsként sújtottak le rám, ahogy közeledtünk egymáshoz egy kínos, félszeg ölelésre, és úgy tettünk, mintha nem

vennénk észre a változást a másikon. Némi elégedettséggel töltött el, amikor megláttam, hogy alig maradt valami a hajából, a bőre szürkés volt, a szeme szarkalábas, a fogai megsárgultak. Valószínűleg a cigitől, aminek a szagát éreztem, amikor megöleltem.

– Talán annyi nem, de tizenöt? – kérdezte.

– Könnyen lehet. Már a szüleim sem itt élnek. Mesélj, hogy vagy?

– Ja, értem. Jól vagyok. Sőt, szuperül! – Döbbenetesen megkopaszodott. A haja régen vastag, göndör tincsekben hullott élénkzöld szeme elé, amely az egyetlen része, ami, bár ráncok és sötét karikák szegélyezték, még most is gyönyörű volt. Őszinte megnyugvást okozott a felismerés, hogy Liam veszített a genetikai lottón. Fikarcnyi büntudatot sem éreztem miatta. Elvégre ami nekünk, nőknek maradt: viccek a kopaszodásról és parányi péniszekről. Ők megszégyeníthettek bennünket, bánthattak és tönkretelthettek, nevezhettek felváltva kurvának és prűdnek, picsának és zakkantnak, tapadós–nak és kétségbeesettnek, mondhatták, hogy lóg a mellünk, esetleg hogy túl kicsi vagy túl nagy a mellbimbó, túl kövérek vagy éppen túl soványak vagyunk. A férfiaknak milliónyi módjuk volt, hogy megalázzanak és eltiporjanak bennünket, nekünk meg be kellett érnünk annyival, hogy esetleg odavetettük, hogy kicsi a farkuk vagy hogy nincs hajuk. Liam valószínűleg észrevette a kárörömet a tekintetemben, hirtelen végigsimított tar koponyáján, míg én boldogan lubickoltam ebben az apró diadalban.

– És *veled* mi a helyzet? Még mindig híres újságíró vagy?

A szemem elkerekedett. Honnan tudja, hogy mivel foglalkozom? Nem hittem volna, hogy valaha eljut hozzá a híre, azt meg pláne nem, hogy érdekli is.

– Azt azért nem mondanám...

– Londonban élsz? – Ugyanaz a pimasz mosoly suhant át az arcán, ami évekkal azelőtt beleégett a memóriámba.

Hirtelen azt kívántam, bárcsak csinosabb ruhát vettem volna fel, bár jobban kisminkeltem volna magam, vagy többet edzettem volna.

– Igen, Hackney-ben. A *párommal*. És te, még mindig itt? – kérdeztem.

Jólesett kicsit odapörkölni neki. Járt nekem ennyi. Ám ahogy elmosolyodott, ismét áramütésként tért vissza az emléke. Ugyanígy mosolygott akkor is, amikor először odahajolt, hogy megcsókoljon.

– Aha, én maradtam. Még mindig a bankban gürizek.

– Király, és megvan még a banda?

– A *Felkavaró Tartalomra*, gondolsz?

– Neeem, tudod a másik...

– *Kiálts, Ha Akarod?*

– Az sem, arra gondolok, amelyikben a gimiben játszottál.

– Jaaaaa, az *Öngyilkos Egylet*? *Jesszus!* – füttyentett. – De régen is volt már! Évekkel ezelőtt szétmentünk. – Egy hangos *elnézést* akasztott meg minket a beszélgetésben, ami egy ikerbabakocsit toló nő szájából hangzott el. Rájöttem, hogy teljes szélességében elfoglaltuk a járdát. Behúzódtunk egy kapualjba, és a közelségétől mintha a kamasz énem vette volna át az irányítást a testem felett, és izgatottan le akarta jegyezni ezt az egészet a naplójába.

– De kár... – feleltem. – Pedig annyira... ügyesek voltatok.

– Kösz. Végül nem passzoltunk zeneileg, de míg a bandák jönnek-mennek az életemben, a rock örök – jelentette ki, sajnós kicsit sem ironikusan. – Mindegy is. – Végigfuttatta rajtam a tekintetét, mire megint azt kívántam, bárcsak jobban kicsíptem volna magam. – És mi szél hozott ide?

Hezitáltam.

– Jessicához jöttem látogatóba.

– Jessicához? Megint itt van? Azta!

– Ja. Most költözött vissza...

– ...Amerikából, ugye?

Felszaladt a szemöldököm. Ezt meg honnan tudja?

Újabb mosolyt villantott, azonnal elgyengítve mihaszna térdemet.

– Ti ketten olyanok voltatok, mint a borsó meg a héja. Sose találkoztam ennyire közeli barátnőkkel. Mintha egy szektában lettetek volna. Egy nagyon kicsi szektában.

Visszamosolyogtam rá. Találkozott a tekintetünk, és azon töprengtem, hogy vajon kellenék-e még neki. Mi történne, ha rámozdulnék? Egy másodpercre bevillant egy kép, ahogy az ajkunk éhesen összetapad, majd Liam magáévá tesz egy sikátorban fényes nappal, ahol bárki megláthat bennünket, és közben azt suttogja, hogy *hiba volt elengedni téged*.

– Hát igen, eléggé össze voltunk növe. – Magamhoz tértem a bizarr fantáziálásból, és rájöttem, hogy valójában egyáltalán nem akarok Liammel beszélgetni. – Jobb is lesz, ha sietek hozzá – mondtam végül.

– Persze. Menj csak. Örülök, hogy találkoztunk, Fern. Lehet, hogy hamarosan Jessicával is összefutok.

Képzelem, mennyire örülne neki. Biztosan jobban, mint nekem. A kamasz énem igyekezett nem mutatni a fájdalmát.

Búcsúzóul kaptam még egy kínos ölelést, majd elsétáltam, és azon gondolkodtam, hogyan festhetek hátulról. Újra végigvettem minden mondatot, ami az elmúlt pár percben elhangzott a számból, és arra jutottam, hogy az összesét megbántam. Miért nem lehettem menőbb vagy lazább vagy viccesebb? Úgy éreztem magam, mintha elbuktam volna a próbát. Oké, egy olyan próbát, ami már tizenöt éve is felesleges volt. De mégiscsak zavart.

Csak most az egyszer kell itt lenned, biztattam magam. *Előszűrés utoljára tértél vissza ide*.

Mert ha újra megtennéd, egészen biztosan darabokra hullanál.

– Fern, végre itt vagy! Gyere, gyere! – invitált be mosolyogva Jessica az anyja lakásába.

A Liammel való találkozás felélesztette az iránta érzett dühömet, de kényszerűen viszonzottam a mosolyát. Mivel ennyi idő elteltével sem felejtettem el, hogy az anyja nem szereti, ha cipőben megyünk a házba, már a küszöbön átlépve lerúgtam a bakancsomat. A lábtörlő üzenete sem változott: *Mindenütt jó, de a legjobb otthon, és kérlek, belépéskor vedd le a piros cipellődet!* A nappaliból kiszűrődő zaj, egy Disney-mese vidám zenéje viszont újdonságként hatott.

– Bridget már nagyon vár. Kicsim, halkítsd le a tévét! Te pedig add a kabátodat. Anya elugrott az Aldiba, de mindjárt itt lesz. Azt mondta, addig is adjam át, hogy puszil.

Egy otthon töltött „lusta” péntekhez képest Jessica most is fantasztikusan nézett ki. Sötét, feszes farmert viselt, egy túlméretezett, mindkét vállát szabadon hagyó piros pulóverrel. Az ajkait málnapirosra rúzsolta, a haját pedig laza kontyba fésülte. Beléptünk az apró nappaliba, ahol gyerekjátékok heverték a földön. A sarokban pedig a világ legszebb kislánya épp egy Elza babával játszott.

– Bridget, ez itt a barátnőm, Fern. Köszönj szépen!

A gyönyörű gyermek nem vette le a szemét a babáról, de eleget tett a kérésnek.

– Szia.

– Bridget! Légy udvarias, vagy legközelebb nem kapsz forró csokit...

Ez megtette hatását, a kislány felpattant, és odarohant hozzám.

– Szia, Fern! – csicseregte rendkívül meggyőzően. – Örülök, hogy megismerhetlek.

– Én is örülök! – Elképesztően szép volt. Már-már zavaróan szép! Sűrű szempillájával, szabályos vonásaival, hosszú, dús hajával és az

önbizalmával ez a hétéves kislány azt az érzést keltette az emberben, hogy Kate Moss reinkarnációjával van dolga.

– Visszamehetek babázni?

Jessica nevetéssel nyugtázta Bridget udvariatlan kérdését.

– Igen. De ne feledd, nemsokára indulunk a parkba!

A kislány rögvest hátat fordított, és babájával a kezében elsétált mellőlünk.

– Látod, hogy próbálkozom. – Jessica visszahúzta pulóverét a vállára. – Kérsz teát? Még egyszer bocsánat, amiért nem tudtam kimenni eléd. Húzos napunk volt. – Lehalkította a hangját. – Valakinek kicsit hiányzik az apukája.

– Semmi baj, szívesen sétáltam. De egy bögre tea tényleg jólesne.

Amíg Jessica elkészítette a teánkat, én a falnak támaszkodva szemléltem az otthonában uralkodó káoszt. A lakás túlnyomó részét dobozok foglalták el, bábeli toronyként magasodtak a sarkokban, egészen a hálószobáig. Az ajtó nyitva maradt, a résen keresztül egy rendetlen, kétszemélyes ágyat és egy gyerekméretű matracot láttam egy Frozen karakterekkel díszített takaróval. Anno két évbe telt, hogy Jessica beengedjen az otthonába. Mindig nálunk voltunk vagy a városban, soha nem nála. Mindig rejtegette előlem a hátszágát, ám most az volt a benyomásom, hogy az idő megoldotta ezt a kérdést. Sűrű szabadkozás közepette átnyújtott egy *Élj, Ne vess, Szeress* feliratú bögrét.

– Bocsánat a kupi miatt. Mint láthatod, sokkal több a cuccunk, mint a helyünk, ahova pakolhatnánk.

A kanapé felé terelt, és belesüppedtünk a leharcolt bőrülésbe, mire az sziszegve eresztette ki a benne rekedt levegőt.

– Éppen egy nagy változás közepén vagy. A nagy változások mindig káosszal járnak.

– Az már igaz – nevetett fel, és belekortyolt a teájába. A rúzs egyetlen foltot sem hagyott a bőgrén. Kíváncsi lettem volna, hogy melyik márka mely árnyalatát használja, és hogy vajon az nekem is jól állna-e. Valószínűleg nem annyira, mint neki.

– De most őszintén – hadarta -, anyám tehet róla, hogy még mindig itt él. Brendannel felajánlottuk, hogy veszünk neki egy nagyobb házat, de hallani sem akart róla, sőt, két hónapig nem állt szóba velem, amiért egyáltalán szóba hoztam. Érted te ezt?

Persze, hogy értettem. Tudtam, hogy Jessica tőle örökölte a büszkeségét.

– Mindegy is, már nem kell sokáig itt lennünk. Csak amíg kimondják a válást, utána végre elkezdhetek saját házat keresni.

– Tudod már, hogy hová szeretnél költözni?

– Nem igazán... Vagyis bárhová, csak ne itt legyünk – lehalkította a hangját. – Brendan állandóan azzal nyaggat, hogy a közelükbe költözzünk Londonba, mert úgy egyszerűbb lenne Bridgettel, de én legszívesebben fognám a gyereket, és olyan messzire vinném, amennyire csak lehetséges, hátha abból Brendan végre megtanulná, hogy nem...

Bridget felénk fordította tündéarcocskáját, demonstrálva a gyerekek különös képességét, amivel megérik, amikor róluk esik szó.

Jessica elhallgatott és a kanapéről lecsúszott a földre.

– Ami ennél sokkal fontosabb: édesem, mikor engeded meg végre, hogy beszálljunk a játékodba?

Bridget teátrálisan felvonta a szemöldökét, ami meglepő volt egy ekkora gyerektől.

– Csak akkor, ha te leszel Olaf, a barátnőd meg lehet Hans - jelentette ki.

– Elfogadjuk a feltételeket – bólintott Jessica, és összekacsintottunk.

Húsz perccel később – amikor Jessica anyukája hazaért a vásárlásból – már mindannyian a földön fetrengtünk műanyag babákkal hadonászva, miközben Bridget egy diktátor szigorával parancsolgatott nekünk.

– Nem, Fern, Hansnak ott kell állnia. OTT! A kanapé mögött! – Hagytam, hogy apró kezeivel a sarok felé lökdössön. – Anya, te is figyelj. Anya! Olaf most el kell, hogy olvadjon. Nem jól csinálod az olvadást! – Jessica a mellkasához szorította az apró hóembert, és drámai haláltusába kezdett a padlón. – Sírj hangosabban! Így már jobb. Mindjárt jövök és megmentelek. MÉG NEM! Csináld tovább az olvadást!

Szürreális látvány volt: Jessica a földön rángatózott, izgatottan lesve kis úrnője minden kívánságát. Nem erre a Jessicára emlékeztem. Ez a mostani sokkal lágyabb volt, őszintébb, nyíltabb. Tényleg ennyit változott? Nem bírtam felfogni, hogy ez a türelmes, odaadó édesanya ugyanaz a lány, aki valaha úgy vonzotta a drámát, mint mágnes a vasreszeléket.

Csapódott a bejárati ajtó, és az anyja ismerős hangja töltötte be a teret:

– Hellóóó!

– Itt a nagyi! – Jessica abbahagyta az olvadást, és felegyenesedett. – Gyere, segítsünk neki kipakolni! – szólt oda a kislányának.

A nagyi két degeszre tömött aldis szatyorral állt előttem, és ahogy megláttam őt, vissza kellett fogynom magam, hogy ne kapkodjam a levegőt, mert kábé nyolecvanévesnek tűnt.

– Nem volt csokikrém, úgyhogy karamellás joghurtot vettem. De jó, Fern, hogy itt vagy!

– Jó napot, Ms. Payne. Hogy tetszik lenni?

– Pont úgy, ahogy mindig. – A hangjában most is ugyanazt a jellegzetes fáradtságot véltem felfedezni, amire oly jól emlékeztem.

Minden szava abban az elgyötört és megtépázott szomorúságban tocsogott.

Jessica elvette tőle a szatyrokat, és átnyújtott néhány kisebb dolgot Bridgetnek, aki lenyűgöző engedelmességgel és precizitással pakolta el őket a helyükre, egyetlen nyikkanás vagy zokszó nélkül.

– Azért csak jobb így, hogy Jessica is itthon van, nem? – próbálkoztam.

Az anyja felhorkant.

– Persze, de még jobb lenne, ha nem ezek a körülmények kényszerítették volna rá. Én előre figyelmeztettem, hogy az a pasas túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

Micsoda vesztesség, hogy sosem találkoztak anyámmal, gondoltam, pedig együtt megalapíthatták volna *Az én érzéseim és gondolataim mindig fontosabbak lesznek a tiednél klubot*.

Jessica a szemét forgatta, miközben próbálta begyömöszölni a konzerveket az amúgy is zsúfolt szekrénybe.

– És természetesen egy kicsit sem élvezed, hogy igazad lett, anya! Egyébként jó lenne, ha nem Bridget előtt fejtenéd ki a véleményedet, oké?

Bridgetet ezúttal cseppet sem érdekelte, hogy az apjáról beszélnek, ugyanis megtalálta a szatyorban a karamellás joghurtot, és úgy szuggerálta, mint Indiana Jones azt a fura tojást a *Végzet Templomában*.

– Anyu! Kaphatok egyet?

– Nem most, szívem, majd vacsora után.

– De én most akarom! Most, *meg* vacsora után is!

Jessica lehajolt és kiszabadította a joghurtot a lánya vasmarkából, majd betette a hűtőbe.

– Tudom, kicsim, de sajnos csak vacsora után kaphatod meg. – Szorosan magához ölelte Bridgetet. – Mit szólnál, ha inkább megmutatnánk a parkot Fern néninek?

Kiléptünk a hidegbe, és hagytuk, hogy Bridget végigrángasson minket a városon. Minden változás szemet szűrt nekem: az új kirakatok, a kivágott fák. Többször nekiálltam, hogy elmondjam Jessicának, hogy belefutottam Liambe, de sosem jött ki hang a torkomon. Liam egyike volt azon személyeknek, akiket egyikünk sem akart emlegetni. Hozzáadtam a növekvő listához. Egy idő után feltűnt, hogy az emberek utánunk fordulnak az utcán, és újra meg újra végigmérnek bennünket. Először azt hittem, ez is az ismerős Jessica-show része, de aztán követtem a tekintetüket, és rájöttem, hogy a lányát nézik. Láttam a szapora pislogásukat, a túl sokáig elrévedő, majd sebesen lesütött szemüket, ahogy Bridget elhaladt mellettük arról csicseregve, hogy milyen magasra tudja hajtani magát a hintán.

Alighogy a parkhoz értünk, már rohant is a világítós cipőjében a játszótérre.

– Óvatosan! – kiáltott utána Jessica, de nem próbálta beérni őt. Követtük távolodó alakját, míg el nem nyelte a játszó gyerekek és a körülöttük unatkozó, kávé szürcsölgető szülők színes forgataga. Találtunk egy üres helyet, és a hideg pádon lassan jéggé fagyva néztük Bridgetet a tömegben, aki hamarosan egy hatalmas, fából készült kalózhajó tetején bukkant fel, büszkén integetve nekünk.

– Nem tudom, szereted-e ezt hallani – szólaltam meg, és visszaintegettem Bridgetnek -, de zavarba ejtően szép a gyereked. Egyszerűen nem tudok betelni vele!

Jessica felkacagott.

– Köszönöm! Soha nem akartam úgy tenni, mintha nem lennék ezzel tisztában. Az sokkal furább, amikor valaki próbál úgy tenni, mintha nem venné észre. Mindenkit kiakaszt a szépsége. Vadásznak rá a modellügynökségek, de nem hiszem, hogy jót tenne neki, ha sztárolnák. Nem akarom, hogy a szépségével határozza meg önmagát.

Gyanakodva pillantottam rá. Ma már ennyire máshogy gondolkodik? Annak idején semmi kifogása nem volt az ellen, hogy a szépsége határozza meg őt, de persze erről sosem beszélgettünk nyíltan. Nem mondtuk ki, hogy milyen hatalma van felettem, és szinte *minden* nő felett.

– Nem is tudom – feleltem. – Egyszer muszáj lesz szembesülnie azzal, hogy mit jelent szépnek lenni ebben a világban.

Jessica elsötétedett tekintettel fordult felém.

– Tudod, mit utálok a legjobban? Még annyira *kicsi*, és légyszi, ne gondold, hogy paranoiás vagyok, de a férfiak... Ahogy ránéznek, amikor elsétálnak mellette, az mindent elárul! Rá van írva az arcukra! Úgy néznek rá... úgy néznek a gyerekemre, a kibaszott gyerekemre... Tudom, hogy arra gondolnak, hogyan fog kinézni később, és mit csinálnának majd egyszer vele. Szerinted megőrültem?

Nehéz volt nyugalmat erőltetnem magamra.

– Még csak hétéves, nem?

– Tudom. És ők is tudják... És szinte látni rajtuk, hogy ők is undorodnak a gondolataiktól. Ennek ellenére... Lehet, hogy csak túl pesszimista vagyok mostanság? Túl bizalmatlan?

Jessica nem bízik a férfiakban. Ez sem volt rá jellemző. Ám ez az új bölcsesség kifejezetten tetszett nekem, valahogy azt sugallta, hogy megbízhatok benne meg a Liammel való találkozás ellenére is. Ismét Bridgetet kerestem a tekintetemmel, végül a csúszdához álló sorban pillantottam meg. Nem volt túl nehéz dolgom. Angyalarca valósággal kiragyogott a gyerekek homogén masszájából. Ráadásul ugyanazt a szokatlan bölcsességet sugározta, mint az anyja. Ugyanazt a veleszületett eleganciát, és valami különös óvatosságot. Mintha tudta volna, hogy figyelik.

Jessica félreérthette a hallgatásomat, ismét hozzám fordult.

– Amúgy, Fern! Szerettem volna ezt személyesen is elmondani neked... Sajnálom, amit a múltkor mondtam. Hogy lenyomtam neked azt a hülye hegyibeszédet.

– Hogy mi?

– Félek, hogy túlzásba estem. Nem akartalak megfertőzni a negativitásommal.

– Nem is sikerült. – Elmosolyodtam. – Na jó, amikor hazaértem, nem akartam befeküdni Ben mellé az ágyba.

Megfagyott az arca.

– Úristen, tényleg? Látod, pontosan erről beszélek! Annyira sajnálom.

– Nyugi, nagyon részeg voltam. Abban az állapotban még azzal is képes lettem volna megvádolni, hogy el akarja csábítani a vízforralót.

Felnevetett, de a szemében részvét bujkált.

– Te is tudod, hogy nem tennél ilyet. Ahogy elmesélted, Ben remek srác. Meg tuti, hogy csodálatos az ízlése, hiszen téged választott. Szóval ne hallgass rám, nyilvánvalóan nem vagyok most jó passzban... És nem is csak a válasra gondolok. Minden egyébbe is...

– Mire gondolsz?

– Csak... a kapcsolatomra a férfiakkal. Minden férfival. A válasz arra kényszerített, hogy átgondoljam az életemet. Magamat. A tetteimet. Hogy mivel próbáltam kivívni az elismerésüket... De már semmit nem akarok tőlük. Végeztem velük!

Tényleg kimondta! Végre hajlandó volt leásni idáig! Együtt, kéz a kézben indultunk a Kimondatlan Dolgok birodalmába. A gyomrom nem viselte jól az utazást. Nem voltam biztos benne, hogy képes leszek ennél mélyebbre menni. Hogy képes vagyok-e elviselni a múltunk fájdalmas súlyát.

– Amikor Brendan lelépett, rájöttem, hogy nem maradt senkim. Senki, aki összekaparna, aki meghallgatna. Nem voltak barátaim,

mármint amolyan igaziak. Világéletemben nehezemre esett... kijönni a nőkkal. Egyszerűen utálnak engem. Mindig is utáltak. És hidd el, egyáltalán nem túlzók.

A szavai túl nyersek volt ahhoz, hogy meg tudjam emésztetni őket.

– Ne mondj ilyet! Senki sem *utál* téged...

– Dehogynem! Igenis, utálnak. De éppen ez az, amiben te annyira más vagy. – Jessica rám pillantott, fekete szempilláin könnycseppek csillogtak. – Fern, te sosem utáltál engem. Te... te voltál a legjobb, az egyetlen igazi barátom. És elbasztam! És onnantól te is utáltál. Tudom, hogy mennyire elcsesztem.

És egyszercsak itt volt közöttünk az igazság! Páraként hagyta el Jessica ajkait. Mindketten tudtuk, miért nem beszélünk, de sosem hittem, hogy egyszer tényleg hallani fogom ezt a bocsánatkérést, hogy megérem, ahogy végre szembenéz önmagával. Annyira régóta vártam erre a pillanatra, amikor végre megbocsáthatok neki! De sosem adott rá lehetőséget. Csak egyetlen helyes válasz létezett erre a sebezhetőségre, őszinteségre, ha én is azt adom cserébe. Vettem egy mély lélegzetet, emlékezve az összes Jessicáért hullajtott könnyemre, a gyászra, amit az elvesztése után éreztem. Bár nem is elvesztettem, inkább ellöktem magamtól, mert erre kényszerített.

– Tényleg elcseszted – suttogtam, immár könnyes szemmel. – Nagyon-nagyon elcseszted!

A feje előrebukott, sötét haja eltakarta az arcát, mire azonnal elfogott a bűntudat, hiszen én nem a mostani Jessicára haragudtam. Nem ettől a Jessicától akartam hallani a bocsánatkérést, hanem a régi énjétől.

– De hagyjuk most ezt. Annyira régen történt az egész.

Feltartotta a kezét, hogy leállítson, az arca még mindig nem látszott.

– Ne gyere ezzel, Fern! Igazad van. Elcsesztem. És lehet, hogy tíz év késéssel, de most bocsánatot kérek. Őszintén, kurvára sajnálom. – A

hideg levegő csapdába esett a számban, mintha ragasztót öntöttek volna a torkomba.

– Nincs semmi baj – bukott ki belőlem. És ott, azon a jeges pádon fagyoskodva, a játszótér kusza kavalkádjában, valóban így éreztem. Legalábbis abban a percben képes voltam elhinni, hogy tényleg minden rendbe jöhet. Jessica túlságosan hiányzott ahhoz, hogy meg se próbáljuk... – Tudom, hogy az is durva volt, amit én tettem veled.

– Nem kell magyarázkodnod. Nyilván szomorú voltam miatta, néha inkább dühös, de értettem, miért csináltad. Csak nem akartam bevallani magamnak, hogy megérdemeltem.

– Talán túlságosan felfűjtuk a történeteket...

– Nem, tényleg gáz volt. Nagyon! És sajnálom, de most már az a lényeg, hogy itt vagy velem, és annyira örülök, hogy ezt elmondhattam neked. Hálás vagyok, hogy adtál még egy esélyt. Mert Fern, én szeretnék megint a barátod lenni!

Tekintetemet az övébe fűrtam, és meglepő erővel öntött el iránta a szeretet. Csak bámult rám, és akkor megértettem, hogy éppen tálcán kínálja nekem a szívét. Mély lélegzetet vettem, és eldöntöttem, hogy elfogadom az ajánlatát.

– Semmit sem szeretnék jobban, mint hogy újra barátok legyünk!

tizennégy

2001. Január

Hamar kiderült, hogy Jessicával nincs szükségünk a többiekre. Törökülésben kuporogtunk az ágyamon a kollázs alatt, a tenyerünket összeérintve, tekintetünket egymáséba fúrva. Minden erőmmel a szemére koncentráltam, hátha ki tudom belőle olvasni a választ, de csak azt láttam, milyen tökéletesen satírozott egymásba két zöld árnyalatú szemfestéket.

– Oké, gondolni fogok egy számra egy és öt között – mondta. – Mehet?

– Rajta! – bólintottam.

Az elméjével elém vetítette a számot, én pedig mélyeket lélegezve próbáltam dekódolni az üzenetet. Kettő... Nem, három. Tuti a három lesz!

– Három – jelentettem ki.

– Igen!

– Ne már!

– De. Úristen! Megcsináltuk! Tényleg működik köztünk a telepátia! – A rekeszizmunk sajgott a nevetéstől, a felfedezés egyszerre volt öröltlen izgalmas és kicsit ijesztő is.

– Jó, azért még ne éljük bele magunkat. Lehet, hogy csak szerencsénk volt. Én jövők.

Jessica megigazította a copfját.

– Igazad van. Csak előtte még tisztítsuk meg az elménket. Lehunytuk a szemünket, és párszor legyintettünk a kezünkkel az arcunk előtt.

– Most egy színre fogok gondolni. Készen állsz?

Bólintott, és az enyémbé csúsztotta a tenyerét.

Mély lélegzetet vettem, igyekezve ráhangolódni legjobb barátnőm agyhullámaira.

– Oké, mehet – mondtam, és mélyen a szemébe néztem.

Zöld, gondoltam, annyira erősen, hogy bizseregni kezdett a fejbőröm. Zöld, zöld, zöld, zö...

– Zöld!

Felsikítottam, és azzal a lendülettel legurultam az ágyról a szőnyegre, ahol aztán a levegőt rugdostam örömömben.

– Szupererőnk van! – Jessica kacagva gurult mellém a padlóra. – Igazi szupererőnk! Úristen, mégis mit fogunk kezdeni vele?

A nevetés kezdett átcsapni hiperventillálásba. Mindig is gyanítottam, hogy különleges képességeim vannak, de most valódi, tudományos módszerekkel is bebizonyítottam, hogy nem tévedtem. Ez már nekem is túl sok volt.

– Szerintem próbáljuk meg még egyszer – javasoltam, miközben a hasamra fordulva visszakászálódtam a paplanra. – Oké. Gondolsz te, vagy csináljam én?

– Csinálom én! Mire gondoljak? Színre?

– Aha, de ne valami bonyolultat válassz! – figyelmeztettem, már bánva, hogy megkísértettem a sorsot egy újabb próbával. – Semmi azúrkék meg ilyenek.

Jessica vihogott, az ágy együtt rázkódott a testével.

– *Azúr*. Micsoda szó!

A következő percek csillapíthatatlan, hisztérikus nevetéssel teltek, ami újult erővel robbant ki belőlünk, ahányszor valamelyikünk kimondta az *azúr* szót. A végén úgy feszült a hasizmom, mintha most végeztem volna száz felülést.

– Aú – mondogattam, a hasamat szorongatva. – Aúúú!

- Azúr.
- Ne csináld! Már fáj.
- Nekem is.
- Akkor ne röhögtes!
- Te ne röhögtes!
- ...*azúr*...

És megint rákezdünk. Mire sikerült lenyugodnunk, Jessica szemfestéke zöld patakokban csörgött le markáns járomcsontján, nekem pedig szabályosan szorítanom kellett a hasamat, hogy abba tudjam hagyni a röhögést.

- Oké, oké, oké. Háromra befejezzük! Egy, kettő, három!

Csettintett egyet, majd ismét törökülésbe helyezkedett, én pedig sietve utánoztam őt.

- Megvan mire gondolsz? Akkor három... kettő... egy!

Jessica rögtön elmélyedt a feladatban, hiába akartam rászólni, hogy várjon. Elkéstem. Az arcába meredve igyekeztem kiüríteni az elmémet, és rácsatlakozni a frekvenciájára. Ám a gondolataim minduntalan visszakanyarodtak az *azúr* szóra. Félő volt, hogy ismét elkap a röhögőgörcs. *Gyerünk, Fern, koncentrálj!* Ismét mély levegőt vettem, hátha végre meghallom a hangját. *Rózsaszín? Nem... Talán kék? Tintakék? Az sem... Rózsaszín lesz. A rózsaszín a válasz.*

– Rózsaszín – feleltem reménykedve, de Jessica szemében csalódottság csillogott.

- Nem – mondta lehangoltan. – Fekete.
- Baszki!
- Lehet, hogy még sincs szupererőnk?

Egy ideig némán rágódtunk ez utóbbi kísérlet csúfos kudarcán.

– Egyszerűen nem tudtam kiverni a fejből az *azúr* szót – vallottam be.

Felpillantottam Jessicára, és láttam, hogy mosolyog.

– Ugye? Próbáltam a feketére gondolni, de végig csak az járt az eszemben, hogy *azúr, azúr, azúr*.

– Akkor viszont megint sikerült, nem?

– És tényleg! Háromból három!

– Ez az! – Felálltam az ágyon, és ugrálni kezdtem. Jessica izgatottan felsikoltott, és csatlakozott hozzám, amíg anya fel nem kiabált a konyhából, hogy mi a fenét csinálunk. Visszahuppantunk a fenekünkre, és hátravetettük magunkat a párnákra, a hajunk egymásba gabalyodott.

– Azúr – mondtam, ismét meggyújtva a nevetés kanócát.

– Azúr.

Olyan régóta nem voltam ennyire kiegyensúlyozott és boldog! Végre megint a világ részének éreztem magam, nem úgy, mintha távcsővel bámulnék ki a saját fejemből. Hálás voltam Jessicának, amiért rábeszélte erre a pizsipartira.

Csengettek.

– Itt a pizza – szólta anya a földszintről.

Persze nem volt szükségünk figyelmeztetésre. Úgy rohantunk le a lépcsőn, mint egy megvadult elefántcsorda.

Szóval ketten maradtunk, Jessica és én. Bár lehet, hogy inkább másfelet kellene mondanom, mivel amióta minden átmenet nélkül, a legnagyobb titokban letettem a gyógyszereimet, csupán árnyéka voltam önmagámnak. A bulit követő hétfőre a pletykák az egész iskolát bejárták. Hirtelen senki se tudta, hogy melyik botrányra fókuszáljon. Képtelenek voltak eldönteni, hogy Abi *balesetén* – és burkoltan, de elkerülhetetlenül a súlyán – csámcsogjanak, vagy inkább Jessica háromfelvonásos tragédiáján, a tequilakukacon, a korhatáros kalandon Matt-tel és a hatalmas balhén, amit ezzel kirobbantott a társaságunkban. A fiúk persze ennél a balhénál is érinthetetlenek maradtak.

– Bocsi, hogy ignoráltalak ma a suliban – suttogta Amy a telefonba. – Kim még mindig nagyon kivan.

- Én is kivagyok, pedig nem csináltam semmi rosszat.
- Nem kellett volna bevédened Jessicát.
- Nem védtem senkit, csak nem értem, miért veszekszünk a fiúkon.

Ez annyira gyerekes!

– Nézd, Fern, én... Nem bízom benne. Eddig nem akartam felhozni, de mindig fura érzésem volt vele kapcsolatban. És látod, igazam volt. Hátba szúrt, amint lehetősége adódott.

Sóhajtottam.

– Tudom, hogy hibázott. De bocsánatot kért.

– Kim és én egyszerűen nem érezzük magunkat biztonságban mellette. Átbeszéltük a dolgot, és arra jutottunk, hogy veled nagyon szívesen lógunk ezután is, de csak ha Jessica nincs ott. – A hangja szokatlanul, túlzóan felnőttes volt, amiből sejtettem, hogy éppen nagyon büszke magára, amiért ennyire *éretten* kezeli a helyzetet. – Sajnálom, Fern. Veled nincs semmi bajunk. De őt nem akarjuk látni.

Megtehettem volna, hogy őket választom. Komolyan vehettem volna Amy figyelmeztetését. De minden dráma ellenére valami megbabonázó erő minduntalan Jessicához húzott. Amikor a házuk előtt azt mondta nekem, hogy menő vagyok, órákig képtelen voltam abbahagyni a vigyorgást. Ráadásul nem is az én kiszemeltemet nyúlta le. Csak azt a mamlasz Matt-tet, akinél Kimnek amúgy sem volt semmi esélye. Sőt, úgy gondoltam, ez karma, amiért ő meg ellopta tőlem Amyt. És ez a nyakatekert következtetés csak még inkább Jessicához kötött. Ketten voltunk a világ ellen. Jessica és én. Fern és Jessica. A borsó meg a héja. De bármennyire is élveztem a barátságát, ez sem menthetett ki a depresszió szorításából. Újra sűrű köd ereszkedett az agyamra. Kezdttem elveszíteni a kapcsot a valósággal. Az iskolában folyton olyan érzés fogott el, mintha egy kifakult fényképben járnék, a tanárain szavai értelmetlen duruzsolássá silányultak. Vágtam magam, hogy végre érezzék valamit, akármit. A világ sötétségbe borult, és nem hittem, hogy

valaha kitalálok majd belőle, egyre többször hagytam el a testemet, valahol élet és halál között lebegve. Csak két dolog volt képes visszarántani a valóságba: az önbántalmazás és Jessica barátsága, ami egyértelműen az egészségesebb opció volt a kettő közül. Egy üzenet. Egy vicc. Egy közösen töltött ebédszünet, amit végignevettünk a könyvtárban bujkálva. De néha még Jessica varázsereje is kevés volt ahhoz, hogy visszahozzon a földre. Először csak egy napot hagytam ki a suliból rosszulletre panaszkodva anyámnak. Majd még egyet a következő héten, ezúttal erős menstruációra hivatkozva. Egy hónappal később pedig teljesen felhagytam a színjátékkal, és a rosszabb napjaimon egyszerűen nem voltam hajlandó bemenni az iskolába. Anyám természetesen remekül fogadta a visszaesésem. Olyan támogató mondatokkal reagált a dologra, mint: *Nem hiszem el, hogy már megint ezt csinálod velünk!*, vagy a klasszikus *Mit rontottam el, hogy ilyen lettél!* Apu ezzel szemben csak felhívta az iskolát, és elmagyarázta nekik a helyzetet, mire küldtek házi feladatot, hogy ne maradjak le még jobban. Jessica előtt azonban továbbra is rejtettem a hiányzásaim valódi okát.

FERN: Ma sem leszek bent. Bocsz. (Csak nem múlik el ez a tetves betegség.)

JESSICA: Jaj te szegény! Sok puszi!

FERN: Történt ma vmi izgi? Bocsi, hogy megint nem voltam.

JESSICA: Dehogy. Csak a srácokkal ebédeltem. Matt még mindig olyan furi.

FERN: Azért, mert totál SZERELMES beléd!

JESSICA: Mind1, annyira dedós!

FERN: Ma is sz@rul vagyok, talán pénteken már tudok menni. Ne hari.

JESSICA: Ne kérj bocsánatot! Csak legyél JOBBAN!

Nem tudtam, mennyire van képben az igazsággal, vagy mit mondhattak el neki a többiek. Sosem kérdezett rá, és ez elég volt nekem. Tisztában voltam vele, hogy már nem tudom sokáig elrejteni előle. Megpróbálhattam volna elejét venni a pletykáknak, de azokon a napokon, amikor be tudtam menni az iskolába, annyira boldog voltam a mi kis buborékunkban, hogy nem mertem megkockáztatni, hogy mindent elrontok az őszinteséggel. Túlságosan rettegtem, ha meglátja a bennem növekvő sötétséget, többé nem fog tudni ugyanúgy rám nézni.

Az egész házban érezni lehetett a pizza illatát. Anyával és apával a konyhában futottunk össze, ahol ők már lecsaptak a saját pizzájukra, de még meg kellett küzdeniük velünk a rendeléshez kapott üveg kóla nekik járó feléért.

– Szupererőnk van – közöltem olyan büszkén, mintha most vettek volna fel az Oxfordra. – Csináltunk egy tesztet, és tényleg így van!

– Komolyan – helyeselt Jessica csillogó szemmel. – Hamarosan saját detektívirodát nyithatunk.

Anya sóhajtott, apa elvigyorodott. Ha a szüléimben a buli után volt is némi ellenszenv Jessica iránt, mostanra teljesen elfelejtették, amint konstatálták, hogy képes felvidítani a problémás lányukat. Láttam, hogy apa tekintete követi őt a hűtőhöz, ahonnan több doboz frissen beszerzett mártogatóssal távozott. Olyan fesztelenül járkált a házunkban, mintha otthon lenne, ami valamennyire így is volt. A hiányzós napjaimon délutánonként jelent meg, hogy együtt nézzük a reggeli mesék ismétlését, és szorgalmasan eljuttatott hozzám minden házi feladatot, miközben egyszer sem éreztette velem, hogy neheztel rám, amiért magára hagytam a suliban.

– Tényleg? – csodálkozott apa. – Szóval gondolatolvasók vagytok?

– Igen, de hamarosan megtanulunk varázsolni is. Jut eszembe, van itthon poroltó?

– Csak semmi tűz – figyelmeztetett anya, amit apa nevetéssel díjazott. – Komolyan, Fern, örülök, hogy végre jól érzed magad, de könyörgöm, ne gyújtsatok idebenn tüzet!

– Oké, oké. Nem lesz tűz.

Visszavonultunk a szobámba a megpakolt tepsikkel, és olyan élvezettel tömtük magunkba a csöpögő pizzaszeleteket, mint egy római császár a szőlőszemeket. A megmaradt széleket belemártottuk a szószok valamelyikébe, és közben azon vitakoztunk, hogy melyikeket kell összekeverni ahhoz, hogy ideális *szuperszószt* kapjunk. Esélyt se adtunk a gyomrunknak, hogy feldolgozza az ételt, rögtön rávetettük magunkat a chipsekre, a cukorkákra és a csokoládéra. Utána fetrengtünk a szőnyegen, hátunkat az ágyamnak támasztva, míg a lejátszóból az új The Smiths CD szólt. Regisztráltunk egy kamaszoknak szóló zenei chatszobába, ahol privát chatet kezdeményeztünk egy *Fisher* nevű, magát tizenhat évesnek valló sráccal, de aztán kaptunk egy fotót tőle, amin épp maszturbált, így kiderült, hogy kábé negyvenéves. Sikítva zártuk be a böngészőt, és röhögcsélve rohantunk el a családi számítógéptől. Végül eljutottunk a varázsláshoz, amihez a papírboltban talált *Tiniboszik könyvét* hívtam segítségül, utasításokat adva Jessicának, hogyan is kell varázskört létrehozni.

– Azt kell ismételgetni, hogy *minden vágyam valóra válik* – magyaráztam.

Jessica katonásan szalutált egyet.

– Szuper! Minden vágyam valósággá válik.

Miközben Jessicát figyeltem, amint elrendezte a gyertyákat, azon tűnődtem, vajon mire vágyhat még az, aki ilyen gyönyörű. Konyhasót szórtunk magunk köré, és meggyújtottuk a gyertyákat. Egyik, félig csukott szememet végig a neonrózsaszín varázskönyv lapjain tartottam, ahogy megkezdtük a *manifesztálást*. Elsőnek azt kértem, hogy jobban legyek. Majd azt, hogy átmenjek a vizsgáimon, amit a betegségem egyre

jobban megnehezített. Utána azt, hogy végre vegyenek észre a fiúk. És legvégül arra kértem az univerzumot, hogy Jessicával egész életünkre a legjobb barátnők maradjunk, hogy akkor is fogadjon el, ha megtudja rólam az igazat. Addig ültem ott némán könyörögve, amíg az egyik gyertya rá nem dőlt a szőnyegre, beindítva a füstjelzőt.

Hajnali két óra volt, de mi még mindig nevetgeltünk. Az ablakokat kinyitottuk, hogy megszabaduljunk a füstszagtól, a foltot pedig egy kis szobaátrendezéssel rejtettük el.

– Nem hiszem el, hogy a bulit megúszad szobafogság nélkül. – Jessica a nyakáig felhúzta a hálósákja cipzáriját, a maradék anyagot kapucniként a fejére rántva, amitől úgy festett, mint egy pihe-puha hernyó. Lefekvés előtt befontuk egymás haját, hogy másnapra hullámos frizuránk legyen.

– Mostanában elég megengedők velem – vallottam be a plafont bámulva.

– Hogyhogy?

Haboztam. Kezdtünk túl közel táncolni az igazsághoz. Tudtam, ha elmondom neki, hogy ki vagyok valójában, sosem térhetek vissza a másik oldalra. Vajon megbízhatok Jessicában? Amyben megbíztam... Most meg egy hónapja alig beszélünk egymással.

– Csak... Csak megkönnyebbültek, hogy visszamentem a suliba – feleltem. De amint az első szavak kicsúsztak a számon, már kétségbeesve gondolkoztam egy másik, kevésbé taszító sztorin. Megfordultam az ágyban, és a felfújható matracon fekvő hernyó – Jessicát figyeltem. A szeméből most is türelem és kedvesség sugárzott.

– Visszamentéi? Miért, valamikor nem jártál?

– Aha. Tavalý volt egy kis idő, amikor nem jártam.

– Hogyhogy?

– Hát... Biztosan hallottad már a többiektől.

– Nem őket kérdezem. Tőled akarom hallani!

Abban a pillanatban tudtam, hogy száz százalékgig megbízhatok benne. Őszintén megerősítette a legnagyobb félelmemet, ami szerint a többiek a suliban még mindig összesúgnak a hátam mögött. Nem tagadta le a fájdalmas igazságot azért, hogy megkíméljen, de nem is lelt örömet a hírnök szerepében, kicsit sem élvezte a benne rejlő drámát. Az egész reakciója annyira... *nemgimis* volt, és én ezért hálás voltam neki.

– Szóval, egy kicsit mindig... más voltam, azt hiszem. Gyakran bezárkózom a saját fejembe – kezdtem az ágy támlájának dőlve, térdemet a mellkasomhoz húzva. – Vannak ezek a zavaros, sötét gondolataim, és néha annyira sok van belőlük, hogy teljesen eltelítik az agyamat. Annyi mindent érzek egyszerre, hogy aztán hirtelen már nem érzek semmit. Nem tudom, hogyan tudnám jobban elmagyarázni. Egyszerűen csak... lezsibbadok. Legtöbbször csak pár percig tart, de van, hogy órákig, vagy hát... néha hetekig beleragadok.

Felült a hálózsákjában, de képtelen voltam ránézni.

– Tavaly volt egy elég hosszú időszak, amikor nem találtam ki onnan. Mintha átléptem volna egy párhuzamos univerzumba, ahol minden szürkébb és halkabb volt, mintha valaki letekerte volna a világ hangerejét. És bárhogy kerestem, nem találtam a kijáratot. Volt egy olyan időszakom is, amikor teljesen kiüresedtem, az egyetlen dolog, amit éreztem, az a tompa fájdalom volt, a bizonyosság, hogy semminek sincs értelme. Hogy értéktelen, szerethetetlen vagyok. Állandóan csak aludni akartam, és abban reménykedtem, hogy egyszer majd a saját világomban ébredek fel, de ez sosem sikerült. Nem volt semmi, ami a földön tartott volna, amire várhattam volna. Semmi, amiért érdemes volt életben maradnom.

– Nagyon ijesztő lehetett.

Bólintottam, és köhögni kezdtem, ahogy az emlékek felkapaszkodtak a torkomon.

– Az is volt! És senki sem értette. Anya állandóan azt hajtogatta, mennyire önző vagyok, mintha direkt csináltam volna, hogy őt kiborítsam, és mindig összebalhézott apával, amikor próbált megvédeni, úgyhogy egy idő után már nem is akartam magyarázkodni. Amyt is egyre jobban idegesítettem, borzasztó lehetett neki velem lógni, nem csináltam meg a házimat, és rémesek lettek a jegyeim, de már nem érdekelt az egész, csak arra vártam, hogy mikor kúszhatok vissza az ágyamba. Aztán... aztán... – Szíponi kezdtem, megtöröltem az orromat, mire zizegő hangot hallottam, ahogy hernyó– Jessica felmászott az ágyamra, még mindig a kapucni alá rejtve a fejét. Kidugta a kezét a hálósákból, és megfogta az enyémet.

– Aztán?

– Addigra már egy ideje... hát... bántottam magam. Csak az segített, attól legalább éreztem valamit.

Megszorította a kezemet, az ujjaink egymásba fonódtak. – És elérkezett egy nap, amikor annyira rossz lett minden, hogy már nem bírtam elviselni. Teljesen elveszettnek éreztem magam, nem hittem el, hogy valaha is jobb lehet ennél az élet. Bármilyen áron ki akartam jutni abból a bénító csapdából. Arra gondoltam, hogy ha magától nem ereszt, akkor inkább kitépem magam belőle, ezért... – Nem tudtam befejezni a mondatot, mert kitört belőlem a zokogás. Fejemet a térdemre hajtottam. A hátam rázkódni kezdett. Az elmémet ellepték annak a rémes napnak az emlékei, a kétségbeesés, a döntés hűvös véglegessége. A nyugalom, amivel a fürdőszobaszekrényhez sétáltam, és kivettem belőle egy borotvapengét, majd a tükörképemet bámulva próbáltam elképzelni, ahogy velem együtt eltűnik a világból. A csontig hatoló csend. A fém csípős érintése. A vér. A szívem heves kattogása. A vér megint, és még több vér, vér mindenhol. Ez megadta nekem, amire vágytam: kitépett a rémálomból, és visszarángatott a valóságba. De nem ezt a valóságot akartam, nem ennyi vért, nem ilyen gyorsan és megállíthatatlanul! De

már túl késő volt. Halványodtam, egyre csak halványodtam... – Nem emlékszem rá, hogy sikítottam volna – mondtam, miközben a könnyeim patakokban folytak, és kapkodtam a levegőt. – Pedig biztosan sikítottam, mert anya felrohant az emeletre, és megpróbált bejönni a fürdőbe, de zárva volt az ajtó. Amikor benézett a kulcslyukon, meglátta a... sok vért a padlón, úgyhogy kihívta a mentőket. Én ebből semmire nem emlékszem. Nem ájultam el vagy ilyesmi, egyszerűen nem éreztem semmit az egészből, csak arra emlékszem, hogy kábé két nappal később a kórházban feküdtem.. De lehet, hogy jobb is így. Nem akarok emlékezni a részletekre. – A fejem a falnak csapódott a kimerültségtől, a térdem ernyedten oldalra bicsaklott. Ahányszor felidéztem ezt a történetet, mindig ugyanaz a fáradtság vett rajtam erőt, mint azon a bizonyos napon. Már vártam, hogy Jessica mikor rántja ki a kezét a kezemből. Hogy mikor pattan fel, és menekül el a házunkból. Hogy mikor vált témát, hogy aztán a suliban majd elkerülhessen. Fel voltam készülve a visszautasítás okozta ismerős fájdalomra.

Ehelyett feljebb kúszott a matracon, hogy fejét az enyém mellé tehesse. A szeme fehérje világított a gyér fényben.

– Biztosan nagyon féltél – suttogetta.

– Igen... Még most is félek.

Jessica nem mozdult mellőlem, türelmesen végighallgatta a monológomat, a gyógyulásom hosszú és unalmas történetét. Elmeséltem, milyen volt a kórházban, beszéltem a kognitív viselkedésterápiáról, a gyógyszereim mellékhatásairól. Arról, hogy Amy hogyan cserélt le Kimre a távollétemben. Hogy a szüleim egyszerre kezeltek úgy, mintha bármelyik pillanatban darabokra törhetnék, és úgy, mintha haragudnának rám.

– Anya mindig azzal jött a családterápián, hogy *de hát ők mindent megadtak neked, akkor miért csinálom ezt*, mintha csak valami hálátlan

csitri lennék. Annyira lefoglalta, hogy csalódott a mihaszna lányában, hogy az én érzéseim folyton háttérbe szorultak.

– Rémesen hangzik – jegyezte meg Jessica. – Nem gondolhatta, hogy ezt direkt csináltad!

Olyan hevesen ráztam a fejemet, hogy a könnyeim mint apró ejtőernyők hullottak az ágyra.

– Én is ezt mondtam neki. A terapeutám szerint pont ez az egyik oka, hogy ilyen lettem. Az anyukám annyira... olyan, amilyen. A viselkedésével azt üzent nekem, hogy nem számítanak az érzéseim. Szóval megtanultam kiűriteni az agyamat, a lelkemet. De ettől meg büntudatom volt, mert tudtam, hogy nagyon szeret, és tényleg próbál szót érteni a dilis lányával. Annyira borzalmas érzés volt! A suliban mindenki azt hiszi, hogy örült vagyok. Még sosem csókolóztam, mert nincs olyan srác, aki ne rettegne tőlem. A legjobb barátnőm faképnél hagyott, el fogom baszni az érettségit, és egy életre tönkretettem a bőrömet.

– Megnézhetem? – kérdezte Jessica.

Tudtam, hogy nem a kíváncsiság vezérli, hanem valami más. Felhúztam a pizsamám ujját, és ettől az egy mozdulattól meztelenebbnek éreztem magam, mintha valóban pucéran álltam volna előtte.

– Egy romhalmaz a testem – mondtam, miközben a pihés alkaromat barázdáló hegeket vizsgálta, elidőzve a már beforrt fehérek és a vöröslő friss példányok találkozásánál. A szőrszálak csak néhol tudtak áttörni a heges szöveten. – A lábam is tele van velük. – Lerúgtam a nadrágomat, mire Jessica kapkodni kezdte a levegőt. Először az undor jeleként értelmeztem ezt, de ahogy visszahúztam volna a nadrágomat, rögvest megszólalt.

– Jaj, Fern, ez nagyon fájhatott! Szegénykém!

Egész életemben rettegtem attól, hogy felfedjem a hegeimet mások előtt. Mintha nem lenne enélkül is elég rémisztő valakinek megmutatni a csupasz testedet! Ez mindig ott motoszkált a fejemben, amikor a csókok hevesebbé, az érintések mohóbbá váltak, amikor egy kéz lassan a melltartóm alá csúszott. Ilyenkor minden szenvedély elszállt belőlem, és az aggodalom vette át a helyét, hogy vajon észreveszik-e a hegeket, és ha igen, mit fognak hozzá szólni, mennyire lombozza le őket a látvány. De az mindig segített, ha visszagondoltam az első emberre, akinek megmutattam őket – Jessicára. Az új barátnőmre, aki látta fájdalmam legcsúfabb megnyilvánulását, és ez csak megerősítette a kapcsolatunkat. Rájöttem, hogy aki nem így fogadja a bizalmamat, az nem érdemli meg, hogy az életem része legyen. Jessica aznap olyan ajándékot adott nekem, amit sosem fogok tudni sem elfelejteni, sem meghálálni.

Visszabújtam a pizsamába. Egy darabig egyikünk sem szólalt meg, az újdonsült intimitás súlya elnehezítette a nyelvünket.

Jessica végre hátratolta a hálózsákkapucnit, felfedve csodaszép arcát.

– Köszönöm, hogy elmesélted – törte meg a csendet. – Bár fogalmam sincs, ilyenkor mit kell mondani, nem akarom elcseszni, de azon semmiképp se aggódj, hogy még nem csókolóztál. Vagy bármin, ami a fiúkkal kapcsolatos.

– Csak nem akarok szüzén meghalni...

– Nem is fogsz! Annyi idő van még... Most azonban az a fontos, hogy jobban legyél.

– Mire gondolsz?

– Fern, alig jársz be a suliba. És pár sebed kifejezetten frissnek látszik. Nem vagy jól, ugye? Remélem, nem fogod megismételni...

– Én... Fogalmam sincs. – Már a kérdéstől könnyek szöktek a szemembe. – Biztosan azt fogod hinni, hogy totál megzakkantam...

– Nem hiszem! Csak mondd el, mi a baj!

Minden egyszerre bukott ki belőlem. Hogy elhagytam a gyógyszereimet. Hogy a szomorúság és a zsibbadtság újra előjött. Hogy szégyellem és undorítónak tartom magam, és dühös vagyok, de annyira, hogy már csak ürességet érzek, és azt, hogy az ágyból sincs kedvem kikelni.

Jessica virradatig hallgatta a panaszaimat, kezét gyengéden a térdemre helyezve, és egyetlen másodpercre sem láttam ítékezés jeleit az arcán. Annyira erősen kapaszkodott belém, hogy szinte fájt.

– Meg kell ígéred, Fern! – suttogta halálos komolysággal. – Ígérd meg, hogy újra szedni fogod a gyógyszereidet! És azt is, hogyha bármikor eszedbe jutna bántani magad, azonnal szólsz nekem. Megígéred? El kell mondanod!

– Nem akarlak terhelni vele.

– Csak ígérd meg, oké? Vagy elmegyek. Most azonnal kiszállok ebből a hálósákból, és hazasétálok.

– Jézusom, jól van, megígérem!

– Ha csak megfordul a dolog a fejedben, szólj azonnal!

– Oké, oké!

– Ha nem így lesz, esküszöm, kinyírlak. Az sem érdekel, ha már halott vagy! – fenyegetett immár mosolyogva.

Erre már én is elnevettem magam. Beremegett alattunk a matrac, annyira röhögtünk – feloldozva egy olyan pillanat súlya alól, aminek a megértéséhez még túl fiatalok voltunk.

– Megígérem – ismételt meg könnyes szemmel, de ezúttal a boldogságtól sírtam.

harmincegy

Már akkor láttam Heather arcán, hogy mennyire kimerült, amikor ajtót nyitott.

– Férfi Végre itt vagy! A rossz hír az, hogy odaégettem a rizottót. A jó pedig az, hogy pont ilyen esetekre létezik a házhozszállítás.

Átnyújtottam neki egy csokor rikító színű tulipánt, amit az állomáson vettem.

– Bocsi a késésért, esküszöm, olyan tömeg volt a Victorián, mint csúcsidőben a tokiói metró.

– Ne aggódj, a rizottó már egy órája is menthetetlen volt. – Végiglibeggett az osztott folyosón, én pedig a nyomában loholtam, hogy elérjem a tűzvédelmi ajtót, mielőtt rám csukódik. – Amúgy meg mi a fenét kerestél a Victorián?

Ahogy beléptünk Heather igényes, prémium tapétával borított lakásába, azonnal megcsapott a fokhagymaszosz és a gomba illata. A felesége, Katié biccentéssel üdvözölt a konyhapult mögül, ahol éppen egy rozéarany shakerben keverte a koktélokat.

– Gyerekkorom városából jövök – válaszoltam, és a kanapé elé dobtam a táskámat. – Találkoztam egy régi barátnőmmel. Kibaszottul szürreális élmény volt, szóval rám férne egy pohár... igazából akármilyen.

Heather meglengette a felesége előtt a csokrot, és a két nő némán helyet cserélt: Heather a margaritát készítette, míg Katié nekilátott vázát keresni. Követtem barátnőmet a konyhába, és a tűzhelyen megláttam a serpenyőt valami darabos, szürke masszával.

– Űristen, az a város nevetséges! – Heather a Katié által sóval díszített szélű, tejüveg poharakba öntötte a shaker tartalmát. –

Emlékszel, amikor meglátogattalak az első évünk utáni nyáron? Mielőtt elmentünk Thaiföldre? Elrángattál arra az ótvar helyre...

– Hé, a Selfridges igazi nevezetesség!

Heather felhorkantott.

– Egy este háromszor játszották *le a Hips Don't Lie-t* – mesélte Katie-nek, aki mosolygott, de nem nevetett. – Háromszor!

– Mint említettem, az egy nevezetesség!

– Konkrétan egyetlen nem franchise étterem vagy kávézó se volt a környéken! Egy darab se!

– Hát Heather, nem mindenki olyan szerencsés, hogy a kibaszott Primrose Hillen nőjön fel.

– Hé, amikor a szüleim megvették azt a házat még...

– ... csak tíz fontot és némi kézimunkát kértek érte az ingatlanügynökök. Tudom, tudom. Most meg csilliárdokat ér.

Elvagyorodott, és átvitte az italokat a körberendezett bársonyszékekhez.

– Kibaszott boomerek, mi? Az élet igazságtalan.

– Aha.

Kihalásztam egy marék chipset a kézzel készített tálból, amit Katie rakott le elé. Próbáltam leplezni az irigységemet. Huszonhét évesen sokkolt, hogy a barátaim – akiket addig magamhoz hasonlóan totál csórónak hittem – egyszer csak hátrahagyják lepattant albérleteiket, és elkezdenek új építésű lakásokat vásárolni London középosztály számára vonzó részein. Ezt általában egy pironkodva elmotyogott *anyu és apu inkább most adták ide a pénzt, így később egy csomót spórolunk az örökösödési adón* magyarázat követte. Heather ezt a csapatot erősítette. Talán én is közéjük tartoztam volna, ha apám cége nem megy tönkre.

– Szóval akkor kivel is találkoztál? – Heather hátradőlt a széken, és beletűrt göndör hajába.

– Van ez a lány... Jessica a neve. Lehet, hogy emlékszel rá. Elsőként meglátogatott egyszer.

Vártam, hogy kiüljön az arcára a felismerés. Heather tanúja volt annak az éjszakának, amikor minden széthullott.

– Jessica... Jessica... – Belekortyolt az italába, mintha az előhozhatná az emlékeit. – Ja igen, szerintem tudom, kiről beszélsz. Nem ő volt az a csaj, aki durván bebaszott?

Bólintottam, annak az estének a történései még mindig megfagyasztották ereimben a vért.

– De igen, ő volt...

– Nem tudtam, hogy még mindig beszéltek.

– Hát, egy ideig Amerikában élt, de nemrég hazajött.

– Jézusom, kezd rémleni a dolog! Rohadt szép volt, és mindenáron ájultra akarta inni magát. – Ugatásszerű nevetéssel bukott ki belőle a nosztalgia. – Istenem! Az egyetemi évek! Es Jessica! A dögös csődtömeg.

Bólintottam. Heather, szokásához híven, erre a helyzetre is megtalálta a legkifejezőbb szavakat. Nagyot kortyoltam az italomból.

– Így is mondhatjuk.

Az első kör után a tűzhely mellett álldogáltunk, és tettünk egy utolsó kísérletet a rizottó újraélesztésére, ám végül inkább feladtuk, és hagytuk, hogy Heather megrendelje vacsorára a kézműves pizzát. Katié az ajkát harapdálva meredt a serpenyőre, majd érkezésem óta először megszólalt:

– Komolyan, Heather, a rizottó volt az egyetlen dolgod.

A felesége erre nevetve magához ölelte, és csókot nyomott a feje búbjára, Katié azonban megpróbálta őt lerázni magáról.

– Tudom. És sajnálom. Kicsit elkalandozott a figyelmem, de vállalom a felelősséget és kifizetem a pizzát.

– Házasok vagyunk. A te pénzed az én pénzem is.

– A gesztus számít! A gesztus!

Beletúrtam a táskámba, a pénztárcámat kerestem.

– Természetesen állom a részemet!

– Eszedbe ne jusson! – intett le Heather. – Mi hívtunk át vacsorára, és az én hibám, hogy negyven percig sem tudok koncentrálni. Na de ki kér egy kis vörösbort? – Meg se várta a válaszunkat, már húzta is ki a dugót egy üveg Merlot-ból, és színültig töltött három jókora borospoharat, amikkel átvonultunk a bársonyszékekhez.

– Nehéz a meló? – érdeklődtem.

Heather egy röhejesen alulfinanszírozott állami nőgyógyászati klinikán dolgozott, így erre a kérdésre mindig igen volt a válasz – a szemét forgatta a kérdésem hallatán.

– Jaj, tudod, csak a szokásos. Két betegem is volt, aki nem értette, hogyan kaphatott nemi betegséget, amikor tartós párkapcsolatban él. Mindig örömömre szolgál, ha én lehetek, aki közölheti velük, hogy a pasijuk minden valószínűség szerint megcsalja őket, és még csak gumit sem használ.

Mindig meglepődtem, amikor emlékeztetett rá, hogy ez mennyire gyakori jelenség.

– Szóval ma is nyugi volt odabent...

– Mondjuk... De legalább most, hogy végre beállt az új nővér, már nem kell egymás után két ügyeletet lehúznom, cs az is valami. És te hogy vagy? Bejött a spirál? Minden ott van, ahol lennie kell?

Mosolyogva bólintottam. Döbbenetesen sok időbe telt, mire megengedtem Heathernek, hogy belenézzen a vaginámba, és utólag átkoztam magam, hogy nem éltem hamarabb az ingyen nőgyógyászati vizsgálat lehetőségével.

– Minden a legnagyobb rendben. Olyan szorosan bebugyolálták, hogy már csak egy esti mese kell neki.

Amíg a pizzára vártunk, kuncogva avattuk be egymást életünk új fejleményeibe. A lányok megható lelkesedéssel fogadták a saját rovatom hírét. Heather még magához is ölelt örömeiben.

– Nézd csak, milyen sokra vitted! Annyira büszke vagyok rád!

Egyszerűen imádtam náluk lenni. Én is pont így dekorálnám a saját álmházamat a falfesték színétől kezdve (amit halál komolyan Elefántleheletnek hívnak) a hatalmas égőkkel felszerelt fémlámpákon át egészen a kanapé felett lógó képekig. Ezeket is mintha én magam válogattam volna össze.

– Már csak három szobanövényre és egy meztelen nő bekeretezett vázlatára vagyunk attól, hogy igazi, platinakártyás milleniálok legyünk – viccelődött Heather.

Szokásomhoz híven megkérdeztem Katie-t, hogy éppen milyen elvont tartalmú könyveket adnak ki a kiadónál, ahol dolgozik, utána (szintén szokásomhoz híven) pedig úgy tettem, mintha érteném, mi a fenéről beszél. Bólogatva hallgattam beszámolóját egy olyan konceptuális művész új fotóalbumáról, aki minden képét száraztésztából készíti.

Heather részletezte az öt mostanság feldühítő dolgok hosszú listáját, amiben benne foglaltatott a „leszbikus” szó törlése, valamint a fájdalomcsillapítás hiánya a nőgyógyászatban a szexizmus miatt, miközben a száját sötétlilára színezte a vörösbor.

Ezer évnek tűnt, amíg a pizzánkra vártunk, közben az elfogyasztott alkohol bársonyos takarót vont körém. Összegömbölyödtem a mályvarózsaszín széken, és szeretetteljesen mosolyogtam Heatherre, míg a nőgyógyászati sebészet bizarrul férfiak dominálta világáról mesélt. Közben azon töprengtem, hogy mi lett volna, ha nem ismerem meg őt az egyetemen. Nem tudom, hol lennék, ha azon az első napon nem sétál be a szobámba, és nem rángat magával a diákszövetkezetes golyabálra, majd egy órával később nem cibál ki onnan azt ecsetelve,

hogy át kellene nevezni a programot Nemi Erőszak Továbbképzésre. Azóta két részre osztom az életemet: H. E.-re és H. U.-ra, azaz Heather előtti és Heather utáni. Ő volt az én személyes Morfeusom, aki felnyitotta a szememet az összes olyan problémára, amit magamtól sosem vettem volna észre. Hatalmas meglepetés volt, amikor az egyetem harmadik évében megismerte Katie-t, és áthívta hozzánk vacsorázni. Katie félénk volt, és semmiről nem volt markáns véleménye. Ha egy a képzőművészeten kívül eső témában voltál kíváncsi a gondolataira, általában csak megvonta a vállát, és azt felelte, hogy „nem vagyok annyira jártas ebben, hogy beszélhessek róla”. Ezzel mindig jól felpaprikázta Heathert.

Végre megszólalt a csengő, és rávethettük magunkat a langyos, vékony tésztás pizzaszeletekre, versenyezve a csekély mennyiségű szószért, amit a rendeléshez kaptunk.

Heather felkiáltott:

– Majd elfelejtettem! Csináltam brokkolit! – Kisvártatva apró brokkolidarabokat pottyantott a tányéromra.

Öntöttünk magunknak a vörösborból, és illedelmesen lelkesedtünk, amikor Katie megjelent saját készítésű csokis sajtortájával.

– Én ezzel járulok hozzá a vacsorához – jegyezte meg Heather felé pislogva, miközben levágott három vastag szeletet.

– Köszönöm. Istenien néz ki! Hol találtad a receptet?

– A BBC weboldalan.

– A rizottót is onnan néztem ki. – Heather egy púpozott kanál olvadt csokoládét tömött a szájába. – De valahogy mégsem sikerült.

Katie felvonta a szemöldökét.

– Valahogy? Biztos vagyok benne, hogy a receptben azt írták, kavargasd, nem azt, hogy frissítgesd percenként a Guardian!, dühítsd fel magad rajta, és hagyd ott a rizottót, hogy helyette a Twitteren oszd az ész.

Heather vigyorogva húzta ki a szájából a kanalat.

– Mit is mondhatnék? A követőimnek szükségük van rám. Már kétszázheten vannak!

Felé böktem a villám hegyére tűzött sajttortával, és megjegyeztem:

– Írnod kellene egy könyvet, akkor lennének többen is!

– Bár megható az optimizmusod, Fern, azt hiszem nem sokan lennének kíváncsiak az *Egy puncidoki naplójára*.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz! Olyan sok mindenről írhatnál... Például a patriarchátusról, az egészségügy helyzetéről, a hormonokról, a... a herpeszről. – Éreztem, hogy a végtagjaim elnehezülnek, és hirtelen rájöttem, hogy az éhgyomorral ivás nem tett jót nekem.

– Na de most te mesélj a dögös csődtömeg barátnődről – szólított fel Heather teli szájjal. Ahányszor csak felhoztam, hogy írnia kellene egy könyvet, mindig elkezdett másról beszélni. A teóriám az volt, hogy fél kitenni a véleményét mások kritikájának. Heather egész életében mániákusan ragaszkodott az igazához, mintha komolyan attól tartana, hogy ezer év múlva valami történész majd azt fogja mondani, hogy „*oké, most nézzük meg az összes 2010 és 2022 között élt embert, és válasszuk ki, melyiknek volt leginkább igaza, aztán adjunk valami medált a még életben lévő utódainak*”.

– Jessicának hívják – közöltem, magam is meglepődve, mennyire védelmezően csengett a hangom -, és nem dögös csődtömeg!

Katié nevetve túrt bele a tortába egy kiskanállal.

– Ne mondd ezt, még szétrombolod a legújabb elméletét! Kérdő pillantást vettem rá a poharam felett.

– Az én hibám – folytatta -, újránéztem vele a *Bolhafészket*, és most nem bír leállni.

Heather szórakozottan forgatta a szemét.

– Azért ez nem valami összeesküvés-elmélet, csak azt állítom, hogy az Y-generációs nőket úgy ruházzák fel ezzel a „dögös csődtömeg”

szereppel, hogy az milyen felszabadult meg feminista, miközben valójában csak a férfiaknak kedvez, mint minden más ebben a kibaszott világban! – Rám mutatott. – A kamu progresszív faszikat csak addig érdeklik a nők jogai, amíg egy szexuálisan elérhető, konvencionálisán attraktív fehér csaj szájából hallhatják őket, és akkor is csak azért, mert remélik, hogy talán belemegy az análba.

– Köszönjük páratlan észrevételeidet, drágám, a sajtótorta szeretne megválasztani téged elnöknek – vihogott Katie.

– Mondja ezt az, akit nem érdekel semmi – kontrázott Heather.

– Csak szeretek nyugiban tévézni, nem kell, hogy mindennek legyen valami mélyenszántó jelentése. Bocs!

A mosolyukból látszott, hogy ez a civakodás csak játék.

Egy pillanatra belém hasított a vágyakozás valami hasonló után. Olyan könnyedséggel vitáztak egymással, ahogy csak azok a párok képesek, akik már sok mindent átéltek együtt. Akik túlvannak ezer veszekedésen, akik ismerik egymás legrejtettebb, legsötétebb arcait, és mégis egymást választják. Ezt a bizonyosságot pedig kizárólag az idő adhatja meg. Ben és én kétségtelenül jó páros voltunk, de a miénk még mindig csak próbaidős szerelem volt, várva az ítéletet. Emiatt nehéz volt nem úgy felfognom az összeköltözést, mintha csak valami meghallgatás lenne. De én olyan kapcsolatra vágytam, ahol kimondják, hogy megkaptam a szerepet.

– Oké, de én szeretném hallani – súgtam Katie-nek. – Lehet, megkérem, hogy fejtse ki.

– Légyszi ne!

Heathernek nem volt szüksége a biztatásomra, anélkül is rákezdett. Arca piroslott az elfogyasztott vörösbortól.

– Nézd, én csak annyit akarok mondani, hogy a velünk egyidős csávók már az online pornón szocializálódtak, ami normalizálja az erőszakos szexet és az érzelemmentes, egyoldalú kapcsolatokat, a nőket

pedig arra tanítja ez a kultúra, hogy akkor lesznek menők és *lazák*, ha kussban túrnek. Baszki, hát hány olyan nő van, aki még le is ül pornót nézni egy ilyen csávóval, hogy megmutassa, mennyire menő csaj, nem prüd, mint a többiek. És aztán komolyan bemeséljük magunknak, hogy ezek a nők őszintén arra vágnak, hogy bántsák őket szex közben? Hogy élvezik, hogy valaki kékezőld foltokat hagy a testükön? Ráadásul egy olyan pasi, akit sokszor alig ismernek? És aztán az a fura, aki ezt meg meri kérdőjelezni? Mégis miért?

Heather monológja elérte a várt hatást, rendesen fejbekólintott. Felrémlt előttem a múlt heti menet Bennel. A hirtelen felindulásos, már-már agresszív, minden előjátékot nélkülöző, falnak nyomós, személytelen szex emléke. Tagadhatatlanul olyan volt az egész, mint egy pornófilmjelenet. Ben szeret és tisztel engem... Akkor mégis durva volt, úgy tett magáévá, mintha nem is hús-vér ember lettem volna. Én pedig el se mentem... Csak azt élveztem, hogy eljátszhatom ezt a szerepet, hogy Ben ennyire akar engem, de valójában semmit sem nyertem...

– És mi van, ha ezek a nők csak szexelni akarnak? – dobta be Katié, finom vonalú állát összekulcsolt tenyerére támasztva. – Lehet, hogy ha be vannak indulva, tényleg ezt a fajta szexet szeretik?

Heather hátrahajtotta a fejét.

– Oké, akkor magyarázd meg, hogy lehet az, hogy a heteró nők mindössze hét százalékának van orgazmusa az első szexuális együttlét alatt egy új partnerrel?

– Ez most komoly? – kérdeztem, és felegyenesedtem. Ettől a statisztikától azonnal jobban éreztem magam.

– Igen! És ha a heteró nők még csak nem is élvezik ezeket a pornóba oltott egyéjszakás kalandokat, akkor mégis mi a fenéért mennek bele?

– Hogy elfogadják őket? – kérdeztem dermedten.

– Nem, Fern, emlékezz a verős szex feministára!

így kimondva annyira röhejesen hangzott, hogy nem bírtuk ki nevetés nélkül.

Heather odébb lökött egy Annie Leibovitzről szóló könyvet, és feltette a lábát a dohányzóasztalra. Láthatóan elemében volt, mindig imádta felhergelni magát.

– Véleményem szerint minden faszi kurvára nézzen magába, aki valaha felszedett egy idegen, atomrészeg csajt, majd a fizikai erőszak határát súroló dolgokat művelt vele, és azt gondolja, hogy ezzel az égvilágon semmi gáz nincsen. Ja, hogy adta a beleegyezését? Gratulálok, kibaszott liberális nézeteid vannak! Arra esetleg nem gondoltál, hogy miért mondana bárki igent erre? Ja, várjunk csak, téged ez nem érdekel! Te csak örülsz a fejednek, amiért a részeg bombázó hagyta, hogy ráélvezz az arcára. De tök okés, mert van egy feminista kitűző a táskáján.

Katie lerakta tálcáját a könyv mellé.

– Hogy ízlik a desszert, Fern?

Felnevettem, és én is letettem az üres tálamat Katie-é mellé. – Jó, de most komolyan, ennek mégis mi köze Jessicához? kérdeztem. – Nem azért, de ő az utolsó ember, akit el tudnék képzelni egy feminista kitűzővel. Már régóta nem tartjuk a kapcsolatot, de akkoriban nekem úgy tűnt, hogy jól szórakozik. Szerintem nem értene egyet ezzel a dögös csódtömeg jelzővel. Teljesen lefoglalja...

– Hogy dögös csódtömeg legyen?

– Nem! A kislánya foglalja le, akit egyedül nevel, meg hogy folyamatosan átbasszák a férfiak. És hogy rossz döntéseket hoz.

– Még most is olyan gyönyörű? – tudakolta Heather.

– Hát ja.

– Ez eléggé úgy hangzik, mint egy dögös csódtömeg.

– Nem, nem érted! Jessica... a mostani élete... nincs benne semmi felszabadultság. Tulajdonképpen sajnálom őt. Persze imádja a gyerekét,

de minden más, ami vele történt, egyszerűen csak szomorú.

Heather szeme elkerekedett. Bár imádott éles kritikákat megfogalmazni másokról, valójában egyetlen nő sem akadt, ismerős vagy futó találka a munkahelyén, vagy csupán egy elmesélt sztori szereplője, akinek ne viselte volna szíven a sorsát.

– Látod, pont ezért baj, hogy fetisizáljuk ezt a jelenséget – mondta. – Mert a valóság általában elég szomorú. Társadalmunk azt sulykolja a nőknek, hogy az egyetlen elfogadható traumafeldolgozás az, hogy legyenek nagyon szexik, nagyon részegek és nyitottak a futó kalandokra. Isten ments, hogy kövérek legyünk vagy átlagosak, akik legszívesebben nulla-huszonnégyben dühtől remegve leüvöltenék a férfiak fejét!

Visszagondoltam a délutáni találkozásmra Jessicával. Hogy mennyire másnak, mennyivel keményebbnek tűnt ott, a játszótéren. Heathernek megint csak igaza van. Azt a Jessicát, akit kamaszként ismertem, valóban ezzel a két szóval lehetett volna a legjobban leírni: dögös csódtömeg. De most...

– Nem hiszem, hogy még mindig ilyen lenne. Éppen ma mondta, hogy teljesen kiábrándult a férfiaktól, végzett velük.

Heather feltápászkodott, hogy vizet melegítsen, mertérés nélkül is tudta, hogy mindannyiunkra ráférne egy csésze tea.

– Ez érdekes – mormogta, miközben megtöltötte a forralót. – Mi?

– Hogy ennyi év után pont akkor akar visszatérni az életedbe, amikor kívágta a férfiakat a magából.

Majdnem az egész éjszakát végignevettük. A mentatea elfogyasztása után összegömbölyödtünk a Katié által kötött pléd alatt, a telefonunkat csatlakoztattuk a tévéhez, és felváltva játszottuk le a kedvenc számainkat. Amikor megszólalt a *Power* a Little Mixtől, mind felpattantunk, és féktelen táncba kezdtünk, közben Heather a refrén egy saját fejlesztésű változatát énekelte:

– Ó, te vagy a férfi, de én egy feszes tornadresszben vagyok!

Belekerültünk *a-dalok-amiket-az-egyetemen-hallgattunk* tipikus spiráljába – olyan eszelősen lóbáltuk a karunkat a *Crazy Chickre*, a *Lőve Machine-re* és a *Narancsvidék zenéjére*, mintha le akarnánk szakítani.

Általában kifejezetten utálok táncolni, sosem sikerült kinőnöm azt a kamaszos feszengetést, ami minden mozdulatomat merevvé teszi, és amitől tisztában vagyok vele, mennyire kínos, ahogy ilyenkor kinézek. De hármásban aznap este ez sem számított. Teli torokból üvöltöttem a számokat, a testem úgy ringatózott a ritmusra, mint egy rongybabáé. Kuncogtunk, a falhoz dörzsültük a fenekünket, visítotztunk, majd addig forogtunk, amíg el nem szédültünk, olyan izgágák voltunk, mint a parkban bukfencező kisgyerekek – de a viselkedésünkhöz képest meglepően józanok voltunk. A szabadság ellazította az izmaimat, annyit mosolyogtam, hogy már fájt az arcom. Aztán eszembe jutott Ben. Arra gondoltam, mennyire tetszene neki ez az énem, a szabad, a laza, a rejtélyes Fern. Imádta, amikor el tudtam engedni magam, ez pedig nem gyakran történt meg férfiak jelenlétében. Mennyire akarna engem, ha így látna! És onnantól, hogy ez eszembe jutott, képtelen voltam másra gondolni. Már nem tudtam elvonatkoztatni a testemtől. Attól, hogyan nézek ki. *Ugye, jól táncoltam? Elég szép volt közben az arcom?* Nevettem, amikor Heather drámaian a padlóra vetette magát, de a nevetésem már nem volt őszinte, mert végig csak az járt a fejemben, hogy Ben vajon vonzónak találna-e. Meglestem a tükörképemet az ablakban, és nem tudtam nem észrevenni a farmerom felett kitüremkedő hasamat, a pizza-sajttorta kombó látható következményét. Undorodva fordultam el. Tovább ráztam a zenére, immár behúzott hassal, nehogy kiábrándítsam Ben képzeletbeli mását a tökéletlen testemmel. Spontán háromszemélyes bulink kábé öt perc múlva hamvába holt. Az önbizalomhiányom megmérgezte a vibráló levegőt, amire még a leszbikusok sem voltak immunisak.

Még egyszer megköszöntem nekik a vacsorát, majd elbúcsúztunk egymástól.

– Sok sikert a dögös csódtömegedhez – mondta Heather, amint távozóban magához ölelt.

Hazafelé a taxisofőr látszólag másra sem vágyott, mint hogy nyugalomban élvezhesse a Classic FM-et. Így aztán szótlanul, fejemet az ablaknak támasztva néztem az elsuhanó várost, de még mindig abban a láthatatlan kamerában láttam magam, ami Bennek közvetített engem élőben. Leszegtem az államot, mert tudtam, úgy jobban nézek ki. Elképzeltem, hogy belépek a lakásba, és azonnal észreveszi rajtam a változást. Ahogy megbabonázva magához húz egy csókra...

– Itt jó lesz – szoltam a sofőrnek, ahogy befordultunk az utcánkba. – Az a ház ott a bal oldalon... Igen, igen a lámpa mellett.

– Hahó! – köszöntem a lakásba érve, a képzeletbeli kamera éppen az arcomat mutatta. – Ben! Megjöttem.

Erőtlen nyögés hallatszott a nappaliból.

– Ben?

A kanapén fekve találtam rá az öltönyében, meglazított nyakkendővel, nadrágja alól kikandikáló furcsa zokniban.

– Helló, Fern – motyogta. – Nagyon fáradt vagyok. Nem részeg, esküszöm. Csak nagyon fáradt. Ittunk egy kicsikét munka után, de nem vagyok részeg. – Állott sörszag áradt belőle. – Jó napod volt? – kérdezte, de a szemét nem nyitotta ki.

– Igen. Sőt, remek! – Próbáltam életben tartani pörgős, szabad szellemű éneket. Azt akartam, hogy Ben is lássa. Hogy lássa rajtam a tökéletes nap ragyogását. – Jessica nagyon édes volt. Aztán teljesen bepörögtünk Heatheréknél. Táncoltunk a nappalijukban, látnod kellett volna.

Halk horkolás volt a válasz.

A fantáziabuborék egy csapásra kidurrant. És Ben horkolása volt a rajzszög. Benyomtam a képzeletbeli kikapcsológombot a képzeletbeli kamerán. Az egyetlen ember, aki figyelt, én magam voltam. Belesüppedtem a szeretet és a csalódottság ellentmondásos keverékébe. Kivettem egy takarót a szekrényből, és ráterítettem Benre.

– Szeretlek – suttogtam, és gyengéden hátrasimítottam a haját, hátha ismét működésre bírom a kamerát. Azt akartam, hogy lássa, milyen odaadó, gondoskodó és nőies vagyok abban a pillanatban, amikor betakargatom.

– Aha, neked is. – Elhúzódott az érintésem elől, és arcát a párnába fúrva ismét mély álomba merült.

tizenhat

2002. július

Elterültem a napozóágyon, és úgy helyezkedtem, hogy arcom a hotel napernyőjének árnyékában legyen. Izzadságcseppek gyűltek a köldökömben, a bőröm szinte égett a forróságtól.

– Mikor fordulhatunk már meg? – kérdeztem Jessicától, aki éppen a Cosmót olvasta a szomszédos ágyon, teljesen belefeledkezve a *Hogyan szexelj úgy, mint egy rossz kislányt* – tíz rámozdulás, amivel megmutathatod a pajkos oldaladat! című cikkbe.

– Még öt percig így kell maradnunk.

– De rohadt meleg van!

– Gondolj arra, milyen fantasztikus színünk lesz! Igazi bronzistennők leszünk! Julio és Julio nem bír majd magával!

Mosolyogva lehunytam a szemem, és hallgattam, ahogy a medence bárjából üvöltő zene összemosódik a vízben pancsoló gyerekek izgatott sivítkezésével. A képzeletbeli Julio ikrek felkutatása, és meghódítása vakációnk legfontosabb küldetése volt. Amikor bikinire vadásztunk a Topshopban, végig a Juliók lehetséges ízlését tartottuk szem előtt. Az ő kedvükért kentünk világosító pakolást a hajunkra. És amikor végre megérkeztünk Görögországba a szüleimmal, és elfoglaltuk szédületes önállóságunkat bizonyító külön hotelszobánkat, minden szettünknek át kellett mennie a Julio-teszten – mit sem törődve a valósággal, miszerint egyetlen fiatal fiú sem tartózkodott a szállodában. A vendégkört főként kisgyerekes családok, az ő jelenlétükön bosszankodó párok és idősek alkották, akiket látszólag *mindenki* idegesített.

– Szerinted mit csinálhatnak most a többiek Newquayben? – kérdeztem lejjebb csúsztatva a napágyon, hogy a napfény az arcomat is érje. Jessicának bezzeg sikerült már a megérkezésünk napján ragyogó barnára sülnie, rajtam meg csak a szeplők gyarapodtak aggasztó gyorsasággal.

– Valszeg a fos lakókocsijukban kuksolnak, és várják, hogy elálljon az eső, és a fiúk majd előadják nekik, hogy mekkora szörfösök lettek abban az egy órában.

Hagytam, hogy a felsőbbrendűség és a féltékenység keveréke végigfusson égő bőrömhöz.

– Szerinted tényleg ezt csinálják?

– Fixen. Amúgy is akkora közhely! Mindenki Newquaybe megy a vizsgák után, totál lejárt lemez. Tuti, hogy egyenpólót is csináltattak.

– És még Juliók sincsenek ott.

– Nincsenek ám! Julio és Julio sosem tennék be a lábukat a tetves Newquaybe.

A viláért sem mondtam volna el Jessicának, hogy Amy és Kim jóvoltából engem is meghívtak arra a kempingezésre. Még márciusban kérdeztek meg MSN-en, a titkos chaten, amiről Jessica nem tudott. Persze szigorúan kikötötték, hogy őt nem látják szívesen, így egy lehetőség maradt: a szüleim, megrészegülve az örömtől, hogy a lányuk végre elég jól van ahhoz, hogy elhagyja a házat, lefoglaltak egy tíznapos nyaralást all inclusive ellátással, és megengedték, hogy elhívjam egy barátnőmet is. Jessicának „csak” a repülőjegyet kellett kifizetnie, de már ennek hallatán is csalódott grimaszra húzódott a szája. Aztán egy héttel később mégis megjelent nálam egy marék gyűrött húszfontos bankjegyet szorongatva, és azt kiabálta, hogy:

– MEGYÜNK GÖRÖGORSZÁGBA, BÉBI! – Nem kérdeztem, honnan szerezte a pénzt, feltételeztem, hogy kihasználva nagy ritkán feléledő bűntudatát, az apjától könyöröghette ki.

Legalább annyira izgatottan vártuk az utazást, mint a tanítás végét. Már áprilisban összeírtuk, hogy miket kell majd bepakolnunk, tanulás helyett kis rajzokat csúszlattunk egymásnak a pad alatt, amiken Juliókkal mulattunk a tengerparton. Megállás nélkül fantáziáltunk a napsütötte bőrünkről, a végtelen szabadságról, és izgatottan vitáztunk azon, hogy mit csináljunk meg most, és mit tartogassunk a nyaralásra.

A valóság persze egészen másképp festett. Először is Jessica végigretgte az utat, mivel még sosem ült repülőn. Másodszor alaposan túlbecsültük, mennyire lehetünk önállók egy olyan nyaraláson, ahol a szüleim elvárják, hogy minden reggelit és vacsorát velük költünk el, rendszeresen bekopognak hozzánk ellenőrizni, hogy mit csinálunk éppen, és folyamatosan zsörtölődtek, amiért nem tartottunk rendet a szobánkban. Csak napközben volt némi nyugtunk, amikor elhagyták a hotelt, hogy turistahajóval körbejárják az összes uncsi falvat és ezeréves romot a környéken. Már négy napja mást se csináltunk, csak rákvörösre égettük magunkat, és úgy tettünk, mintha egyáltalán nem fájna, hogy éppen nem Newquayben vagyunk összehányva, és egy random srác kezével a bugyinkban.

Pislogva kinyitottam az egyik szememet, és vettem egy újabb, kínnal felérő pillantást a javában olvasó Jessica testére. A fürdőruhája olyan hibátlanul tapadt az idomaira, mintha valaki rárajzolta volna. Én egy borsos árú, csíkos bikinire költöttem a hétvégi munkámmal szerzett fizetésem jelentős részét, ám a felsője ernyedten lógott, a bugyin lévő dekoratív fémkarika pedig állandóan belemélyedt a combomba. De persze nem ez volt az egyetlen dolog, amiben alulmaradtam Jessicával szemben. Az ő haja hosszú, sellős hullámokban omlott a hátára, míg az enyémet egyetlen kibogozhatatlan kóccá változtatta a sós levegő. Jessica alig kisminkelve, egy bolhapiacon szerzett vékony strandkendőbe csavarva járkált a medence partján, szettjének tökéletes kiegészítője volt az ingyen napszemüveg és a műanyag strandpapucs, amit a

magazinunkhoz kaptunk. Én viszont hiába erőlködtem, hiába költöttem el az összes zsebpénzemet trendi nyári ruhákra, drága napszemüvegre és márkás szandálra, csak még nevetségesebbnek és idétlenebbnek éreztem magam.

Ám szerencsére ez nem számított, tekintve, hogy egyetlen fiú sem tartózkodott a közelben. Julio és Julio felbukkanása még váratott magára, de igazából nem bántuk, hogy így alakult. Életemben nem nevettem annyit, mint abban a néhány napban. Az agyunk kezdett megzúzni a sok napozástól. Amikor éppen nem nedves homokot dörzsöltünk magunkra, mintha a wellnessrészlegen lennénk, a kikeményített lepedőn elterülve bámultuk a bizarr görög tévéműsorokat, idióta akcentussal szinkronizálva. Most, hogy hivatalosan is túléljük az iskolát, a vizsgákat és a szokványos évfáradót, az álomvakáció kellős közepén áttértünk a következő tanév tervezgetésére. Olyan precizitással képzeljük magunk elé a suliba való visszatérést, mintha legalábbis bankrablásra készülnénk.

– Szerintem első napon talpig feketében megyek be, és egy szót se fogok szólni senkihez – mondtam Jessicának, és aloe verával vastagon bekent, égött lábamat a hűs, fehér falhoz nyomtam. – Hadd sugdolózzanak meg gondolkozzanak! Olyan titokzatos és szexi leszek, hogy nem bírnak majd ellenállni nekem.

– Én csak azt várom, hogy végre ne Az-A-Ribi–Jessica legyen a becenevem.

Erre kicsit összerezzentem.

– Az utolsó éveink a középiskolában teljesen mások lesznek... szakosodás meg minden...

– Így kell lennie!

Jessica felemelte az óráját maga mellől, és komoly arccal nézett rám.

– Megfordulhatsz – mondta. – Még tizenöt perc hason, aztán mehetünk a medencébe.

– Vettem, főnök!

Addig szerencsétlenkedtem a törülközőmmel, amíg sikerült a megfelelő pozícióban magam alá gyűrnöm, aztán ráhasaltam a fémkeretre feszített, gumis szalagokra. A nap szinte égette a hátamat, miközben az arcomat oldalra fordítva figyeltem a medence sekély vizében játszadozó gyerekeket. És akkor megláttam! Egy igazi hús-vér kamasz fiút, aki sokkal fiatalabb kishúga kezét fogva közeledett a gyerekmedencéhez.

– Jessica! – sziszegtem izgatottan. – Ott egy fiú.

– Egy micsoda? – kérdezte a szalmakalapja alól.

– Egy fiú! Egy velünk egyidős fiú! A gyerekmedencénél!

– És akkor mi van? – szólt unottan a kalap.

– De... egy fiú!

– Majd akkor szólj, ha megérkezett Julio, más nem érdekel.

Ásított egy nagyot, és folytatta a sziesztázást, én meg feltettem a napszemüvegemet, hogy feltűnés nélkül figyelhessem a jövevényt.

Mire újra eljött a megfordulás ideje, már biztos voltam benne, hogy szerelmes vagyok belé. Meggyőztem magam, hogy jószívű, hiszen hajlandó játszani a kishúgával. Hogy helyes, mert már öt napja nem láttam korunkbeli fiúkat, és a szükség nagy úr. Végül pedig elhatároztam, hogy elkerülhetetlenül belém fog szeretni, megadva nekem álmaim nyári románcát, és végre hasznosíthatom a mellettem ázó tinimagazinok releváns tanácsait. Sietve próbáltam vonzóbb testhelyzetet felvenni, hátha felénk pillant, magamra terítettem a strandkendőt, hogy eltakarjam a hegeimet, és kihúztam magam, hátha attól majd nagyobbnak látszanak AA kosaras melleim. És egyfolytában mosolyogtam, hogy demonstráljam, mennyire boldog vagyok.

– Miért ülsz ilyen furán? – érdeklődött Jessica, és csokoládébarnára égett hátára fordult.

– Furán?

– Úgy festesz, mint akinek pisilnie kell. Pisilned kell?

– Nem akarunk bemenni a vízbe?

– Miért? Oda akarsz pisilni?

– Jessica!

– Nem nagy ügy, Fern, mindenki ezt csinálja.

– Nem, nem fogok... – lopva a fiúra pillantottam, és suttogó– ra fogtam – belepisilni a medencébe, csak közelebb akarok kerülni ahhoz a sráchoz.

– Oké, oké, hadd nézzem! – Lejjebb tolta orrán a napszemüveget, és leplezetlenül vizslatni kezdte a tinédzser fiút, fajtája egyetlen elérhető példányát. – Hát, nem egy Julio! – állapította meg. – És tök pattanásos.

– Jó, de nézd, mi van a napágyán!

– Honnan tudod, melyik az övé?

– Már egy ideje figyelem – vallottam be halkán. – Az ott az arsenalos törölközővel!

Végigpásztázta az üres, műanyag nyugágyakat.

– Mit kéne látnom?

– Hozott magával könyvet!

– És?

– Én is szeretek olvasni.

– Micsoda egybeesés!

– Jessica, azt hiszem, tetszik nekem.

Barátnőm ismét végigmérte a fiút a napszemüvege mögül, de továbbra sem nyugózta le a látvány.

– Hát, ha neked ez kell...

Ám ahogy teltek a napok, és egyre barnábbak lettünk, Jessica is kezdett érdeklődést mutatni A Fiú iránt. Ezt a nevet adtuk neki, ahogy Kimet megszégyenítő módon kémkedtünk utána a hotelben.

– A Fiú palacsintát eszik a sarokban – suttogtam a reggelinél, miközben megpakoltuk a tányérunkat sárgadinnyével.

Jessica az első naptól csupán egyetlen kósza pillantást vetett a péksüteményekre, így én is messziről elkerültem őket. Hiába áhítoztam a csokis mini crossaint-okra, Jessica karcsú alakjára még annál is elkeseredettebben vágytam.

– A Fiú egy másik könyvet olvas – hívta fel a figyelmemet a legújabb fejleményre, amikor visszajött a mosdóból. – Ott van a tenispálya mellett.

– A Fiún másik fürdőgatyá van. – Tovább figyeltem őt a szalmakalapom alól. Mint kiderült, nem egyszerű feladat olvadozó sminkben, behúzott hassal és kitolt cickókkal napozni, ráadásul a hegeim eltakarására hivatott nyitott ing és miniszoknya kombináció sem volt túl kényelmes a hőségben.

Jessica a fejét hátrahajtva, lábait enyhén széttárva feküdt mellettem teljesen lazán. Jól állt neki ez a póz, így ezerszer csinosabb volt. Elmosolyodott a kalapja alatt.

– Tetszik, hogy ilyen piperkőc. Vajon legközelebb miben fog megjelenni? Felvesz egy új pólót a vacsorához?

Visszatekintve természetesen már tudom, hogy A Fiú teljesen átlagos volt. De próbáld ezt elmagyarázni egy szerelemre éhező tinilánynak! Amióta a gyógyszereimnek és a terápiának köszönhetően kezdtem kilábalni a depresszióból, egyre több időm maradt azon stresszelni, hogyan fogom bepótolni azokat a tipikus kamaszos dolgokat, amikből a betegségem miatt kimaradtam. Úgy véltem, ha képes lennék rávenni valakit, hogy belém szeressen, és bedugja a számba a nyelvét, esetleg hogy a pulcsimon keresztül rámarkoljon a cicikezdeményeimre, és feldugja az ujját a puncimba, akkor talán lenne egy kis esélyem rá, hogy beérjem a többieket. És tudtam, hogy ezt mind elérhetném egyetlen hét alatt, már ha A Fiú észrevenné.

Két nappal később a szüleim, a hotel szinte összes felnőtt vendégével együtt, egy teljes napra leléptek valami túrára, mi pedig Jessicával úgy

ünnepeztük váratlan szabadságunkat, hogy alaposan leittuk magunkat. A fejemet a tenyerembe támasztottam, hogy ne fejeljem le a hotel bárjának asztalát, miközben gyufaszálakban pókerezünk, homályos tekintettel lesve a lapokat.

- Adj még egy lapot!
- Ez póker, nem blackjack!
- Adj már egy lapot!
- Nem lehet, tétet kell tenni, mielőtt felfednénk a következő lapot.
- Adj már egy lapot!

Jessicából olyan erővel robbant ki a nevetés, hogy a feje nagyot koppant az asztalon.

- Aú! – nyögött fel. – Aúúú!
- Adj már egy lapot!
- Álljál már le, meg fogok halni a röhögéstől!
- Adj már egy lapot!

– Hagyd abba! – Jessica tüsszentett egyet, elsodorva a kártyalapokat, amitől ismét hisztérikus röhögőgörcsben törtünk ki. Az egyik közeli asztalnál ülő család tagjai dühösen méregettek bennünket, az anyuka kis híján szétharapta a szívószálat, amivel Sex on the Beach koktélját szürcsölgette.

Ez sem tántoríthatott el minket attól, hogy kellően kiélvezzük a szüleim távollétét. Eleinte aggódtunk, hogy nem fognak kiszolgálni bennünket, de amint Fabio, a pultos vetett egy sóvárgó pillantást Jessicára, kérdés nélkül töltött nekünk egy– egy jókora adag rumos kólát.

– Látom, ti angol lányok tudjátok, hogyan kell szórakozni! – jelentette ki felhúзва a szemöldökét, mi pedig mesterkéltén vihorásztunk, hogy tovább élvezhessük szüleim all inclusive foglalásának előnyeit.

Amíg Jessica összeszedte a földről a kártyákat, rájöttem, hogy már nem látok élesen. Próbáltam a könyökökre támaszkodni, de ide-oda csúszkált a márvány asztallapon.

– Ki fognak dobni innen – aggodalmaskodott.

– Dehogy! Fabio imád minket, ugye Fabio? – kiáltottam, de a pultos szerencsére nem hallotta meg. Lefoglalta, hogy vödörnyi koktélt gyártson két idősebb nőnek, akik szemmel láthatóan a Tescóból öltöztek.

– Szerinted ismeri a Juliókat? – kérdezte a barátnőm, miközben a kártyát keverte.

– Direkt rejtegeti őket előlünk! Mert féltékeny, és nem akarja, hogy megtaláljuk az igazi szerelmünket, aki... Úristen, mindjárt bepisilek! – Elindultam, hogy megkeressem a mosdót, és a márványfolyosó túlsó végében is hallottam Jessica nevetését.

Ebben a hotelben valamiért az összes vécét idegesítően távol helyezték el a közösségi terektől. Dülöngélve felküzdöttem magam a lépcsőn, elvesztettem az egyik papucsomat, káromkodtam, majd úgy döntöttem, hogy mezítláb folytatom az utamat. Amikor végre lerogyhattam a vécére, sajgó fejemet a térdemre hajtottam, nehogy leszédüljek róla. Aztán kézmosás közben szembesültem vele, mennyire megtépázott a külsőm: a hajam összegubancolódott, a szempillafesték az egyik oldalon teljesen elkenődött, a ruhám félrecsúszott, közszemlére téve a melltartómat. Felsőhajtottam, és igyekeztem valamennyire rendbe szedni magam, és közben előkészítettem egy bocsánatkérést Jessicától, amiért ilyen sokáig egyedül hagytam. Ám amint leértem a lépcsőn, ismerős kacagást hallottam. Tudtam, mikor nevet így Jessica. Ez a flörtölős nevetése! Egy diszkrétebb, mélyebb változat, amit csak fiúk jelenlétében használt. Befordultam a folyosó végén, akkor megláttam őt az asztalunknál. A Fiút hátrazselézett hajjal, frissen vasalt ingben, amint

épp Jessicával örömködött, szemében ugyanazzal a csillogással, amit már ezerszer láttam.

– És visszatért! – Jessica karjai az égbe lendültek. – Fern! Gyere, hadd mutassalak be George-nak. Képzeld, George a neve.

Has behúzza. Képzeltbeli cickák ki. Kedves mosoly. Csak szerényen. És ne nézz ki részegnek!

Ó, sziasztok – nyögtem ki nagy nehezen.

Jessica rámosolygott a srádra.

– Egész héten úgy hívtunk, hogy A *Fiú*.

– Jessica!

– Mi az? Csak azért csináltuk, mert te vagy itt az egyetlen korunkbeli.

George amúgy is leégett arca még vörösebb lett.

– A *Fiú*? – Ízlelgette a szót, felfedve közép-angliai akcentusát. – Nem azért, de nem lehetett volna inkább A *Pasi* vagy A *Férfi*?

– Bocsi, de ezzel elkéstél. Már A *Fiú* vagy. – Jessica bevetette legszexisebb nevetését.

Hirtelen bevillant valami.

– Haha. Boy George! – mondtam, és nagyon büszke voltam magamra, hogy ez eszembe jutott.

De Boy George zavarodottan meredt rám.

– Nem értem...

– Tudod, az énekes! Nyolcvanas évek, fura kalap?

– Ja, hogy ő! Így már értem. – Nem úgy festett, mint aki értékeli a viccemet. Még csak nem is mosolygott. – Amúgy... Jessica azt mondta, beszállhatok hozzátok egy pókerpartira.

– Ugye nem bánod? – kérdezte Jessica, kacsintás mögé rejtve valódi mondanivalóját: *ezt érted csinálom!* – Újraosztjuk a gyufákat?

– Aha, persze. Tök jó ötlet. Királyság. Póker, mi? Ne hozzak előtte még egy kört?

– Remek ötlet – bólintott Jessica.

Mire visszatértem három rumos kólával – a sajátomba ezúttal dupla adag rumot kérve -, már átrendezték az asztalunkat, hogy George is odaférjen. A Fiú kényelmesen kinyújtotta a lábát, így Jessicának és nekem oldalra kellett fordulnunk, hogy elférjünk.

– Oszthatok én? – kérdezte A Fiú, és felkapta a paklit, még mielőtt rábólintottunk volna.

Egyetlen korttyal benyeltem a fél italomat. A számban szétterjedt a rum furcsa kókuszíze.

– Aha, légydzi! – motyogtam. – Én borzasztóan keverek. – Ez egyébként nem volt igaz. Rosszabb időszakaimban kártyatrükkökkel szórakoztattam magam otthon, és egy hétig csak a keverést gyakoroltam. Mégis hagytam, hogy George keverjen, majd felvettem a nekem osztott lapokat, de amint lefordítottam őket, már el is felejtettem, miket kaptam. Nem érdekelt már a póker sem, kizárólag az járt a fejemben, hogyan fogom rábírní ezt a fiút, hogy belém szeressen.

– Én vagyok a nagy vak. – Jessica egy rutinos mozdulattal két gyufaszálat lökött maga elé. Mint mindig, most sem mutatta jelét, hogy zavarba hozná a fiú jelenléte. Sőt, mintha csak még fesztelenebbül viselkedett volna a közelségében.

Egy újabb hatalmas korttyal magamba döntöttem az italom maradékát.

– Én meg a kis vak.

George tartotta a tétjeinket, majd felfedte a flopot.

– Flopolj, fiú! – kiáltottam, és hangos kacagásban törtem ki.

Jessica egy horkantással csatlakozott hozzám, George meg zavartan felvonta a szemöldökét.

– Nekem kell még pia! – Felpattantam az asztaltól. – Még egy dupla rum-kólát kérek! – szóltam oda Fabiónak, aki a fiú láttán immár kevésbé lelkesen, de teljesítette a kérésemet. Mohón cuppantam rá a szívószálla.

Le kellett nyugodnom. Önmagam adnom. Megmutatni, milyen természetesen csodálatos vagyok. Laza...

– Mi a kedvenc kártevőd? – kérdeztem George-ot, arcomat egy lazának szánt mozdulattal az öklömnek támasztva.

– Kártevőm?

– Aha. Tudod, madarak, rágcslók, azok az állatok, amiket mások kártevőnek tartanak. Szóval, ha bármelyik lehetnél, melyiket választanád? – A kótyagos fejemben ez olyan indie-filmesen cuki szöveg volt. Abban reménykedtem, hogy amikor majd George visszatér Birminghambe, ahányszor csak meglát egy mókust, eszébe fogok jutni.

– Én nem igazán... – Már épp kezdett olyan aggodalommal nézni rám, mintha épp azon tűnődne, melyik pszichiátriáról szökhettem meg, amikor Jessica közbeszólt.

– Én tuti galamb lennék – jelentette ki. – Nagyon félreértett jószágok. Szeretnék javítani a megítélésükön. Szerintem simán lehetnének olyan népszerűek mint a vörösbegyek. – A mondat befejeztével pajkosan ránc kacsintott, és akkor rájöttem, hogy ő testesített meg mindent, ami abban a pillanatban lenni szerettem volna. Édes a válasz, csábos a kacsintás! Még egy szemetet zabáló állatokról szóló beszélgetést is elbűvölővé tudott varázsolni.

– Oké, oké! – George most már persze benne volt a játékban. – Akkor talán... róka?

– Legyen, de aztán meg ne egyél! – Jessica ismét kacsintott, én pedig a számhoz emeltem a szívószálat. Tényleg szükség volt egy második kacsintásra?

– Szóval George, Közép-Anglia... – szóltam meg valamivel később. – Milyen arrafelé?

– Látom a kártyáidat.

– Ó, a francba!

– Most újra kell osztanunk!

Ledöntöttem még egy rumos kólát, aztán megint el kellett mennem a mosdóba, ahonnan olyan érzés volt visszatámolyogni az asztalunkhoz, mintha egy vidámpark tükörlabirintusában rekedtem volna. Mire sikerült megtalálnom a többieket, Jessica megint bevetette a flörtölős nevetését, és próbálta copfba fogni George haját, aki vidáman tiltakozott a művelet ellen. Amikor Jessica észrevett, sietve felugrott A Fiú mellől, arcán szétáradt a bűntudat.

Visszaültem a helyemre.

– Ugye milyen szép az idő ebben az országban? – próbálkoztam.

– Öhm... ja... – George haja antennaként meredt az égnek. – Nagyon... napos.

– All in! – Színpadiasan betoltam középre az összes gyufaszálamat, hogy megmutassam George-nak milyen vad és veszélyes csaj vagyok.

– Azok az enyémeek!

– Upsz, bocsi! – Vissza akartam söpörni őket George elé, de már teljesen összekeveredtek a többi gyufaszállal.

– No para. Amúgy is kezdem unni a kártyázást.

– Ja. Tökre igazad van – bólogattam eszelősen. – Inkább csináljunk valami *ŐRÜLTSÉGET. Meztelen fürdés?*

Nem vártam meg a reakciójukat. A hollywoodi filmekből megtanultam, hogy miután a szexi csaj megemlíti az éjszakai fürdözést, elég, ha elkezd rohanni a víz felé, útközben egyenként megválva a ruháitól, majd beleveti magát a hullámokba, és a saját vad szabadsága mámorában lebeg a felszínen, észre sem véve, hogy a fiú követte őt.

Szóval már futottam is a medencéhez, amit strandpapucsban elég nehéz volt kecsesen kivitelezni, közben megeresztve egy – reményeim szerint – elragadóan önfeledt kacajt.

– Fern! Várj! – kiáltott utánam Jessica, és hallottam, hogy a nyomomba erednek. Működött a tervem! – Nagyon részeg!

magyarázta George-nak.

– Nem vagyok részeg! – üvöltöttem hátra. Elértem az üres medence partjára, ahol nekiálltam kibújni a ruhámból, de amikor áthúztam a fejemen, megakadt valamiben, én meg elveszítettem az egyensúlyomat. Egy hosszú, kimerevített pillanatig csak zuhantam, majd elmerültem a vízben. A ruhám az arcomra tekeredett, elveszítettem a tájékozódóképességemet, és egyre több vizet nyeltem. Az alkohol elnehezítette a testemet, úrrá lett rajtam a fáradtság. Már nem is nagyon küzdöttem, hogy visszataláljak a felszínre. Egy másik test csobbanásának hangja ütötte meg a fületem. *George!* Erős rántást éreztem a hónom alatt. Nedves bőre az enyémre tapadt, amitől kellemes borzongás futott végig rajtam. Még sosem voltam ennyire közel egy fiúhoz. Egy pillanatra előntött a boldogság, amiért a vízben ért hozzám, ahol súlytalan voltam. De ahogy felhúzott a betonra, vizes maxiruhám súlya szinte mozdíthatatlanná tett. Végül Jessica segítségével sikerült kirángatnia a medencéből.

– Muszáj lefektetnem.

– Tudok segíteni?

– Nem, nem kell. Mindjárt itt lesznek a szülei, nem akarom, hogy így lássák. Azt fogják hinni, hogy az én hibám.

Felültem, és megráztam magam, mint egy kutya.

– Tőlem nem is kérdeztétek, hogy milyen kártevő lennék! – hánytam a szemükre.

George meg se hallott.

– Meddig is lesztek itt?

– Még két napig. Segíts talpra állítani!

Az időérzésem cserben hagyott. A következő pillanatban már a zuhanyzóban voltam, és Jessica forró vizet locsolt rám, hogy felmelegítsen. Pislogtam egyet, és mire kinyitottam a szemem, már a pizsamámat húzta fel rám.

– Szerintem nem tetszem neki – zokogtam. – Miért nem tetszem soha a fiúknak?

– Cssss!

– Pedig ő annyira tetszik nekem!

– Cssss! Próbálj meg aludni.

Újabb filmszakadás.

Felpattantam a sötétben.

– Hányni fogok!

A savas, kókuszízű folyadék végigmarta a torkomat, amikor kizúdult belőlem. Köhécselve sírtam, ahogy ilyenkor szokott az ember.

– Bocsánat, bocsánat – ismételgettem a vécésészébe kapaszkodva.

Jessica a hátamat simította.

– Cssss! Cssss! Semmi baj. Mindjárt jobban leszel.

Megint hánytam. És megint. Egy kicsit elbóbiskoltam a fürdőszobaszőnyegen, Jessica pedig hátulról átölelt. Ettől elmosolyodtam. Aztán ismét minden elsötétedett. Amikor visszafektetett az ágyba, egy pillanatra magamhoz tértem.

– Ki nyerte a pókert?

– Ezzel most ne foglalkozz! Aludj vissza!

Először azt hittem, már reggel van. Felültem az ágyban, arra készülve, hogy majd vékony fénycsíkot látok beszökni az ablak relaxája alatt. Már egészen kijózanodtam. A torkomat kimarta a sav, a szám pedig egy sivatag szárazságával vetekedett. A vaksötétben elbotorkáltam a mosdóig, a csap alá dugtam a fejemet, és hatalmas kortyokban nyeltem a hideg vizet. Pisilés és törlés közben az éjszaka történései homályos képek sorozataként villantak az agyamba. Előregörnyedtem a vécén, amint a gyomromat megfeküdték az emlékek. Lehet, hogy holnaptól csatlakozom a szüléimhez a hülye túrájukon.

Így legalább nem kell többé találkoznom George-dzsal. Óvatosan lehajtottam a vécé fedelét, de nem húztam le, nehogy felébresszem Jessicát. Visszakúsztam az összegyűrt fehér lepedőre, hogy hallgassam a légkondi ritmusos kattogását és Jessica légzését.

Csak egy baj volt ezzel. Nem hallottam Jessicát.

– Jessica? – suttogtam.

Kinyújtottam a kezem, és megtapogattam az ágycímát, arra számítva, hogy a teste melegét érzem majd az ujjaim alatt, de csak a levegőt markoláztam. Felpattantam, és felkapcsoltam a villanyt.

Jessica ágya üres volt!

Egy ideig dermedten bámultam összegyűrt takaróját, feje lenyomatát a párnán, a barátnőm hűlt helyét hajnali egykor egy idegen országban. Sőhajtván hunytam le a szememet, amint az igazság belesuttogta magát a fülembe.

Azonnal tudtam, hogy George-dzsal van. Volt idejük megszervezni, amíg engem lefoglalt, hogy leégessem magam. Megértettem, hogy enélkül is halálra voltak ítélve a próbálkozásaim. A mellkasomhoz húztam a térdemet. Nem bírtam levenni a szemem az üres ágyról. Elképzeltem, mit csinálhatnak most. A felismerés törként hasított belém: Jessica a forró, nyári szerelem, akit George sosem fog elfelejteni, míg én csupán kínos lábjegyzet leszek a történetükben.

Mégsem sírtam el magam. Kiüresedtem.

Lekapcsoltam a lámpát, a sötétben vártam, hogy visszatérjen. Kisvártatva meghallottam a zár kattánását, és hogy Jessica finoman behúzta maga mögött az ajtót. Meztelen talpa cuppogott a járólapon, amit susogó neszezés követett, ahogy befészkelte magát a takaró alá. Hallottam a légzését. Tudtam, hogy még ébren van. Éreztem, hogy ő is tudja, hogy ébren vagyok.

Csak feküdtünk egymás mellett a sötétben, de egyikünk se szólalt meg. Soha többé nem beszélünk róla.

harminckettő

Az alvó Bent bámultam a reggeli félhomályban. Még mindig hatalmas kiváltsággként éltem meg, hogy ilyen sebezhetőnek láthatom összegyúrt arcával a párnán, mély álomba merülve. A szája félig nyitva volt, a haja csukott szemére hullott, és ökölbe szorított kezében a takaró csücskét szorongatta, mint egy kisgyerek. A könyökömre támaszkodtam, magamba szívtam arcának minden apró részletét, és közben arra gondoltam, hogy az egész világon egyedül én férék hozzá ehhez a páratlan látványhoz. *Az enyém! Az arcához értem, apró szőrszálak cirógatták az ujjaimat. Csak az enyém!*

Ben nyögött egyet, majd az oldalára fordult.

Elgondolkoztam, hogy vajon ő is szokott-e bámulni engem, miközben alszom. Reméltem, hogy igen a válasz. Azt is reméltem, hogy úgy néz engem, ahogy én szoktam őt. Magam elé képzeltem, amint a testemet figyeli, képzeletemben békés és gyönyörű voltam, a hajam szétterült a párnán, míg ő a légzésemet hallgatta, azon tűnődve, hogy lehet ennyire szerencsés. Újabb nyögés érkezett Ben felől. Ismét megfordult. Talán majd most? A matrac még nyikordult egyet, ahogy Ben harmadjára is pozíciót váltott, én pedig lehunytam a szemem, és az ágyra lapultam.

Ben átlendítette lábát az ágykereten, és felült.

Álmosan, alig hallhatóan sóhajtottam egyet, azt kívánva, bárcsak látnám, hogy éppen engem néz-e. Vártam, vártam és vártam tovább. Nagyon reméltem, hogy sikerült a lehető legvonzóbb és legtermészetesebbnek tűnő pózt felvennem.

De Ben csak egy mélyről jövő, rekedtes köhögést hallatott, aztán kikelt az ágyból, és elindult a fürdőszobába.

A szemem kipattant, amint meghallottam a vizelete csobogását, amit időnként egy újabb köhintés szakított meg. Két lehetőségem volt: vagy felkelek és köszönök neki, vagy alvást színlelek, amíg vissza nem tér. Gyorsan lecsekkoltam a telefonomat. Végiggörgettem a közösségi médiát, ahol láttam, hogy már érkezett néhány kedves reakció A *Zsepidoboz másik oldalán* első részére, ezeket lecreenshotoltam, és elmentettem a galériámba.

Ben elzárta a zuhanyt, én pedig sietve visszacsúsztam a takaró alá. Örökkévalóságnak tűnő percekig mosta a fogát, és gargalizált a szájvízzel, mialatt én csukott szemmel kuksoltam. Végre meghallottam közeledni a lépteit. Megtorpant az ajtóban. *Erre vártam!* Engem nézett! Figyelte, ahogy alszom! Elértem, amit... na várjunk csak...

A csoda nagyjából fél másodpercig tartott, aztán a nappali felé vette az irányt. Nem is nézett rám! Ez még pillantásnak is kevés volt. Némán, duzzogva feküdtem az ágyban, és amint bekapcsolta odakint a The Andrew Marr Show-t, azon töprengtem, hogy vajon *Tiffanyt*, az exmenyasszonyát nézte-e alvás közben, de ettől azonnal hányingerem lett.

– Jó reggelt, álomszuszék – mosolygott rám, amikor öt perccel később kitántorogtam a nappaliba. – Remélem, nem ébresztettelek fel.

– Semmi baj – füllentettem. Eltűnődtem, vajon mit szólna, ha most benyögném, hogy *egyébként előbb fent voltam, mint te, csak gondoltam, hátha nézni akarod, ahogy alszom, szóval tettettem magam.* – Mióta vagy ébren?

– Épp most végeztem a zuhannyal. – Magához intett. – Kérhetek egy jóreggelt puszit?

Vigyorogva előrehajoltam, hogy teljesítsem a kívánságát. Mégsem haragudhatok rá egy olyan bűnért, amit nem is tudja, hogy elkövetett.

– Bocsi. Kikapcsoljam a tévét?

– Nem, nem, hagyd csak. – Mellékucorodtam a kanapéra, ő pedig magához húzott, és nyomott egy csókot a fejem búbjára. Lehunyt szemmel élveztem a pillanatot. Nem tudtam, képes leszek-e valaha megszokni a szerelmét. Hogy egy nap tudok-e majd úgy tekinteni rá, mint végtelen forrásra, nem olyasmire, mint ami bármikor kicsúszhat a kezem közül.

– Nem kéne ilyen korán politikát nézni. Rossz kedvem lesz tőle.

– Biztos vagyok benne, hogy azonnal felvidulsz, amikor este majd egy táncosnő vaginájába dugdoshatsz az ötveneseket a legénybúcsún – poénkodtam. – Bármit is tervezzen Simon...

– Fúj! Hová gondolsz? Nem ilyen rossz arcok a haverjaim – fintorgott Ben, sikeresen kiállva a próbát, amit eredetileg nem is annak szántam.

Nagyon, nagyon szerettem volna lazábbnak, könnyedebbnek tűnni, ezért a melegítőnadrágján keresztül pajkosan megszorongattam izmos combját.

– Sokan mondanák erre, hogy a férfiak már csak ilyenek...

– Hát, tuti nem ránk gondolnának! Szerintem ha elhívnám Jóéit egy sztriptízbárba, megkérdeznék, hogy jól vagyok-e, aztán azt javasolná, hogy inkább igyunk egy sört és nézzünk meccset a tévében. Húha, neked is jó reggelt! – Teste a kanapéba süppedt alattam, amint rávetettem magam, és a nyakába fúrtam az orromat.

– Köszönöm! – súgtam.

Zavarodottan megpaskolta a hátamat.

– Nem hiszem, hogy köszönetét érdemiek. Furcsa ezért jutalmat kapni. – Gyengéden legurított magáról, hogy egymás mellett feküdjünk. Testünk minden egyes centimétere egymásnak préselődött, egymás leheletét lélegeztük be. A fülem mögé simított egy kósza hajtincset, amitől a gyomrom beleremegett a vágyakozásba.

Megcsókoltam. Valamivel kompenzálni akartam, hogy sikerült megugrania az általam döbbenetesen alacsonyra tett léce.

Az ágyékán megrándult a melegítőnadrág.

– És mikorra várjuk a titokzatos Jessicát? – kérdezte, és végigsimított a fenekemen.

– Csak ebéd után. Előbb be kell fejeznem egy cikket, meg egy kicsit takarítani is szeretnék.

Ben keze a mellemre vándorolt, a bimbóim megkeményedtek a pizsamafelsőm alatt. A beszélgetés innentől értelmét veszítette. Minden mondat csupán színjáték volt, hisz mindketten tudtuk, hogy pár percen belül szexelni fogunk.

– Annyira szuper, hogy a sulid beleegyezett a rovatodba! – Finoman megszorította a cicimet, mire felsóhajtottam.

– Nagyon! A csoportom is támogatott. Persze– néhányan aggódtak, hogy ezzel megszegem a titoktartást, de elmagyaráztam nekik, hogy csak a saját élményeimről akarok írni, meg magáról a kurzusról, és úgy már... Ó... – Lehunytam a szemem, amikor Ben nyelve utat tört a számba, és a megkönnyebbüléstől, a vágytól, a szerelemtől ismét feltört belőlem egy sóhaj. Olyan jó ember, olyan remek férfi, és engem akar. *Engem!* Lehetetlen volt nem beindulni tőle. A pizsama lekerült rólunk, simogattuk, csókoltuk egymást. Bár felajánlotta, végül nem engedtem, hogy a nyelvével kényeztessen, mivel még nem zuhanyoztam. Inkább újra megcsókoltam, majd megmarkoltam a fenekét, és egy határozott mozdulattal magamba húztam.

– Szeretlek, Fern – lehelte a vállamba.

Ő mondta ki először! Mindig annyira jólesett, ha elsőként mondta ki. Cunamiként öntött el a vágy, még mélyebben akartam őt érezni. Amilyen mélyen csak lehetséges, és az sem lett volna elég. Az sem fejezhette ki azt, amit éreztem iránta. Ahogy kívántam. Ahogy szerettem. Ahogy szükségem volt rá.

– Én is szeretlek – suttogtam, és arra gondoltam, hogy soha, soha nem veszíthetem el őt.

Felém fordította az arcát, az orrunk egymásnak préselődött, és olyan tökéletes volt az egész, olyan teljes, olyan szeretettel teli, hogy késztetést éreztem, hogy kicsit lazítsak rajta. Mégsem engedhetem el a legénybúcsúra egy gyengéd szeretkezéssel! Valami emlékezetesebben akartam részesíteni. Például egy igazi, szégyentelen kúrásban. Csak arra az esetre ha... Nem is tudom.

– És azt is szeretem, ha megdugsz!

Ezzel elértem a kívánt hatást. Ben hangosan felnyögött, és durvábbra, gyorsabbra vette a tempót.

Ez már nem volt annyira jó érzés, mégis tetszett, mert tudtam, hogy mennyire élvezi. A dereka köré fontam a lábamat, és hagytam, hogy egyre vadabbul hatoljon belém. Minden lökésnél hangtalanul könyörögtem: *válassz engem! Dönts mellettem! Szavazz rám! Kérlek, kérlek, kérlek! Siess! Nem tudok tovább várni! Nézd, mit adok neked, csak légy szerelmes, légy szerelmes, engem válassz!*

A Mile Endnél, a metrómegállóban szedtem össze Jessicát, mert mint minden nem idevalósi, ő is úgy vélte, hogy a londoni tömegközlekedés megértéséhez valamiféle mesterdiploma szükséges, amivel ő nem rendelkezett. Ujjongva ugrottunk egymás nyakába.

– Itt vagyok! – lelkesedett. – Tudom, ilyen csak egy vidéki suttyó mondhat, de szerintem érdemiek egy díjat, amiért egyből sikerült különbséget tennem a Circle, a District és a Metropolitan metróvonal között.

– Azta! Elsőre megtaláltad?

– Meg ám!

– Akkor olyan vagy, mint a született londoniak.

Erre felragyogott az arca, és újból magához ölelt.

Útban a buszmegállóhoz, a nyakát tekergetve szívta magába a Mile End mindennapos káoszát. Mondanom sem kell, hogy remekül festett. Pedig csak egy átlagos tavaszi szombat volt. Hosszú ujjú maxiruhája alól motoroscsizma kandikált ki, a vállára egy drágának tűnő bőrdzsekit terített, mindezt pedig némi vörös rúzzsal koronázta meg.

Fehér pólómat magasztott derekú farmeremre simítottam, és már bántam a mintás sálát, amit a copfom köré csavartam. Nem akkor kellene próbálkoznom a laza, franciás sikkkel, amikor annak a koronázatlan királynőjével találkozom.

– Atyám, micsoda tömeg! – harsogta, amikor felverekedtük magunkat a buszra, szorosan markolva a kapaszkodót, amint elindultunk a Victoria Park felé.

– Csak az időjárás miatt – feleltem szinte védekezően. – Ez az év első meleg napja.

– Jaj, nem úgy értettem! Élvezem ezt a forgatagot. Azt érzem tőle, hogy ÉLEK!

Útban hazafelé végigmutogattam neki a számomra fontos helyeket:

– *Itt szoktam néha kávézt venni. Itt van a másik hely, ahol kávézt veszek. Ez itt a park, ami sokkal jobb, mint az összes többi park Londonban.* – Próbáltam lenyűgözni, de az igyekezetem teljesen feleslegesnek bizonyult, Jessica ugyanis akkor lelkesedett igazán, amikor leszálltunk a buszról.

– Ó, te jó ég, ez pont olyan, mint egy falu! A város kellős közepén! Annyira cuki. IMÁDOM!

Az összes, önmagában jelentéktelen tárgyra és helyre felhívtam a figyelmét, amiket kizárólag az tett figyelemre méltóvá, hogy Londonban voltunk. Mintha egy hétköznapi bár vagy kávézó hirtelen rendkívülivé vált volna a hipszter– szemüveges, felnyírt hajú, harmincas podcast tulajdonosok jelenlététől. Jessica azonban olyan látványosan élvezte a

helyzetet, hogy nem tudtam nem büszke lenni arra az életre, amit itt felépítettem.

– Itt is volnánk – jelentettem ki a házunk elé érve, és segítettem felcipelni a táskáját a lépcsőn. Alighogy beléptünk a lakásba, ledobta a cuccait.

– Azta! Imádom az otthonodat! Itt minden annyira TE vagy. – Leráncigálta magáról a csizmáját, majd keresztültrappolt az apró előszobán, be a nappaliba.

Ahogy követtem őt, egyre csak dagadt a mellem a büszkeségtől. Annyi evet töltöttem abban a hitben, hogy ez az élet elérhetetlen számomra!

Jessica a könyvespolchoz sétált.

– Úristen, mennyi könyved van! – ájultozott. – El is felejtettem, mennyit olvasol. – Levett a polcról egy bekeretezett képet Benről és rólam. Az egyik kedvencem volt, az előző nyáron készült Joel esküvőjén. Imádtam azt a napot. Akkor éreztem magam először igazán Ben élete részének. A közeli barátja esküvőjén megjelenni a barátnőjeként azt jelentette, hogy új szintre lépett a kapcsolatunk. Ahányszor a fotós odaintett egy képre, éreztem, ahogy közelebb és közelebb kerülök Benhez, a biztonsághoz. Ha szakítanánk, az érvénytelenítené ezt a fotót. De nem vitt volna magával, ha a jelenlétem nemkívánatos lett volna a legjobb barátja esküvői albumában.

Megálltam Jessica mellett.

– Húha, *tényleg* jóképű a srác – jegyezte meg. – Csodaszépek vagytok együtt!

Örültem, hogy hozzátette azt a második mondatot, mert az első után ki akartam tépni a kezéből a fotót. Csak most kezdtem el újra megbízni benne, és az imént majdnem túl vékony jégre lépett. Kis híján elhatároztam, hogy sosem fogom bemutatni Bennek.

Kevesebb mint egy perc alatt végigvezettem az egész lakáson, ami röhejesen kevés idő volt ahhoz képest, hogy mennyit pengetek ki érte minden hónapban. De Jessicát így is lenyűgözte.

– Istenem, mennyire gyönyörű idő van! – nézett ki az ablakon. – Nem akarsz sétálni egyet?

Kelet-London aznap éppen a varázslatos arcát mutatta. Mintha direkt lerakta volna elénk a legjobb vintage porcelánját, amit csak úgy felkapott egy régiségboltban, mert tökéletesen illett az újrahasznosított sínekből eszkábált, kézműves dohányzóasztalához. Elvittem Jessicát az aranyló délutáni napfényben fürdő parkba, és nagyon hálás közönségnek bizonyult. Teljesen el volt ragadtatva a kínai pagodától, leesett az álla, amikor meglátta a szökőkutat a tóban, és elképedve csodálta a kifinomult, az évszaknak megfelelő, divatos szettekbe öltözött, pedigrés kiskutyákat sétáltató helyieket.

– Életemben nem láttam ennyi görkorist egy helyen – álmélkodott, amint két fiatal lány elsuhant előttünk. – Se ennyi giccses sapkát.

Felnevettem, és közben helyet foglaltunk egy pádon, hogy elfogyasszuk a túlárzott poharas fiat white-ot, belemerülve a park színes kavalkádjába.

– Mondtam már, hogy nemrég összefutottam Liammel? – kérdezte.

És megint *Liam*! A csontváz a gimis énjeink szekrényében. Közömbösséget erőltettem a hangomba.

– Tényleg?

– Jaja – nevetett. – A drogériában. Természetesen egy csomag tamponnal a kezében.

– Azta! – Nem árultam el, hogy én is összefutottam vele, és kicsit féltem, hogy esetleg megemlítette neki. – És mi történt?

– Semmi, különös. Ezt kapd ki, Férfi Totál megkopaszodott. Hihetetlen!

Nem volt annyira hihetetlen, elvégre a saját szememmel láttam.

– Ne már, mindig annyira szuper haja volt! Sokat dumáltatok? – A nap elé bekúszott egy sűrű, sötét felhő, lehangoló szürkére festve a park vibráló színpalettáját. Ezer kérdésem lett volna, de egyet se mertem feltenni.

Jessica is így lehetett ezzel, mert rövidre zárta a beszélgetést.

– Nem. Nem igazán. Megkérdezte, nincs-e kedvem összefutni egy kávéra, de mint tudod, végeztem a férfiakkal. A kávé csak még jobban összezavarna.

Kínos csendben fogyasztottuk el az italunk maradékát, és hirtelen azt kívántam, bárcsak ne hívtam volna meg Jessicát.

Bárcsak meglendíthetnék egy varázspálcát, és eltüntethetném magam mellől! Szerettem volna felállni és elviharzani onnan, hajótörötként magára hagyni őt egy ismeretlen helyen.

– Biztosan jó neked, ha ma este otthon maradunk? – kérdeztem erőltetett fesztelenséggel. – Nem akarsz bemenni a városba vagy valami?

Megrázta a fejét.

– Isten ments! Egész este vakarhatnánk le magunkról a pasikat. Én csak veled akarok beszélgetni. Különben is, ahogy említettem, ezen már túl vagyok.

– Teljesen biztos vagy benne? Tudok egy helyet a közelben, ahol minden italt sevillai narancsokból készítenek...

– Nem, köszí – kacagott fel.

– Vágyván egy szórakozóhely Hackney-ben, ahol csak a Fugees első albumát nyomatják.

Megint felkacagott.

– Semmiképpen sem!

– Oké, és mit szólna a Delfinhez? Egy jó kis romkocsmázáshoz? Néha játszik ott egy mariachi zenekar, de már nem hordhatnak

sombrerót, mert valaki petíciót indított.

Jessica csilingelő nevetése betöltötte a levegőt, feloldva a köztünk lévő feszültséget. A pad megrázkódott alattunk, ahogy engem is elkapott a röhögés.

– De most őszintén! Kizárólag arra vágyom, hogy a nappalidban csipegezzünk valami finomat, és beszélgessünk

– mondta. – Semmi másra.

Aznap este, ahogy besötétedett, pizsamába bújtunk, és belefeledkeztünk a végtelen pókerjátszmákba, miközben pukkadásig tömtük magunkat mindenféle szennykájával, amit a parkból hazafelé vásároltunk. Minden egyes chipset alaposan meghempergettem a szószbán, és úgy habzsoltam, mintha napok óta nem ettem volna.

Jessica azzal szórakozott, hogy egymás után tunkolta bele a minivirsliket a mártogatósok valamelyikébe. Bögréből ittuk a bort, és hátrahajtott fejjel öntöttük le a torkunkon, miközben kártyáztunk, és felidéztük, mennyi szemetet ettünk egykor, a füves napjainkban.

– És az ecetes-sós chips?

– Úristen! Az volt a kedvencem! De ha jól emlékszem, mindig úgy kellett elkönyörögnöm tőled – feleltem.

Jessica vállat vont.

– Arra is emlékszel, amikor elmentünk az erdőbe szívní, de te épp diétáztál, és hoztál magaddal kábé egy kiló kuszkuszt?

– Aztán az egészet kiokádtam.

Az asztal beleremegett Jessica hiénakacagásába.

– Kiokádtad? Inkább felköhögted! Úgy ömlött belőled a kuszkus, mint valami elbaszott homoksárkány!

– Életemben nem volt olyan száraz a szám, mint akkor. – Letörölgettem a szemem sarkába gyűlő könnyeket.

Mire Jessicának fel kellett hívnia Bridgetet, hogy jó éjszakát kívánjon neki, már rendesen be voltunk állva. Bezárkózott a hálósobába, ahonnan csak annyi cukimukiság szűrődött ki, hogy „szeretlek, kicsikém”.

Elővettem a telefonomat, amelyen Ben üzenet várt.

BEN: Nem fogod elhinni, de a „meglepi” legénybúcsús program kibaszott PAINTBALL volt. Borzalom! Messze mi voltunk ott a legöregebbek. Picikét szánalmas. És tele vagyok kék-zöld foltokkal. Nagyon megharagudnál rám, ha most bedobnék egy rémes viccet arról, hogyan játsszunk nővérkéset amikor hazaérek? Lehet, hogy már egyetlen pornófüggő huszonévesekkel töltött nap is elég, hogy elfelejtsem, hogyan kell normálisan viselkedni?

FERN: Nem is tudtam, hogy a paintball még létezik. Menekülj, még mielőtt azon kapnád magad, hogy végig kell csinálnod egy katonai akadálypályát, csak hogy lőhessetek egy saras csoportképet az Instára.

A mosolyom még szélesebb lett, amint megláttam a három ugráló pontot a képernyőn.

BEN: Szépen elhárítottad a nővérkés ötletemet, de valszeg jól tetted, ugyanis atomrészeg vagyok, és holnap nagyon fogom szégyellni ezeket az üzeneteket.

FERN: Haha! De amúgy benne vagyok a játékban, azzal a kikötéssel, hogy én is lehetek orvos, nem csak nővér. Haladjunk már a korral!

BEN: Megegyeztünk. Veletek mizu? Jól szórakoztok Jessicával? **FERN:** Minden szupi. Kifosztottunk egy szupermarketet. Ott mi az esti program?

BERN: Húha! Szexi kis banditák lehettek! EZT TÖRÖLD KI, ÚRISTEN, UTÁLOM MAGAM. BOCSÁNAT, MEGFERTŐZÖTT A LEGÉNYBÚCSÚ... Ma este szerencsére nem megyünk sehova.

Helyette éjféli focimeccs lesz a mezőn. Néha kifejezetten szeretek öreg lenni. Nem élném túl a bulizást.

FERN: Érezd nagyon jól magad. Szeretlek. Puszi!

BEN: Én is, drágám. Állandóan a ma reggelre gondolok...

– Szerintem ez a legszélesebb mosoly, amit valaha láttam – jegyezte meg Jessica, és olyan lendülettel vágta le magát a kanapéra, hogy egyből hátraesett. Kitörő nevetése rám is átragadt, ahogy felhúztam a földről, és helyet foglaltunk egymás mellett. A végtagjaink összegabalyodva, a póker félbehagyva az asztalon. Belekortyoltunk rózsaszín gin-tonikunkba.

– Csak Bennel chateltem – mondtam. – Nagyon édes, de részeg, szóval nem tudom, mennyire vehetem komolyan. Hogy van Bridget?

Lehajolt, hogy felvegyen a földről egy ottfelejtett puha plédet, és ránk terítette.

– Kicsit el van anyátlanodva, egyem a szívét. Nagyon szánalmas, hogy máris hiányzik?

Nyugtatólag megsimogattam a lábát a takaró alatt.

– Dehogysis! Egyáltalán nem.

– Azért jó néha elszabadulni az anyukaszerepből. Addig aludni, amíg akarok. Annyit inni, amennyit akarok. – Felhajtotta az italát, majd az üres poharat letette a dohányzóasztalra, az alátét mellé. – Istenem, tudod mi esne most jól? – kérdezte.

– Na, mi?

– Egy kis *kokó*. Tudsz szerezni?

– Tessék? Nem hiszem.

Egy pillanatra megdermedt az arca.

– Csak tudsz valakit! Mégiscsak *Londonban* vagyunk, nem?

– Hát lehet, de én már... nem igazán élek vele.

– Nyugi, én sem! De egy alkalom nem árthat meg, ugye? Senkit sem ismersz, akit felhívhatnánk?

Valószínűleg megoldható lett volna, ha egy kicsit próbálkozom.

– Nem, nem hiszem – füllentettem.

– Tuti? Senkit? Nincsen erre valami app vagy ilyesmi?

Az ujjaim reszketni kezdtek a takaró alatt, a kezem lassan ökölbe szorult. *Hagyd abba! Kérlek, hagyd abba!*, gondoltam. Olyan jól éreztük magunkat eddig, miért nem elég ez neki? Bárcsak hazahúzna már!

– Már így is tökre szét vagyok csúsztatva.

Jessica elnémult, úgy tűnt, jól értelmezi a testbeszédemet, pedig tényleg próbáltam lazának és nyugodtnak tűnni. Valami átsuhant az arcán, mondani akart valamit. Kicsit tartottam tőle, hogy mi lehet az, aztán megkönnyebbültem, amikor megszólalt.

– Igazad van. Én is atomjaimra vagyok esve. Fú, egy éjszakára szabadulok el a gyerekeimtől, és máris ezzel az elcsépelt *anyuci kimenőt kapott* hülyeséggel jövök! A gin is éppen elég. Bocsi.

Az öklöm lassan kiengedett, de a gyomrom még mindig háborgott. Ha nem is véglegesen, de tagadhatatlanul elrontotta az estét azzal, hogy eszembe juttatta a Régi Jessicát. Azt a változatot, aki mindig túllőtt a célon, aki mindig többet és többet akart, függetlenül attól, hogy éppen milyen jól éreztük magunkat. Felmarkoltam néhány Pringlest a tálból, élükre fordítottam őket, hogy beleférjenek a számba. A só csípte a szám szélét, ahogy ropogtattam.

– Semmi baj – nevettem fel, még mindig kerülve a tekintetét. – Csak már egy kicsit... öreg vagyok ehhez.

– Persze, persze. Én is.

Kihallottam hangjából a pánikot, a rettegést, hogy újra elveszíthet engem. Tovább tömtem magamba a chipset, ízlelgetve a hatalmat, amit abban a pillanatban birtokoltam felette. A tényt, hogy nálam van a

megbocsátás aduásza. Aztán amikor rámosolyogtam, az arca kisimult, tekintete a telefonomra vándorolt.

– És mizu Bennel a legénybúcsún? – kérdezte, miközben ő is teletömte a száját chipsszel, újraélesztve a hányingerig zabálás ördögi körét.

– Jól érzi magát, de kicsit kivan, amiért paintballozni vitték a srácok.

Jessica olyan fancsali képet vágott, mintha most érte volna el a nyelvét a chips sója.

– Esküszöm, nem értem a férfiakat! Mit tarthatnak szórakoztatónak a paintballban?

– Ugye? Nem mintha a nők jobbak lennének. Meg sem tudom számolni, hány kézműves-anyámkinja-készítő-szaron vettem részt idióta lánybúcsúkon. Egyszer hatvan fontot kellett kiperkálnom azért, hogy ráhímezhessek egy *Girl Boss* feliratot a vállszalagomra. Az a lánybúcsú amúgy hányással végződött, és azóta se tudom eldönteni, hogy a Jáger vagy a hímzés tette be a kaput.

Nevetést vártam Jessicától, ám csak szomorkásán a mellkasához húzta a térdét.

– Soha nem voltam leánybúcsún. Senki se hívott...

– Hát szerintem nem vesztettél sokat.

– Miért, te hány leánybúcsún voltál?

Életem utóbbi öt nyara hányingerkeltő montázsként suhant át az agyamon – ciki egyenpólók, pénisz alakú szívószálak, idegenekkel alvás egy vidéki kunyhóban, tapsikolás az előre felvett videón a leendő feleség kedvenc teáját helyesen megtippelő vőlegénynek, az állandó sipítózás, húsz kerekas bőrönd nyikorgása valami random város macskakövéen, felszínes beszélgetések arról, hogy mennyire kedveljük a menyasszonyt, olyan nőkkel, akikkel sosem fogok újra találkozni. Csak annyi köt hozzájuk, hogy egyszer muszájból ájultra ittuk magunkat, és

elvárták, hogy szar zenére táncoljak velük... – Voltam néhányon. De hidd el nekem, tényleg nem maradtál le semmiről.

– Aha – mormogta a térdébe Jessica.

– De figyelj! Ha Ben egyszer megkéri a kezemet, az enyémre meghívlak.

Jessica szeme felcsillant.

– Tényleg? – kérdezte olyan kitörő lelkesedéssel, mint egy árva gyerek, akinek most ígérték meg, hogy karácsonyig örökbe fogadják.

– Persze! És ha jól viselkedsz, nem kényszerítelek rá, hogy egy vagyont fizess valami fejpántkészítő tanfolyamért.

Kuncogott.

– Szerintem ez a fejpántkészítés is tök jó buli lehet!

– Fejezd be! Vagy nem leszel meghívva a képzeletbeli lánybúcsúra a képzeletbeli lánykérésem után.

A takarón át megcirógatta a térdemet.

– Hé, mivel Ben éppen egy legénybúcsún van, biztosan eszébe fog jutni hétvégén a házasság. Egyszerűen elkerülhetetlen a téma!

Én is ebben bíztam, de nem mutattam ki. Délelőtt néztem Bent, ahogy bepakolja a táskáját, és közben arról faggattam, hogy milyen barátai lesznek ott, örömmel konstatálva, hogy a legtöbbjük már házas. Bár még mindig nem beszéltünk erről, reméltem, hogy a bulin a többiek majd meggyőzik, hogy milyen jó dolog a házasság, hátha akkor végre hajlandó lesz beszélgetni a közös jövőnkéről.

– Úgy gondolod? – kérdeztem ártatlanul, és megint elfogott az a furcsa érzés, hogy egy láthatatlan kamera előtt játszom Bennek.

– Abszolút! Tudod, milyenek a férfiak. Dúl bennük a csordaszellem. Mindig azt akarják csinálni, amit a többi pasi. – Jessica rávetette magát a csokidrazsé maradékára. – De mindegy is. Ma mi a programjuk? Csak nem éppen vetkőző lányok valagában turkálnak?

– Dehogy. Isten ments!

– Miért? Mi a bajod a sztriptízbárokkal?

Ismét fenyegelve éreztem a frissen helyreállított békét. Miközben a megfelelő választ kerestem, szívem a torkomban dobogott. Igyekeztem óvatosan, lábujjhegyen ugrálva körbetáncolni ezt az aknamezőt.

– Én csak... szóval... Nem gondolom, hogy... az jó dolog. És szerencsére Ben sem...

– Nem látom, hol itt a probléma. Azok a lányok ezzel keresik a kenyerüket – ráncolta a homlokát Jessica.

– Hát, igazából ezek a helyek nem életbiztosítások anyagi szempontból. Csak néhányan keresnek jól, a többség bagóért dolgozik. Arról nem beszélve, hogy milyen sokat kell tejelniük a klubuknak, hogy egyáltalán ott lehessenek! Egy nyugisabb nap, amikor nincs annyi vendég, akár ráfizetéses is lehet, hiába dobják le a textilt egy csomósor. És bármikor ki vannak téve a nemi erőszaknak! Az agresszív férfiak nem véletlenül keresik ezeket a helyeket. Gyakori a verbális és fizikai abúzus is, amit még a kidobófiúk sem tudnak mindig megakadályozni. Mert hát azok a pasik, akik azért fizetnek egy nőért, hogy tárgyként kezelhessék, általában nem a legkifinomultabbak... Önkéntelenül is Heathert idéztem. A szavai visszhangként pattogtak az agyamban.

– Oké, és mi van akkor, ha a vetkőző lány anyuka, akinek valamiből etetni kell a gyerekét? – csattant fel Jessica. – Valamivel muszáj pénzt keresnie!

– Ebben igazad van – ismertem el. – De ha egy egyedülálló édesanyjának problémát okoz, hogy ellássa a gyerekét, nem inkább egy olyan társadalomért kellene harcolnunk, ahol nem kényszerül csupaszra borotválni magát és egy idegen ember arcába dörgölni a szeméremajkait, aki konkrétan azért fizet neki, mert élvezi, hogy megfoszthatja őt minden emberi méltóságától?

Jessica összeráncolta a homlokát.

– Ebből kábé egy szót se értettem.

A szám erőltetett mosolyra húzódott.

– Nézd, nem kell belemennünk a témába. Szeretném, ha a szexmunka biztonságosabb lenne, de örülök, hogy Ben nem az a fajta csávó, aki fizetne érte. Hagyjuk ennyiben, oké?

– Egyszer elvittem Brendant egy sztriptíz bárba. Befizettem egy privát táncra, és még néztem is őket. Tök jó buli volt. És nagyon szexi!

– közölte Jessica, és büszkén felszegte az állát.

– Oké, oké – dadogtam, miközben alig kaptam levegőt.

– Otthon aztán eszméletlen jól szexeltünk.

HÁT BASZD MEG, GRATULÁLOK HOZZÁ! Legszívesebben ezt kiáltottam volna az arcába. De nem tettem. Inkább csak annyit nyögtem ki, hogy: *aha*. A bevillanó képek Jessicáról és az exférjéről a sztriptíz bárban furcsa, groteszk féltékenységgel töltöttek el. Jessica olyan laza tudott lenni! Olyan szabad! Brendan biztosan odavolt az örömtől, hogy ilyen szexi, nyitott felesége van... *Végül mégis elhagyta, emlékeztettem magam. Hiába játszotta kitűnően a szerepet, mégis dobták.*

– Figyu, ha egy nő elég szexi, és sok pénzt tud keresni vele, amondó vagyok, hadd csinálja, ha jó neki – közölte Jessica.

„*A tárgyak nem tiltakoznak*” – mondogattam magamnak, hogy el ne vesztsem az önuralmam. Persze hogy a bombázó Jessica védi a hozzá hasonló nőket, akik a szexiségükből élnek.

– És mi a helyzet, mondjuk, a burleszkkal? – ostromolt tovább. – Az jobb? Vagy azt is elítéled?

Ismét Heather hangja csilingelt a fejemben, és szóról szóra idéztem őt:

– A burleszk a középosztály sztriptíze.

Ezt egyáltalán nem viccnek szántam, Jessicából mégis kirobbant a nevetés, megtörve a feszültséget. Hajkoronáját hátradobva hahotázott, szeméből folytak a könnyek, és váratlan vidámsága rám is átragadt.

– Jézusom, a *középosztály sztriptíze!* Ez haláli!

– Heather, a barátnőm szerint a burleszk a magánsulis csajok sztriptíze. Sose láthatnád Tabithát az exeteri egyetemről egy söröskorsóval a kezében apróért könyörögni valami lepusztult bárban. De adj rá egy kétszáz fontos, csillogó bimbótapaszt, és mindjárt más lesz a helyzet. Aztán vedd körbe néhány középosztálybeli faszival, akinek így óriási „etikus erekciója” lehet, mert ez művészet, nem holmi kéjsóvár kukkolás.

Jessica ismét a szemét törölgette.

– Tabitha – ismételte. – *Tabitha!*

Fagyos hangulatunk egy csapásra felengedett. Megittuk a maradék bort, és közben kibeszéltük az elviselhetetlen magánsulis lányokat, akikkel a gimi végzős éveiben találkoztunk. Néhányan közülük odateveredtek a bulikba, ahova mi is jártunk – mind olyan jólfésültek voltak, mint egy King Charles spániel -, és szerették azt bizonygatni, hogy igazából munkásosztálybeli családból származnak, mert a nagyjuk légiutas-kísérő volt az ötvenes években.

– Bocsi a vetkőzős téma miatt – mondtam az utolsó minivirslivel a számban. – Nem akartam magas lóról beszélni, de...

– Nem kell bocsánatot kérned! Mindig is okosabb voltál az ilyen dolgokban. Nincs jogom erről beszélni. Csak nézd meg, mi lett Brendannel! Talán igazad van, de az egész nem fontos. Inkább hallgassunk valami zenét. Úgy akarom rázni, hogy Tabithát elöntse a sárga irigység! – Megtalálta a lemezgyűjteményemet, és előhúzta Carole King legjobb albumát, a *Tapestryt*. Táncolni kezdtünk az *I Feel The Earth Move* ritmusára. Az a fajta tánc ez, amikor megállás nélkül próbáljátok túlhülyéskedni egymást. A dalszöveget visítva kéz a kézben forogtunk a nappali közepén.

– CAROL TUDJA, MI KELL A NŐKNEK! – sivította Jessica. – ANNYIRA TUDJA!

Mire megszólalt a *Will You Still Love Me Tomorrow?*, már az ájulás szélén fetrengtünk a kanapén, karunk ernyedten lógott a földre az üres poharaink mellé, és alig bírtuk kinyitni a szemünket. A lakásom úgy festett, mint egy disznóól. Minivirsli és narancsos humusz szaga terjengett a levegőben, összekeveredve a poharakba száradt alkohol savanyú aromájával. Kezdtem elbóbiskolni. Fejem a párnára hanyatlott, végtagjaim a barátnőm legkülönbözőbb testrészein pihentek. Azt hittem, már alszik, de egyszer csak...

– Ez a dal a legigazabb, amit valaha írtak – suttogta elhaló hangon Jessica.

Hümmögtem, és hegyezni kezdtem a fületem. A dalszöveget figyeltem. Egy szenvedélyes éjszakáról szólt a dal, arról a szentimentális szexről, amit a férfiak csak nagy ritkán képesek megadni nekünk. Meg a szemükben lakozó éhségről. A rajongásról. Arról, hogy mennyire vágnak ránk. Ezekre a pillanatokra várunk, ezekért küzdünk, értük imádkoztunk. És amikor mindezt megkapjuk, úgy érezzük, nyertünk. Micsoda extázis!

– Nekem mindig ilyen volt a szex – közölte Jessica.

Amint ez kicsúszott a száján, Carole King megkérdezte a férfit, hogy holnap is szeretni fogja-e.

A nagy kérdés, amit soha nem szabad feltennünk. Hiába rágja szét a szívünket, időnként megakadályozva, hogy élvezzük a jó pillanatokat.

– Tényleg? – kérdeztem. Legszívesebben felültem volna meglepetésemben, de már túl fáradt voltam. – Nem gondoltam volna...

– Szerinted ettől szánalmas vagyok? – Volt valami fátyolos a hangjában. Mint egy kisgyerek, aki megerősítést szeretne.

– Dehogy! – vágtam rá, és őszintén így is gondoltam. – Épp ellenkezőleg. Ettől vagy igazán nő!

Megfogta és megszorította a kezemet.

Viszonoztam a szorítását.

tizenhat

2002. október

Ki hitte volna, hogy végzősként se leszek kevésbé szánalmas és népszerűtlen? Éppen az első igazi, végzős bulimban voltam egy Georgina nevű lány házában, őszintén meglepve, hogy az új horgászsapkám nem kölcsönzött nekem olyan ellenállhatatlan szexuális vonzerőt, mint azt reméltem. A hátamat a falnak támasztva ültem valami rémes ízű sört szorongatva, és kényszeredetten bámultam a kortársaimat, akik vagy egymáson fetrengtek vagy épp vadul smároltak a nappali egyik sarkában. Kivéve engem. Ahogy *mindig*. Pedig még ezt a hülye sapkát is felvettem. Nem pont így képzeltem a végzős évetem. Jobbról hangos nyögés ütötte meg a fületem a trashmetálon keresztül, de fogalmam sem volt, a káoszban hol keressem a forrását. Bárhova néztem, összegabalyodó testeket láttam, a buli kezdett egy bevadult orgiává alakulni, amiben én nem vehettem részt. Pedig tényleg próbálkoztam: vágásokkal teli alkaromat hosszú ujjú neccfelsővel takartam el, alá feszülő topot húztam, a hajamat szögegyenesre vasaltam, és nem spóroltam a szemfestékekkel sem. Szóval egész jól néztem ki. De ez mit sem számított a srácoknak, akik mintha összebeszéltek volna, hogy élből elutasítanak.

– Nem megyünk ki a konyhába? – suttogetta a fülembbe Jade, az újdonsült barátnőm. – Kezdem furán érezni magam.

– De, menjünk!

Összegabalyodó emberi testeket kerülgetve kiosontunk a konyhába, ahol végre hallhattuk egymás hangját. Minden felületet üres piásüvegek

borítottak. Egy sörösdoboz az oldalára dőlve csöpögött Georgina szüleinek laminált padlójára. Jade, tudomást sem véve a rendetlenségről, kinyitott magának egy doboz sört, majd nekem is átnyújtott egyet.

– Annyira hálás vagyok, hogy eljöttél velem – mondta, és a kezével megtörölte a száját.

– Én egyszerűen nem értem ezt – panasztam. – Az egyik percben még normálisan buliztunk, aztán mindenki elkezdett... dörgölőzni a másikhöz.

Jade felnevetett.

– Dörgölőzni! Imádom!

Visszamosolyogtam rá, hagyva, hogy a pillanat összekovácsoljon bennünket. Jade volt az egyik legkellemesebb változás az új életemben. Gyerekként egy cserkész táborba jártunk, és egy ideig nagyon közeli barátnők voltunk. Amikor Jessicával szeptemberben megérkeztünk az évnyitóra, minden izgatott készülődés ellenére rohadtul meg voltunk szeppenve. Annyi ismeretlen ember volt körülöttünk. Bizonytalankodva ácsorogtunk az idegenek között, azt se tudtuk, hogy kihez menjünk oda először. Kicsit azt kívántuk, hogy bárcsak a régi iskolánk kiszámítható, biztonságos falai között maradtunk volna. Aztán megláttam Jade ismerős, de immár felnőtt arcát, amin boldog mosoly terült szét, amint észrevett engem, majd utat tört magának a tömegben, hogy üdvözljön.

– Úristen, Fern. Ezer éve nem láttalak! Hogy vagy? Éljen! Végre egy ismerős!

Megöleltük egymást, fennhangon ámuldozva az eltelt éveken, aztán bemutatottuk egymásnak a legjobb barátnőinket – ő egy Sally nevű lányt az előző sulijából. Sally magas volt, hosszú, ébenfekete hajjal. Egy pillanatig csak álltunk ott egymást méregetve. Jade a hennával vörösre festett fürtjeivel, bő farmerjában, és Sally egy Courtney Löve pólóban. Mindketten azonnal azt a megnyugtató benyomást keltették bennem, hogy megtaláltuk a társaságunkat.

– Hát nem állati, hogy végzősök lettünk? – lelkesedett Jade. – Annyira szabadnak érzem magam! Végre tegezhetjük a tanárokat, ez mekkora már!

Sally felvonta sötét szemöldökét.

– Jade-et nem nehéz lenyűgözni.

Rögtön szövetségesek lettünk, hálásan kapaszkodva közös múltunk horgonyába. Újdonsült társaságunk már az első héten bővült néhány taggal. Sally a rajzóráján megismert egy csendes, különc lányt, Georginát, aki menőnek tűnt. Sokat emlegette, hogy a szülei hamarosan elutaznak, rá hagyva a házat, és mesélt arról, hogy életnagyságú tündérszárnyakat gyűjt. Aztán Jade belefutott egy általános iskolai osztálytársába, egy Mike nevű srácba. Mike kiemelkedően izgalmas választásnak bizonyult tüskékbe zselézett, kék hajával és a nyakörvvel, amit ékszerként viselt. Ráadásul egy igazi zenekarban játszott, ami annyi idősen felfoghatatlanul menő dolognak tűnt, főleg, amikor végre bemutatott minket a banda többi tagjának. *Azta!* – csak ez jutott eszembe, miközben Mike-kal dumáltam, és észrevettem a fekete körömlakkot a hüvelykujján. *Ez a srác rohadtul menő, és épp velem beszélget! Akkor lehet, hogy én is menő vagyok?* A fiúk megállás nélkül olyan bandákról áradoztak, mint a Metallica meg a Panthera, feltételezve, hogy van fogalmunk arról, kik ők. De természetesen egyszer sem kérdeztek meg minket, hogy mi mit hallgatunk. Mi, lányok pedig készségesen bólogattunk, néha megfűszerezve a reakciónkat egy *ja persze, imádjuk őket* jellegű füllentéssel, később meg titokban elzarándokoltunk a lemezboltba, ahol annyi CD-t vettünk, amennyi a zsebpénzünkbe belefért, és hazaérve megtanultuk szeretni őket a fiúk kedvéért.

Hát valahogy így kerültem új életem első házibulijába. És ez már nem az a korszak volt, amelyben bárki úgy ismert volna (persze Jessica kivételével), mint a csajt, aki megpróbálta megölni magát. Hosszú idő

óta először csak *Fern* voltam. Már harmadik éve jártam terápiára, és a gyógyszereim maradéktalanul tették a dolgukat. Végre leadhattam az összes olyan órát, amit gyűlöltem, és helyettük több időt tölthettem a kedvenceimmel, például az irodalommal és a nyelvtannal emelt szinten. Ennek a vadiúj Feriinek csupán egyetlen problémája maradt, mégpedig hogy a fiúknak egyáltalán nem tűnt fel a változás. El se hittem, hogy nem működik a horgászsapka. Pedig Jessica megesküdött rá, hogy nagyon menő.

– Merre van Jessica? – kérdezte Jade, és beletúrt a vörös hajába. – Már vagy egy órája eltűnt.

– A földszinti mosdóban van.

– Ennyi ideje?

– Mike-kal ment be.

– Ó! – Ajkához emelte a piásüveget, és egyetlen korttyal elküldte a felét.

– Minden okés?

Sóhaja hirtelen erőltetett kacagásra változott.

– Aha. Minden rendben. Csak nekem... mindig is bejött Mike. Azt hittem, Jessica elugrott cigiért vagy valami.

Nem tudtam, mit is mondhatnék erre. A Jessica iránti hűségem most elsőbbséget élvezett. Nem árulhatom el azzal, gondoltam, hogy együttérzőn megfogom Jade kezét, és őszintén felelek: *figyelj, ha a barátnője akarsz lenni, inkább feleljtsd el a fiúkat.*

– Ha már a cigiről van szó. Kérsz egyet? – Bő nadrágjából előkotort egy doboz mentolos Marlborót, én pedig néhány másodperc alatt eldöntöttem, hogy ideje rákapni a dohányzásra.

– Aha, baromi jólesne, köszí.

Kiléptünk a hűvös kertbe, átvágtunk néhány virágágyáson, hogy elérjük a szökőkút melletti padot. Amikor legutóbb láttuk, angyalí házigazdánk, Georgina már alig volt magánál, a kanapén feküdt Mike

egyik haverjával, Dave-vel, aki hevesen csókolgatta őt. Ki tudja, lehet, hogy azóta tovább is jutottak a csókolózásnál. Baromi féltékeny voltam rá, pedig Dave egyáltalán nem jött be nekem. Nem tetszett a zömök testalkata, és lefogadtam volna, hogy sosem mossa a hosszú haját. Ráadásul még bandzsított is. Ám csinosabbnak gondoltam magam Georginánál, és sokkal kevésbé furának. Amikor megérkeztünk a frissen szülőmentes házába, ő bizony tündérnek öltözve várt bennünket.

A pad hidege átütött a nadrágomon. Figyeltem, ahogy Jade meggyújtja a cigarettáját, és próbáltam utánozni a mozdulatot. Azonnal elfogott az otthonosság érzése, amint a cigit az ujjaim közé csúsztattam. Egyszerre szívtuk be, majd eresztettük ki a tüdőnkből a füstöt, közös felhőt formálva a sötétségben.

– Szóval tetszik neked Mike, igaz? – kérdeztem. Érthető volt a vonzalma. Mike igen gyorsan, és elég jó okkal vált alakulóban lévő társaságunk kimondatlan vezérévé. Nyers humora, lehengerlő önbizalma, na meg a tény, hogy tehetséges zenész egy igazi, fellépő bandában, szinte bárkit levett volna a lábáról.

– Ja, azt hiszem – fűjt ki egy füstkarikát Jade. – Kiskorom óta ismerem. És annyira jó volt újra együtt lógni vele...

– Jessica biztosan nem tudott róla...

– Semmi baj! Tényleg. Ne mondd el senkinek!

– Nem fogom.

Néhány percig szótlantul ültünk, és a szertefoszló füstkarikákat bámultuk.

– Azért mekkora szopás ez, nem? – törtem meg a csendet. – Itt vagyunk egy igazi buliban, és messziről szemléljük, ahogy az emberek összevissza csókolgatják, szinte felfalják egymást. – Ha Jessicával ültem volna ott, nem lett volna merszem ezt bevallani, de Jade mellett el tudtam lazulni. Nevetésével azonnal eloszlatta minden idegességemet.

– És én még azt hittem, ez az év más lesz.

– Én is azt hittem – sóhajtottam.

– Szóval te sosem kavartál senkivel a sulidból?

– Nem – feleltem. – Valszeg túl ronda vagyok.

– Ez hülyeség, gyönyörű vagy!

– Jaj, *te* meg hülye vagy, de azért köszönöm – hálálkodtam. – De te sem panaszkodhatsz... Minden srác idióta, aki nem epekedik utánad.

Meleg, szeretetteljes mosollyal néztünk egymásra, mialatt a cigaretták fehér csomókba égtek az ujjaink között.

Jade előhúzott még egy szálát, aztán átpasszolta nekem a dobozt.

– Hát, néha nem egyszerű szépnek érezni magam Sally mellett... Aki kábé úgy vonzza a pasikat, mint a cicákat a macskamenta.

– Hát, ha Sally a macskamenta, akkor Jessica a kryptonit.

Füst kacskaringózott elő Jade szájából, ahogy felnevetett, és örültem, hogy itt ülünk a hidegben, távol a többiektől. Sokkal jobban élveztem most a bulit, hogy volt egy új barátnőm, akivel megoszthattam az élményt. Egész életemben annyira természetes volt ez nekem: a képesség, hogy magam köré gyűjtök lányokat, és mély barátságokat alakítok ki velük anélkül, hogy igazán strapálnom kellene magam. Lehet, hogy nemcsak a szépségnek, de az átlagosságnak is megvoltak a maga előnyei?

Elszívtuk a második ciginket is, miközben a házból kiszűrődő metálzenét hallgattuk. Eszem ágában sem volt visszatérni a nappaliba, és láthatóan Jade is hasonlóan érzett, mert még jó ideig kint maradtunk a hidegben. Már épp fogytán volt a sörünk, amikor megláttuk Jessicát kibotorkálni a hátsó

ajtón.

– Úristen, Fern, hát itt vagy? – kiáltotta, és fogain megcsillant a holdfény. A haja összekócolódott, a felsője egyik pántja a vállára hullott.

– Órák óta kereslek! – Közelebb jött hozzánk, és felszisszent, mert a nedves fű eláztatta a zokniját. – Szia, Jade!

– Szia – biccentett Jade, és ő is Jessica lecsúszott vállpántját stírölte.

Jessica valamit a magasba emelt.

– Nézzétek, mit szereztem!

Hunyorogva szemügre vettük az ék alakú valamit.

– Egy dzsoint – jelentette be. – Mike megtanított sodorni. Jade válla ellazult a magyarázat hallatán.

– Bocsi, hogy eltűntem – szabadkozott Jessica -, Mike azt mondta, ha a többiek tudnák, hogy van nála fű, egész este nem hagynák békén. De ide süssetek! Csináltam egyet csak nekünk.

Nem tudtam, hogyan kell füves cigit sodorni, de azt igen, hogy Jessica és Mike legalább háromnegyed órát töltött együtt a mosdóban.

– Van gyújtód? – fordult Jade-hez. – Te is kipróbálsz?

Odébb húzódtunk a pádon, hogy ő is elférjen.

– Nem is tudom... – bizonytalankodott Jade. – Én még... sosem próbáltam.

– Én sem. De tuti tök jó lesz. Fern? Te benne vagy?

Úgy meredtem a dzsointra, mintha egy puskagolyót tartott volna az ujjai közt. Először és utoljára tizenegyedikben, egy ismeretterjesztő előadáson találkoztam drogokkal, ahol egy felettébb ocsmány nyakkendőt viselő férfi körbeadott nekünk egy üveglapok közé zárt LSD bélyeget, és figyelmeztetett, hogy mindenki, aki kipróbálja, börtönben vagy koporsóban végzi.

– De ez tuti, hogy... nem lesz gond belőle?

Jessica felnevetett.

– Úristen, hát persze hogy nem! Mike azt mondta, sokkal biztonságosabb, mint az alkohol. Ne parázz...

– Oké, legyen.

– Királyság. Akkor adsz gyújtót?

Jade átnyújtotta neki az övét, és figyeltük, ahogy Jessica magabiztosan ajkai közé csúsztatja a spanglit, kezével védve a széltől,

amíg meggyújtja, majd jó nagyot slukkol belőle. Lélekben már felkészültem rá, hogy szívrohamot kap, spontán öngyullad vagy epilepsziás rohama lesz. De csak köhögött, és ennyit mondott:

– Azta, milyen fura íze van! – Ismét beleszívott.

Édeskés, ismeretlen illat terjengett körülöttünk. Jessica kis híján az ölembe ejtette a spanglit.

– Vigyázz! – szólt rám, mire elpirultam. Először csak a dzsoint fénylő, narancssárga végének látványát szívtam magamba, de mivel nem akartam lúzernek látszani, habozás nélkül a számhoz emeltem. Még fényesebben felizzott a vége, ahogy beleszipantottam, de szinte azonnal rám jött a szagatott, mélyről jövő köhögés.

A lányok kinevettek, miközben majd kiszakadt a tüdőm, mígnem Jessicára is rájött a köhögőroham. Eltökéltem, hogy menő leszek, úgyhogy második körre is a számhoz emeltem a spanglit. A harmadik slukk után átadtam Jade-nek, aki hozzánk hasonlóan azonnal köhögni kezdett. A következő pár percben ide-oda passzolgattuk a nyálunktól egyre ázottabb és deformáltabb dzsointot, egészen addig, amíg el nem fogyott.

– Még nem érzek semmit – közöltem, már csak egy apró csonkot tartva a kezemben.

A túlélésünk felett érzett megkönnyebbülést felváltotta a csalódottság, hogy a drogok igazából nem is ütnek akkorát.

– Én sem – csóválta a fejét Jessica. – Lehet, hogy Mike füve nem is igazi fű volt?

Felhorkantam.

– Most azonnal hívjuk fel a híradót, hogy járjanak utána ennek a rejtélynek!

Jade horkantva nevetett a horkantásomon.

– Most tényleg röfögtél?

Visszaröfögtem.

– Te is!

Jessica önkéntelenül utánozta a hangot, mire mindhárman hisztérikus röhögésben törtünk ki, és versenyezni kezdtünk, hogy ki tud a leghangosabban röhögni. A végén már a könnyünk is kicsordult.

– Jaj, annyira fáj az orrom! Az orrom! – kiabálta Jessica még mindig röhögve.

Előrehajoltam a hasamat szorongatva, hátha az majd elmulasztja a fájdalmat. Mintha Joker-mosolyt vésett volna bőrömbe a nevetés, sajgott az arcom. Ott a kertben, ahol nem ért el minket a fiúk tekintete – a saját biztonságos kis birodalmunkban -, szabadon átadhattuk magunkat az örületnek.

– Lányok, mégis mi a fenét csináltok itt? – harsant fel váratlanul Mike hangja, mire egyszerre hagytuk abba a röhögcsélést.

Egy órával később Georgina kishúgának a szobájában ültünk, kazettáról *az Aladdint* néztük, és ahányszor megláttuk a címszereplőt, annyszor kezdtünk sikoltozni, mivel a csávónak nem voltak mellbimbói. A fiúk néha bekukucskáltak megnézni, hogy miért visítózunk, de hamar leléptek, amikor rájöttek, hogy egyrészt kifogytunk a fűből, másrészt már túlságosan be vagyunk tépve ahhoz, hogy vonzónak találjuk őket.

– HOL VANNAK A MELLBIMBÓI? – kérdezte Jade, miközben úgy szorította és rángatta a kezemet, mint egy riadt kisgyerek.

– Miért nem használta el erre az egyik kívánságát? – vetette fel Jessica gabonapehellyel teli szájjal, amit a konyhából csent el, de legalább a fele az ölében kötött ki. – Elég logikus kívánság lenne, nem?

Ismét *Aladdin* jelent meg a képernyőn, és mind felsikoltottunk.

Mike kék tüskéi felbukkantak az ajtóban, az arcán hatalmas vigyorral lesett minket.

– Ahányszor bejövök ide, mindig azt hiszem, hogy valami horrort néztek, ehhez képest még mindig a Disney megy.

Jessica felnyúlt, megragadta Mike kezét, lehúzza a fiút magunk mellé a takaróra.

– Ne tegyél úgy, mintha nem kaptál volna frászt a Disney-filmekről kiskorodban – mordult rá.

Még az agyamat elborító ködön keresztül is észrevettem valami újfajta közvetlenséget a mosolyukban, és immár teljesen biztos voltam benne, hogy nem csak füvet sodortak abban a fürdőszobában. Szerencsére Jade nem úgy festett, mint akinek feltűnt a dolog.

– Épp megtömtük a bongot a szomszédban. Érdekel? – kérdezte Mike kifejezetten Jessicától.

– Most inkább végignézném a filmet – közölte Jessica zavart mosollyal. – De köszi...

– Biztos vagy benne?

– Lehalkítanátok a zenét? – kérte, és minden szava csöpögött a flörttől. – Nem akarom, hogy a Panthera elnyomja az *Egy új élményt*. – Ellenállhatatlan karizmájának köszönhetően bármit képes volt úgy kimondani, hogy az szexinek és menőnek hangozzon, biztonságos takarót vonva körénk Jade-del, ami megvédett minket a többiek ítélkezésétől. Amikor az ajtó becsukódott Mike mögött, Jade zavartan fordult felénk:

– Mi a fene az a bong?

– Fogalmam sincs – felelte Jessica, mire mind röhögésben törtünk ki, ami azonnal sikítózásba fordult, amint a bimbótlan *Aladdin* ismét színre lépett.

Ekkor Sally feje jelent meg az ajtórésben.

– Mi a frász folyik itt?

Egyszerre mutattunk a tévére.

– *Aladdinnak*... nincsenek... mellbimbói.

Rúztól maszatos ajka mosolyra húzódott.

– Ne már! Ti is észrevettétek? Totál be voltam fosva tőle gyerekként.

– Felmászott mellénk az ágyra, Jade egy párnát tett a vállára, hogy ráhajthassa a fejét.

– A fiúk rohadtul unalmasak – tájékoztatt minket Sally. – Csak adogatják körbe a bongot. A legtöbbjük félíg beájulva fekszik a földön.

– A drog rossz dolog – jelentette ki Jade, és megint felröhögött.

– Mi biztosan nem élünk ilyesmikkel – tettem hozzá.

A három rámeredő vörös szempár és a viccek helyettünk is elárulták Sallynek, hogy mit csináltunk. Láttam rajta, hogy féltékeny, amiért Jade és én közelebb kerültünk egymáshoz a távollétében. Enyhe gyanakvással méregetett, mire rámosolyogtam, tudatva vele, hogy eszem ágában sincs lenyúlni a barátnőjét. Erre megnyugodott, és csatlakozott a röhögőkórushoz. A jókedvünk mintha valami fényjelet küldött volna a többi lánynak. Szép sorban elkezdtek leválni az őket tapogató fiúkról, és egyre több izgatott arc bukkant fel az ajtóban, azt visítózva, *hogy „jaj, imádom ezt a mesét!”*. Nem sokkal később már heten préselődtek össze a gyerekszobában, és a fiúk megszűntek létezni számunkra. Torkunk szakadtából üvöltöttük végig az *Egy új élményt*.

A fű kellemesen eltompította az érzéseimet, és mindent új, mélyenszántó jelentéssel ruházott fel. Jessicához fordultam, akinek a szeme még mindig vörösben úszott, de az arcáról nyugalom és boldogság áradt, amitől minden porcikámat elöntötte az iránta érzett szeretet. Megérezte, hogy nézem, és visszamosolygott rám. Annyira más volt olyankor, amikor nem voltak fiúk a közelben: vicces, fesztelen, nyitott és önzetlen. És annyira szerettem ilyennek látni őt! Visszatekertük a dalt, hogy újra végigordíthassuk. Az ajtó csukva maradt. A fiúkat teljesen lefoglalta a bong szopogatása, észre sem vették, hogy eltűntek a lányok, mi pedig végre önmagunk lehettünk itt, a

kutakodó kezeiktől és tekintetektől távol. Lassan elkezdtek élvezni a bulit. Farkasfalkaként gyűltünk össze, együtt vonyítva a zenére, hamar feloldódva egymás társaságában. Önfeledten befontuk a mellettünk ülő haját, és néha gyengéden megcirógattuk a másik lábát a nadrágján keresztül. Hirtelen kivágódott az ajtó, mire mindenki lemerevedett, és behúzott hassal dőlünk hátra, hogy megnézzük, ki érkezett. De csak Georgina volt az, akinek tündérszárnyai megtépázva lógtak a hátán, az arca felpuffadt volt, mintha sírt volna.

– Mit csináltok itt, lányok? – kérdezte az alkoholtól még mindig rekedten.

Jessica kinyújtotta a kezét.

– *Az Aladdint* nézzük. Nem csatlakozol?

Georgina kicsit hezitált, aztán lehuppan a szőnyegre, és összegömbölyödött, de nem igazán nézte a filmet.

– Egy romhalmaz a házam – suttogta alig hallhatóan. Csodálkozva meredtünk rá az ágyról.

– Átjöjtek holnap takarítani? – kérdeztem.

Válasz helyett a plafont bámulta.

– Dave teste annyira nehéz volt – szólalt meg végül. – Mi történt?

– Georgina! Jól vagy? – Jessica tétován rám nézett, aztán mindketten lecsúszunk a szőnyegre a házigazdánk mellé, akinek fodros ruhája úgy terült szét törékeny teste körül, mint egy színes gomba kalapja. Beletelt pár másodpercbe, mire ránk nézett.

– Dave túl nehéz volt. Nagyon részeg vagyok – bukott ki belőle. – Nagyon... részeg... és szomjas.

– Hozok egy pohár vizet.

Erőtlenül bólíntott, majd a tévé felé fordult, és halványan elmosolyodott.

– Úgy imádom ezt a filmet! Én is akarok egy tigrist.

Nagy nehezen feltápászkodtam, és elindultam vízért. Meg sem fordult a fejemben, hogy valami komolyabb baja is lehet Georginának. Azt gondoltam, csak innivalóra van szüksége, egy nagy alvásra és pár segítőre holnap a takarításban. Sőt valahol még féltékeny is voltam rá, amiért Dave őt választotta. Egy pillanatra az is eszembe jutott, hogy talán legközelebb nekem is ezt kéne csinálnom, teljesen leinni magam, és akkor lazábbnak tünnék. Talán akkor engem is kiválasztana valaki? Talán eddig túl merev voltam, túl megközelíthetetlen, de részegen jobban tetszenék a pasiknak? Kiléptem a folyosót elborító sűrű füstbe, de a dombornyomott tapéta mintázata egy pillanatra elfeledtette velem, miért is indultam. Még mindig a fű hatása alatt, megbabonázva húztam végig ujjaimat a kitüremkedő részeken, és vagy tíz percig álltam így, a falat simogatva. Aztán amikor sikerült elszakadnom a tapétától, átsétáltam a viharvert családi fürdőszobába. A vécépapír elfogyott, a padló búzlott az odaszáradt vizelettől, a kádban elnyomott cigarettacsikkek fekete foltokat hagytak a zománcon. Megnyitottam a csapot, aládugtam a fejemet, és mohón nyeltem a hús vizet, amely végigfolyt az államon, a nyakamon, végül eláztatta a pólómat. Ahogy kicsit csillapodott a szomjam, felegyenesedtem, és akkor megpillantottam magam a tükörben. Undorodtam a látványtól, az ocsmány arcomtól, a hülye frizurámtól, a gusztustalan, felpuffedt testemtől. Inkább kinyitottam a tükrös szekrényt, hogy ne kelljen magamat néznem, és egy fogkefével teli bögrét találtam benne. A fogkeféket félredobtam, a bögrét pedig megtöltöttem vízzel, és visszaindultam Georginához. A folyosón az egyik ajtó mögül dőlt a dohányfüst, és macsós röhögés ütötte meg a fületem. Hallgatóztam, és a dübörgő zene ellenére meghallottam a fiúk mély hangját.

– Hé, hé, hé! – kiáltotta valaki, akit nem tudtam beazonosítani -, azt már hallottátok, hogy nincs olyan, hogy *nemi erőszak*, csak *olyan van, hogy MEGLEPI SZEX?*

Lelkes helyeslés, majd éktelen röhögés rengette meg a szobát. Belekortyoltam Georgina vizébe, és tovább füleltem.

– Na és azt tudjátok, hogy *a nem igent jelent, az igen pedig anált?* – Ezt Mike mondta, úgyhogy a többiek természetesen még hangosabb vihogással díjazták a poént.

– *Mi az a tevékenység, amit tízből kilenc ember élvez? A csoportos nemi erőszak!*

– *Hogy hívják a dagadt csajt, aki síppal járkal? Optimistának.*

Mint azt hamarosan megtudtam, ezeket a vicceket nem csak egymásnak tartogatták. A következő két év során számtalan hasonló poént sütöttek el előttünk, és mi velük együtt nevettünk rajtuk – sőt, néha még egy saját szerzeménnyel is megajándékoztuk őket. A srácok imádták, amikor mi is beszálltunk. Egy olyan biztonságos városban, mint Surrey, nem volt ízléstelen dolog a nemi erőszakkal viccelődni. Hiszen itt sosem történik ilyesmi. Végül visszaindultam Geroginához, és Jessicával sikerült felültetnünk, hogy tudjon inni. Könyörgött, hogy küldjünk el mindenkit a házból, miközben arcát a térdéhez nyomva zokogott, a szoknyáját használva zsebkendőnek. Kikapcsoltuk a zenét, és bár elég hevesen tiltakoztak, végül sikerült majdnem mindenkit hazaküldenünk. Láttam Dave-et belecsapni egy haverja tenyerébe, amint átsétáltak a kocsifeljárón. Mike hátramaradt Jessica körül legyeskedni, míg Jade, Sally és én megpróbáltuk kicsit rendbe szedni a házat. A szőnyegbe egy nagy lyukat égettek. Egy szék eltört. A mindent átható, jellegzetes cigaretta- és fűszagot azonban nem tudtuk eltüntetni. Ez biztosan fel fog tűnni a szüleinek, amikor hazatérnek szeretett kislányukhoz, akit amilyen állapotban volt, nem biztos, hogy megismernek. Észrevettem, hogy a kár jelentős részét a fiúk okozták, mintha örömeiket lelték volna a rombolásban. Jade egyfolytában Mike-ot és Jessicát figyelte, én pedig őt.

– Szerintetek Dave és Georgina össze fognak jönni a mai este után? – kérdezte Sally, miközben kidobtunk pár ázott csikkekkel teli műanyag palackot.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát Mike. – Dave elég érzékeny srác. És hát Georgina... mármint érted, a tündérszárnyak, meg a többi furá cucc... Talán ez egy kicsit sok lenne neki.

Még egyszer utoljára ránéztem Georginára, mielőtt mi is távoztunk. Magzatpózban feküdt a kishúga ágyában, imádott tündérszárnyát maga alá gyűrte. Az ágy mellé tettem egy vödröt és egy pohár vizet, valamint egy cetlit a telefonszámommal és egy üzenettel, hogy nyugodtan hívjon fel, ha a takarításban holnap segítségre lenne szüksége.

De Georgina nem hívott fel.

Sőt soha többé nem lógott velünk.

A buli után összebarátkozott a keresztény gyerekekkel, és attól kezdve mellettük ült a menzán. Elkezdett Bibliát hordani magánál, úgy cipelve a vaskos könyvet a hóna alatt, mint valami dizájnertáskát. Csak agresszívan kislányos vagy konzervatív cuccokban járt – például egy hatalmas, szivárványszínű, az ujján pompomokkal díszített pulcsiban és egy csillogó, pink *Kérdezd Jézust!* felirattal kipingált, bő farmerban. Lassan kitöltve gigantikus méretű ruháit, a csípője kikerekedett, a combja idővel láthatóan megvastagodott az ebédlőben kilószámra magába tömött sült krumplitól. Ha ráköszöntem a folyosón, alig vett tudomást rólam.

A fiúk szerettek azzal poénkodni, hogy Georgina *megtért Istenhez, és rendszeresen cikizték Dave-et, amiért képes volt kavarni vele. Ami a bibliatáborban történik, az ott is marad... Elsuttogott neked egy miatyánkot, miközben megujjazzad?*

– Kussoljatok már, csak kibaszottul egyszer történt meg! – ordította ilyenkor Dave vöröslő fejjel.

Georginából könnyű kis vicc lett. Lábjegyzet egy emlékezetes buli krónikájában. Csak egy szégyenfolt Dave nevén, amit le kellett mosnia magáról.

harminckettő

Elmondom, mi volt a terv: Ben és én megtartjuk közös életünk első vacsorapartiját. Ez természetesen elsőpró siker lesz, és önfeledten kacagunk a tökéletesen megterített vacsoraasztalnál a sokszínű baráti társaságunkkal, mint a főszereplők valami kibaszott Richard Curtis-romkomban. Ben felpillant majd rám az este végén, ahogy épp ragyogó mosollyal kávé t kínál a vendégeinknek, és beléhasít a felismerés, hogy én vagyok az Igazi. Hogy az élet, amit felépítettünk, mennyire különleges. Hogy én mennyire különleges vagyok. És hogy ha nem csap le rám most azonnal, féltő, hogy elveszíti a legjobb dolgot, ami valaha történt velem.

De nem, természetesen nem így történt. Amikor ugyanis előző este a kanapén ültünk, hogy megvitassuk a másnapi menüt, Ben megemlítette, hogy a HR-es nőt a munkahelyén eljegyezték.

– Ez jó hír – mondtam izgalomban a lábujjaimat hajlítgatva, és elmerültem a kézzel írt menüben, nehogy leolvashasson valamit az arcomról.

– Ja, neki biztosan az. Asszem. – Ben nyújtózkodott, a vállát vonogatta, és kinyögte a felkavaró szavakat: – Nem is tudom... En már elengedtem ezt az egész házasság témát, de ő tényleg tök boldognak látszott. – Közelebb hajolt, és rápillantott a menüre, a papírlapra, ami immár remegett a kezemben. – Szerinted nem túlzás megcsinálni a felvágottasztalat és a mártogatást is előételnek?

A lakásunk falai összezártak körülöttem. A torkomban éreztem felgyorsult légzésemet. Próbáltam a mellkasomban tartani a levegőt, hogy ne remegjen a hangom.

– Oké. Nem tudtam, hogy így érzel.

– A mártogatásra gondolsz? így is eszünk majd elég glutént a lasagnéval, nem?

– Nem. Nem a mártogatásra gondolok! A házasságra.

– Ja, hogy arra! – Ben felemelte a fejét, és olyan hitetlenkedve meredt rám, mintha az is nagyobb meglepetésként érte volna, ha a menüt kifogásolom. – Azért nem akkora ügy. Vagy igen? Én nem igazán gondoltam eddig erre velünk kapcsolatban. Vagy te máshogy gondolod?

A papírlap a földre hullott, a világom pedig darabokra. Egyszerre akartam zokogni, sikítani és pofon vágni őt. Akkora idióta vagyok! Akkora idióta vagyok, amiért elhittem, hogy már csak napok kérdése, hogy végleg mellettem döntsön. Tudtam, mit jelentenek a szavai. Azért nem voltam teljesen hülye. Ennyi erővel azt is mondhatta volna, hogy *„nem a házasságban nem vagyok biztos, hanem benned. És a habozásommal szándékosan elpocsékolom az utolsó termékeny éveidet. Majd amikor már túl öreg leszel ahhoz, hogy gyereket szülj, egyszer csak újra hinni fogok a házasságban, de persze nem veled, hanem valami szexi huszonnyolc évessel”*.

Csak hümmögni tudtam, amint Ben a térdemre tette a kezét, amit legszívesebben ellöktem volna.

Hogy a fenébe történhet ez? Hogyan érthettem ennyire félre? Azt sejtettem, hogy a befuccsolt eljegyzése lelassította kicsit, de azt nem gondoltam volna, hogy teljesen eltántorította. Olyan megalázva éreztem magam! Mostanáig őszintén hittem, hogy bármikor eljöhet a nagy pillanat. Mondjuk, pont ezután a tetves vacsoraparti után. De persze ezt nem mondhattam el neki, mert akkor a maradék esélyt is elveszthettem volna...

– Nem értesz egyet? – kérdezte olyan hangsúllyal, mintha nem a közös jövőnkéről lenne szó, hanem épp valami lényegtelen témáról vitatkoznánk, mondjuk, a kibaszott zabtej fenntarthatóságáról. – Szerinted mi értelme az egésznek?

– A házasságnak?

– Ja.

– Az, hogy bebizonyítsd valakinek, hogy vele akarod leélni az életed. Kaján vigyor terült szét az arcán.

– De ahhoz nem feltétlenül kell összeházasodni...

Az ajkamba haraptam, hogy visszafojtsak egy kitörni készülő sikolyt.
Ne! Csak te ne! Ne csináld ezt velem, te voltál a jó srác! Számítottam rád. Azt hittem, veled végre könnyű lesz.

– Vagy tévedek? – kérdezte.

– Nem, azt hiszem, nem.

Visszasüppedt a kanapéba, és megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta az egyetértésemet.

Én meg örültem, hogy nem estem ki a szerepemből, hogy kordában tudtam tartani a mellkasomat feszítő káoszt. Lehajoltam a menütervért, csak hogy elfoglaljam magam valamivel.

– Kicsit meglepődtem, de ennyi – néztem mélyen a szemébe, miközben sikerült olyan nyugodtnak és látszólag közönyösnek maradnom, amiért valami kitüntetést biztosan megérdemeltem volna. – Érted? Azért, mert egyszer eljegyeztél valakit...

– Na, ha valaki rádöbrentett arra, hogy mekkora hülyeség ez az egész, akkor az pont *Tiffany* volt! Abból az egészből rájöttem, hogy az eljegyzés semmit se jelent. Annyira elkötelezettek voltunk egymás iránt, hogy ígéretet tettünk, konkrétan megesküdünk rá, hogy örökké együtt maradunk. És látod, mi lett a vége! Egy gyűrű nem számít annyit, mint jóban-rosszban mindennap ott lenni egymásnak. Ahogy te és én! – Elmosolyodott, mert talán sejtette, hogy ezzel a mondattal lekenyerezhet.

És valóban sikerült kicsit megnyugtatnia, de tényleg csak egy ezredmásodpercre. Mert aztán felém fordította imádni– való arcát, rám meresztette elkerekedett, csillogó szemét, és gyorsan témát váltott.

– Na szóval, szerinted túl kockázatos választás holnapra a lasagne? Az eddigi két próbálkozás katasztrófával végződött, de szerintem ha most nem kell sietnem, össze tudom hozni...

Az este hátralévő részében szándékosan kerülte a témát, ami majdnem olyan megbocsáthatatlan bűn volt a szememben, mint hogy egyáltalán szóba hozta. Gyűlöltem őt, miközben dudorászva mosta a fogát, mintha mi se történt volna. Gyűlöltem őt, amikor jó éjt pusztított, és mielőtt lekapcsolta a lámpát, képes volt azt suttnogni, hogy szeret, aztán azonnal mély, gondtalan álomba merült. Felültem az ágyban, és bámultam az arcát a városi éjszaka félhomályában, azon tűnődve, hogy mi van, ha valójában minden férfi szociopata. Aznap éjjel alig jött álom a szememre. A testemben lüktető szorongás átváltozott kínzó hányingerré.

Ben ezzel szemben hajnali hat harminckor frissen és kipihenten pattant ki az ágyból. Ragyogó volt, üde, és még mindig elköteleződésfóbiás.

– Annyira várom az estét – mondta, miközben egy csókot nyomott a számra, majd kisprintelt az ajtón, egyedül hagyva engem a borús gondolataimmal.

Büszke voltam magamra, amiért majdnem egy teljes órát kibírtam egyedül a lakásban anélkül, hogy idegösszeomlást kaptam volna, ám aztán úgy döntöttem, hogy a home office– nap ellenére bemenekülök a szerkesztőségbe.

– Nocsak-nocsak, kit látnak szemeim pénteken! – üdvözölt Derek, amint zavarodottan, smink nélkül beestem az ajtón. – Elég SZAFTOS kis sztoriról maradtál le – tette hozzá vigyorogva, majd lelkesen beavatott a részletekbe. Mint kiderült, előző este a munka utáni iszogatás valahogy hajnalig tartó bulivá fajult, és mostanra a pletykák futótűzként terjedtek a szerkesztőség egyterű, hatalmas termében. Ally a sportszekcióból iszonyatosan berúgott, és smárolt a fura informatikus

sráccal a többiek legnagyobb örömére, akik valószínűleg élete végéig ezzel fogják cukkolni őt.

Amikor meguntam a kollégáim szüntelen sustorgását, kerestem magamnak egy félreeső asztalt, hogy végre a munkámra koncentrálhassak, és esélyem legyen tartani a megbeszélte határidőket. Felsőhajtottam, és a tekintetem az apró asztal feletti csupasz falra vándorolt ahelyett, *hogy a Mentálhigiénés Tanácsadók Etikai Kódexének* vaskos fénymásolatát tanulmányoztam volna. De képtelen voltam koncentrálni. Amióta Jessica visszatért az életembe, állandóan a múlton merengtem, és a régi idők elveszettnek hitt emlékei kezdtek összegabalyodni a jelen problémáival. Elővettem a telefonomat, Jade-nél kerestem átmeneti megnyugvást.

FERN: Na, találd ki, ki jön át hozzám ma este vacsorázni! **JADE:** Hát, biztos nem én. Köszí a meghívást. **JA MÉGSEM.** **FERN:** Skóciában élsz!

JADE: Béna kifogás. De oké, ki az? Sigmund Freud? Jaj, ne is mondd, tudom... Obamáék.

FERN: Nem talált. Pedig a tippek kiválóak. A titokzatos vendég pedig nem más mint... dobpergés... Jessica! Vagyis hát ő, meg Ben néhány kollégája.

JADE: Azta! Szent isten! Ez elég durva!

FERN: ???

Az üveg válaszfal másik oldalán a kollégáim éppen izgatottan tárgyalták a fontosabb szociopolitikai fejleményeket. Kényszeredetten elfordítottam a tekintetemet, és az ölemben fekvő papírokra néztem. A héten azt kaptuk házi feladatnak a tanácsadói képzésen, hogy olvassuk át az egész etikai keretrendszer, és karikázzuk be a szövegben az úgynevezett *szürke zónákat*, ahol esetleg kevésbé egyértelműek a határsértések. Illetve, azért is muszáj lett volna elolvasnom, mert a

rovatom következő részében, a *mi van, ha a terapeutád ismeri az exedet? Avagy etikai dilemmák, amikről nem beszélünk a klienseinknek* című cikkben is ezzel akartam foglalkozni. Ám az agyam egyszerűen nem volt hajlandó együttműködni velem.

Egy újabb sóhaj kíséretében felkaptam a piros tollamat, és szórakozottan besatíroztam vele néhány o betűt, majd visszatettem az asztalra. Jade nem válaszolt a legutóbbi üzenetemre, szóval rá nem számíthattam. Ben ragaszkodott hozzá, hogy teljesen egyedül készítse el az egész menüt, így még csak azzal sem terelhettem el a figyelmemet, hogy elugrottam volna a Sainsbury'sbe néhány extra hozzávalóért. Már előre viszolyogtam az estétől, a kamu jól vagyok műsortól, amit biztosan elő kell majd adnom. A következő lépésem elkerülhetetlensége Damoklész kardjaként lógott a fejem felett. Az ujjam megremegett a számítógép egerén, várva, hogy az agyam kiadja a parancsot. Tudtam, hogy az, amire készülök, helytelen, egészségtelen, elbaszott és átkozottul szánalmas, de azt is tudtam, hogy mindezek ellenére meg fogom tenni. A számát elöntötte az epe íze, mégis büszke voltam rá, hogy legalább idáig eljutottam. *Senki sem fogja megtudni*, nyugtattam magam. *Senki sem! Ben pedig pláne nem, mert soha, de soha nem beszélnék neki erről.*

Letettem a kódexet, és megnyitottam a számítógépen egy inkognitó oldalt, majd elfordítottam a monitort, nehogy valamelyik arra sétáló kollégám meglássa, mit rejtegetek. *Kivel kezdjem? Kivel is kezdjem?* Próbáltam eldönteni, melyik kést mártsam magamba először. Arra jutottam, hogy a legkevésbé fájdalmassal fogom kezdeni, és onnan haladok a nagyágyúk felé – mintha éppen valami egzotikus sajtítalat akarnék összeállítani, fokozatosan építve fel az ízeket az enyhén csípőstől egészen a pusztító gyötrelemig. Bejelentkeztem az Instagram-ra, és bepötyögtem Ben egyetemi barátnőjének nevét: Claire Upton. Ismerős profilkép, alatta, csakúgy, mint a Facebookján, egy frusztrálóan

ismerős „*privátfiók*” felirattal. Claire már egy éve nem változtatta meg a profilképét. Nem lehetne, hogy legalább ennyit adjon nekem, ha már nem férek hozzá az élete többi részéhez? Persze a kibaszottul tökéletes pszichológiai blogja kivételével, azt bezzeg látom! És természetesen ott is csak minimális információt oszt meg a klienseiről, és semmit magáról, ahogy az egy rendes, profi pszichológushoz illik. Az epe tovább kúszott felfelé a torkomon, ahogy végigkattintgattam a legutóbbi bejegyzéseken: „*Szorongás a közösségi média korában*” és „*Az Anyaseb*”. Még most is csak egyetlen fotó szerepelt a *rólam* fülnél, amit már ezerszer láttam, mégis rákattintottam. A légzésem felgyorsult, ahogy az arca kitöltötte a monitoromat, pedig igazából Claire miatt aggódtam legkevésbé Ben exei közül. Két évig jártak, mialatt mindketten pszichológiát tanultak, és közös megegyezéssel mentek szét a diplomaosztó után, mint sok más, az egyetemi évek alatt összekerült páros. Meg aztán mégiscsak szakképzett pszichológus volt, és teljesen észszerűen és egészségesen viselkedett a szakításuk óta. Azóta tudtommal nem beszéltek egymással. Ben valamikor futólag megemlítette, hogy már házas, és van egy gyereke, amit a közös egyetemi barátaiktól hallott. Ettől még nyilván fájt tudni, hogy Claire ennyire okos és sikeres, de mivel az én karrierem is egész szépen ívelt felfelé, nem borított ki annyira a dolog. Az *anyasebes* bejegyzését kifejezetten érdekesnek találtam, és enyhe önelégültség lett úrrá rajtam, amiért elég érett voltam ahhoz, hogy ezt el merjem ismerni. Mintha nem épp nyomoznék utána a neten, mint valami örült zaklató. Fejcsóválva bezártam az oldalt, és rádőltem az asztalra, a homlokom koppant egyet a kemény fán.

Na, ebből elég legyen! Most már dolgozz! Mindjárt le kell adnod a cikket. És otthon várnak a vendégek. Ne csináld ezt tovább magaddal! Egyedül magadnak ártasz ezzel...és...

Delta Riley minden megnyilvánulása arra irányult, hogy felkeltse a férfiak figyelmét. Nehéz volt elhinni, hogy Ben és ő valaha egy párt alkottak. Amikor először megtaláltam az Instáját, nem sokon múlt, hogy elhányjam magam. Hobbirúd-táncos volt, és a legtöbb fotón fejfelé, a lábait széttárva lógott a levegőben. Falatnyi ruháit olyan feliratok díszítették, mint SZEXI FEMINISTA vagy GIRL BOSS. Tavaly feltöltött egy képet, amelyen egy vibrátort nyalogatott, és képes volt azt írni alá, hogy *Otthon ülős este a legjobb pasival*. A profilját megnyitva észrevettem egy új posztot, egy fekete-fehér, meztelen és félreérthetetlenül erotikus képet róla, amin maszturbációt mímelve, kéjesen hátradobott fejfelé pózolt, a mellbimbóját és a punciját épphogy eltakarva. A kép alá egy nyers és nagyon személyes, lájkvadász szöveget illesztett be arról, hogy *ő volta kövér csaj a gimiben, és hogy milyen nehezeére esett megosztani magáról a következő oldalon látható képet a duci korszakából*. Lapoztam egyet az albumban, mire éles, szarkasztikus nevetés bukott ki belőlem, amint megláttam egy tagadhatatlanul csinos kamaszlány fotóját, aki alig lehetett nagyobb M-es méretnél. Keresni kezdtem Ben nevét a posztot kedvelők között, és szabályosan rosszul voltam, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy nincs köztük.

– Nem volt komoly a dolog – magyarázta azon az estén, amikor elég öngyűlölő és ostoba voltam ahhoz, hogy a múltjáról faggassam. – Egy hostelben ismerkedtünk meg, és egy ideig együtt utazgattunk...

– Jó, de mégis mennyi ideig?

– Kábé két évig.

– Aha. Szóval két évig együtt voltatok!

– Hát, valamennyire. Inkább *futó románcnak* mondanám, ha érted, mire gondolok... Mindig tudtuk, hogy nem lehet belőle semmi komolyabb. Még csak nem is ugyanabban az országban éltünk.

Köztudott, hogy a futó románc valójában azt jelenti, hogy *jó volt vele kúrni*, így ennek hallatán azonnal megszólaltak a vészcsengők a

fejemben, de szerettem volna éretten viselkedni, így csak halkan hümmögtem, majd szelíden elmosolyodtam.

– Azóta tényleg kicsit fura lett – ismerte el Ben. – Még mindig ismerősök vagyunk a neten, bár ő az a fajta, aki úgy posztói, mintha valami celeb lenne, pedig van max ötszáz követője. Nyilván azt rak ki magáról, amit akar, de én nem ilyennek ismertem meg. Mondjuk, már akkoriban is sokat fotózott utazás közben a Facebookra...

Tudok róla, gondoltam. Már végignéztam az összes taggelt képet a profilodon, és sokat tűnődtem, hogy ki lehet a szexi amerikai csaj. Igazán csodás ötlet volt! Sokkal boldogabb vagyok, amióta beleégett a retinámba, ahogy a Grand Canyon előtt smároltok. Egyébként meg miért lájkoltad tavaly a kommentjét, amiben azt írta, hogy „hiányzol, te utolsó faszfej”?

Végleg elveszve a nyúlüregben, egyre mélyebbre ástam Ben Facebook-profiljában, egészen a személyes poklomig. Az utazós képeit Delta Riley-vel is alaposan átnéztem. A gyomrom minden kattintáskor egyre hevesebben rándult össze. Ben olyan fiatal volt, olyan lebarnult, szabad és boldog! Vajon ilyen lehetett a kapcsolatuk is? Semmi munkahelyi stressz, se kiábrándító hétköznapiak, csak spontán délutáni szex a tengerparton...

– Állj le! – parancsoltam magamra fennhangon. – Az isten szerelmére, Fern, állítsd már le magad!

Bezártam az összes ablakot, és hátradőltem a széken, a szívemet masszíroztam a pulóverem alatt. Ez a színjáték félig magamnak, félig a láthatatlan kamerának szólt, ami most is figyelt és bírált is engem. Vagy az is lehet, hogy Bennek szólt? Tisztában voltam vele, hogy nem fogom abbahagyni. Egyszerűen képtelen voltam kivenni a fejből az esti beszélgetésünket. Azóta ezzel kínoztam magam, más se járt a fejemben, csak az ő kibaszott neve! És bár a testem minden sejtje könyörgött, hogy

ne tegyem, tudtam, hogy addig nem fogok nyugodni, amíg el nem jutottam hozzá...

...Tiffany Quinn!

Istenem, milyen öntelt képet vágott a profilképén! Egy hajón állt napszemüvegben, fényes, gesztenyebarna haját lágyan fújta a szél. Elértem a Bennel közös fotóihoz, az ominózus poszthoz, amin négy évvel ezelőtt bejelölte őt. Remegő ujjal kattintottam rá, azt kívánva, bárcsak meghalnék, vagy bárcsak képes lennék leállítani magam, bárcsak meg nem történtté tehetném az egész kapcsolatukat! De ott voltak előttem az eljegyzési fotóik. Ben ajka az arcán, Tiffany széles, önelégült vigyora, ahogy a gyűrűsujját mutatja a kamerának, rajta a kiválasztottság megkérdőjelezhetetlen, végső szimbólumával.

– Tetszett neki, szóval... nem húzott gyűrűt az ujjamra, mert túl jól ismert, tudta, hogy nélkülem nem érdemes választania, úgyhogy egy Haribo gyűrűvel kérte meg a kezemet, aztán vitt el az ékszerészhez. EZÉRT mondtam igent!

Hátrébb csúsztam a kerekas forgószékekben, belekapaszkodtam az íróasztalba, teljesen megfeledkezve arról, hogy így bárki megláthatja, miben settenkedem.

Miért van még mindig kint ez a fotó mindkettejük oldalán? Nem tartják megalázónak? Tiffany felbontotta az eljegyzést. Összetörte Ben szívét! Amennyire sikerült kiderítenem, már egy ideje egy új pasival járt, az ő hajóján készítették a profilképét. Amikor egyszer rá mertem kérdezni Bentől, annyit reagált, hogy „a Facebook még mindig létezik?” Szóval valószínűnek tartottam, hogy csak megfeledkezett a képről. Ősi relikvia lett, emlék egy olyan korból, amikor még azt hitte, hogy valaki más Az Igazi. Valaki más, akivel talán most házasok lennének, ha a nő nem dönt úgy, hogy mégsem őt választja. Szent isten, el se tudok képzelni ennél hatalmasabb erőt! Hogy legyen elég bátorságom azt mondani egy férfinak, hogy te ugyan engem választottál,

de én nem téged. És annyira utáltam ezért Tiffanyt! Sosem találkoztunk, mégis izzó hévvel gyűlöltem őt. A hatalmát felettem. A tény, hogy kizárólag annak köszönhetem a boldogságomat Bennel, hogy ő már nem akarta őt. Hogy én csak a fájdalomdíj lettem, még akkor is, ha Ben ezt sosem ismerné el... Éreztem, hogy kezdek begolyózni. Ahogy azt is, hogy a gondolatok, amik a fejemben kergetőznek, mérgezők, hamisak és nagyon nem feministák. Ben szeretett engem, sőt rajongott értem, és mai fejjel esze ágában sem lett volna Tiffanyt választani helyettem. Az a férfi, akibe beleszerettem, sosem pózolna ilyen készségesen egy „csöpögős” eljegyzési poszthoz. De mindez olyan régen történt! Az emberek változnak, fejlődnek. A múlt az a múlt! És ezzel tisztában is voltam, de mégis... A kurva életbe! Őt miért akarta elvenni, és engem miért nem? Mi a baj velem? Mi volt annyira csodálatos Tiffany kibaszott Quinnben, hogy el kellett jegyeznie?

Undorodtam magamtól. Muszáj volt abbahagynom. Istenem, nem akartam elképzelni, mit gondolna rólam Ben, ha tudná, mit művelek! MIÉRT csináltam ezt? A kezem megállt a levegőben az egér fölött, nem tudtam eldönteni, hogy bezárjam-e Tiffany profilját, vagy inkább folytassam önmagam kínezését azzal, hogy rákattintok a kefaloniai nyaralásukon készült albumra. Szerencsére a telefonom rezegni kezdett, megmentve engem saját magamtól.

JADE: Szent szar, Jessica. Fú! Mi? Miért? Hogyan? Nem Amerikában él?

A három kis pötty eltűnt egy időre, majd ismét megjelent. Aztán még egy szünet, míg végül újabb üzenet bukkant fel a képernyőmon.

JADE: Már baromi régóta nem jutott eszembe az az időszak.

Be kell vallanom, Fern, most is eléggé fejbe basz, ha arra a társaságra gondolok.

Az utolsó két üzenet brutális őszintesége láttán hatalmas sóhaj tört elő belőlem. Annyira hálás voltam Jade-nek, amiért ennyi időn keresztül életben tartotta a barátságunkat! Az utolsó megmaradt kapocs voltunk egymás számára, ami összekötötte a kamasz éntünket a mostanival.

Sally Jessicához hasonlóan korán férjhez ment, Cornwallba költözött a négy gyerekével, és vadabbnál vadabb összeesküvés-elméleteket posztolt a közösségi médiában. Jade viszont, akárcsak én, egyetemre ment, és időközben az ő szülei is elhagyták a várost. Jelenleg Edinburgh-ban él a csajával, Maggie-vel, akivel nem sokkal azután jött össze, hogy az egyik nehezen megszervezett találkozónkon elárulta nekem, hogy biszexuális. Próbáltunk legalább évente kétszer összefutni egy italra, és mindig értesítettük a másikat, ha épp a közelében jártunk.

FERN: Bocsi. Nem akartalak felzaklatni, csak kicsit meglepett, hogy ezt írtad.

Türelmetlenül doboltam az olvasatlan etikai kódexen, miközben a válaszára vártam. Próbáltam beilleszteni Jade-et az emlékképekbe, amik Jessica visszatérése óta zsongtak a fejemben. Bár a suliban találkoztunk, szinte sosem beszéltünk arról az időszakról, és soha nem jutott eszembe feltenni magamnak a kérdést ennek okáról. Jade egy hajléktalanokat segítő szervezetnél dolgozott, így nem volt furá, hogy főként a munkánkról csevegtünk, gyakran megosztottuk egymással az ötleteinket, és időnként össze is futottunk egy-egy konferencián.

JADE: Bocsi! Nem akartam furákat írni. Csak... amikor visszagondolsz arra az időszakra, te nem vagy nagyon dühös?

– Nem is tudom... – mondtam ki hangosan, mintha ott állna előttem.
– Talán...

Eddig főleg a Jessicával történeteket pörgettem le újra és újra a fejemben, csak az iránta érzett haragomat dédelgettem, és nem is gondoltam a többiekre. De most, hogy Jade kinyitotta a kaput, ezernyi emlék özönlött az agyamba, és „ruhájukat” ledobva, őrült, mesebeli táncba kezdtek az elmémben.

Georgina bulija...

JADE: Eddig nem mondtam el neked, de terápiára is jártam miatta. Elmeséltem Maggie-nek, és igazából ő mutatott rá, hogy mennyire... elbaszott volt az egész.

FERN: Te jó ég, miért titkoltad előttem? Nagyon sajnálom!

JADE: Nem kell, megvagyok. Tényleg. Csak... Jessica. Azta– kurva!

FERN: Dühös vagy rá valamiért?

JADE: Nem. A lányokra nem. De azok a fiúk? Nem emlékszel, miket csináltak? Kibaszott para volt!

A régi nevek és arcok sorjában villantak fel előttem. Mike kék tuskéi és megnyerő mosolya. Liam, ahogy vigyorogva táncol egy pár tündérszárnyban a Reading Fesztiválon. *Tündérszárnyak...* Dave hosszú Jézus-frizurája, amit imádott dobálni a koncerteken, és utána mint egy szelíd, vicces nagybácsi, nevetve tűrte, hogy befonjuk a haját. Ezek a srácok a barátaink és az első szerelmeink voltak. Együtt nőttünk fel. Normális, kedves, középosztálybeli fiúk, akik hazakísértek minket éjszaka, hogy biztonságban legyünk. De volt egy másik oldaluk is. A nemi erőszakos poénok. Georgina bulija. A kikényszerített üvegezések, amikor már mindenki túl részeg volt ahhoz, hogy ellenkezzen. Az, ahogy rólunk beszéltek. A gyomorforgató dalszövegek, amiket a nőkről írtak, és amikre vidáman tapsikoltunk a koncertjeiken...

Ismét az egér után nyúltam, és gondolkodás nélkül ikszeltem ki Tiffany profilját. Annyi, de annyi időt töltöttem más nők után

nyomozva, és közben egyszer sem jutott eszembe ránézni a fiúkra a múltamból. A fiúkra, akikből azóta férfiak lettek.

Meglepett, hogy rá se kellett keresnem Mike nevére, mert ott virított a *kit ismerhetek?* szekcióban. Szürreális volt egy olyan hétköznapi és unalmas helyen látni kamaszkorom titokzatos alfahímjét, mint a Facebook. Jóval idősebbnek tűnt a koránál, a szeme körül mély ráncok húzódtak. A profilképén egy kisbabát tartott, akiről úgy sejtettem, a sajátja lehet, és...

– Ez nem lehet igaz! – fakadtam ki hangosan, ám ezúttal nem a láthatatlan kamerának. Egyszerűen nevetséges volt. Újra elolvastam a feliratot a csecsemő kezeslábasán: *Az én apukám feminista.* Végigkattintgattam Mike képein, és rátaláltam a feleségére, Gillianre, majd visszafelé haladva pörgettem végig kapcsolatuk állomásait. Felszisszentem, amikor elértem A nők menetén készült közös fotókhoz. Jessica szavai ismét méregként terjedtek szét a testemben.

– *Vannak azok a nők, akiket megkírnak, és azok, akiket elvesznek.*

Vajon Gilliannek is előadta azokat a vicceket? Mesélt neki azokról a lányokról, akiket kihasznált és megszegyenyített? Egyáltalán emlékezett rájuk? Ezeknek a srácoknak annyira könnyű volt! Ha épp egy grupira vágytak, mi ott voltunk. Ugráltunk a szar zenéjükre, ajnároztuk a közepszerűségüket is, és ha aznap este éppen a mi testünket akarták használni, hálásak voltunk, annak ellenére, hogy utána lekurváztak, félredobtak minket. Most meg hirtelen szükségük lett az olyan nőkre, akiknek nem számít, hogy kopaszok, kövérek és a fos bandájuk sosem futott be, akik mindezek ellenére akarnak dugni velük, akik hajlandók kihordani a gyerekeiket, és akik mellett játszhatják a jó srácot a felszínes, performatív jelszavaikkal... És megtalálták ezeket a lányokat!

FERN: Oké, nagyon igazad van. Csak ülök itt magamban, és kezdenek eszembe jutni a dolgok, és ez engem is eléggé fejbe basz.

JADE: UGYE? Bocsi, hogy ezt csak így rád zúdítottam. Jó lenne egyszer normálisan átbeszélni. Mondjuk, egy ital mellett. Jövő hónapban hazamegyek egy konferenciára, megpróbálhatnánk összehozni valamit. Jessica is jöjjön nyugodtan! Jessica! Még most is olyan hihetetlenül szép?

FERN: Nyilván.

JADE: Baszki! Akkor mégsem jöhet :)

Megkönnyebbülten somolyogtam Jade dumáján, egy másodpercre megfeledkezve arról, hogy mennyire felzaklatott a beszélgetésünk. Mély levegőt vettem, esküdözve, hogy kikapcsolom a gépemet, és végre a munkámra koncentrálok. Ám ahogy hozzáértem az egérhez, hogy bezárjam az oldalt, egy profil Mike ismerősei között megragadta a figyelmemet, és önkéntelenül rákattintottam.

Dave!

A haja most is hosszú volt, de kicsit meggyérítette és összekócolta az idő. Felszedett pár kilót, KISS-es pólója rátapadt kikerekedett hasára, a karját pedig rémes tetoválások borították. Az összes képen gitárral a kezében volt látható. Végigkattintgattam a profilján, és a Munkahely infóblokkban végre megtaláltam a mostani bandáját.

Dühös Csajok Társasága.

Ennél röhejesebbet ki se találhattam volna. Dave egy feminista bandában! Ráadásul egyetlen pasiként. Az énekesnőnek hosszú, rózsaszín haja volt, a dobos ugyanezt a frizurát választotta, csak kékben, Dave közepén, a két nőt átkarolva vigyorgott a fényképezőgép lencséjébe. Megnyitottam a weboldalukat, mire felcsendült egy agresszív gitárszólam, és elkáromkodtam magam, mert nem tudtam kikapcsolni. Végül arra jutottam, hogy egészen fülbemászó, így csak lejjebb vettem a hangerőt. Rákattintottam a *rólunk* fülre, és elolvastam a banda bemutatkozását, amiben olyan mondatok szerepeltek, mint *esélyegyenlőség a művészetben keresztül és nők a metálzene élvonalában*.

Dave minden képen ugyanolyan kajánul vigyorgott. Hát persze! Úgy sejtettem, hogy ez volt az első és egyetlen banda, amiben valaha játszott, és ami valóban vitte valamire. Ránagyítottam az arcára. A mosolya ismerős volt Georgina bulijából. Ahogy belecsapott egy haverja tenyerébe, miközben a lány éppen ájultan feküdt valahol, összezúzott szárnyait maga alá gyűrve.

Nem is tudom, végül mennyi idő múlva tértem magamhoz. Egy pislogással kitörtem a kellemetlen, fojtogató emlékképből. Már nagyon régen nem révedtem el ilyen hosszú ideig, most beleborzongtam ebbe az érzésbe. A haragom volt az, ami visszarántott a valóságba. És azt súgta, hogy vegyem a kezembe az irányítást. Újra megnyitottam a weboldalt, és rákattintottam a *Kapcsolat* fülre.

NÉV: Egy jóakaró

E-MAIL: NeBízzatokBenne@EgyJóakaró.com

ÜZENET: Dave megerőszakolt valakit. Asszem, ezt tudnotok kéne. Vigyázzatok vele!

Bizonytalanul meredtem a monitoron megjelenő szavaimra. Tudtam, hogy igazak, mégis félttem elküldeni az üzenetet. Ujjamat az enteren tartottam, miközben próbáltam elképzelni a lavinát, amit elszabadítanék, ha lenyomnám a billentyűt: a káoszt, az értetlenkedést és talán az őszintének tűnő tagadást, amivel Dave fogadná a hírt. Lehet, hogy ő teljesen máshogy emlékszik arra az estére, amikor rámászott a fura keresztény csajra, aki túl részeg volt ahhoz, hogy lelökje magáról? Vajon eszébe jutott Georgina, amikor tüntető nőket látott a híradóban, vagy amikor a zenésztársai megosztották a saját #MeToo történetüket? Vagy őszintén elhitte magáról, hogy ő nem részese ennek a problémának?

Lehet, hogy Dave megérdemelte volna ezt a bombát, de rájöttem, nem az én tisztem ezt bedobni. Egyenként töröltem le a szavakat a monitorról. Csalódtam magamban, mert visszatáncoltam, és gyűöltem Dave-et, mert ezt is megússza. A laptopom sötét képernyőjéről a saját dühtől eltorzult arcom nézett vissza rám. Mélyen beszívtam a tüdőmbe a levegőt, bezártam az oldalt, és kényszerítettem magam, hogy most már csak az *etikai kódexszel* foglalkozzak. Most nem eshetek szét! Haza kell érnem a vacsorapartira, és el kell hitetnem a vendégekkel, hogy minden rendben van.

Semmi keresnivalóm nem volt a múltban, és értelmetlen vállalkozás lett volna tovább kóborolni benne.

tizenhét

2003. február

Több mint egy szemeszterbe telt, hogy észrevegyem, Liam Gillingham engem bámul angolórán. Teljesen biztos voltam benne, hogy csak azért néz állandóan felém, mert egy nagyon izgalmas poszter előtt ülök. Mégiscsak ő volt *Liam Gillingham*! Az egyik legszebb fiú, akit valaha láttam az átható, zöld szemével és a tökéletes hajával. Amikor észrevette, hogy észrevettem, fülig ért a szája, és biccentett, mintha azt mondaná, „igen, te ott, téged néztelek”. Hát persze, hogy azonnal halálosan belezúgtam. És ennél csak jobb lett a helyzet! Egy zenekarban játszott. Nem ismerte Jessicát, ezért talált vonzónak. És ami a legjobb, két hét intenzív szemezés után végre odajött hozzám, és randira hívott. Randizni! Engem! Összehoztam életem első randiját!

– Valami tuti nincs rendben vele, de még nem jöttem rá, hogy mi az – meséltem a lányoknak, akik nem sokkal előbb visítózva fogadták a nagy hírt. A parkolóban ültünk egy-egy kebabbal az ölünkben, egy dzsointot passzolgatva egymásnak. – Lehet, hogy súlyos agyrázkódása van, vagy valami?

Jessica pajkosan forgatta a szemét, és kivette a kezemből a dzsointot.

– Arra még nem gondoltál, hogy mi van, ha full normális, és bejössz neki?

A számba tömtem egy adag öntetes káposztát.

– Nem, az kizárt!

– Ne legyél már ilyen hülye! Gyönyörű vagy, okos és halál titokzatos.

Jade és Sally kivörösödött szemmel bólogatott. Sally egy adag salátát próbált felszúrni a villájára az ölében billegő műanyag dobozból. Ő nem pitában kérte a kebabját, mivel épp Atkins-diétázott. Ez még mindig jobb volt, mint az előző heti diéta, amikor három étkezésből kettőben csak márkás gabonapelyhet ehetett.

– Szerintem tévedtek. Tuti, hogy agyrázkódása van – erősködtem.

– Pontosan hogyan is hívott el randizni? – kérdezte Jade.

– Amint tudjátok, egész félévben engem bámult irodalmon – kezdtem bele. – Aztán ma reggel mellém ült, szóval vele kellett párba állnom *a. Doktor Faustus* elemzéséhez. És észrevettem, hogy néha szándékosan az enyémhez érinti a karját...

A lányok ismét felvisítottak. Jade köhögni kezdett izgalmaiban.

– ... és aztán, amikor megszólalt a csengő, közölte, hogy hét végén lesz egy koncertje a bandájával, és ha van kedvem, utána lóghatnánk együtt.

A visítás elviselhetetlen hangerővel folytatódott. Nem szoktam hozzá, hogy én vagyok a ki-randizik-kivel beszélgetés középpontjában. Ez a szerep általában Sallyé volt, aki minimum havonta egyszer halálos szerelembe esett valakivel. Jessica nem verte nagydobra a hódításait, és bár mélyen hallgatott a szexuális életéről, Georgina bulija óta egyre többen beszéltek róla a suliban. Jade félelmei beigazolódtak, amikor Mike és Jessica néhány hétre valóban egy párt alkotott, aztán úgy döntöttek, hogy inkább *csak barátok* lesznek. Folyosói pletykák szerint Jessica hagyta, hogy a srác *perverz dolgokat* műveljen vele. De ha bárki erről kérdezte őket, csak mosolyogtak – Jessica a szemöldökét, Mike a vállát vonogatta. Senki se tudta, hogy pontosan miért mentek szét, vagy kinek az ötlete volt, ám nem úgy néztek ki, mintha bármi problémájuk lenne egymással. Jessica következő kiszemeltje egy Kari nevű srác volt az alattunk lévő évfolyamról, és a promiszkuitásáról szóló pletykák csak azután indultak be igazán, hogy szakítottak. A fiúk sokat poénkodtak

ezzel, amikor nem volt a közelben, *nimfának* vagy *Kurvás Jessicának* nevezték, a lányok pedig, engem is beleértve, velük együtt nevettek ezen. Nem úgy tűnt, mintha Jessicát zavarta volna a dolog. Sőt, még egy *nimfa* feliratú haspólót is szerzett magának, szándékosan rájátszva a többiek rosszindulatú megjegyzéseire, mire Mike ismét mindenki előtt legendává nyilvánította őt. De persze a lájtos kurvázás mindig csak addig tartott, amíg Jessica be nem lépett a helyiségbe, onnantól kezdve az összes fiú körülrajongta – hátha legközelebb majd közülük választ -, és rólunk teljesen megfeledkeztek. Jessica arcáról sosem olvadt le a mosoly, és egyetlenegyszer sem adta jelét, hogy bármi megrengette volna hihetetlen önbizalmát. Sosem reagált a pletykákra, és nem is igazán tett érte, hogy eloszlassa őket. Újabban azzal szórakozott, hogy a dekoltázsába csúsztatott egy öngyújtót, majd amikor egy fiú tüzet kért tőle, a melleit előretolva odabúgott egy *tesséket*, és hagyta, hogy benyúljon a pólója alá.

Egy szó, mint száz, mostanáig nem sok figyelem jutott nekem Jessica mellett, de most végre eljött az én időm, és ez fantasztikus érzés volt.

– És mit tudsz még róla? – kérdezte őszinte érdeklődéssel Jade, amit nagylelkű gesztusnak tartottam, tekintve, hogy az új fejlemény némileg fenyegette a kettőnk kapcsolatát. Én biztosan nem viseltem volna ilyen jól, ha előttem mászik ki a *csúnya barátnő* kategóriából.

– Hát, például azt, hogy utálja a kapitalizmust – feleltem, nagyon érettnek érezve magam, amiért használhatom ezt a szót. – Van egy pólója, amire az van írva, hogy *a munkásosztály csak a láncait veszítheti*. És a legutóbbi óránkon, amikor elhívott a koncertre, megemlítette, hogy írt egy dalt a kapitalizmusról, az a címe, hogy *Égjen a szemét*.

Mindenki lelkesen bólogatott, mintha lenne bármi sejtésük arról, hogy ez mit jelent. Vagy talán *ők* értették, mire utal itt a *szemété* Mert nekem még nem esett le.

– És még? – csatlakozott Sally. – Annyira jó a haja!

Elpirultam. Máris menthetetlenül odavoltam Liam Gillinghamért, pedig még csak kétszer beszéltem vele.

– Mike azt mondja, hogy tök jó a bandája. Öngyilkos Egyletnek hívják őket.

Az információt újabb heves bólogatás követte, mintha ez lenne a leglogikusabb dolog, amit valaha hallottak.

– Hát kábé ennyi. Csak azt tudom róla, hogy csendes és titokzatos és érzékeny, meg persze, hogy súlyos agyrázkódása van, ezért talál vonzónak.

Jade és Sally kuncogtak, Jessica meg hozzám vágott egy sült krumplit.

– Na elég legyen, totál KATTOS vagy – szólt rám. – Csak élvezz ki minden vele töltött percet! El se hiszem, hogy lemaradok a koncertről, és nem láthatom életed első tandíját! És mindezt miért? A hülye elvált szüleim, meg a tetves felügyeleti joguk miatt! Jade? Sally? Megkérhetlek titeket, hogy egy pillanatra se tévesszétek őket szem elől?

Liam bandája ugyanazon az open mic esten játszott Croydonban, ahol Mike és a haverjai, így az egész társaságunk testközelből figyelhette az első randimat. Egyelőre nem tudtam eldönteni, hogy ettől kevésbé izgulok vagy még jobban.

– Az rettenet pszichopátás és fura lenne, hát persze, hogy megteszem! – vágta rá Jade.

Mindannyian nevtünk, és tovább majszoltuk a kebabunkat, azon agyalva, hogy mit kéne felvennem a nagy eseményre.

Jessica megkért, hogy derítsem ki Liam csillagjegyét, hogy kiszámolhassa az esélyeinket, mire furcsa, kellemes érzés ülte meg a mellkasomat. Nem akartam elárulni, mennyire megkönnyebbültem, hogy nem lesz ott a koncerten. Végre én lehetek a középpontban! Amire mindig csak akkor nyílt esélyem, ha ő nem volt a közelben.

harminckettő

Már a párnákat ráztam fel a kanapén, amikor Ben zihálva beesett az ajtón.

– Tudom, elkéstem. Annyira sajnálom. Bocsi. – A kabátját és a táskáját ledobta a frissen felmosott padlóra, odacsúszott hozzám egy gyors puszira, aztán elrohant zuhanyozni.

– Megint lemerültél? – szóltam utána. Néhány pillanatig szentül meg voltam győződve, hogy szeretője van, de aztán emlékeztettem magam, hogy ez hülyeség, különösen, mivel a telefonja állandóan lemerül.

– Igen, bocsi. Tetves iPhone! – kiáltott vissza, és megnyitotta a zuhanyt. – De ígérem, nem hagylak cserben, minden időre elkészül.

– Tudok segíteni valamiben? – kérdeztem, sikeresen leküzdve a késztetést, hogy hozzátegyem a meglehetősen passzív-agresszív mondatok valamelyikét: *mindjárt itt lesznek a vendégek, én előre megmondtam, és nem hiszem el, hogy a tegnap este után komolyan arra kényszerítesz, hogy megtartsam ezt a rohadt partit.*

– Nem, dehogy! Már így is eleget segítettél a takarítással. Köszönöm. Csak ülj le és pihizz!

Persze nem ültem le és nem *pihiztem*, mert valójában már egyáltalán nem volt elég időnk. Bezsúfolódtunk az apró konyhába. Beletettem a tálba az olíwabogyót, egy tálcán elrendeztem a sonkákat, a bolti mártogatásokat pedig átkanalaztam a kis kínálótálakba, hogy puccosabbnak tűnjenek, mialatt Ben elképesztő sebességgel (még mindig alsónadrágban) dolgozott a lasagnén.

– Okés, nagyon jól állunk. Egy csomó időnk van – próbált nyugtatni. – Még egyszer bocsesz a késésért. Csak pár percre akartam beugrani a szokásos meló utáni iszogatásra, de aztán Matthew elkezdett a

felvételiőről hadoválni nekem, és képtelen voltam leállítani. Nem mondhattam meg neki, hogy haza kell érnem a vacsorapartira, mert nem akartam, hogy megtudja, hogy rajta kívül szinte minden kollégát meghívtam. – Grillezett cukkinít szórt a tepsiben elosztott paradicsomszószt tetejére, majd rátette a tésztalapokat. Akár egy utolsó pillanatra hagyott vacsorakészítést, vagy egy lármás osztályterem, Ben mindig valósággal kivirult az efféle káoszban.

– Elismételnéd, hogy kik jönnek? – finoman megböktém a hátát, hogy hozzáférjek az egyik fiókhhoz.

– Oké, szóval itt lesz Douglas, a karunk vezetője a feleségével, Sophiával. Imádni fogod őket! Sophia klinikai szakpszichológus, szokta olvasni a cikkeidet, és nagyon szereti őket.

Elmosolyodtam. Igaza volt, máris kedveltem Sophiát.

– Aztán jön Joanie, ő irodalmat tanít. Nagyon kedves nő. És hozza a pasiját, Fredericket. Vele még nem találkoztam, de abból, amit hallottam róla, arra következtetek, hogy kicsit sznob. Majd meglátjuk...

– Jujj, remélem, nem lesz baja a rozoga asztalunkkal!

– Nyugi. Amíg van mit enni, nem fog panaszkodni. Csodálatos esténk lesz. – Nedves csókot nyomott a számra. – Ez az első közös vacsorapartink, Fern. Másmilyen nem is lehetne.

Visszacsókoltam, és az elmúlt nap minden gyötrelmének dacára elöntött a szeretet. Az egész olyan megnyugtató volt! Együtt főzni a vendégeknek, csinosíttatni a kis fészkünket, nyíltan felvállalni a kapcsolatunkat a kedvelt munkatársai előtt...

– És ma végre megismerhetem a híres-nevezetes Jessicát is! – tette hozzá mosolyogva. – Már épp itt volt az ideje.

– Való igaz – bólogattam.

– Nem félsz, hogy elmeséli, milyen borzalmas voltál kamaszkorodban?

– Fordítva jobban el tudnám elképzelni – nevettem fel. – Mindig Jessica volt a vadócabb kettőnk közül. Teljesen örült volt a gimiben. Én inkább mélabús voltam, klinikai értelemben is.

Elvigyorodott, közelebb hajolt egy újabb puszira, amit ezúttal a homlokomra kaptam.

– Szegény mini-Ferni! – búgta. – Bár tudta volna, hogy egy napon majd milyen jó fej és őrjítően szexi pasid lesz!

– Ami természetesen gyógyír minden mentális problémára... – Hogyne! Pont ma beszéltünk erről a gyerekekkel az órán. Freud megmondta, *csak feküdj le valakivel, és azonnal eltűnik hisztéria.*

Az előző este kimondatlan érzései még mindig ott lebegtek felettünk, de most, hogy a karjaiba zárt és gyengéden belenevetett a hajamba, arra jutottam, hogy talán... Talán ez is elég lesz nekem. Talán...

Amint meggyőződtem róla, hogy Ben egyedül is képes befejezni a főzést, elvonultam rendbe szedni magam. Jessica közelgő érkezése arra ösztönzött, hogy a legjobb formámat hozzam. Zuhanyzás után mint valami kacér Bond-lány, az egész meztelen testemet végigpermeteztem parfümmel, aztán belebújtam egy fekete, nyakba kötős ruhába, majd némi vörös ajakszínezővel és magasra tornyozott, laza konttyal egészítettem ki a szettemet.

– Atya-gatya! – hüledezett Ben, amint beléptem a nappaliba, ahol megterített asztal és olvadó sajt illata fogadott. Odalépett hozzám, keze mohón tapadt a testemre. – Fern, vadítóan nézel ki!

– Te most tényleg azt mondtad, hogy *atya-gatya*?

– Igen. De légy szíves, ne ábrándulj ki belőlem... Még sokat szeretnék szexelni veled. – Meztelen hátamat cirógatta, ajkai a nyakamra vándoroltak.

Lehunytam a szemem, némán élvezkedve a hatalmamban, amit e pillanatban birtokoltam felette. Ahhoz képest, hogy hányszor elismételte, hogy *a kényelmet meg a természetességet szereti*, Ben

figyelme nyilvánvalóan egyenes arányban nőtt a külsőmbé fektetett idő és energia mennyiségével. Keze végigcsúszott az alkaromon, mire elhúzódtam tőle.

– Vigyázz, össze fogod kenni magad alapozóval.

– Lealapoztad a sebeidet?

Mindkét karomat a hátam mögé kaptam.

– Csak egy kicsit. Nem akarom megijeszteni a kollégáidat. – Fern, ők is pszichológusok.

– Tudom, de mégis csak... – mosolyogtam, és abban a pillanatban megszólalt a csengő. – Ez Jessica lesz!

– Okés, rohanok átöltözni. Egy perc és jövök!

Beengedtem a kapun Jessicát, és amíg vártam a kopogását, egy gyors pillantást vettem a tükörbe. Összedörzsöltem cseresznyeszínű ajkaimat, és elégedetten elmosolyodtam. Kopogtak az ajtón, a szívem a torkomban dobogott. Hát ezt is megértem! A pillanat, amikor az új életem végérvényesen összekeveredik a régivel. Belém mart az ismerős paranoia, és csak reménykedni tudtam, hogy jól döntöttem. A kilincs után nyúltam, és emlékeztettem magam, hogy ez a Jessica már nem az a kiszámíthatatlan kamasz lány, akit egykor ismertem.

Ez a Jessica bölcsőbb, önazonosabb, ártalmatlan, és... még mindig rohadtul gyönyörű.

– Helló – üdvözölt kissé zavartan, egy üveg drágának tűnő bort szorongatva. – Ugye nem jöttem túl korán?

Kivettem a kezéből a palackot, és átöleltem karcsú derekát.

– Dehogyan! Gyere csak be! A szobánkban le tudod majd rakni a cuccaidat, ha Ben átöltözött.

Tétova léptekkel elindult befelé, és olyan kíváncsian nézett körbe, mintha most járt volna nálunk először. Vörös overallt viselt, amely egyszerre volt hanyagul szexi és ízlésesen hétköznapi.

– Csak nem én vagyok az első?

– De igen, viszont ne aggódj, Heather és a felesége mindjárt itt lesz! Heather ragaszkodik hozzá, hogy mindenhol nagyon korán érkezzen. Emlékszel még rá?

– Aha, rémlik valami.

– Egyébként a vendégek felét én se ismerem. Ben kollégái. Kérsz addig egy italt? Mondjuk, egy kis bort?

– Igen, köszí. – Keresztbe fonta a karját, és a testbeszéde egy pillanatra elvonta a figyelmemet valószerűtlen szépségéről. A szemem akaratlanul is lapos hasára tévedt, nehéz volt elhinni, hogy egyszer egy kisbabát hordott odabent.

Teletöltöttem két jókora borospoharat, és a konyhában ácsorogva csipegettük az olíwabogyókat, miközben félpercenként ellenőriztem a lasagnét a sütőben.

– Bridget hogy viselte, hogy eljöttél?

– Jól. Sértően jól. Reméltem, hogy legalább kicsit hiányozni fogok neki, de csak annyit mondott: *a nagy engedi, hogy két csokipudingot is megegyek, amikor nem vagy itt!*

Felnevettem, miközben feltűnt, hogy Jessica tekintete még most is úgy cikázik körbe a lakáson, mintha veszélyt szimatolna.

Ben lépett ki a hálóból egy elmondhatatlanul szexi, púderkék ingben, még mindig nedves hajjal. Sármos arcán széles mosolyt terült szét, ahogy kinyújtott kézzel elindult felénk.

– Szóval te vagy Jessica – mondta. – Nagyon örülök, hogy végre megismerhetlek! Köszí, hogy ilyen messzire eljöttél megkóstolni a minden bizonnyal csalódást keltő főztömet.

Követtem Ben tekintetét, ahogy Jessicát mustrálta. Végigpásztázta hibátlan testét, lélegzetelállító arcát. Egyelőre nem mutatta jelét, hogy vonzódna hozzá, de biztos voltam benne, hogy ő sem lehet teljesen immunis Jessicára.

A barátnőm elmosolyodott.

– Én is nagyon örülök. Fern már annyit mesélt rólad.

– Remélem, csak jókat. Á, szuper, már van borotok. Én is innék egy pohárral. – Kihúzta a dugót a palackból, és töltött magának. – Szóval ti ketten mióta is vagytok barátnők?

– Tizennégy éves korunk óta – feleltem.

– Tényleg! – erősítette meg Jessica két korty között.

Még sosem láttam ilyen idegesnek, pláne egy férfi közeiében. Arra számítottam, hogy este újra látni fogom a lehengető, harsány és csábító Jessicát a gimiből, de ez a mostani csak toporgott, a karjait félszegen egymásba fonva.

– Akkor váltottam sulit, és Fern volt az egyetlen, aki kedves volt hozzám.

Ben átkarolta a derekamat.

– Fern már csak ilyen.

Elmosolyodtam, örültem, hogy ő is így lát engem, mit sem sejtve a bennem fortyogó féltékenységről.

– Szuper, hogy megint egymásra találtatok – jelentette ki. – Fern nagyon boldog, hogy újra találkozhat veled.

Láttam, ahogy Ben bókja gyökeret ereszt Jessica fejében, majd ragyogó mosollyá fejlődik.

– Tényleg?

– Tényleg. Hát persze! Ja, és muszáj lesz mesélned nekünk Amerikáról vacsora közben. Nagyon érdekel, milyen ott az élet. – Ismét megszólalt a kapucsengő. – Maradjatok csak, intézem – mondta Ben, és kisetett.

Jessica pohara máris üres volt.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Aha, boci. Csak... annyira régóta nem voltam társaságban. Pláne nem egyedül. Mindenhol *Brendan felesége* voltam, sosem... Érted, ugye?

Letettem a poharamat, és ismét átöleltem.

– Csak add önmagad! Minden rendben lesz.

Ahogy a vendégek előzőnlőtték a lakást, a kezükben bort és virágcsokrokat dédelgetve, és megkezdődött az ölelések és a bemutatkozások szokásos szertartása, láttam, hogy Jessica szép lassan kezd felengedni. Arcán széles mosollyal rázta meg minden újonnan érkező kezét. Persze, a szépsége mindenkit azonnal elbűvölt.

– Szia, Jessica vagyok. Honnan ismered Fernéket? Mivel foglalkozol? Pszichológia? Milyen izgalmas! – Csak akkor dermedt meg egy másodpercre, amikor Heather és Katié a pótkulcsunkat használva bejöttek az ajtón, de gyorsan erőt vett magán és odalépett, hogy üdvözölje őket.

– Szia. Emlékszel rám? Egyszer találkoztunk, amikor elsőévesek voltatok az egyetemen.

Heather felhúzta a szemöldökét, rám pillantott.

– Hát persze. Hogy is felejthetném el?

– Köszí, rendes voltál – mormogtam, amikor később teletöltöttem a poharát.

– Jaj, ugyan már! Évekkel ezelőtt történt!

Sajnos nem tudtam Jessicára figyelni, mert túlságosan lefoglalt, hogy a tökéletes házigazdát alakítsam. Pohártól pohárig sétáltam, vigyázva, hogy egyet se hagyjak üresen, időnként pedig bedugtam a fejem a konyhaajtón, hogy megnézzem, Ben hogyan boldogul a felvágottastál embert próbáló összeállításával. Douglast leszámítva minden kollégájával most találkoztam először. Amikor kiderült, hogy Joanie egy évig Amerikában élt, rögtön odahúztam hozzá Jessicát:

– De érdekes, Jessica nemrég költözött vissza onnan! – közöltem, és átadtam nekik a szót.

– Mindennap hiányzik az In-N-Out Burger – panaszkolta Jessica, majd kiitta a második pohár borát.

Joanie hevesen bólogatott.

– Teljesen átérzem. Egyszerűen isteni a házi szószos sült krumplijuk. Semmi nem ér fel hozzá itthon. És mikor költöztetek haza a férjeddal? Ő is itt lesz ma este?

Jessica megrázta a fejét.

– A *voltférjem* – felelte erőltetett mosollyal. – Én pár hónapja jöttem vissza.

– Ja, értem. Sajnálom.

Lehet, csak képzelődtem, de mintha a *volt férjem* hallatán Joanie beállt volna Frederick és Jessica közé...

Egyszer csak Ben jelent meg az ajtóban, mindkét tenyerén egy hatalmas hidegtálat egyensúlyozva.

– Ta-dam! – kiáltotta diadalmasan, majd intett a vendégeknek, hogy foglaljanak helyet. – Jöjjön az előétel! – Finoman megszorította a derekamat.

Mindenki nekiesett az olajbogyóknak, a kenyérnek, valamint a sokféle sonkának. Vidáman adogatták egymásnak a tálakat, nagyokat kortyolva a borból. Annyit tanakodtunk, hogy mely ismerőseink jönnének ki jól egymással, és most úgy tűnt, sikeresen tippeltünk.

– Nőgyógyászati szakápoló vagyok egy nemibetegség-klinikán – mesélte Heather Douglasnek, félreérthetetlen pillantást vetve a vékonyra szeletelt húsdarabokra a férfi tányérján. – De azt ajánlom, tartogasd vacsora utánra a kérdéseket.

Douglas nevetett, de többet nem nyúlt a sonkához.

– Nem akarom tudni, hogy már hány diákunk járhatott nálatok.

– Fogd fel úgy, hogy ha hozzánk jönnek, az azt jelenti, hogy felelősségteljesek.

– Ez igaz.

Jessica előrehajolt, arca ragyogott a gyertyafényben.

– Még most is adtok ingyen óvszert? Emlékszem, milyen menő érzés volt kísértalni onnan egy halom ajándék gumival.

Heather beletúrt a zsebébe, és átnyújtott Jessicának egy óvszert, mire az egész asztaltársaság röhögésben tört ki.

– Jézus, Heather, te mindig hordasz magadnál óvszert?

– Naná! Sosem tudhatod, mikor lesz rá szükség!

Katié mosolyogva szorította meg a kezét.

– Inkább bele se kezdek – mondta szelíden. – Néha, amikor este sétálunk hazafelé, mondjuk, a moziból, és meglát egy smároló párt, azonnal odamegy hozzájuk egy óvszerrel.

Mindenki még önfeledtebben nevetett, Heather meg csak a vállát vonogatta.

– A szuper gonorrhea ellenálló lett az antibiotikumokkal szemben.

– Nem lehetne, hogy a lasagne után beszéljünk a szuper gonorrheáról? – kérdezte óvatosan Ben, mire ismét hangos röhögés töltötte be a szobát.

Megittuk az első három üveg bort, aztán a következő hármat. Mivel meglepő módon a jelenlévők közül senki sem volt terhes, és mindenki rendesen be akart piálni, a fojtogatóan meleg levegőt lassan alattomosan betöltötte a részeg baj– társiasság érzése. A lasagnéra várva a férfiak összegyűltek az asztal egyik végében, és miről is beszélgethettek volna, mint a fociról. Hangerejük és lelkesedésük lehetetlenné tette, hogy mi, lányok ne őket hallgassuk.

– Hát igen, nem jósolok túl sok jót az Evertonnak a holnapi meccsre – mondta Douglas. – Ez nem a mi szezonunk!

– Az Arsenal dettó ugyanez – bólogatott komor arccal Frederick, a száját szederlilára színezte a bor. – Mostanában teljesen kiszámíthatatlanok, és ez rohadatul frusztrál!

– Az Arsenal frusztrál? – kontrázott Ben, és amint a fociról beszélt, úgy negyven százalékkal kevésbé vonzódtam hozzá. Akkor képzel, milyen lehet Perőj-szurkolónak lenni! Szép dolog az esélytelenebbet biztatni, de ami ott megy, azt már nem lehet ép ésszel kibírni.

Heather felsóhajtott, és áthajolt az asztalon, kis híján felgyújtva vörös hajkoronáját egy teamécsessel.

– Gondoltatok már arra – szólt oda nekünk -, hogy a focicsapatok ugyanazt jelentik a férfiaknak, mint az *asztrológia* a nőknek, csak a focit komolyan veszi a társadalom? Pedig igazából ők is csak velük született, alaptalan identitásmarkerekből próbálják megjósolni a jövőt.

Jessica szemei elkerekedtek, a szája szegletében mosoly kunkorodott.

– Úristen, mennyire igazad van!

– Ugye? Bezzeg az sosem lesz téma a híradóban, hogy épp retrográdban van a Merkúr, nem igaz?

– Úgy látszik, kész a lasagne! – pattantam fel, amikor a konyhában felberregett az időzítő. – Megyek is tálalni!

– Hadd segítsek! – Jessica felállt, mire Ben segítőkészséget mímelve megmozdult a székében, mintha ő is épp erre készült volna.

Kipakoltam a felmelegített tányérokat a sütőből, és elmormogtam egy köszönömöt Jessicának, aki kérés nélkül elkezdte kiporciózni a tésztát, és minden adag mellé tett egy kanálnyi sült zöldbabot.

– Oké, teljesen odavagyok Heatherért – suttozta. – Szerintem ha nagy leszek, olyan akarok lenni, mint ő.

– Mind így vagyunk ezzel... – bólintottam nevetve. – Bár nem mindenki tudja értékelni a stílusát. Mondjuk, ő ezt teljesen leszarja.

– Pontosan erről beszélek! Csak leszarni dolgokat... az a legjobb. Mostantól mindig arra gondolok majd, hogy *mit tenne a helyemben Heather* – jelentette ki Jessica, és még magabiztosabban tért vissza a nappaliba, tökéletesen illusztrálva Heather kis mennyiségben is rendkívül potens önbizalomnövelő hatását.

A focus diskurzus kifulladásával visszatértünk az önfeledt nevetgéléshez, néhányan heves vitába bonyolódtak egy éppen futó valóságshow körül kialakult botrányról. Villák tucatja csikorgott az ikeás tányérjainkon, amiket fokhagymás– rozmaringos kenyérrel töröltünk tisztára. Sorra bontottuk a borosüvegeket. Joanie és Sophia rájöttek, hogy ugyanazon a környéken nőttek fel, és az egész társaság vidáman ünnepelte a véletlen felfedezést. Mire én is szóba kerültem Jessicával, és felidéztük a kamaszéveinket, már mindenki meglehetősen spicces volt. Bájos barátnőm természetesen ismét a középpontba került, kipirult arccal magyarázott a többieknek, míg én büszkén fürdőztem ellenállhatatlan energiájában.

– Oké, szóval állandóan ezekre a csapnivalóan rémes koncertekre jártunk – mesélte, egy majdnem üres borospoharat lóbálva.

– Konkrétan elviselhetetlenek voltak – tettem hozzá.

– De benyaltuk a fiúknak, hogy ők a következő Metallica vagy mittudomén...

– Metallica? – Frederick hitetlenkedve bámult minket, engem a cuki nyári ruhámban, Jessicát a trendi overalljában. Sehol egy kósza piercing vagy kilógó tetoválás!

– Hadd mondjak el egy titkot – csicseregte Jessica. – Mi, lányok néha úgy teszünk, mintha szeretnénk a hülye zenéteket, mert azt hisszük, hogy akkor jobban fogunk tetszeni nektek.

Ben felnevetett.

– Valóban? Ti meg, remélem, tudjátok, hogy a tinisrácoknak nem kell túl sok ösztönzés, hogy bejöjjön nekik egy lány! Ha beleegyezel, hogy lefekszel velük, szerintem azt is leszárják, ha ABBA-rajongó vagy.

Erre mindenki felnevetett.

– Szóval – kanyarodott vissza Jessica az eredeti mondandójához -, metálzenészek voltak.

– Nőgyűlölő thrashmetálzenészek.

– Nyilván. A kislemezőknek az volt a címe, hogy *Véreztesd ki a csajt*.

A többiek egy emberként sóhajtottak fel a döbbenettől, lehetükkel megremegetve a gyertyalángokat.

– Ó, 2003, sose sírnálak vissza! – Heather egyetlen hajtásra kiitta a borát.

Kezére csúsztottam az enyémet.

– Nem, szívem, akkor nem érted, mennyire zseniális volt az a szám! Az elején azt hiszed, a csávó arról énekel, hogy felvágja az ereit, mert szakítottak vele, és a halálával *kivéreztetetheti* a szerelmüket.

– De aztán jön a csavar! – szólt közbe Jessica. – És rájövünk, hogy *igazából* nem magának készíti elő a kést, hanem a *barátnőjének*. A végén leszúrja, majd nézi, ahogy elvérzik a gyerekszobája padlóján. De mindez teljesen érthető, hiszen a csaj megcsalta!

Ismét döbrent nevetés rázta meg az asztalt.

– Persze, nem mindig lehetett érteni a szöveget – jegyeztem meg kisvártatva -, mert ugye minden számukban rekedtre üvöltöttek magukat. Csak akkor jöttem rá, hogy miről szól az a szám, amikor megvettem a CD-jüket, és elolvastam valamiért kizárólag Comic Sanszal nyomtatott dalszövegeiket.

– Mindenki tudja, hogy a Comic Sans a rendszerellenes lázadók kedvenc betűtípusa – viccelődött Ben. Odahajolt hozzám, megszorította a kezemet, és fáradt, hálás tekintetéből láttam, mennyire élvezi, hogy így láthat engem, hogy mennyire szeret, amikor ilyen élénk és szórakoztató vagyok. Sosem lehetett tanúja, miként ragyogok Jessica mellett. Most először tapasztalta meg kettőnk sajátos varázsát.

Douglas összecsapta a tenyerét.

– Istenem! A fos helyi bandák meg az égetnivaló kislemezeik! Lefogadom, instant felállt nekik, ha meghallották ezt a szót!

Jólesett hallani barátaink nevetését. Összeszedtük az üres tányérokat, újakat adtunk körbe a desszerthez, és közben alaposan kiveséztük

kamaszkori marhaságainkat.

– Én tiszta emós voltam – ismerte be Joanie. – A napokban az egyik diákom odajött hozzám, és megkérdezte, hogy hallottam-e már Az *üvegbúráról*, értitek, mintha anno nem gondolkoztam volna ezerszer azon, hogy magamra tetováltatok belőle valamit!

Bennel kuncogva hallgattuk őket a konyhából, ahol éppen egymáshoz simulva szeleteltük a csokitortát. Újra meg újra odahajolt hozzám, megcsókolta a nyakamat, és olyan fátyolos férfitekintettel nézett rám, ahogy akkor bámulnak valakire, ha nagyon-nagyon odavannak érte. Az este sikere közelebb hozott minket egymáshoz. Már ez az egyetlen éjszaka is előrébb mozdította a kapcsolatunkat. Talán egyszer majd meggondolja magát a házasság témában? Miután a ma este is bebizonyította, mennyire jók vagyunk együtt?

– Jessica baromi vicces – suttogta, amint az utolsó adag tortát is behintettem porcukorral.

– Tényleg úgy látod?

– Szeretlek – tette hozzá, még mielőtt fennakadhattam volna Jessicát méltató megjegyzésén.

– Tudom – kacsintottam rá, mire rácsapott a fenekemre, aztán tányérokkal megrakodva elhagytuk a konyhát.

Mire elpusztítottuk a desszertet, sikerült mocskosul berúgnunk. A szavak összemosódtak, ahogy az asztalon áthajolva nosztalgiáztunk, és bánatosan gyászoltuk egykori önmagunkat.

– Úgy hiányzik a fiatalság!

– A feszes bőr!

– Hogy sosem voltam másnapos.

– Az a végtelen energia.

– És még adóznunk sem kellett, mert diákok voltunk.

– A drogok – szólt Douglas vágyakozva. – Mennyi, mennyi drog!

– Istenem, én már nem is tudom, mikor... téptem be utoljára – sóhajtott a pasim, én meg arra gondoltam, hogy tényleg nagyon szerethetem őt, ha az érzelmeim mit sem csillapodtak azután, hogy a „betépés” szót használta.

– Én hatalmas füves voltam az egyetemen – ismerte be Joanie. – Majdnem hat kilót híztam. De minden egyes gramm megérte!

Mielőtt egyáltalán felfoghattam volna, mi történik, Jessica arcára ismerős, huncut vigyor ült ki, benyúlt a táskájába, és előhúzott egy fehér porral teli, apró műanyag zacskót.

– Valaki drogokat említett? – kérdezte.

A vidám csevegés egyik pillanatról a másikra abbamaradt, mindenki a barátnőmre meredt, vagy inkább a zacskó kokainra hibátlanul lakkozott körmű ujjai között.

– Mit bámultok? Csak egy kis kokó! – kacagott fel lágyan.

– Ezt meg honnan a fenéből szerezted? – hüledeztem. Jessica vállat vont.

– Drogdílertől?

Annyi minden volt abban a pillantásban, amit Bennel váltottunk. De főleg pánik. Mégiscsak a *kollégái* ültek az asztalnál!

– Lenyűgöző – tapsikolt Douglas. – Hihetetlen, hogy egy csettintésre előhúztál egy zacsi kokaint! Ha legközelebb azt mondanám, hogy szeretnék egy vérvörös Ferrarit, azt is elővarázsolnád?

Jessica csilingelő kacajjal válaszolt.

– Meglátom, mit tehetek az ügy érdekében. De előbb – bökte meg a zacskót – kinek adhatok?

Bizarrul nosztalgikus volt körbenézni az asztal felett, a vendégek reakciójára várva. Heather, aki természeténél fogva immunis volt a nyájszellemre, megrázta a fejét.

– Én kihagyom. De ti csináljátok nyugodtan.

Joanie gyanakodva méregette a zacskót.

– Ez etikus forrásból származik? – érdeklődött. – Csak etikus kokót fogyasztok!

Hallottam, ahogy Heather visszafojtja a röhögést, Jessica pedig bólogatva válaszolt.

– Aha, persze. A dílerem legalábbis ezt állította.

– Csodálatos! – emelte fel mindkét hüvelykujját Joanie. – Akkor mehet. Elfogadok egy csíkot. Kösz.

Múlt és jelen hirtelen összemosódott, ahogy Jessica a fehér porban matatott a bankkártyájával. Mintha ismét egy förtelmes koncerten lettünk volna a vécében, a tamponos kuka tetejéről szippantva a csíkokat, nem pedig egy vacsorapartin a londoni lakásomban, a Victoria Park Village-nél.

– Én is beszállok – mondta Frederick. – És légy szíves, add már meg nekünk a dílered számát! Sajnos a miénkről kiderült, hogy kicsit khm... túl lazán kezeli az etikus szót.

Heather nem bírta nevetés nélkül, és ezért nem is hibáztathattam.

– Nem mondd? Pedig azt hittem, a kolumbiai kartellnek szívügye a fenntarthatóság és az emberi jogok. Micsoda meglepetés!

– Meg kell, hogy mondjam – szólalt meg Ben -, most hallok először etikus kokóról.

Kétségbeesetten próbáltam felvenni vele a szemkontaktust, hogy megfejtsem, mi a véleménye erről a váratlan kitérőről a dzsungelgyógyszerészetbe, de úgy tűnt, csak őszintén érdekli Jessica narkójának etikai háttere.

Douglas nagylelkűen vállalta, hogy elmagyarázza:

– Csak egy vicces kifejezés egy komoly problémára. – Feljebb tolt az orrán a szemüvegét, és hivatalosabb hangnemre váltott, amit, úgy sejtettem, az óráin is használni szokott. – Vagyis hát, ameddig nem engedjük el ezt az értelmetlen háborút a drogok ellen, és nem biztosítunk tényleg etikus forrásból származó szereket a fogyasztóknak,

addig maximum névleg lesznek azok, mert bizonyos dílerek ezzel akarnak területet szerezni maguknak a piacon satöbbi. Könnyebben csúszik, ha elhisszük, hogy etikus – fejezte be Douglas, és Jessicához fordult. – Nekem is jöhet egy csík, már ha nem probléma. Köszönöm.

– Máris...

Éreztem, ahogy Heather kifinomult és kíméletlen faszság– radarjával végigpásztázza a szobát, készen a támadásra. Ez Katie-nek is feltűnhetett, mert megragadta felesége kezét az asztal alatt.

– Milyen *érdekfeszítő*, tényleg! – károgtat összefont karral Heather. – *Azta*, szóval ha eléggé hiszünk az etikus drogokban, akkor például azok a női futárok, akiket megfenyegetnek, és arra kényszerítenek, hogy kokaint tömködjének a vaginájukba életfogytig tartó börtönbüntetést kockáztatva, csak hogy eljuttassák a fogyasztókhoz a cuccot, igazából nem is áldozatok?

Jessica, aki éppen nagyon koncentrált, hogy meghúzza a negyedik és az ötödik csikot, nem vette észre a szarkazmust Heather hangjában, így csak bólintott.

– Ja. Ha több pénzért tudják eladni, nekik is többet fizetnek.

– Húha! – dőlt hátra Heather. – Szóval szerinted, ha több pénzt kapnak érte, akkor teljes biztonsággal kijelenthetjük, hogy az ő *döntésük* volt?

– Nem tudjuk, milyen lehetőségeik vannak. Lehet, hogy ez a legjobb – válaszolta Jessica egy ártatlan mosoly erejéig felpillantva a fehér porról.

– Douglas? Mit gondolsz, nem lenne jó ötlet behívni egy női drogfutárt az iskolába, hátha motiválná a lányokat, hogy ezt a békés, jövedelmező karriert válasszák? Valahogy csak közelebb kell hozni a fiatalokhoz az anyagot.

Ben, megérezve a veszélyt, összefonta a kezét az enyémmel.

– *Haha*, az anyagot! – nevetett hamiskásan. – Micsoda találó kifejezés!

Ben félszeg próbálkozása meglepő módon sikeresnek bizonyult, a többiek visszhangozták a nevetését, eloszlatva a fokozódó feszültséget.

Látszólag Heather is megbékélt a helyzettel, de azért eltátogtam neki egy *jól vagy?-ot*, mire felemelte a hüvelykujját. Ahogy sejtettem, a többiek mind túl részegek voltak ahhoz, hogy felmérjék a konfliktus komolyságát, figyelmük hamar átterelődött a Jessica előtt húzódó friss, szemcsés csikokra. Annyira dühös voltam rá! Pontosan ez a viselkedés volt az, amiért féltem ismét beengedni őt az életembe. De egy másik érzés még a haragomnál is erősebb volt: a vágyakozás a por után. Kokain! Baszki! Már ezer éve nem csináltam ilyet! Az egyetem óta tiszta vagyok. Jessica óta....

Frederick elkezdte arról faggatni a többieket, hogy látták-e a legújabb Dávid Attenborough-dokumentumfilmet, mire a beszélgetés a kokainról a természetre terelődött, és végre mindenki egyetérthetett abban, hogy mennyire fontosak az esőerdők.

Heather felpaprikázva súgott valamit Katie-nek, én meg meghallottam, amint ezt mondja:

– *Persze, mert a kokain előállításának aztán semmi köze az erdőirtáshoz!*

Kizártam Heather hangját a tudatomból, és Benhez simultam, az ujjaink még mindig egymásba fonódtak.

– Jól vagy? – kérdeztem. – Bocsánat Jessica miatt... esküszöm, nem tudtam róla...

– Nem gáz. Sőt, igazából kicsit vicces.

– Jó, de a kollégáid előtt nem kellett volna...

– Eddig is tudtam, hogy drogoznak. A bulikon elég gyakran eltűnnek a végében. Londonban már csak így megy – vonta meg a vállát. – Inkább nekik fura, hogy én nem élek vele.

– Most sem lenne kedved hozzá?

Félrebillentette a fejét, és elvigyorodott.

– Nemtom. Neked igen? – Csillogó szeme rögtön leleplezte az izgatottságát. A múltunk ezen része általában péntek esténként került elő, amikor túl fáradtak voltunk ahhoz, hogy csináljunk valamit, hát kilenckor ágyba bújtunk, és szóban újraéltük ifjúkori vadabb napjainkat. Tudta, hogy gimiben a narkós arcokkal lógtam, de az egyetemre összeszedtem magam, és letettem a drogokat. Én pedig tudtam, hogy ő csak akkor kapott rájuk igazán. Főleg a tablettákra. Évente vagy tucatszor tolt a – leginkább szórakozóhelyeken meg fesztiválokon. Különös érzés volt így elképzelni őt, hisz már felnőttként kerültünk össze. Addigra megtanultuk elrejtetni ezt az életünket, és a fiatalkori kicsapongások emlékké halványultak. Nem hittük, hogy valaha megismételhetjük őket, hacsak...

Hátrafordultam az orrát ráncoló Heatherhez, lélekben felkészítve magam a fejmosásra, amit elkerülhetetlenül kapni fogok tőle. Mellette mindig erősnek, műveltnek és morálisan megingathatatatlannak éreztem magam, de ma este más érzésekre vágytam, olyanokra, amiket csak Jessica volt képes megadni nekem. Most újra fiatal akartam lenni, laza és bevállalós.

Közelebb hajoltam és megcsókoltam Ben nyakát.

– Jessica? – kérdeztem olyan hangon, amit hosszú évek óta nem használtam.

– Aha?

– Csinálnál nekünk is egy-egy csíkot?

Ismét elvigyorogta magát.

– Már kész is van.

Elzsibbadt az ínyem. Kesernyész íz maradt a számban, ahogy a kokain maradéka lecsorgott a torkomon. Már el is felejtettem, milyen

gusztustalan.

Nevetés. Vicces anekdoták. Még több nevetés. Ben érintése a bőrömön, fagyaltként olvadó végtagok. Minden egyes simogatás egy újabb szédítő áramütés a testemen. Valami ritmusos pulzálás a combjaim között. Az egyre szorosabban összefonódó ujjaink. Olyan szexinek éreztem magam! Olyan büszkének! Fantasztikus estét hoztunk össze. Ezután tuti el akar majd venni feleségül! Tuti, hogy így lesz...

Hajnali egykor érkezett az első panasz a szomszédoktól a hangos zene miatt.

– Bocsi, bocsi – ismételtettem az ajtóban álló dühös anyukának, akinek felébresztettük a gyerekeit. – Halkabbak leszünk. – Tátva maradt a szája, amint belenézett gigantikusra tárgult pupillámba. – Bocsi, nagyon sajnáljuk.

Egy órával később újabb agresszív kopogás hallatszott, mire beláttuk, hogy itt az ideje berekeszteni a bulit. Vendégeink taxit hívtak, és megköszönték a kellemes estét, Jessicának pedig a kokaint. Amikor Bennel lekísértük őket az utcára, a lépcsőházban elkapott minket még egy feldúlt szomszéd.

Miután az utolsó taxi is távozott, Ben kiéhezetten odafordult hozzám, és nekilökött a házfalnak, aztán megcsókolt azzal a telhetetlen, szenvedélyes hévvel, amire a kapcsolatunk elejéről emlékeztem. A drogok csak felerősítették az élményt.

– Jessica odafent vár minket – suttogtam, míg édes csókjaival borította az arcomat, a nyakamat, a vállamat, a mellkasomat.

– Annyira kívánlak!

– Már biztosan aggódik, hogy hova tűntünk.

– Nagyon bírom Jessicát, olyan vicces csaj.

– Én is kedvelem.

Túlságosan be voltam állva ahhoz, hogy a téma elbizonytalanítson. Úgy vezettem vissza Bent a lakásunkba, mint egy pórázra kötött kutyát,

azzal a magabiztos, csábos mosollyal, amihez általában túl félénk voltam. Újra és újra magához húzott, minden csókjától kellemes bizsergés futott végig a testemen, mintha ezernyi szentjánosbogár táncolt volna a bőrömon.

– Gyere! Legyünk jó házigazdák!

Addigra már annyira be voltam indulva, hogy rendesen idegesített Jessica jelenléte, és biztos voltam benne, hogy addig akar majd fennmaradni, amíg el nem múlik a kokó hatása. Ám mire visszatámolyogtunk a lakásba, Jessica már bepakolta a koszos tányérokat a mosogatóba, kihúzta magának a kanapét, és egy túlméretezett, rajzfilmbáránnyakkal díszített pizsiben várt minket.

– Nem kellett volna elpakolnod – mondtam, miközben szemügyre vettem ezt a smink nélküli, hétköznapi nőt a kanapémon. Persze így is csodaszép volt, sötét haja rendetlen hullámokban omlott a vállára.

– Csak beáztattam az edényeket. Nem nagy ügy.

– Nagyon köszönöm. Kérsz egy teát?

– Nagyon szánalmasnak fogsz tartani, ha most inkább elaludnék? Tudom, hogy Bridget teljesen le fog fárasztani holnap, és már így is hajnali kettő van...

– Nem, dehogy, pihenj csak! – feleltem meglepve. – Mi is elfáradtunk.

Ben megszorította a kezemet, jelezve, hogy ő egyáltalán nem alvásra készül, én pedig viszonztam a szorítását, és közös titkunk, a közelgő szex reménye a szenvedély újabb hullámát szabadította fel a testemben.

– Megyek fogat mosni – közölte. – Mondjuk, nem igazán érzem a számat.

Utánanéztem, ahogy a csinos feneke eltűnik a folyosó végén.

– Fern? – zökkentett ki Jessica a pillanatnyi kábulatból.

– Igen?

– Ugye nem haragszol a kokó miatt? Nem is tudom, miért hoztam el, egyáltalán miért vettem meg... Ez a te estéd volt...

– Semmi baj – vágtam a szavába, és abban a pillanatban úgy is gondoltam. Még nem sejthettem, hogy a következő napokon sokszor felidézem ezt a pillanatot, és újult erővel mar majd belém a harag. De akkor, ott, tényleg minden rendben volt. – Heather tuti elítél miatta, de tőle már megszoktam. Igaz, ami igaz, kicsit meglepő volt... Nem tudtam, hogy te még mindig... csinálsz ilyeneket.

– Nem csinálók! Nem is értem, miért vettem meg. Talán csak... egy estére szerettem volna nem lestrapált, elvált anyuka lenni, érted? Néha hiányzik az a lány, aki egykor voltam.

El se hittem, hogy ezt ő mondja. Jessica, akire úgy tapadt minden szem, mintha magányos világítótorony lenne az éjszakában.

– Tényleg nem haragszol rám?

Odahajoltam egy ölelésre. Karcsú testét olyan törékenynek, védtelennek éreztem, mintha egy kismadarat tartottam volna a kezemben.

– Elég kényelmes így a kanapé? Kérsz még egy párnát? Van takaród?

– Tökéletes. Bocsi, hogy máris kidőlök, mint egy lúzer...

– Ne szórakozz már, mindjárt három óra! Szerintem legalább két hétre hazavágtam a bioritmusomat.

Összenevettünk, aztán leoltottam a lámpát. Kifelé menet még hallottam, ahogy a sötétben az oldalára fordul. Megmostam a fogamat, és sietve megmostam magam odalént is, élvezve, ahogy a hús víz gyengéden a bőrömhöz ér. Épp úgy, ahogy hamarosan Ben fog hozzám érni a hálósobánk sötétjében. Bámultam kitágult pupillámat, kócos hajamat, a ruhám alól kivillanó bőrömet, és megállapítottam, hogy tagadhatatlanul szét vagyok csúszva. Mégis úgy éreztem, hogy soha nem néztem ki jobban. Lenyűgözött az erő, amivel tartottam magam... Elmosolyodtam, és Ben után indultam.

– Annyira gyönyörű vagy! – súgta a fülembe, ahogy átemelte a ruhám pántját a nyakamon.

Semmilyen drog nem tudott volna olyan mámort okozni, mint ezek a szavak.

– Halkabban! Jessica meghallhat minket!

Csak az ő érintése létezett. A bókjai. Az, ahogy rám nézett: kiéhezve, vágyakozón. Hátradőltem, elé tárva minden porcikámat, megrészegülve a pillanattól, hogy így láthat engem, hogy így láthatom magam, és hagytam, hogy magáévá tegyen. A tegnap este minden feszültsége szertefoszlott, helyét átvette a büszkeség. Egy buliban voltam, és a legszexibb srác engem akart! *Engem!* Én nyögdecselhettem bele izmos, meztelen vállába, míg örök vetélytársam magányosan forgolódott a kanapén. Végre én voltam a kiválasztott!

tizenhét

2003. február

– Szerintem hányni fogok – mondtam Jade-nek, amikor leszálltunk a buszról, és elindultunk a koncert helyszínére.

Megszorította a kezemet.

– Nem fogsz! De ha mégis háynál, az tuti szép, áttetsző lesz, mert egész nap alig ettél valamit.

– Igaz – sóhajtottam.

– Tök szuper lesz minden! – Sally felpillantott a telefonjából, amin épp az online megismert Ryannel eseteit. – Majd nevetünk az összes vicceden, meg segítünk, hogy jó színben tűnj fel előtte, ne aggódj! Tessék! – nyújtott át egy kis vodkásüveget. – Ez majd ellazít.

– Kösz. – Az ajkamhoz emeltem az üveget, aztán grimaszolva megtöröltem a számát. – Várjunk csak, a vodka nem szénhidrát?

– Mi? Már hogy lenne az?

– Hát, tudod... Mert krumpliból van.

– TÉNYLEG? – Sally kikapta a kezemből az üveget, és riadtan tanulmányozta a címkéjét.

Összenéztünk Jade-del, és elröhögtük magunkat.

Befordultunk a sarkon, végre odaértünk a bulizóhelyre, ahol majdnem orra buktam a farmerom extra bő szárában. Tényleg ott voltam! Az első randimon Liam Gillinghammel!

Visszaszereztem a vodkát Jade-től, még egyszer meghúztam, épp amikor Mike felbukkant.

– Na, megjöttek a buszozós lúzerek! – üdvözölt, és megölelt bennünket.

Figyeltem, ahogy Jade magához szorítja őt olyan szorosan, mintha soha többé nem akarná elengedni. Ám Mike kibontakozott az ölelésből, felém fordult, és tetőtől talpig végigmért.

Ma tényleg mindent beleadtam: a hajam négy cuki kontyban tornyosult a fejem búbján, csak két tincset hagytam szabadon az arcomnál, a szememet pedig több réteg Maybelline spirállal hangsúlyoztam ki.

– Hé, Fern, összefutottam a *pasiddal* a hangpróbán – vigyorgott Mike.

– Mike!

– Eléggé bejössz neki – nevetett. – Azt mondta, jók a lábaid.

Pironkodva fogadtam a bókot, mintha Liam legalábbis a felkelő naphoz hasonlított volna, mire a lányok éles sikolyt hallattak. Mike elfintorodott, ahogy a fiúk szoktak, ahányszor csak hangot adtunk az örömünknek.

– Sík ideg vagyok – jelentettem ki. – Totál be fogok égni.

Mike atyáskodva átkarolt, és a bejárat felé tuszkolt.

– Nyugodj már le! Intézek nektek ingyenbelépőt, csak gyertek velem! – Azelőtt sosem mutatott különösebb érdeklődést irántam, és meglepve tapasztaltam, hogy mennyivel több figyelem jutott nekem most, hogy Jessica nem volt jelen, hogy előhúzzon egy öngyújtót a melltartójából.

A pállott levegőtől kiült az izzadság a bőrünkre, ahogy leereszkedtünk a lépcsőn az *A Firka* névre hallgató, lepusztult, újabban koncerthelyszínné avanzsált kocsmába, ami arról volt híres, hogy senki sem kérdezte, hány éves vagy, ameddig nem panaszkodtál a gyanúsan ragadós padlóra vagy a vécédeszkák szembetűnő hiányára. Már az egész helyiség zsúfolásig megtelt, mintha a város összes szülei ellen lázadó,

középosztálybeli tinédzseré személyre szóló meghívót kapott volna az esti bulira. Önkéntelenül összefontam a karomat, mire Mike odakapott, hogy kibogozza őket.

– *Bízz magadban, Fern! Jó csaj vagy, oké?* Ha nem tudod magadról, hogy jó csaj vagy, akkor kevésbé leszel jó csaj.

– Kösz, Mike – feleltem őszintén meghatódva, mintha valóban valami nagy bölcsességet mondott volna, és nem éppen azt ismerte volna el, hogy ha kicsit összekapnám magam, talán hajlandó lenne megfektetni. A telefonom rezegni kezdett a nadrágom farzsebében, és a belső szerveim vajként olvadtak szét, amint megnyitottam az üzeneteimet.

LIAM: Elszakadt az egyik húrom! Muszáj megcsinálnom. Tali a koncert után? Megkereslek, amint végeztünk.

FERN: OK. Később tali. Sok szerencsét nektek!

A testem minden sejtjében tűzijátékot gyújtott az izgalom. Alig bírtam koncentrálni a környezetemre. A bárnál tömött sorokban álltak a kamaszok feketébe öltözve, a színpad előtt pedig már ment a harc a legjobb helyekért. A technikusok körülöttük rohanguk, az erősítőket ellenőrizték, időnként belekiabáltak a mikrofonokba, hogy egy-kettő-egy-kettő. Csatlakoztunk sulibeli ismerőseinkhez. Idegesen szorongattam a műanyag poharamat, míg a fiúk Scottot szekálták, amiért baracklikört ivott. A lányok készségesen vihogtak a srácok ócska viccein anélkül, hogy akár egyetlen sajátot is elsütöttek volna.

Aztán hirtelen kialudtak a fények, mire a közönség egy emberként felsikoltott. Liam sziluettjét azonnal kiszúrta a sötétben. Ez a srác az előbb nekem írogatott! Ez a srác engem bámult angolórán! Ez a srác azt akarja, hogy őt nézzem! Amint kigyulladtak a reflektorok, a tömeg a

színpad felé nyomult, engem is magával sodorva. Az énekesük, Declan, megragadta a mikrofont, zsíros haja csimbókokban tapadt az arcához.

– A következő számunk címe: *Égjen a szemét!* – jelentette be, majd emberi füllel értelmezhetetlen, groteszk üvöltések sora hagyta el a torkát, mialatt a háttérben megszólaltak a gitárok és a dobok. A közönség azonnal vad pogózásba kezdett, mi a lányokkal felsikítottunk ijedtünkben, ahogy minden oldalról körbevettek minket az egymásnak csapódó férfitestek. Hol egy eltévedt könyök, hol egy magasra lendített térd ütközött belénk. Egyre messzebb sodródtunk a színpadtól, miközben rettegtünk, hogy valaki véletlenül pofán vág bennünket. Túlságosan is izgalmas volt Liamet nézni. Gitározás közben fél lábbal az erősítőre támaszkodott, és eszeveszetten rázta a fejét, amitől annyira őrjítően dögösnek és magabiztosnak tűnt, hogy nem is érdekelt, hogy fogalmam sincs, zeneileg mi történik a színpadon.

Mike és a barátai látszólag élvezték a műsort. Újabb pogókört alakítottak a táncparketten, a mellkasok éles csattanással találkoztak a levegőben. A vagányabb lányok megpróbálták csatlakozni hozzájuk, a srácok közé vetették magukat, ám úgy tíz másodperc után ők is visszavonulót fűjtak. Jade a vállát dörzsölgetve fordult hátra, mire én (még mindig túlságosan idegesen) vad, örült táncba kezdtem. Jade és Sally csakhamar követte a példámat. Annyira jól szórakoztam velük, hogy szinte teljesen megfeledkeztem Liamről. Ám aztán felpillantottam a színpadra, és tekintetem összeakadt az övével. Pimaszul rám mosolygott, majd visszatért a fejrázáshoz, ami valószínűleg életem legszexibb pillanata volt. A blokkjuk végére mindannyian úsztunk az izzadságban. Teli torokból sikítottam és éljeneztem, büszkébben, mint addig bármikor, mert ezúttal úgy éreztem, közöm van a bandához, aminek a taps szól. Ismét felkapcsolták a villanyt. A közönség, mintha most ébredt volna fel valami csoportos lázálomból, a bárpult felé rohant, próbálva megelőzni a máris formálódó sort.

– Lenyúlom a gitáros fiúkádát a saját bandámba – közölte Mike, mialatt arra vártunk, hogy hozzájussunk a sör-cider kotyvalékunkhoz, amit kígyóharapás-koktélnak neveztek.

– Hé... – szólt mögüle Pete, a gitáros.

– Rohadt ügyes a srác! – súgta Mike. – Kibaszott jól játszik! Na, gyere, mindjárt mi jövünk. Utána találkozunk, csajok.

A legszexisebb integetésemmel búcsúztam el Mike-től. Bár továbbra sem láttam Liamet, szerettem volna a lehető legcsábítóbb lenni arra az esetre, ha valahonnan épp engem nézne. Képtelen voltam a Jade és Sally közötti beszélgetésre koncentrálni, annyira lefoglalt, hogy az arcom minden rezdülését kontrolláljam. Lila koktéjainkat szürcsölgetve visszafoglaltuk helyünket a táncparketten. A szívem szaporán verdesett a mellkasomban, annyira izgultam, hogy mi fog történni a következő órákban. A fények megint kialudtak, és a közönség ugyanazzal a fülsüketítő sikollyal üdvözölte az újabb, zenének álcázott kulturális környezetszennyezést. A gyomromat mardosni kezdte a csalódottság. Hol lehet Liam? Talán már azelőtt lecsapta a kezemről egy lány, hogy egyáltalán elérhetett volna hozzám? Bár kivételesen nem kellett attól tartanom, hogy Jessica elvonja rólam a figyelmét, ez nem jelentette azt, hogy biztonságban érezhettem magam. Jade megszorította a kezemet, némán érdeklődve a hogylétem felől. Kamu mosolyt villantottam rá, még most is Liam elképzelt tekintetének tetszelegve. Mike bandája rázendített a színpadon, és őszintén szólva semmilyen különbséget nem észleltem Liam zenekara és az övé között. Egyedül a pogó vadult be még jobban a szünetben elfogyasztott italok hatására, életveszélyes zónává változtatva a táncteret. Egy srác vérző fejjel ugrált a tömegben. Egyébként semmi érdekes nem történt, csak éktelen ricsaj és csalódottság... Mígnem suttogást hallottam, majd két kéz melegét éreztem a csupasz derekamon.

Liam állt mögöttem, teste szorosan a hátamhoz simul.

– Cukin táncoltál – búgta a fülembe köszönés helyett, és a váltamba fúrta az állát. Ez elég éles váltás volt, tekintve, hogy eddig csak irodalmon beszélgettünk, de átkozottul jólesett. Kézen fogott, és húzott maga után, kifelé a tömegből.

Annyira felnőttes volt az egész, és annyira szexi!

– Örülök, hogy eljöttél.

– Én is – dadogtam zavartan, aztán egyszer csak minden figyelmeztetés és teketóriázás nélkül Liam a kezébe fogta az arcomat, és megcsókolt. Az első csókom, ráadásul a legszebb fiúval, akit valaha láttam, aki épp most jött le a színpadról! Elfogott a pánik, hogy mi van, ha rosszul csinálom, de aztán belevesztem az új, fenséges érzésbe. Még hátrébb húzott, míg egy sötét sarokban kötöttünk ki. A koncert jelentéktelen háttérzajjá silányult, ahogy az ajkaink eggyé váltak. Liam időnként elhúzódott, és vágyakozva szemlélte az arcomat. Sosem nézett rám így férfi! Ez volt az a pillanat, amikor végérvényesen függővé váltam. Onnantól nem számított, éppen milyen mérföldkövet értem el az életemben, a karrieremben vagy a barátságaimban, hiszen mindig is erre vágytam. A rajongásra, a csodálatra, az érintésre! Arra a mámorító érzésre, hogy *kiválasztottak*.

Liam még egyszer, utoljára elhúzódott.

– Nem akarsz kimenni egy kicsit? Rohadt meleg van idebent.

Hagytam, hogy átvezessen a zsúfolt pincehelyiségen, és a szemem sarkából láttam, hogy a barátnőim sikoltozva tapsikolnak párosunk láttán.

Liam elrángatott a kidobófiú mellett, és az oldalsó kijáraton a parkolóba vitt. A hűvös levegő csípte a bőrömet.

– Na, itt már sokkal jobb – mondta, és karjait a derekam köré fonta, szája immár a nyakamon kutakodott. – Nem ülünk le? – kérdezte, mire már mentünk is egy felettebb romantikus betontömbhöz, és elhelyezkedtünk rajta.

– Baromi jók voltak – dicsértem meg. – Annyira, hogy Mike, a haverom azt mondta, át akar csábítani téged a bandájába.

– Tényleg? Azok a srácok állati jól nyomják... Lehet, nem is olyan rossz az ötlet.

Felelevenítettem, amit a tinimagazinokban olvastam: szándékosan utánoztam a mozdulatait, és rengeteg kérdést tettem fel neki.

– Mióta gitározol?

– Fú. Tizenkét évesen kezdtem. A dalszövegeken keresztül értelmeztem a világot, vágod?

Komolykodva bólintottam, miközben egyfolytában a haját bámultam. Egyszerűen tökéletes volt! Sötét fürtök hullottak a homlokába.

– És te hogyan értelmezed a világot? – kérdezte, és az arcomat a tenyerébe fogta.

– Hát, többnyire sehogy – feleltem, mire mindketten felnevtünk. – De... Nagyon szeretek olvasni és írni is. Van egy csomó füzetem, amibe mindig leírom azokat a dolgokat, amik épp feldühítenek.

– Nahát! – A fülem mögé simított egy kósza hajtincset. – Es mi szokott feldühíteni?

Megkerestem az elmémben a válaszokat, amiket pontosan az ilyen kérdésekre gyakoroltam be, remélve, hogy a hatásukra halálisan belém szeret.

– Mondjuk... a társadalmunk megszállottsága a kapitalizmussal kapcsolatban.

Bőszén bólogatott, amiből tudtam, hogy helyesen feleltem. – Mármint érted, csak vásárolunk és vásárolunk, mintha

a tárgyak kitölthetnék bennünk az űrt – folytattam. – Annyira rühellem a felszínességet!

– Ja, én is. A felszínesség borzalmas.

– Ja. A *mély* dolgokat szeretem.

– Istenem, annyira okos vagy! – Magához húzott, és egy újabb csókkal jutalmazott.

Alig akartam elhinni, hogy máris ilyen intenzív, spirituális kötelék alakult ki közöttünk. Egy idő után az ajkaink eltávolodtak, és csak bámultuk egymást. Zöld szeme olyan szépen csillogott, hogy késztetést éreztem, hogy hozzáérjek.

– Nem jössz el hozzám? – kérdezte olyan lazán, mintha csak azt kérdezte volna, hogy kérek-e egy rágót. – A szüleim nincsenek otthon. És utána hazakísérlek.

Utánad MI UTÁNI Elfogott a pánik, de így feleltem: – Ó, ja. Persze.

– Beférsz mellém a kisbuszba.

– Azta! Szuper!

Ismét a számhoz hajolt, ám valami megváltozott a csókjában. Egy újfajta, telhetetlen éhséget véltem felfedezni benne, ami megrémisztett. Képtelen voltam élvezni a romantikus pillanatot, helyette azon aggódtam, hogy vajon mit vár tőlem az üres házban. A fenekemet markolta a nadrágomon keresztül, de én nem igazán tudtam, mivel kellene viszonznom a gesztust. Arra sem jutott idő, hogy félrevonjam Jade-et és Sallyt egy amolyan csajos, lelkesítő dumcsira, mert már szálltunk is be a kisbuszba Liam bandájával. Csak integetni tudtam a barátnőimnek, akik visítózva, teljes extázisban integettek vissza. Ahogy behajtottunk Liam háza elé, a dobosuk egy hangos nyögéssel búcsúzott, mire elpirultam, a banda többi tagja pedig röhögésben tört ki.

De Liam csak feltartotta a középső ujját.

– Menjetek a picsába! – sziszegte, amitől azonnal jobban éreztem magam.

– Hol vagyunk? – kérdeztem a sötét utcát kémelve, míg Liam a kulcsát kereste.

– Úristen, tényleg, bocsi! Most jövök rá, hogy csak betuszkoltalak a kisbuszba, és elhoztalak egy totál ismeretlen helyre.

A tény, hogy gyakorlatilag elismerte, mennyire kockázatos a helyzetem, még inkább megnyugtatót.

– Az Oak End Roadon vagyunk. A templomhoz közel. Tudod, hol van?

Megkönnyebbülve bólintottam, ahogy kinyitotta előttem az ajtót, hogy ha minden kötél szakad, akár haza is rohanhatok.

– Aha, igen.

– Csak szólj, és bármikor hazakísérlek.

– Köszönöm...

Alighogy átléptük a küszöböt, máris a számban matatott a nyelvével, gitártokja a padlószőnyegre zuhant. Hátrafelé, csokolózva vezetett végig sötét otthonán, míg neki nem ütköztünk egy kanapénak. Mindketten a párnákra zuhantunk, Liam a teljes súlyával rám nehezedett, és addig csokolóztunk, míg úgy éreztem, a szám felduzzadt, a hátam pedig sajgott a rá nehezedő nyomástól. Észveszejtő érzés volt, de valahogy... túl gyors. Szívesen beszélgettem volna valamiről... Bármiről, például a kapitalizmusról vagy a filozófiáról... Egész héten erre az estére készültem, annyi frappáns választ betanultam, és nem használhattam fel őket. Amikor Liam lélegzethez juttatott, megragadtam az alkalmat, hogy kicsit lelassítsam a dolgokat. Feljebb csúsztam a kanapén, a térdeimet barikádként magam elé húzva.

– Mi a kedvenc könyved? – érdeklődtem, ami abban a kontextusban valóban elég váratlan fordulat lehetett.

Liam zavarodottan félrebillentette a fejét.

– Nem is tudom. A suliban olvastuk az *Egerek és emberek*et, az egész okés volt.

Bólintottam. Azt pont nem olvastam, mert emelt szinten nem volt a tananyag része. Az intellektuális felsőbbrendűség érzése mégis bekúszott az agyamba, de valami azt súgta, jobban teszem, ha nem

erőltetem ezt a témát. Ha tudná, mennyire okos vagyok, még a végén nem találna vonzónak.

– Sajnos azt nem olvastam – feleltem, és vártam, hogy ő is feltegye nekem ugyanezt a kérdést, de helyette egy teljesen másikat kaptam.

– Megnézed a szobámat? – Pimaszul felhúzta a szemöldökét. – Ott van egy ágy, meg ilyenek, biztos kényelmesebb lenne.

A hangulatom pillanatok alatt száznyolcvan fokos fordulatot vett, végérvényesen elromlott.

Minden porcikám azt üvöltötte, hogy ne menjek tovább. A hálósobában egészen biztosan valami olyasmi történik majd, amire még nem állok készen. Olyan jó volt csókolózni vele, tényleg csodásán éreztem magam, elegendő mérföldkő volt az életemben erre a napra. Ó miért nem elégszik meg ennyivel? Kikerültem a kérdését.

– Az én kedvenc könyvem az *1984* – közöltem, ami egyébként nem volt igaz (a valódi válasz az *Halló, Isteni? Én vagyok az, Margaret!* lett volna), de valami olyat akartam mondani, amivel lenyűgözhetem. – Te olvastad?

Liam biccentett.

– Nem tök para, hogy már most mennyire közel állunk hozzá? A térfigyelő kamerákkal meg az ilyenekkel? – Liam hümmögve vakargatta a fülét, majd nyilvánvalóan kínjában elkezdte a körmeit rágcsálni.

Ijedtemben, hogy elveszítem, rávetettem magam, mire a túl heves mozdulattól mindketten hátraestünk.

Ajkai mohón szétnyíltak, én pedig diadalmasan állapítottam meg, hogy sikerült visszaszereznem őt. Lecsúsztunk a szőnyegre, a végtagjaink buja indákként gabalyodtak egymásba. A keze egyre feljebb kúszott az oldalamon, a teste rám tapadt. Valami keménységet éreztem a combomon, kellett néhány másodperc, mire rájöttem, hogy ez az erekciója.

Uramisten, felizgattam, és most itt van a pénisze a lábam között! Azt kívántam, bárcsak megállíthatnám az időt, és elbújhatnék sikítani egy szekrénybe, olyan rémisztő volt ez az egész. Túl gyors, túl agresszív, túl... személytelen. Miért nem kérdezett semmit? Kicsit mérges voltam rá, amiért nem volt kíváncsi a kedvenc olvasmányaimra. Kihúztam alóla a lábamat, mire áttért a felsőm lehámozására. Hideg ujjai végigsiklottak a hasamon, magukkal rántva a pólót, és felfedve olcsó New Look-os cicifixbe bújtatott melleimet. Egyáltalán nem úgy terveztem, hogy ma este megmutatom ezt a melltartót valakinek. Pláne egy olyan srácnak, akit nem is érdekel, mit gondolok George Orwellről. A harag tüskéi belemélyedtek a testembe. *Nem!* Arról nem is beszélve, hogy ha leveszi rólam a felsőt, akkor meglátja a hegeimet, és ahhoz még egyáltalán nem éreztem mellette eléggé biztonságban magam. A testem megfeszült, mire rám meredt, a keze alig egy milliméterre a mellemtől megállt a levegőben.

Felvonta a szemöldökét, kérdőn nézett rám.

– Késő van – mondtam. – Haza kéne mennem.

Az orrlyukai kitágultak, a szeme dühösen izzott, nyilván mert nem kapta meg, amit akart. Egy elsuhanó másodpercre gyűlöletet láttam az arcán, mire a mellkasom összeszorult, de aztán mégis bólintott; a düh elpárolgott.

– Persze, hogyne – bólintott kisvártatva szelíd mosollyal.

Még az is megfordult a fejemben, hogy talán csak képzelődtem.

– Én is totál ki vagyok purcanva a koncerttől. Gyere, hazakísérlek!

Feltápászkodtunk a szőnyegről, és elkezdtük rendbe szedni magunkat. Egyszerre voltam megkönnyebbült és csalódott. A lelkem mélyén arra vágytam, hogy megpróbáljon marasztalni. Boldogan fent maradtam volna vele egész éjjel, ha hajlandó lett volna akár egyetlen kérdést is feltenni, és meghallgatni a választ. De nem tette, így hát

felvettem a kabátomat, bénán felhúztam a cipőmet, ő pedig nevetve fordította felém a vállát, hogy legyen miben megkapaszkodnom.

– Nagyon vicces vagy – jegyezte meg, és futólag megcsókolt, mire ismét olvadozni kezdtem. – Na jó, induljunk!

A hideg februári levegő lehűtötte a kedélyeket, és Liam hirtelen újra Liam volt. A fiú, aki mellettem ült angolon. Miközben karjával a derekamon végigkísért a sötét utcákon, megkérdeztem, mit gondol Mike ajánlatáról, hogy csatlakozzon a bandájához. Mire hosszasan taglalta, hogy nem akar kicseszni a mostani zenekarával, de tiszteli Mike *munkásságát*.

Csak hallgattam őt, időnként bátorító hangokat hallatva.

Befordultunk az utcámba, ahol olyan csend volt, mintha a házak mély álmodtak volna a hideg éjszakában. Lelassítottam a lépteimet.

– Megérkeztünk. – Lesütöttem a szemem. – Te már elolvastad hétfőre az angolon feladott kötelezőt?

– Nem. Még nem – rázta a fejét mosolyogva.

– Én sem. – Örület, mennyi közös van bennünk! – Azt hiszem, be kéne mennem – böktem a bejárati ajtó felé, de reméltem, hogy még egy kicsit marasztal, meg hogy azt mondja például: *Maradj még. Mindent tudni akarok rólad!* Ehelyett közölte:

– Én is rohadtul fáradt vagyok. – Nyújtózott egyet, a pólója felcsúszott, és látni engedte izmos hasát.

A testem ismét lüktetni kezdett a vágytól. Valahogy sokkal szexibb volt, amikor nem érhettem hozzá, és ő se hozzám.

– Köszí, hogy eljöttél ma este. – Amint fölém hajolt, belenéztem a gyönyörű szemébe, ő pedig az ajkamra pillantott, és megint megcsókolt.

Szenvedélyesen, sóvárogva csókoltam vissza. Egymás hátát simogattuk, minden porcikánk összeért. De aztán elhúzódott tőlem, rám kacsintott azzal a zöld kristályszemével.

– Hétfőn tali a suliban!

Figyeltem ahogy az utcai lámpák narancssárgára festették távolodó alakját. Megérintettem az ajkamat, ami még mindig bizsergett a csókjától. Megvártam, amíg elnyeli a sötétség, aztán sóhajtozva, sikítózva ugrálni kezdtem. Elővettem a telefonomat, és rögtön ráírtam.

FERN: Köszí, hogy hazakísértél. Szuperek voltatok! Az egész este az volt. Hétfőn tali.

Liam csak másnap reggel válaszolt, épp amikor már készültem felhívni Jessicát, hogy beszámoljak a fejleményekről.

LIAM: Cső. Kicsit félek, hogy félreérthető voltam tegnap. Most nem keresek kapcsolatot. De attól még lehetünk haverok, ugye?

A telefonom tompa puffanással landolt a szőnyegen.

harminckettő

Kiléptem a vakító reflektorfénybe, próbáltam nem elbotlani a magas sarkúmban. Taps visszhangzott a Southbank Centre fagerendái alatt. A hatalmas terem zsúfolásig megtelt emberekkel, kétségtelenül ez volt a legnagyobb esemény, amit valaha levezenyelttem. Azt hiszem, kimondhatjuk, hogy a *Zsepsidoboz másik oldalán* beváltotta a hozzá fűzött reményeket.

– Mindenkit üdvözlők – mondtam popsztárosan az orrom elé helyezett mikrofonba, és próbáltam nem leejteni a sűgókártyáimat, amint helyet foglaltam a kanapén. – Köszönöm, hogy itt vagytok velünk. Én Fern vagyok, a *Gah!* mentális egészség rovatának szerkesztője, és nagy örömömre szolgál, hogy én mutathatom be nektek a csodálatos, utánozhatatlan dr. Petrát!

A közönség már a neve pusztja említésére is lelkes éljenzésbe kezdett. Az engem figyelő arcok egyetlen homályos masszává olvadtak össze a szemembe világító reflektorok hideg fényében. Valahol ott voltak köztük meghívott szurkolóim is: Ben, a szüleim és Jessica.

– Nemcsak hogy négymillióan követik a munkásságát az Instagramon, de *A diagnózis: trauma* című bestsellere alapjaiban kérdőjelezte és változtatta meg azt, ahogyan a mentális betegségekről eddig beszéltünk. Ma este idejött hozzánk Londonba, hogy az itteni közönségével is megossza tapasztalatait traumákról, a gyógyulásról és arról, hogy mi minden történik a kettő között. A színpadon – teátrálisan kinyújtottam a karomat. – dr. Petra!

Ismét vad éljenzés hömpölygött végig a termen, ahogy dr. Petra az arcán kimért mosollyal, integetve besétált a díszletbe. Minden mozdulatából áradt az elegancia és a tökéletesség. Nem igazán létezett

nála nagyobb szaktekintély, és a könyve volt az egyik legjobb kiadvány mentális egészség témában, amit valaha olvastam. Amikor a menedzsere felkeresett, hogy lenne-e kedvem beszélgetni vele a londoni eseményükön, annyira megtisztelőnek találtam, és olyan izgatott lettem, hogy a térdem is beleremegett.

– Olvasta az új sorozatodat a tanácsadói képzésedről, és teljesen odavolt tőle – Írta a menedzsere az e-mailben. – Nagyon örülnénk, ha te lennél a házigazdája turnéja londoni eseményének.

Örömtáncot jártam a kanapén, amikor Ben felolvasta az üzenetet, és hüvelykujját lelkesen a magasba tartotta, jelezve, hogy büszke rám. Persze annyira azért nem, hogy elvegyen...

Ott fenn a színpadon dr. Petrát faggatva mégiscsak el kellett ismernem, hogy mostanában egész jól teljesítek. Naponta kaptam dicsérő üzeneteket tanácsadóktól és pszichológusoktól, akik hasznosnak találták a cikkeimet, sőt, sokuk még be is linkelte őket a saját honlapján, például a terápia különböző fajtáit ismertető írásomat. A csoporttársaim pedig egyre jobban élvezték a névtelen ismertséget, amit a sorozat jelentett számukra.

– Na, ezt tedd fel a biogodra! – mondták, ahányszor valami izgalmasat tanultunk az órán. – Erről írnod kellene egy cikket.

Dr. Petrával beszélgetni hálás feladatnak bizonyult. Olyan megnyerő és rutinos interjúalany volt, hogy teljesen el tudtam lazulni mellette, pedig több ezer szempár meredt rám.

– A leggyakoribb tévhit a traumával kapcsolatban az, hogy csak a legszélsőségesebb, legintenzívebb élményeket nevezhetjük így – mondta az elragadtatott közönségnek finoman gesztikulálva. – Maga a társadalom, amiben élünk is lehet traumatikus számunkra, különösen, ha nők vagyunk. És még inkább, ha egy marginalizált csoporthoz tartozunk. – Itt egy humoros megjegyzéssel szakította félbe monológiát, feloldva a növekvő feszültséget. Mire újabb nevetés hullámszórt végig a

közönség soraiban. – Ahogy azt számtalanszor leírtam a könyvemben és az Instagram oldalamon is, és amit addig fogok ismételgetni, amíg csak lélegzem: nem veled van a BAJ, ha nem funkcionálsz jól ebben a világban. Ne magadat kérdőjelezd meg, hanem azt, ami veled TÖRTÉNT.

A beszélgetés álló ovációval ért véget. Komolyan attól tartottam, hogy az erkély le fog szakadni a lábukkal dobogó, éljenző nők alatt. Mielőtt elhagytuk volna a színpadot, dr. Petra gálánsán rám mutatott, engem is megtapsoltatva a közönséggel. Megöleltük egymást, majd a fotósok rendelkezésére kellett állnunk. Most örültem csak igazán, hogy egy vagyont költöttem fodrászra és sminkesre. Dr. Petra, mint mindig, most is úgy nézett ki, hogy simán beülhetett volna *Oprah* mellé egy tévéshowba.

– Hát ez fantasztikus volt! – lelkesedtem, próbálva megzabolázni a rajongást a hangomban, és visszaadtam a mikrofonokat a technikusoknak. – Szeretném, ha tudnád, hogy én is imádtam a könyvedet.

– Annyira édes vagy! – búgta dr. Petra kaliforniai akcentussal. – Én pedig gratulálok a cikkeidhez, csak így tovább!

Búcsúzól újra megölelt, aztán az egyik szervező átkíserte abba a helyiségbe, ahol a közönség már végeláthatatlan sorban várta a dedikálást.

Amikor visszasiettem az öltözőmbe összeszedni a cuccaimat, testem még mindig lüktetett az adrenalinától.

Alighogy kiléptem a folyosóra, Ben egy csokor rózsát nyomott a kezembe.

– Te egy csoda vagy! – suttogta, és szorosan magához ölelt. – Te vagy a legjobb műsorvezető, aki valaha élt!

Megkönnyebbülten sóhajtottam a vállába, majd szétvetett a büszkeség és az iránta érzett szeretet.

– Tényleg? Biztosan jó voltam? Még most is remegek.

– Zseniális voltál!

Jessica bukkant fel mellettünk, úgyhogy elengedtem Bent, és üdvözöltem a barátnőmet meg felénk közeledő szüléimét.

– Nagyon köszi, hogy eljöttetek – hálálkodtam, és mindannyiukat megöleltem. Feltűnt, hogy Jessica hibátlan szabású fehér ingében és kék farmerjában ismét tökéletesen hozza a laza, franciás stílust.

– Nagyszerű voltál, Fern – mondta anya merev testtartással.

– Elég tanulságos beszélgetés volt.

Nagyot dobbant a szívem, amikor megláttam nálad *diagnózis: trauma* egy példányát. Nem tudtam, hogy csak támogatásképp vette-e meg, vagy valóban szándékában áll elolvasni.

– Szép munka – mosolygott elégedetten apa. Egész idő alatt láttam, hogy kicsit feszeng, ami nem lepett meg, tekintve, hogy alig voltak férfiak az eseményen. – Tökéletes voltál! És örülök, hogy újra láthatom Jessicát! – odafordult a barátnőm– höz. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy anyuka lettél. Hú, de öregnek érzem most magam!

Jessica vörös ajkai mosolyra húzódtak.

– Ha ez megnyugtat, elég korán szültem.

– Mikor? Mondjuk tizenegy éves korodban? Ez lenne az egyetlen válasz, amittől nem érezném magam dinoszaurusznak.

Felnevettünk.

Ben átkarolta a derekamat, és odahúzott magához.

Most, hogy Ben, Jessica és a szüleim egyszerre voltak mellettem, a múlt és a jelen végre összeért, és az egész annyira... meghatott. Mintha egy évtizede erre a pillanatra vártam volna... Istenem, mennyire örültem, hogy adtam egy második esélyt a barátságunknak!

– Mutassak képet Bridgetről? – Jessica előhúzza retiküljéből a telefonját. A legújabb iPhone volt, alig két hete jelent meg a piacon. – Vagy az csak rontana a helyzeten?

Apa felnevetett.

– Lehet, de azért mutasd csak!

Felvette a szemüvegét, és anyámmal a képernyő fölé hajoltak, hogy megcsodálhassák Jessica páratlan szépségű kislányát.

– Jesszus – dadogta apám elragadtatva. – Nagyon... csodálatos gyerek!

Jessicával összenéztünk, én pedig a szememet forgattam, hisz jól ismertük ezt a reakciót.

– Eszméletlen a kiscsaj – felelte. – Amikor a szünetben feljöttünk a londoni Természettudományi Múzeumba, három modellügynök állított meg minket az utcán.

– Hát, valóban szemrevaló teremtés – mondta anya. – De ez nem meglepő, hiszen te is igazi kis bombázó voltál, ha nem csal az emlékezetem. Fern mindig olyan féltékeny volt rád.

– Anya!

– Mi van? Olyan régen volt!

Karjaimat önkéntelenül összefontam a mellemen, a hátam visszagörnyedt kamaszkori pozíciójába.

Ben egyetlen nevetéssel feloldotta a kínos helyzetet.

– Láttál volna engem tinédzserként! Ragyák mindenhol – mesélte. – Konkrétan a hétéves húgomra is féltékeny voltam. – Még közelebb húzott magához, mialatt Jessica megpróbált visszafojtani egy mosolyt, én pedig azt igyekeztem leplezni, hogy mennyire elbizonytalanodtam.

Valaki megérintette a vállamat, mire megpördültem a tengelyem körül, és meglepetésemre egy csapat rendkívül lelkes fiattal találtam magam szembe.

– Bocsánat, Fern? – kérdezte egy gigantikus hipszterszem- üveget viselő lány.

– Igeen?

– Bocsi a zavarásért, de esetleg.... alá tudnád írni nekem azt a lapot?
– mutatott a terem túlsó végében álló asztalra.

Elképedve fordultam a családtagjaimhoz, mintegy az engedélyükre várva, mire persze mosolyogva intettek, hogy menjek csak. Jessica még mindig Bridget fotóit mutogatta a szüleimnek, míg én újdonsült kíséretemmel átvonultam egy üres, műanyag borospoharakkal telepakolt asztalhoz. A levegő szinte vibrált a műsor utáni pozitív energiáktól, és az volt az érzésem, hogy most mindenki tartozik valahová, hogy végre észrevesznek bennünket. Körülöttünk jól öltözött nők szaladgáltak és álltak be a hosszú sor végére egy újabb pohár fehérborért, vagy hogy kifejezzék tiszteletüket dr. Petrának.

– Nem számítottam rá, hogy ma még dedikálni is fogok. Van egy tollad? – kérdeztem a lánytól.

Előkapott egyet a táskájából.

– Nagyon köszönöm. Szuper volt a beszélgetés!

– Ó, én csak kérdéseket tettem fel – szerénykedtem. – Hogy hívnak?

– Az asztalon nem volt hely, így kénytelen voltam a térdemen aláírni.

– Jessica.

– A legjobb barátnőmnek is ez a neve! – Jessica felé mutattam, de ő nem vett észre engem. Éppen elmélyülten beszélgetett Bennel, miközben a szüleim céltalanul kóvályogtak a folyosón. Jessica vigyorogva súgott valamit Bennek, szinte rátapadt a fülére. A szerelmem még közelebb hajolt, hogy jobban hallja a barátnőmet, és a mozdulat tagadhatatlan intimitása szabadjára engedte bennem az ismerős, visszataszító szörnyeteget. Ben keze majdnem Jessica hátához ért, és minden akaraterőmet össze kellett szednem, nehogy odarongyoljak, és

rácsapjak a kezére, mint egy óvodásnak, aki megpróbálta elcsenni a forró süteményt.

– De jó! Szóval köszí a mai estét – mondta a hipszter– Jessica, miközben a barátnői lassan körénk gyűltek papírral a kezükben, kitakarva előlem Bent és Jessicát.

– Imádjuk a cikkeidet a *Gah!-ban* – csiripelte egyikük, zavart kuncogás közepette.

– Igen, annyira menők – nyomott a kezembe egy újabb papírt egy másik csaj. – Mabeinek lesz – közölte. – Az egyik írásod segített rájönnöm, hogy miért nem működik nálam a kognitív terápia. Azóta átmentem egy személyközpontú szakemberhez, és sokkal jobban érzem magam.

– Azta, de jó! – mosolyogtam, és lefirkantottam a nevemet. – Ez remekül hangzik. Tényleg – mondtam, miközben megint Benre és Jessicára sandítottam. Még mindig bele voltak merülve a beszélgetésbe. Jessica hevesen gesztikulált, Ben meg csak bólogatott. Majd, mintha magukon érezték volna a tekintetemet, egyszerre fordultak felém, és jókora kő esett le a szívemről, mert nem láttam büntudat jeleit átsuhanni az arcukon. Lelkesen mutogattak a körülöttem nyüzsgő fiatal milleniálok, majd mosolyogva feltartották a hüvelykujjukat.

Istenem, hogy lehetek még mindig ennyire önbizalomhiányos! Kibaszott hálás voltam, hogy senki sem hallhatta az elcseszett gondolataimat. Éppen ott álltak előttem a rajongóim, hogy autogramot kérjenek tőlem, és még ezt is el tudtam rontani magamnak a beteges féltékenységgemmel!

Rákényszerítettem magam, hogy megint a lányokra figyeljek.

– És a te neved? – kérdeztem a soron következőt, elvettem tőle a papírt, és aláírás közben figyelmesen bólogattam, miközben megosztotta velem saját terápiás fejlődéstörténetét. Aztán sikerült visszatérnem a jelenbe, az igazán fontos dolgokhoz. A szemem könnybe lábadt, amikor

egyesével magamhoz öleltem a törékeny, izgága lányokat, és elmondtam nekik, mennyit jelent nekem ez a találkozás. Egy kicsit beszélgettünk a képzésemről, és megkérdeztek, hogy mikor tudnának bejelentkezni hozzám tanácsadásra, mire udvariasan átirányítottam őket dr. Petra asztalához.

Az élmény bódító felhőjén át lebegtem vissza a családomhoz. Mindenhol idegen emberek fordultak utánam, ahogy elhaladtam mellettük, én pedig koronaként viseltem magamon a fontosság auráját.

– Űristen, nagyon sajnálom! – szabadkoztam. – Nem számítottam a dedikálásra.

Ben ismét megölelt.

– Az én rocksztár csajom!

Lehetnék a rocksztárfeleséged is, gondoltam keserűen. Még mindig fájt, hogy Ben hetek óta nem hozta fel a korábbi beszélgetésünket.

Jessica elérzékenyülve bámult minket.

– Ez annyira király, tisztára grupinak érzem magam! – lelkesedett, amikor Ben és én kibontakoztunk egymás öleléséből.

– Híresség a barátnőm!

– Azt azért nem mondanám.

Anya percenként az ezüst karóráját nézte, és tudtam, hogy már a St. Albansba induló vonat miatt aggódik.

Apa nyugtatólag a vállára tette a kezét.

– Heather nem jött el ma este? – kérdezte. Sosem tagadta, hogy Heather a kedvence a barátaim közül, és nem szalasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy róla kérdezzen. A barátnőm az első egyetemi évünk utáni nyáron meglátogatott minket, és az első esténként részegen, teljes beleéléssel kiselőadást tartott az egész családomnak a *női sovíniszta disznókról*, ezzel teljesen elbűvölve apámat, aki azóta képtelen anélkül megemlíteni a nevét, hogy hozzá ne tenné, milyen jó hatással van rám.

– Ma is esti műszakra osztották be. – Jólesően nyújtóztam egyet. – Meg annyira nincs is oda a mentális egészségről szóló könyvekért. Azon a véleményen van, hogy ha dr. Petra tényleg segíteni akarna az embereken, akkor valami megelőző ellátásba fektetné a többmilliós jogdíját.

Anyám ujja a levegőbe lendült.

– Meg kell, hogy mondjam – kezdte, és a szavak olyan gyors egymásutánban gördültek ki a szájából, mintha már évek óta visszatartotta volna őket -, volt néhány olyan gondolata, amivel nagyon nem értettem egyet. Igazságtalan a szülőkkel... Úgyhogy én sem rajongok érte.

Egyetlen arcizmom se rándult. Nem lepett meg a reakciója.

– Egy csöppet Philip Larkin-szagú a dolog. Érdekes, hogy neki pont nincsenek gyerekei.

– Ezt meg honnan tudod?

– Az előbb kerestem rá az interneten.

Ben nyugtatólag átfogta a vállamat. Gyakran beszélgettünk az anyámról, és fokozatosan beavattam őt a legsötétebb emlékeimbe vele kapcsolatban. Hogy hányszor hagyott magamra, mert *már nem bírt elviselni*, és inkább füldugóval dolgozta végig a napot. És én hányszor pánikoltam és zokogtam emiatt.

– Ezek a *mit kellene tenniük a szülőknek?* szabálykönyvek elméletben nagyon jól működnek, de ha a kiagyalójuk nem szülő, akkor nincs joga osztani az észt. Csak ennyit akartam mondani – közölte ellentmondást nem törően az anyám.

– Annyira igazad van! – helyeselt Jessica. – Én is állandóan erre gondoltam... Istenem, tudod, mennyi kéretlen tanácsot kapok olyanoktól, akiknek nincs is gyerekük? Az örületbe tudnak kergetni!

Cinkosan egymásra mosolyogtak, és nekem csak ekkor tűnt fel, hogy Jessica nem vett dr. Petra könyvéből. Időnként eltűnődtem rajta, vajon

eszébe jutott-e valaha, hogy elmenjen terápiára, ám gyanítottam, hogy ugyanazt a védekező mechanizmust gyakorolja, mint anyám.

– Fern, édesem, nagyon sajnáljuk, de el kell indulnunk, hogy elérjük a vonatot. – Anyám ismét az órájára pillantott. – Mindjárt átváltanak az éjszakai menetrendre, és akkor sosem jutunk haza.

– Persze, menjetek csak. – Mély lélegzetet vettem. – Köszí, hogy itt voltatok. – Puszival búcsúztam tőlük. – Sokat jelent ez nekem.

– Most is büszkéek vagyunk rád – mondta apa. – Ügyes voltál.

Visszahúztam magamhoz egy utolsó, meghitt ölelésre. Anyámnak csak integetni tudtam, mert már vonszolta is magával apát, a legrövidebb kivezető utat keresve a borozgatók tömegéből.

– Lányok, jöhet még egy pohárral? – kérdezte Ben. – Nem sietsz, ugye Jessica?

– Már miért sietnék? Hülye lennék nem kihasználni az ingyen bébiszittert.

– Vörös? Vörös? – mutatott ránk egyenként Ben, és mindketten egy határozott biccentéssel feleltünk.

– Oké, hát ahogy elnézem a sort, jövök úgy tizenkét óra múlva.

Követtem a tekintetemmel a pasimat, ahogy eltűnt a nők csoportjának sűrűjében, és azon gondolkodtam, vajon alábbhagy-e valaha az a rajongás, amivel ezt a férfit szeretem. Míg én őt bámultam, Jessica engem méregetett.

– Tényleg nagyon jó srác – nyugtázta. – Úgy örülök nektek!

– Hát meglehetősen...

Felkacagott.

– A beszélgetésünk óta még az eljegyzés szót is kerüli – panaszkodtam. – Amitől egy kicsit ki vagyok készülve, de közben meg annyira rendes, hogy néha emlékeztetnem kell magam, ne kreáljak feleslegesen problémákat.

– Ne is! Mert tényleg baromi aranyos. – Kiszúrt egy újabb csapat nőt, akik vigyorogva figyeltek minket a távolból. – Nem keresünk egy csendes asztalt valahol?

– De! Még arra se volt időm, hogy megkérdezzem tőled: csak miattam jöttél be a városba?

Kiszúrtunk egy eldugott asztalt, tele használt műanyag söröspoharakkal. Félrepakoltuk őket, majd helyet foglaltunk, és gyorsan küldtem egy üzenetet Bennek, hogy megtaláljon minket.

– Igazából már reggel óta itt vagyok – közölte Jessica, és idegesen ropogtatta az ujjait.

– Hogyhogy? Találkoznod kellett Brendannel vagy ilyesmi?

– Jaj istenem, dehogy! Egyszer se láttam, amióta hazaköltöztem. Ugye, milyen durva? Brendan mindig egy kibaszott... kocsit küld Bridgetért, mintha valami kékvérű örökös nő lenne.

– Hát, ez nem normális! Nagyon nem. Sajnálom – motyogtam együttérzőn.

– Mindegy. Esküszöm, valami átok ül rajta, és minden harminc feletti nő, aki a közelébe kerül, azonnal megsemmisül. – Pizskálni kezdte a nyakláncát, amit már egy ideje nézegettem. – De igazából pont erről akartam beszélni veled. Hogy miért jöttem ma be a városba.

– Igen?

– Házakat néztem Kelet-Londonban, a közeletekben. – Megadóan felemelte a kezét. – De légszti, mondd meg, ha úgy gondolod, hogy hülyeséget csinálok! Csak annyira megtetszett a környék, amikor nálatok voltam. És nem maradhatok már sokáig Surrey-ben, mert előbb-utóbb ki fogom nyírni magam. Bridget átadása az apjának is egyszerűbb lenne, ha a városban élnénk, meg arra gondoltam, hogy talán tanulhatnék valamit, vagy szerezhetnék munkát, így... Lehetnék aktív tagja a társadalomnak, érted? De elfogadom, ha úgy érzed, zaklatni akarlak. Akkor feladom...

– Tényleg a közelünkbe akarsz költözni? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Csak egy opció. Ahogy már mondtam, nem akarlak kellemetlen helyzetbe hozni. De úgy imádom azt a parkot, a csatornákat, meg a falusi hangulatot. És a barátaid is nagyon szimpatikusak voltak a vacsorán.

– Azta, hű, ez... remek hír! – A szemöldököm egészen a hajam vonaláig ugrott, és rendesen koncentrálnom kellett, hogy visszakényszerítsem a helyére.

– Komolyan? – nézett rám kételkedve Jessica. – Épp az előbb beszéltem erről Bennel, és ő azt mondta, hogy biztosan örülnél a hírnek, de mindenképp meg akartalak kérdezni téged is.

Jézusom! Jessica sétatávolságra Bentől! Miért érzem úgy, hogy mindjárt elkezdek sugárban okádni? Mi a baj velem? Egy hang a fejemben azt üvöltötte, hogy: *nem! Tűnj el innen, ez az én életem, az enyém!*

– Annyira jó volt egy sarokra lakni egymástól kamaszkorunkban! – nosztalgizált, és akkor hirtelen megértettem, hogy már mindent eldöntött, csak formalitásból kérdezte a véleményemet. Nem mintha egyáltalán szüksége lett volna az engedélyemre...

Ahogy magamhoz tértem a sokkból, elgondolkodtam a szavain. Végül is igaza van! A kamaszéveink tényleg különlegesek voltak. Olyanok voltunk, mint a lakótársak, pedig valójában sosem éltünk egy fedél alatt. Ébredés után egyből a telefonomért nyúltam, hogy megbeszéljem Jessicával, hol találkozunk. Együtt sétáltunk a suliba és haza. Iskolai szünetekben a drogoktól és a fiatalság izgalmától kótyagosan, késő éjszakáig kimaradtunk, és minden elválásnál úgy szorítottuk egymást, mintha évekre búcsúznánk, nem néhány órára. Amikor meghoztam a döntést, hogy többet nem beszélek vele, olyan érzés volt, mintha a heroinról próbálnék lejönni. Nélküle az egész világ egyhangúnak és értelmetlennek tűnt, csak a gyomromat mardosó

üresség maradt utána. Mindenki mást unalmasnak találtam. A hiánya sajgott, akár egy fantomvégtag. Elvonási tünetektől zsibbadtan bújtam a koleszos takaróm alá, próbáltam ellenállni, hogy válaszoljak neki, hogy mégse bocsássák meg, hogy mégse engedjem vissza az életembe. Gyönyörű függőség volt ez, amit hosszú-hosszú évekbe telt megtanulnom kordában tartani, erre most megint karnyújtásnyira lesz tőlem. Bármilyen jó is lenne, ha újra szomszédok lehetnénk, emlékeztetnem kellett magam, hogy miért távolítottam el az életemből. *Tényleg megbízhatnék Jessicában? Merhetem közel engedni Benhez? Különösen most, amikor lehetséges, hogy kezd elhidegülni tőlem?*

– Tényleg jó buli volt!

– Igen, és figyelj, megígérem, hogy most, felnőttként, már nem fogok mindennap nálad reggelizni!

Elmosolyodtam.

– Anya és apa még saját müzlistát is vett neked, emlékszel?

– Imádtam azt a tálát!

Elgondolkoztam, vajon mi történhetett vele. Nem tudtam, hogy elveszett-e a költözéskor, mint annyi tárgy a gyerekkoromból, vagy esetleg ott lapul anyáéknál St. Albansban, valamelyik konyhaszekrény mélyén. Egy elfeledett relikvia, egy elfeledett barátság margójára.

– Ez az új fejezet csak Jessicáról fog szólni. A menő és stílusos, egyedülálló anyukáról, aki végre olyan helyen lakik, ahol nem kell minden sarkon összefutnia kamaszkora kétes elemeivel. Egy olyan helyen, ahol senki sem tudja, ki vagyok. Persze téged kivéve.

Folyton elfelejtettem, hogy Jessica már nem ugyanaz az ember. Hogy egyikünk sem az már, hogy mindketten fejlődtünk, sőt felnőttünk azóta. Hogy néhány apró botlástól eltekintve most valóban másmilyennek látszik az egykori legjobb barátnőm. Megbízhatónak.

– Szóval – kérdeztem -, pontosan hol is nézelődtél?

Hálásan elmosolyodott, láthatóan megkönnyebbült, mert a kérdésemet úgy értelmezte, hogy áldásomat adtam a tervére.

– Nos – kezdte. – Van egy gyönyörű, két hálósobás ház a park mellett...

Amikor Ben visszatért egy tálcán a vörösborokkal olyan kimerültén, mintha most érkezett volna a lövészárokból, éppen Jessica telefonján alaprajzokat nézegettünk.

– Na, tehát elmondtad neki! – mosolygott a barátnőmre, és a kezébe nyomott egy borospoharat, aztán újabb csókkal üdvözölt engem, és letelepedett mellém. Tenyerét a térdemre csúsztatta, én pedig a vállára hajtottam a fejemet.

– Úgy ám szomszéd! – vágta rá Jessica. – Találkozunk az önkormányzati fogadóórákon!

– Erre inni kell!

Ben kinyújtotta a karját, a hármunk alkotta kör közepébe emelte vörösborral teli poharát, mire Jessicával követtük a példáját, és olyan lelkesen koccintottuk, hogy egy kevés ital kifröccsent az asztalra.

– Egészségünkre! – mondtam, ismét emlékeztetve magam, hogy el kell engednem a múltat. *Koncentrálj a Jövőre! Élvezd ki, hogy visszakaptad a barátnődet!* – Egészségünkre, egészségünkre, egészségünkre!

tizenhét

2003. április

Amint földet értünk Angliában, már azonnal tudtam, hogy valami nincs rendben. Még le se szálltam a repülőről, amint a mobilom térerőhöz jutott, a képernyő karácsonyfaégyőként viliódzott a sorjában érkező üzenetektől.

JESSICA: Szia, légyszi, hívj fel, ha leszálltál. Fontos! Először neked akarom elmondani. Puszi, nagyon szeretlek. Remélem, jó volt a nyaralás!

– Mi a pöcs? – motyogtam. A repülő lépcsőjén megtorpantam, hogy ismét elolvashassam az üzenetet, feltartva a mögöttem álló sort. Újabb értesítés jelent meg a képernyőn.

JADE: Helló, drága! Remélem, minden okés veled. Jessica & Liam összejöttek. Hosszú sztori, hívj fel, ha megérkeztél. Imádlak, és itt vagyok. Tudom, h azt mondtad, h már nem jön be neked, de akkor is... Remélem jól vagy!

A nyaralás szép emlékei egyetlen másodperc alatt szertefoszlottak. A vér meghűlt az ereimben, reszkető kezemből majdnem kiesett a telefon, amikor a szüleim szelíden vállon böktek.

– Fern, szívem, nem tudnak leszállni tőled az emberek.

Akkora idiótának éreztem magam! Az igazat megvallva, egész héten arról ábrándoztam, hogy mire hazaérek, Liam rádöbben, hogy teljesen

belém zúgott.

Apám cége kiemelkedően jó évet zárt, így meglepte a családot egy toszkán vakációval. Hét napig mást se csináltam, mint a bérelt villánk medencéje mellett újraolvastam Louise Rennison összes könyvét. Hét napig nem cigiztem, nem piáltam, nem füveztem, nem húztam reggel vastag, fekete tusvonalat a szemhéjamra, és esténként nem rúgtam be valami lepusztult parkban a barátaimmal. Végre ismét önmagam lehettem, csak Fern! Smink nélkül, kényelmes fürdőruhában – hiszen úgyse látott senki – belemerültem a kedvenc könyveimbe és zenéimbe, ahelyett, hogy érdeklődést kellett volna színlelnem Hunter S. Thompson vagy a Megadeth iránt, hogy a srácok menőnek tartsanak. Arról nem is beszélve, hogy térerő és internet híján teljesen ki tudtam kapcsolódni az otthoni történésekből. Csak elterültem a napfényben, hagyva, hogy a bőrömet barnára, a hegeimet pedig még fehérebbre színezzék a forró sugarak. A terv az volt, hogy egy megújult Fémként térek vissza. Már el is képzeltem, ahogy felbukkanok a törzshelyünkön, a kizárólag tinédzserek által látogatott, *The Ram's Head* névre keresztelt helyi pubban fesztelenül és szeplőkkel pettyezve, titokzatosan és csokoládébarnán. És persze Liamnek azonnal feltűnik a változás. Felpillantana a cigisodrásból, zöld tekintete megtalálná az enyémet, és arra gondolna: *azta, Fern nagyon dögös lett Toszkánában! Lehet, hogy mégsem kellett volna figyelmen kívül hagynom őt angolon, miután smároltunk?* Majd ezt mondaná: *tudom, hogy azt terjesztetted, hogy már nem tetszem neked, de én akarlak téged! Kérlek, kérlek, adj még egy esélyt!*

De persze nem így történt, mert Jessica mellett semmi sem lehet ilyen egyszerű.

Kétszer is megcsörgetett, míg a bőröndömre vártam. A taxiban még háromszor próbálkozott. Lehalkítottam a telefonomat, nehogy a szüleim

gyanút fogjanak, majd kibámultam az ablakon, vadul pislogva, amint az agyam elkezdte feldolgozni a hírt.

Jessica és Liam! Együtt!

A legjobb barátnőm, és a srác, akiért odavoltam!

Hogy tehette ezt velem? Hogy volt képe hozzá? Vagy hát tulajdonképpen miért ne lett volna? Liam lerázós üzenetét követően kétségbeesetten igyekeztem megőrizni a maradék büszkeségemet, tehát boldog-boldogtalannak elmondtam, hogy milyen „jól” vagyok, és mennyire „nem érdekel” már a srác, miközben azt gondoltam, hogy bár Jessica valószínűleg átlát a szitán, de sosem árulna el engem, sosem bántana. Erre tessék! Istenem! Rohadtul fájt. Persze, hogy Liam őt választotta. Hát persze! Kizárólag azért jöhettek szóba valaha is, mert még nem ismerte Jessicát.

A rusnya, undorító, jelentéktelen, félős, frigid Fern, és a vicces, szexi, magabiztos, mindenkit megbabonázó Jessica, egy öngyújtóval a gigantikus mellei között.

– Úristen, Fern, miért nem vetted fel? Már kezdtem megőrülni az aggodalomtól! – szólt bele Jessica kifulladásra a telefonba, amikor végre fogadtam a hívását. Éppen az ágyamban fekve bámultam a plafont, és a régi hegeket kapargattam a combomon.

– Bocs – feleltem gépiesen. – Én csak... elrontottam a gyomromat az utolsó napunkon, és az egész hazautat végighánytam.

– Mi? Ez rémesen hangzik. Már jól vagy?

– Aha, persze. Csak pár napig még biztosan ágyban kell maradnom. – Átfordultam a másik oldalamra. – Veled mizu?

– Hát, őszintén szólva eléggé be vagyok szarva. Félek, hogy meg fogsz rám haragudni. Megkaptad az üzenetemet? – Egy pillanatra elhallgatott. – Tudsz rólam és Liamről?

– Ja, hogy az? Igen. Jade megírta.

– És... jól vagy? Nem vagy mérges?

Egy könnycsepp gördült végig az arcomon, és a hajamon landolt.

– Mi? Dehogysis, minden okés.

Jessica ismét elhallgatott, mintha próbálná eldönteni, hogy őszinte volt-e a válasza. Valójában mindketten tudtuk, hogy hazudok, és nem fogom ilyen könnyen elfelejteni az árulását. Csak próbáltam megőrizni a büszkeségemet, valamit, amiből Jessicában egy fikarcnyi sem maradhatott, ha mindezek után még volt pofája megkérdezni, hogy nem haragszom-e. Ám azt is tudtam, hogy nem formálhatok jogot Liamre, és ezzel Jessica is tisztában volt. Megtehetette, hogy eljártssza az ártatlant. És pontosan ezt a taktikát választotta.

– Fú, most nagyon megkönnyebbültem! Tudtam, hogy okés leszel, de azért muszáj volt megkérdezni. Hidd el, Fern, én tényleg nem így terveztem, de egyszerűen megtörtént. Húsvét előtt elmentem iszogatni a többiekkel, és dumálni kezdtünk Liammel. Addig nem nagyon beszéltünk egymással, és... szóval... őszintén, Fern, szerintem szerelmes vagyok. Tudom, hogy ez teljesen örülten hangzik, de azonnal megtaláltuk a közös hangot. Átmentem hozzá, és mivel a szülei nem voltak otthon, azóta kábé el se jöttem onnan, már szinte be is költöztem...

Ahogy a részletek feltárultak előttem, úgy éreztem, megfulladok. Mintha pillanatragasztót öntöttek volna le a torkomon.

Valahogy rosszabb volt attól, hogy tudtam, hogy néz ki Liam háza belülről. Láttam a zöld tapétát, a hozzá illő zöld kanapét... És láttam magam előtt Jessicát, ahogy pont az ellenkezőjét testesíti meg mindennek, mint ahogy én viselkedtem ott. Ő magabiztos, vonzó, tapasztalt és bátor. Újra megvakartam a lábamat, és éreztem egy szúrást, majd a lefolyó meleg vércsíkot.

– Nem tudtam megnyugodni, amíg nem beszéltem veled. Mégiscsak csókolóztatok, igaz, csak egyszer... És a barátságod mindennél többet

jelent nekem, Fern. Sosem repültem volna rá, ha nem lettem volna biztos benne, hogy már nem tetszik neked. Ugye, tudod?

Tudtam volna? – Nem hiszem.

– Persze – feleltem a legnormálisabb hangon, amit csak képes voltam kipréselni magamból. – Jessica, tényleg örülök, de most mennem kell, mert szerintem megint hányni fogok. Majd írok, ha jobban leszek. A szüleim szerint akár egy hétig is elhúzódhat...

– Jó, jó, értem. Menj csak. Remélem, nemsokára találkozunk! – Én is. Szia.

Kinyomtam és falhoz vágtam a telefont. Annyira tehetetlennek éreztem magam! Az ismerős magány, ami kiskamaszkoromban kísértett, ismét megrohant, az érzés olyan gyorsan kerített hatalmába, hogy szinte beleszédültem. Úgy lebegtem a semmiben, mint egy csapdába esett lufi. Magam alá húztam a térdemet, aztán kábé két órán át csak meredtem a falra, teljesen mozdulatlanul.

Amyt meglepte, hogy felhívtam.

– Úristen, Fern, ezer éve nem hallottam felőled! Mizu veled? – Átmehetek hozzád?

Bár az utóbbi időben eltávolodtunk egymástól, amint felismerte a kétségbeesést a hangomban, azonnal segítő üzemmódba kapcsol.

– Persze! Kim is itt van. Csak lógunk meg sminkelünk. Gyere át nyugodtan! Minden okés?

– Nem igazán – feleltem robothangon.

Amy felsóhajtott.

– Jessicáról van szó, ugye?

A telefon megremegett a fülelmen.

– Ezt meg honnan tudod?

– Csak sejtem. Gyere át!

Két órával később a hajam fényes, szögegyenes tincsekben omlott a vállamra, köszönhetően Kim vadiúj szerkezetének, a GHD

hajvasalónak. Vastag, fekete tusvonalamat rózsaszín szemhéjpúder váltotta fel, ajkamon a hozzáillő szájfény csillogott. Feszengve, diétás rumos kólát szorongatva ültem Amy ágyán a kölcsönkapott miniszoknyában.

– El se hiszem, hogy lehet ekkora ribanc! – mondta Kim, száját egy neonszínű szívószálra tapasztva. Nyilvánvalóan élvezte a helyzetet. Végre volt indoka kiadni magából Jessica iránti gyűlöletét, a felgyülemlett harag olyan erővel robbant ki belőle, mint a víz egy törött tűzcsapból. – Sajnálom, hogy ezt tette veled, Fern. Én legalább alig ismertem, amikor elvette tőlem Matt-tet, de te évek óta a legjobb barátnője vagy, és így is képes volt lenyúlni a pasidat!

– Ez az, hogy nem volt a pasim. Csak egyszer smároltunk.

Kim szeme a részegség kezdeti fázisának üvegeességével meredt rám.

– De szerelmes voltál belé – szögezte le drámai hangon.

– Nem hiszem...

– SZERELMES voltál belé!

Amy egy *tudom-Kim-kicsit-dilis* pillantást küldött felém, és megragadta a kezemet.

– Nem számít, akkor is a legjobb barátnőd volt – mondta. – És ez kurvára fáj. De azért örülünk, hogy most itt vagy velünk. Hiányzol nekünk a suliból.

És így, összefont kézzel rá kellett jönnöm, hogy nekem is hiányoztak. Jó érzés volt olyan dolgokat csinálni, amikért a mostani barátaim halálra cikiztek volna. *A. Narancsvidéket* nézni DVD-ről, az ágyon ugrálni a *Crazy in Love* ritmusára, és eltervezni, hogyan jutunk be a környék egyetlen rendes szórakozóhelyére, a Selfridgesbe, amit a haverjaim csak lélekvesztőnek neveztek, mert szerintük mindig tele volt prolikkal.

– Köszí, lányok. Tényleg sokat jelent ez nekem. Kik jönnek még ma este?

Kim szeme még jobban elkerekedett.

– Az egész banda! Most, hogy te is velünk vagy, teljes lesz a régi csapat. Matt is jön!

– Azta, tényleg?

– Jaja, kitaláltuk, hogy egy héten keresztül minden este elmegyünk bulizni. Kihívásképp.

– A többiek is örülni fognak neked – közölte Amy. – Sokat dumáltunk rólad a suliban. Eric azt mondta, te voltál a kedvenc partnere kémiaórán. Neki is hiányzol.

Nem rossz emberek ők, emlékeztettem magam. Talán csak azért hittem őket annak, mert Jessica mindenkitől a legrosszabbat hozta ki. Mielőtt elkezdtem az ő torz lencséjén keresztül látni őket, rendesek voltak velem. A barátaim maradtak, amikor megbetegedtem, és megvédtek a suliban a többiek támadásaitól. Lehajtottam a piámat, és előrenyújtottam az üres poharat egy újabb adagért.

– Fantasztikus esténk lesz! – jelentettem ki.

Öt Malibu-kóla dolgozott bennem, és még sosem éreztem magam ilyen tompának. A hűvös tavaszi szél meg se kottyant, ahogy sorba álltunk a Selfridges előtt. Tökéletes figyelemelterelés volt: találkozni a régi barátaimmal, akik tárt karokkal, hatalmas ölelésekkel és őszinte érdeklődéssel fogadtak vissza.

– Fern, tesó, ezer éve! – paskolta meg a hátamat Eric. – Hű, de megváltoztál!

– Sose gondoltam, hogy egyszer miniszoknyában foglak látni – csatlakozott hozzá Matt, miközben a szerelésemet mustrálta. – Egyszer mindennek eljön az ideje.

– Amytől kaptam.

Furcsa érzés volt közszemlére tenni a lábamat. Amy ruhái merőben másféle vonzerőt kölcsönöztek nekem, mint amit megszoktam magamtól. Olyan... lányos voltam bennük, és sokkal megközelíthetőbb. Egyértelműen azt sugallták, hogy egy bizonyos fajta figyelemre

áhítozom egy bizonyos fajta fiútól, aki bizonyosan azért jött el ma este, hogy ezt megadja a hozzám hasonló lányoknak. Ám igazán csak akkor kezdtem rádöbben a új külsőm varázsára, amikor elhaladtunk a kidobófiúk mellett boldogan sikongatva, amiért nem kérték el a személyinket, és végre beléphettünk a hipnotikus hangulatú, folyamatosan pulzáló bulizóhelyre. A táncoló tömeg hangyabolyként nyüzsgött a stroboszkópok viliódzó fényében. Néhányan a poharukat szorongatva figyelték az eseményeket, mások a bárpultnál kígyózó sorok valamelyikében toporogtak. Régi barátaim egyenesen a táncparkett felé vették az irányt, ujjjaikkal a levegőt böködve, és lelkesen énekelni kezdték egy számomra ismeretlen dal szövegét. Csak Kim vasalt frizuráját figyeltem, hogy követni tudjam az embertengerben, ahogy utat tör magának a táncparkett közepére. Hirtelen erős csípést éreztem a fenekemen, mire összerándultam. Megperdültem, és egy velem egykorú sráccal találtam szembe magam. Az arcát olyan széles vigyor szelte keresztbe, hogy majdnem elérte a fülbevalóját. Rám kacintott, de túlságosan le voltam döbbenve ahhoz, hogy reagáljak, csak mentem tovább Kim után.

– Egy random csávó belecsípett a seggembe – közöltem vele, arra számítva, hogy ő is felháborodik majd.

Ám a barátnőm olyan sugárzó, büszke mosollyal nézett rám, mintha a gyereke lennék, aki most tanult meg biciklizni.

– Úristen, egy perc alatt behúztál egy pasit? Melyik volt az?

Rámutattam a „támadómra”, aki éppen a fejét hátravetve ropta a parketten, rám sem hederítve, mintha nem az előbb hagyott volna nyomot a bőrömnön.

– Egész helyes – állapította meg Kim. – Kicsit pronyónak tűnik, de tetszik a borotvált szemöldöke. Nem méysz oda hozzá?

– Minek?

– Hát beszélgetni! Ha megcsípte a segged, tuti fel tudnád szedni.

– Eh... Sokkal szívesebben táncolnék veletek.

A következő három szám alatt még két idegen próbált a maga módján ismerkedni velem. Megint belecsíptek a fenekembe, de ezúttal nem tudtam megállapítani, hogy kitől jött, mert az illetőt jótékonyan elrejtette előlem a tömeg. Majd megjelent mögöttem egy kopaszodó pasas, és tánc közben hozzám dörgölte az ágyékát. A farmerjén keresztül éreztem, ahogy kemény nemi szerve a hátsómhoz tapad, és bár elfogott a hányinger, mozdulni sem bírtam. Szerencsére Eric olvasott az arckifejezésemből, és gyorsan a segítségemre sietett, elhúzott a helyszínről.

– Ölelj át, hogy azt higgyék, az én csajom vagy! – utasított, és mivel még mindig teljesen le voltam sokkolva a történetektől, gépiesen engedelmeskedtem. Még láttam, hogy az idős pasi már egy másik gyanútlan tinilányhoz dörgölte a péniszét.

– Köszí – kiáltottam Eric fülébe, ám ahogy el akartam húzni a kezemet, hirtelen magához szorított.

– Mindig is tetszettél, Fern – harsogta, miközben ujjai egyre feljebb vándoroltak a hátamon. – Csak azért merem elmondani, mert be vagyok baszva.

– Micsoda? – Nem hittem a fülemnek.

Gyerekkori barátom teljesen váratlanul a számba dugta a nyelvét, és még közelebb húzott magához, teste a testemhez tapadt.

Eric háta mögül Kim és Amy lelkes visítása hallatszott, ahogy szurkoltak nekünk.

És akkor valami átkapcsolt bennem, valami, amit ezután még jó ideig nem sikerült visszaállítanom. A tudatom rejtett zugába száműztem az undort, amit a testemet kérdés nélkül tapogató kezek miatt éreztem, és meggyőztem magam, hogy ilyen az, amikor akarnak engem... És hogy ez igazából nem is olyan rossz dolog. Pedig sosem érdekelt különösebben Eric. Ahogy a borotvált szemöldökű, tapló srácok és a

vénülő, pedofil hajlamú pasasok sem voltak az eseteim. De amikor átöleltem Eric nyakát, és a többiek hangos éljénzésben törtek ki, valami furcsa büszkeség áradt szét bennem. Kiválasztottak! Hiába volt tömve a helyiség rosszul öltözött, felnőttnek maszkírozott lányokkal, Eric keze az én testemet markolászta, nem az övét! Még az a perverz vénember is engem akart először, csak azután váltott, hogy faképnél hagytam. Ennyi Jessica árnyékában töltött év, és pláne a Liam-sztori után szédítő élmény volt megtapasztalni a másik oldalt. Erősnek és vonzónak éreztem magam. És aznap este pont erre vágytam. Szóval visszacsókoltam Ericet, és hagytam, hogy ujjai úgy gyúrják a fenekemet, mintha kelésben lévő tészta lenne.

Így töltöttem a húsvéti szünet utolsó napjait. Előadtam Jessicának, hogy még mindig beteg vagyok, majd átmentem Amyhez *kirittyenteni* magam, közben egymás után döntöttem magamba az alacsony kalóriatartalmú üdítőbe kevert, édes röviditalokat. Aztán elindultunk a Selfridgesbe, ahol a testünk idegen kezek játékszere lett, ismeretlen fiúk és férfiak nyomták testünkhöz az ágyékukat, mi pedig egy piáért cserébe hagytuk, hogy folytassák, és visszacsókoltunk bárkit, aki megcsókolt bennünket. Annyira leittam magam, hogy sokszor nem is tudtam, ki az, aki rám mászik, és hogy néz ki, de azért viszonzottam a csókját. Nem számított. Vonzó voltam. És ezek a fiúk akartak engem. Annyira, hogy képtelenek voltak visszafogni magukat. Meg se várták, hogy lássák az arcomat, mielőtt a testemhez értek. Micsoda testem lehet! Az egyetlen rosszalló, idegesítő hang a fejemben nem a feminizmus hangja volt, hanem egy kicsinyes, bizonytalan, de állandóan visszatérő suttozás, hogy *csak azért akarnak téged, mert Jessica nincs itt.*

Hamar eljutottam arra a pontra, hogy csak akkor élveztem a bulit, ha éppen valaki fogdosott. Ha egyetlen idegen fiú sem dörgölte magát a fenekemhez, vagy erőltette a számba a nyelvét, teljesen elbizonytalanodtam, és azon agyaltam, hogy mi a baj a testemmel, ha

még akkor sem kell a férfiaknak, ha tálcán kínálok fel nekik. Ilyenkor kifelé nevettem, mosolyogtam, ittam és beszélgettem a régi ismerősökkel, de belül valósággal kongtam az ürességtől. Valahányszor eszembe jutott Jessica, a tudatom elhagyta a testemet, és addig nem tért vissza, amíg valaki ki nem kezdett velem.

Két nappal a húsvéti szünet vége előtt éppen hazaértem a plázából, ahol Kimmel és Amyvel találkoztam, amikor a kertünk végében megláttam Jessicát.

– Szóval... – mondta a kezemben lógó szatyrokra pillantva -, már jobban érzed magad?

– Túl vagyok a nehezén. – Végigmértem Jessicát és megállapítottam, hogy teljesen másképp fest, mint ahogy szokott. Semmi kihívó, *nimfa* feliratú felső, vagy szexisen meztelen has a farmernadrág fölött. Ezúttal hosszú, virágmintás ruhát viselt, haját egy kendővel kötötte össze. Meglepően visszafogottabb volt így, lányosabb, barátnősebb...

– Hiányoztál a szünetben.

Nagyot nyeltem.

– Te is nekem.

És most, hogy itt állt előttem, rá kellett jönnöm, hogy valóban hiányzott. Még hozzá rohadtul! Annyira, hogy letettem a szatyrokat, és kitártam a karom.

– Ölelés?

Jessica szemébe könnyek szöktek, felugrott ültéből, egyenesen a karjaimba.

Magamhoz szorítottam, belélegeztem samponjának jellegzetes eperillatát, és hagytam, hogy a megbocsátás hulláma elöntse a lelkemet.

– Hoztam neked valamit – súgta, majd kibontakozott az ölelésemből, és elővett a zsebéből egy apró bársony tasakot.

Szétnyitottam, és kihúztam belőle két vékony karkötőt, rajtuk egy-egy apró, élénkkék kövel.

– Hűha!

– Azúr! Azúr barátságkarkötő – magyarázta vigyorogva, és a csuklómra csúsztatta az egyik ékszert, majd felvette a másikat.

– Nagyon szép – dicsértem őszinte hálával, és a napfény felé tartottam a kezemet.

– Hogy emlékeztesselek, mennyire fontos vagy nekem – közölte, és közvetlenül az enyém mellé emelte a kezét.

A két karkötő egymás mellett csillogott a szikrázó napsütésben.

Annyi mindent szerettem volna elmondani neki. Annyi sérelem, fejlemény és magyarázat várt még megosztásra, annyi fel nem tett kérdés mardosta a lelkemet. Tudtam, hogy most az lenne a dolgom, hogy Liamről faggassam, harsányan lelkesedve a megfelelő részeknél, és olyanokat kellene mondanom, hogy *annyira örülök nektek!* Ő pedig nyilván tudta, hogy térden csúszva kellene könyörögnie a bocsánatomért, be kellene ismernie, hogy tisztában volt vele, hogy Liam még mindig tetszik nekem, de egyszerűen nem tudott uralkodni magán, és meg kellene ígérnie, hogy helyrehozza a dolgokat.

De nem szóltunk egy szót sem. Csak újra átöleltük egymást, és a barátságkarkötőinkben gyönyörködve, egymást átkarolva elindultunk befelé, a házba.

harminckettő

Önkéntelenül a karomon lévő heget vakargattam, hogy eltereljem a figyelmemet egyre jobban eluralkodó idegességemről. A tavaszi napfény beragyogott a tanterem ablakán, amint Hannah-val egymást bámultuk a negyvenöt fokos szögben egymás felé fordított székünkéről.

Linda, a tanácsadó tanárunk az ornyergére illesztette nyakában lógó szemüvegét. Most először fogja értékelni a gyakorlatban a teljesítményünket, ezért félrevont minket az egyik csendes szobába, hogy komoly visszajelzést adhasson a képességeinkről.

– Na, ki akar kezdeni? – kérdezte, új lapot csúsztatva az íróasztalára.

Bólintással jeleztem Hannah-nak, hogy legyen ő az első, mert észrevettem, hogy még nálam is idegesebb.

– Kezdem én, ha az megfelel – jelentkezett Hannah.

Ismét bólintottam, a fejem elnehezedett a melegtől.

– Most pedig, Fern – fordult hozzám Linda, miközben felírta az értékelőlap tetejére Hannah nevét –, tekintve, hogy én is itt vagyok, és már régóta dolgoztok együtt, szeretnék megkérni, hogy egy bonyolultabb problémát vázolj fel Hannah-nak, olyat, amivel igazán próbára teheti a hallgatási készségeit! Természetesen ezúttal is maradjunk a biztonság és a professzionalitás keretein belül, de nyugodtan jöhetsz valami nehezebbel. Azért vagyok itt, hogy segítek nektek, ha elakadnátok.

Bólintottam.

– Van esetleg olyan téma, amiről szívesen beszélnél?

Talán. Sose tudtam előre, hogy miről fogok beszélni a gyakorlati órákon, én is csak akkor jöttem rá, mi nyomja a lelke – met, amikor a

szavak megállíthatatlanul kibuktak belőlem. És most Linda árgus tekintete csak növelte rajtam a nyomást.

– Aha. Azt hiszem.

Linda hátradőlt a széken, és felemelte a tábláját.

– Oké, az jó. Hát akkor kezdhetjük is... Ja, és Hannah, ne zavartasd magad, ha néha közbevágozok, hogy demonstráljam a specifikus taktikákat!

Hannah mosolyogva bólintott, majd felvette a betanult terapeutapozíciót: hát kihúzza, kéz és láb szorosan egymás mellett, felsőtest enyhén előredőntve.

Senki sem figyelmeztetett, hogy a betonkemény hasizom alapkövetelmény lesz ebben a szakmában. Mindannyiunknak erősödött a hasizma a kurzus kezdete óta.

– Szervusz, Fern, örülök, hogy itt vagy – kezdte Hannah a megnyugtató, tanácsadós hangján. – Mint általában, ma is tizenöt perc áll rendelkezésedre, hogy megoszd velem, mi jár a fejedben.

Linda máris firkantott valamit az értékelőlapra, egy pillanatra kizökkentve minket a beszélgetésből.

– Szóval... mi jár most a fejedben?

– Én... hát... nem is tudom. Talán... – Fészkelődni kezdtem a kényelmetlen műanyag széken, ahogy a tudatom próbálta megelőzni a számat. – Talán egy kicsit aggódom, mert most... eléggé! ideges vagyok – nyögtem ki nagy nehezen. – Sokat stresszelek bizonyos dolgokon.

Hannah közelebb hajolt, szőke haja a kulcscsontjára omlott.

– Bizonyos dolgokon? – visszhangozta.

Bólintottam.

– Ja. Csak... kissé féltékeny és paranoid vagyok mostanság. Mindig voltak ilyen szakaszaim, de az utóbbi időben eléggé felerősödtek ahhoz, hogy aggódni kezdjek.

Linda golyóstolla ismét csúszkálni kezdett a papíron, kipipálva a Hannah által sikeresen teljesített pontokat.

– Szóval aggódsz? – kérdezte Hannah.

– Igen, és nem akarom, hogy még rosszabb legyen.

Hannah mocomogni kezdett a székén. Látszott rajta, hogy elbizonytalanítja Linda jelenléte.

– Tehát azon aggódsz, hogy rosszabb lesz?

Linda felemelte a kezét, megszakítva a beszélgetést, mire mindketten elpirultunk.

– Rendben, Hannah, a tartásod szuper, és az empátikus válaszadást is jól csinálod – fogott bele. – De túlságosan sokat ismételgetsz. Kicsit azt érzem, hogy zavarban vagy, és nem mersz kérdezni. Igazam van?

Hannah arca még vörösebbre váltott, de elnevette magát.

– Lehet. Sose tudom, mit kérdezzek. Meg tényleg idegesít, hogy figyelsz. – Felém legyintett. – És nem tudtam eldönteni, hogy az empátiával menjek tovább, vagy kezdjem el faggatni, hogy miért érzi így magát. Azt hiszem, bepánikoltam.

Linda elmosolyodott, szeme sarkába ráncok gyűltek. Félretolta maga elől az asztalt, és közelebb húzta a székét.

– Ez teljesen normális. Ne aggódj! Hadd mutassak néhány nyitott kérdést, amivel elindulhatsz! Fern, neked is megfelel, ha kicsit átveszem az irányítást?

A kezemet tördelve bólogattam.

– Igen, persze.

– Rendben, Hannah, figyeld, mit csinálok – mondta, mielőtt visszafordult hozzám, egyetlen mozdulattal átalakulva egy teljesen másik nővé. A Freudon poénkodó, bohókás tanárom eltűnt, és egyszer csak egy végtelenül nyugodt, tekintélyt parancsoló terapeuta ült a helyén.

– Szóval, Fern, azt mondod, hogy korábban is küzdöttél a féltékenységgel – közölte bársonyos hangon. – Tudnál mesélni erről? Úgy hangzik, mintha elég mély nyomot hagyott volna

benned az élmény.

Fészkelődni kezdtem a széken, a műanyag a hátamhoz tapadt az izzadságtól.

– Igen, természetesen. Én csak... Már a jelentkezési lapon is említettem, hogy fiatalabb koromban gondjaim akadtak a mentális egészséggel. Persze már jól vagyok. – Védekezően a magasba emeltem a kezem. – Nem kell aggódni, nem vagyok őrült! – Nevettem, de Lindának arcizma sem rándult.

Bólintott, mint aki pontosan érti, mire gondolok.

Hannah lenyűgözve figyelte a mestert, ahogy akcióba lendült.

– Úgy hangzik, mintha nehezedre esne beszélni erről – mondta. – Ezért viccelted el?

A torkomban felkapaszkodó érzelmektől teljesen berekedtem.

– Nem erről van szó! Jól vagyok. Őszintén mondom. Pont az a kiborító az egészben, hogy nem értem, mitől jött vissza... Fogalmam sincs. Minden a legnagyobb rendben van az életemben. Már jól vagyok.

Linda kimérten biccentett, mintha együtt érezne velem, de nem hinné el, hogy igazat beszélek.

– Tényleg fogalmad sincs, mi okozhatja? – erősködött.

Megtörtem a nyomás alatt. Kieresztettem egy nagy levegőt, a gyomromban bugyburékolva kavarogtak az érzések.

– Egy nagyon régi barátnőm nemrég visszatért az életembe. Egészen konkrétan most költözött egy sarokra tőlem. Egy hónapja tett ajánlatot egy lakásra, és megalkudtak. – Mindenfelé néztem, csak Linda átható tekintetét kerültem. Tudtam, hogy ha rápillantanék, a tekintetünk összetalálkozna, és azt most képtelen lennék elviselni. – És nemrég vitatkoztam a barátommal, amiért nem akar esküvőt, és ez eléggé

kiborított. Azt hiszem, ez a vita és a régi barátnőm sok emléket élesztett fel bennem, és elbizonytalanított.

– Ez teljesen érthető. Pontosan milyen emlékekre gondolsz? A nadrágomba töröltem a tenyeremet.

– Fiatalabb korunkban nagyon sokszor hasonlítottam magam a barátnőmhöz. Sokkal szebb... szexisebb volt nálam, és ez mindig elbizonytalanított. – Mosolyogva ráztam a fejem. Csak a szokásos gyerekes hülyeség...

– Nem gondolom, hogy hülyeség volt. Sőt, elég fájdalmas lehetett.

– És előfordult párszor, hogy ez a barátnőm eléggé megbántott. Például tizenhét évesen, amikor beleestem valakibe, és lenyúlta a srácot. Aki őt választotta.

Linda egyfolytában bólogatott, mint aki pontosan tudja, miről beszélek.

Én viszont újra tizenöt évesnek éreztem magam, olyan szánalmas, kamaszos dolognak tartottam ezt az egészet.

– A „választotta” szót használtad – mondta. – Mit jelent számodra ez a szó?

Hannah kigúvadt szemmel bámult minket, és vadul jegyzetelt, miközben engem szinte odaszegezett a székhez Linda kérdése.

– Hát, azt jelenti, hogy kiválasztott...

– És gyakran érezted, hogy őt választották helyetted? Esetleg most, hogy újra az életed része lett, visszajött vele ez az érzés?

Nevetve forgattam a szememet.

– Csak megerősített, hogy TÉNYLEG mindig őt választották. Én sosem voltam olyan hatással a pasikra. És biztosan az sem segített, hogy állandóan együtt lógtunk. Aztán miután szétváltak útjaink, végre engem is kiválasztottak. Gondolom azért, mert már nem volt ott, mint jobb alternatíva. De most, hogy visszajött...

– Attól félsz, hogy a régi helyzet visszatér vele? Hogy megint őt fogják választani?

– Lehet... basszus!

A tanárunk egy utolsó, professzionális mosolyt villantott rám, majd visszafordult Hannah-hoz és szavainak varázsa elpárolgott a forró levegőben.

– Figyelted, mit csináltam most? Hogyan használtam a kérdéseket, hogy több információt szerezzek a kliensről? – kérdezte. – Mit gondolsz, legközelebb megy majd neked is? – Helyükre tolta a székeket, megdicsérte a munkánkat, majd kaptunk öt perc szünetet átbeszélni a dolgokat, mielőtt az én értékeléssel folytatná.

– Fú – nyögte ki Hannah. – Te jó ég! Sosem leszek ilyen profi. Ez a nő valami kibaszott... szuperterapeuta vagy mi. – Amikor észrevette, hogy folyik rólam a víz, és a mellkasomhoz szorítom a kezemet, ijedten kérdezte: – Basszus, Fern, minden oké?

Bólintottam, de nem tudtam megszólalni. Hetek óta először éreztem magam otthon a testemben, ám a test, amibe visszatértem, egy fuldokló, remegő romhalmaz volt. Linda kérdései kavartak bennem, alig tudtam tartani magam.

– Aha, jól vagyok – bólintottam kisvártatva, pedig egyáltalán nem ez volt a helyzet.

A francba! Lehet, hogy mégsem fejlődtem semmit kamaszkorom óta?

Későn értem haza, mert az óra után felhívtam Heathert, és kikönyörögtem, hogy fussunk össze egy sürgősségi megbeszélésre. Vállammal nekifeszültem a lakásunk állandóan beragadó ajtajának, és szinte bezuhantam az előszobába.

– Megjöttem – kiáltottam, és lerúgtam az egyik szandálomat, majd alaposan szemügyre vettem a lábfejemet borító vörös foltokat. Minden új cipő feltörte a lábamat, és mindig kellett legalább néhány nap

regenerálódási idő... Nagyon reméltem, hogy a fürdőszobában talállok ragtapaszt.

– Ne is kérdezd, mit csináltam egész nap – kiáltott vissza Ben. – Túlságosan szégyellem magam.

Elmosolyodtam, és megszabadultam a másik szandáltól is.

– Még mindig alsógatyában vagy, mi?

– Dehogy! Na jó... tényleg.

A nappaliban, a kanapén találtam a félmeztelen pasimat. Szétvetett lábakkal egy régi narancssárga boxeralsóban ült a tévé előtt, és éppen videójátékozott. Érkezésemre leállította a focimeccset, és elvigyorodott.

– Tanár vagyok a tanítási szünetben – mentegetőzött. – Ugye, nem ítélsz el?

Végignéztem a lakásunkban uralkodó felforduláson. Ben megígérte, hogy rendet csinál, amint elkezdődik a szünet. Ehhez képest az első szabadnapján csak még rosszabb lett a helyzet. Minden felületet koszos tányérok és félig teli teásbögrék borítottak. Ráadásul továbbra is úgy viselkedett, mintha a tegnap esti újabb, házassággal kapcsolatos összetűzésünk meg se történt volna. Igaz, elnémult és egészen megváltozott, amikor végre bevallottam, hogy mennyire fontos nekem ez a téma. Ám mivel nem sokkal előbb két órán keresztül erről panaszkodtam Heathernek, felébredt bennem a bűntudat, úgyhogy nem tudtam kiakadni rá a rendetlenség miatt. Heather a türelem védőszentjeként hallgatta végig, ahogy elsírtam bánatomat az elmaradt lánykérés miatt, és a furcsa félelmemet Jessica költözésével kapcsolatban. Az ő támogatásának köszönhetően voltam csak képes jegelni a témát. Így letelepedtem Ben mellé a kanapéra, és megcsókoltam.

– Egyáltalán kimentél ma a lakásból? – csipkelődtem.

– Szeretlek! Kérlek, ne hagyj el, amiért ilyen gusztustalan vagyok!

– Nem foglak. Ígérem. – Feltápaszkodtam, hogy hozzak magamnak egy pohár vizet, és lemossam a kezemről a vonatút minden mocskát.

– Jó napod volt? – szólt utánam Ben, és újraindította a játékot. – Milyen volt a sulis? És hogy van Heather? Most épp nem dühöngött semmin?

Ittam pár kortyot, majd újratöltöttem a poharamat.

– Igazából meglepően jókedvű volt. Most fejlesztenek valami új vakcinát a gonorrhoea ellen, és nagyon izgatott miatta. – Láttam megrándulni Ben tarkóját, mire elnevettem magam, és bebattyogtam a fürdőszobába, hogy átkutassam a szekrényt ragtapaszért, és azt latolgattam, hogy melyik fájdalmas sebemet részesítek előnyben a tucatnyi közül.

Heatherrel jó néhányszor megkerültük a Clissold Parkot, miközben könnyörtelenül leszidott, amiért ilyen idiótán viselkedek. Rá jellemző módon a legtöbb válasza valami olyasmivel kezdődött, hogy:

– Miért akarnál megfelelni egy olyan elavult hagyománynak, amely tudományosan bizonyítottan boldogtalanná teszi a nőket?

– Nem minden nőt...

– Nekem ez olyan, mintha arról rinyálnál, hogy megbuktál a sorkatonai alkamassági vizsgálaton.

Oldalba böktem.

– És az nem zavar, hogy egyébként te is HÁZAS vagy?

– Dehogyan vagyok én elcseszett házasságban, jesszus! Bejegyzett élettársi kapcsolatban élek. Az nem ugyanaz! És azt is csak azért, hogy ha velem valami történik, Katié megkaphassa a nyugdíjamat.

– És mi van, ha egyszer majd nekem is szükségem lesz Ben nyugdíjára?

– Na, ez végre egy valós ok a házasságkötésre! Nem valami elbaszott, patriarchális, Disney-hercegnős agymosás.

Amint végre sikerült helyrehoznom megnyomorodott lábamat, visszatértem Benhez a nappaliba. Otthon ülős estét terveztünk, így előre kiválasztottunk egy mindkettőnket érdeklő filmet Netflixen, amit azon ritka alkalmak egyikére tartogattunk, amikor Ben épp nem halál kimerültén esik haza. Úgy éreztem, szükségünk van erre az estére kettesben, hogy végre visszarázódhassunk a normális kerékvágásba.

– Van valami ötleted, mit rendeljünk? – kérdeztem, miközben mellételepedtem a kanapéra.

– Valami finomat a kínaiból. – Nem pillantott fel a képernyőről, ahol éppen önmaga élethű másának karakterével játszott, és én elgondolkodtam, vajon mennyi időt tölthetett azzal, hogy a saját képére formálja az avatárját. – Ja tényleg, Jessica átjött délután – közölte mintegy mellékesen, miközben a kontroliért nyomogatta.

– Micsoda?

– Csak beugrott. Elég idegesnek látszott. Azt mondta, próbált hívni téged, de nem ért el.

– Lemerült a telóm, a töltőmet meg itthon felejtettem. Meddig volt itt? – Felegyeneseđtem, próbálva elnyomni azt a furcsa, kellemetlen érzést, ami elfogott a felismeréstől, hogy Jessica és Ben kettesben volt az otthonunkban. Alig két hete költözött a környékre, és még nem volt időm megszokni ezt az új felállást.

– Talán egy órát.

Egy órát?!

– És volt rajtad nadrág?

Ben felnevetett.

– Persze! De póló nem. Remélem, nem ijesztettem el.

Ránéztem Ben mellkasára, arra a gyönyörű, meztelen mellkasára, amelyet egy vékony szőrcsík szelt ketté, és amitől úgy nézett ki, mint egy szexi banános desszert. Azt a kevés szőrt csak én láthattam, én

érinthessem meg! És most már Jessica is látta. Az én Benem mellkasát! Istenem, hogy kattanhattam be ennyire?

– Megyek, rárakom a töltőre a telefonomat.

Ben már vissza is tért a játékához.

– Okés, menj csak! Jessica azt ismételgette, hogy jól van, de nem úgy nézett ki. Ittunk egy teát, meg dumáltunk. Ez mintha kicsit segített volna.

Leküzdöttem a késztetést, hogy megkérdezzem, miről beszélgettek. Inkább átsiettem a hálóba tölteni a telefonomat, és amíg vártam, hogy magához térjen, gyorsan bevettem az ágyunkat.

JESSICA: Szia, otthon vagy? Nem bánod, ha felugrók? Bridget napköziben van, és éppen felétek fogok járni, úgyhogy csak beköszönnék... Remélem, oké.

Ben nagyon cuki volt! Bocsi, hogy csak úgy rátörtem. Légyszi, csörgess meg, ha elolvastad ezt! Gondolom, lemerültél.

Az első csengésre felvette a telefont. Rekedtes volt a hangja.

– Jessica?

– Fern... – Csak ennyit tudott kinyögni, aztán keserves zokogásban tört ki. Képtelen volt folytatni.

Jessica sírt. Jessica sosem sír.

– Mindjárt ott vagyok.

tizenhét

2003. augusztus

Mike arcát narancssárgára festette a fesztiválos tábortűz fénye, felvillantva számos piercingjét. Kaján vigyorral emelte magasba a whiskys üveget.

– Balfék Bob! – jelentette ki magabiztosan, abban a tudatban, hogy úgylis nevetni fogunk rajta, és persze igaza lett. Kipislogtam a füst által előcsalt könnyeket a szememből, míg Mike továbbpasszolta az üveget Philnek, aki ugyanazzal a szemtelen mosollyal bámult.

– Troy McClure.

– MEKKORA VÁLASZTÁS! – üvöltött fel valaki, mire Phil nagy nehezen felegyenesedett, és meghajolt.

Addigra sikerült jó pár bámészkodót bevonzanunk a „Nevezz meg egy karaktert *A Simpson családból*” tematikájú ivós játékunkkal, csakhamar vadidegenek tömege vett minket körül.

– Mr. Burns.

Jade következett, akinek köztudomásúlag nem voltak jók az esélyei.

– Srácok, mondtam már, hogy sose néztem *A Simpson családot* – sopánkodott vontatott hangon, ahogy az üveg közeledett felé. Bandzsítva kiragadta Mike kezéből az italt, aki odahajolt hozzá egy teli felespohárral. – Ööö... – habogott. – Simpson igazgató úr?

– IGYÁL! – kiáltottuk kórusban.

Mike megrázta a fejét, és széles mosollyal gyerekkori barátja szájához emelte a poharat.

– Most komolyan, Jade, Simpson igazgató úr?

– HÚZD LE, HÚZD LE, HÚZD LE! – visszhangozta a tömeg, mire Jade engedelmesen kiitta a pohár tartalmát, felspannolt közönsége pedig elégedett éljenzésben tört ki.

– Nagyon bebasztam – panaszkolta. – Utálom ezt a játékot! Nem nézünk inkább el egy koncertre vagy valami?

– Hajnali egy óra van – vetette oda Mike.

– Csak lehet csinálni valamit valamelyik sátorban!

Mike mindkét szemöldöke felszökött a homlokáig.

– Megmutassam, mi mindent lehet csinálni egy sátorban, szívi?

Megjegyzését ismét üdvívalgás követte. Ez volt a harmadik éjszakánk a Reading Fesztiválon, és a dolgok kezdtek egyre zűrösebbé válni. Megkönnyebbülést jelentett a tudat, hogy már csak egyetlen éjszakát kell kibírnom itt, és aztán hazamehetek lemosni magamról a rám ragadt mocskot, izzadságot és a ködös emlékeket. A helyzeten nem segített, hogy pont a fesztivál előtt pár nappal hirdették ki az érettségi eredményeket, és mint megtudtuk, társaságunk egy része siralmasan teljesített. A fiúknak sikerült alulmúlniuk a lányokat. Míg mi csendben szorítottuk mellkasunkhoz a négyesekkel és ötösökkel teli bizonyítványunkat, Liam, Mike és a többi srác szétcsapták magukat a parkban, arról rinyálva, hogy korrupt az egész oktatási rendszer, és hogy egy rockszárnak senki sem nézi a bizonyítványát, meg amúgy is rohadjon meg az a frigid picse Miss Wood, amiért megbuktatta őket zenetchnikából, még akkor se dagnak meg, ha felkínálkozna nekik.

A fiúk azt ígérték, hogy a Reading Fesztivál lesz életünk kalandja, ami majd minden gondot elfeledtet velünk. Elvégre semmi sem fontosabb az életben az élő zenénél. De most, hogy tényleg itt voltunk, a sátrazástól, a végtelen mezőktől és a gusztustalan mobil vécékben guggolva kakilástól eltekintve, nem igazán érzékeltem különbséget a fesztiválos programunk és az otthoni életünk között. Általában olyan részek voltak, hogy csak naponta egyszer támolyogtunk el a

nagyszínpadhoz megnézni a headlinereket, elvegyülve a ránk kísértetiesen hasonlító tinédzserek végeláthatatlan tömegében. Igazából a fesztivál egész közönsége úgy nézett ki, mintha ugyanabból a pózer gitárpengetős nyakláncból klónozták volna őket. A színpadok között sétálgatva sorra bukkantak fel a hasonmásaink – lányok a szivárvány minden színére festett hajjal, talpig feketébe öltözött fiúk után epekedve, akik éppen Tenacious D *Tribute-ját* pengették olcsó gitárjukon. Legalább óránként egyszer a távolból valaki bekiabálta a *faszság* szót, ezzel a fesztivál egész területén végigsöprő papagájkórust indítva útjára, amit a részeg tömeg látszólag képtelen volt megunni. Ezúttal is egy elnyújtott *fasssszsáááág* szakította félbe a játékunkat, egyre hangosabbá válva. A lángok fátylán át vigyorogtunk egymásra, várva a becsapódást, majd amikor végre elért minket, hátrahajtott fejjel, farkasok módjára vonyítottunk az éjszakában, míg bele nem fájdukt a tüdőnk.

Dave, aki eddig némán, ketamintól lebénulva támasztotta a sátor falát, megemelte elnehezedett fejét, és kipréselt magából egy halovány *faszság* suttogást, aztán visszahanyatlott.

Mike felpattant, hogy vessen egy pillantást a haverjára.

– Megvagy, tesó? – kérdezte szelíden, és Dave pulzusára tette a kezét.

– Hol vagyok? Nem tudok... beszélni...

– Nyugi, tesó! Minden okés. Biztonságban vagy. Ez csak a ketamin. El fog múlni. Itt vagyunk melletted. Nem hagyunk magadra. És holnap megnézzük a Metallicát, oké?

– Metallica – lehelte Dave alig hallhatóan, majd a feje visszahanyatlott a mellkasára.

A húsvéti szünet alatt több nagy változás is történt a csapatunkban. A leglényegesebb talán az volt, hogy a fiúk immár sokkal keményebb

szerekkel hódoltak a hedonizmus oltárán, főként kokainnal, ketaminnal vagy kétes eredetű tablettákkal fűszerezve a koncerteket és a bulikat.

A nyaralásból hazatérve döbbenet hallgattam, ahogy a srácok „csíkokról” meg „lasztizásról” hadováltak, de még inkább lesokkolt, hogy Jessica bármit elfogyasztott, amit a fiúk toltak. Amit Liam bevett, azt ő is. Kurt Cobainról és Courtney Love-ról mintázták a kapcsolatukat.

Visszatértünk az ivós játékhoz.

– Lovejoy tiszteletes – mondtam, hálát adva az égnek, hogy nem kellett innom, merthogy aggódtam Jade állapota miatt.

– Smithers.

– Mondtam már – nyafogott Jade. – Nem ismerek egy Simpson-karaktert sem!

– IGYÁL, IGYÁL, IGYÁL, IGYÁL, IGYÁL!

Jade a vállamra hanyatlott, akár egy rongybaba, én meg átöleltem.

– Jól vagy? – súgtam a fülébe.

– Annyira tetszik Mike! – suttogetta, de a szavak megbicsaklottak a nyelvén. – Miért nem jövök be neki?

– Bír téged – nyugtattam, és felpillantottam viszonzatlan érzelmének tárgyára, aki fürge ujjával épp egy akusztikus gitáron pengette a *Stairway to Heaven* akkordjait. Láttam, ahogy a tekintete Jade-re vándorol, és arcán végigfut valami furcsa melegség. Elmosolyodott.

Jade viszonzta a mosolyát, majd ismét a mellkasomra dőlt.

– Remélem... – sóhajtott a vállamba -, már olyan régóta tetszik nekem!

Mivel csak nem hagyta abba az ivást, én inkább visszafogtam magam, hogy szemmel tudjam tartani. Egymásba kapaszkodva merítkeztünk meg az éjszaka atmoszférájában, mi voltunk az utolsó talpon maradt lányok.

Sally rögtön az első napon beleszeretett egy Trigby nevű roadie-ba, és azóta nem tért vissza a táborhelyünkre. Jessica és Liam négy hónap

együttjárás után továbbra is a szenvedélyes, fiatal szerelmesek mintaképei voltak, olyannyira, hogy most is vagy egy órája a fiú sátrában bujkáltak. Mike belekezdett a *Nothing Else Matters* intrójába, és egy perccel később kórusként zengtük az ismerős dalt, én pedig hagytam, hogy a nyugalom átjárja a testemet. Megcsináltam. Egy fesztiválon voltam. Úgy viselkedtem, ahogy a normális tinédzserek szoktak. És egész jó voltam benne. Igaz, majd meggyulladtam, mert az érkezésünk óta mindennap harminc fok volt, mégsem voltam hajlandó megválni a hosszú ujjútól. De álltam a sarat!

Hirtelen hangos nyögés hallatszott Liam sátrából, mire az éneklést macsós éljenzés és huhogás váltotta fel.

– ÚÚÚ, LIAMÉK SZEXELNEK! – kiabálta Phil, néhány srác pedig odasétált a sátrukhoz, és püfölni kezdte a kifeszített ponyvát.

– SZOPJÁL LE! – bukkant fel Liam feje a résnyire kicipzározott nyílásban, de mindenki tudta, hogy alatta meztelen. Jessica nevetését hallottam csilingelni mögüle. A fiúk ismét éljenzésben törtek ki. – Komolyan, baszd meg, húzzatok innen! – sziszegte, és eltűnt a cipzár mögött, én meg változást éreztem a levegőben. Valami furcsa elektromosságot. A társaság tűznél ücsörgő, nem keféző része immár tisztában volt a kínos ténnyel, hogy mit csinálnak a barátaik odabent, tőlük alig néhány méterre. Lefogadtam volna, hogy most mind maguk elé képzelik Jessicát, azt kívánva, bárcsak helyet cserélhetnének Liammel. Jessica, a tökéletes barátnő! Mostanában csak így hívták a srácok. Húsvét óta előléptették Kurvás Jessicából Tökéletes Barátnővé. És azóta ahányszor felbukkant valahol egy zacskó chipsszel vagy pár gramm kokainnal a dilerétől valamelyik csinos és szexi, virágmintás-haspólós szettjében, a srácok felkiáltottak:

– Liam, megjött a tökéletes barátnőd!

Mike-ot inspirálhatták a sátorban zajló események, mert gitárjával a kezében feltápaszkodott, és odafordult Jade-hez.

– Valami kívánság, drága barátom? – kérdezte, mielőtt helyet foglalt volna a lány mellett.

Jade megpróbált felülni, hosszú haját hátradobta.

– *Ezer színnel száll a szél. A Pocahontasból...*

Arra számítottam, hogy Mike felszisszen, vagy legalábbis elküldi a picsába, ám csak elvigyorodott, majd engedelmesen pengetni kezdte a Disney-dalt.

Jade magasba emelte a karjait, és azzal a jellegzetes, esetlen bájjal, ami a részeg lányok sajátja, ringatózni kezdett. A refrénre a hangjuk váratlan harmóniával olvadt egymásba, és a többiekkel elbűvölve néztük a narancssárgára színeződött arcú párost. Ahogy elértek az *égig érnek a platánok* sorhoz, Jade felállt, égnek emelt karral addig üvöltve a szöveget, amíg már egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Csapatunk ismét éljenzéssel fogadta a produkciót. Mike annyira röhögött, hogy alig tudott pengetni. Olyan őszinte csodálattal bámulta Jade-et, mintha most látná életében először.

Vagyakozó arca láttán elfogott a mindent elsöprő féltékenység.

A többiek lelkes tapsa közepette tökéletes harmóniában fejezték be a dalt, és a végén kifulladásra dőltek egymásra.

– Túl cukik vagytok – sóhajtott Phil.

Mike felvonta a szemöldökét. Lerítt róla, hogy élvezzi a bókot. Hirtelen elkapta fedetlen derekát, és pajkosan magához vonta Jade-et, aki tettetett közömbösséggel folytatta a beszélgetést velünk, szándékosan nem véve tudomást a fejleményekről, majd kért még egy whiskyt.

– Játszd el nekem a Herkulesből az *Ez nem lehet szerelmet* – parancsolt rá Mike-ra.

– Azt nem ismerem.

– Milyen jó, hogy én igen! – Jade imbolyogva felállt, és úgy lóbálta a végtagjait, mint egy iszákos karmester, ahogy rázendített a dalra, ezzel

bebetonozva státuszát a nap hőseként.

Az egész banda csatlakozott hozzá, rekedtre röhögve magunkat, amiért nem tudtuk kiénekelni a magas hangokat. Olyan hangosan kornyikáltunk, hogy a többiek meg se hallották a Liam és Jessica sátrából kiszűrődő furcsa zajokat. Egyedül én fordultam aggódva a hang irányába. Mintha valaki sírt volna. De aztán Jade hátraesett a kempingszékével, és a figyelmem visszaterelődött bogárként kapálózó, visítva nevető barátnőmre.

Mike azonnal felpattant a helyéről, és Jade-hez sietett, de ahelyett, hogy felsegítette volna a földről, inkább leszorította és megcsókolta.

Jade reakcióját fürkésztem. Épp Mike teste köré fonta a lábait, és egyértelműen boldognak tűnt.

– Menjetek szobára! – szólt be nekik Phil, mire Mike hátranyújtotta a kezét, és egy feltartott középső ujjat villantott a haverjának.

Kezdttem kínosan érezni magam, ahogy tudatosult bennem, hogy már csak én maradtam a lányok közül, aki még nem kelt el. Rám nem nyomult senki... A tűzbe tévedve próbáltam nem tudomást venni a Mike szájából előtörő nyögésekről és a Liam sátrából egyre tisztábban hallatszó veszekedésről.

Szerencsére Phil is érzékelte a feszültséget, ezért úgy döntött, hogy Mike gitárjával együtt magához ragadja az irányítást. Belecsapott a húrokba, úgyhogy aznap huszadjára is el kellett vele énekelni a Tribute-ot.

Végignéztam a sátrak kusza tömegén, a mezőt pettyező tábortüzeken, amiket több ezer fiú vett körbe, és arra gondoltam, hogy én egyetlenegy sem érdelek. Bár annak idején sikerült életben maradnom, nagyjából megőriznem a józan eszemet, és most még egy fesztiválra is eljutottam, de úgy látszik, ezzel elértem a lehetőségem határait. Ásítást színleltem, és sóvárogva gondoltam arra a nagy zacskó Kettle chipsre, amit korábban a hálósákomba rejtettem. Kitaláltam,

hogy úgy teszek, mintha elmennék lefeküdni, egyedül befalom az egészet, aztán megvárom Jade-et a beszámolójával.

– Megyek aludni – jelentettem be a társaságnak.

– Srácok – hallatszott Dave hangja a sátra oldalából. – Megint érzem a lábamat! – A többiek tapsoltak, én meg lehajoltam Jade-hez, hátha felfogja, amit mondok.

– Jade? – kérdeztem az előttem vonagló masszától, amit Mike-kal alkottak. – Én most bemegyek a sátrunkba. Minden oké veled?

Egy pillanatra eltolta magától a fiút. A szemei keresztbe álltak, nem is rám nézett, hanem a sötét égre, és feltartotta a hüvelykujját.

Hezitáltam. Bizonytalan voltam.

– Kint maradhatok veled, ha akarod – próbálkoztam Mike legnagyobb bosszúságára.

Jade felült, és lejjebb rángatta a felsőjét. Nem voltam biztos benne, hogy képes olyan választ adni, amit el is tudnék hinni neki.

– Nemsokára utánad megyek – Ígérte, és végre a szemembe nézett.

– Biztos vagy benne?

Vigyorogva bólintott.

– Jól van, de itt leszek a közelben, ha kellenék.

– Ne legyél már ilyen erőszakos, Fern! – Mike szúrós pillantást vetett rám.

– Csak meg akartam kérdezni... Éreztétek jól magatokat! – dadogtam zavartan.

Búcsúzóul még odaintettem nekik, majd kicipzáraztam a sátrunkat. A zajok kissé eltompultak, ahogy barlangom vászonzalai összezártak körülöttem. Sóhajtozva kotorászni kezdtem a hálózsákomban, a vizesüvegemet és a csipszes zacskót kerestem. Egy darabig a semmibe tévedve tömtem magamba a ropogós, sós falatokat, és hallgattam, ahogy Dave odakint fokozatosan visszatér az élők sorába.

– Srácok, megint mozognak az ujjaim! Srácok, fel tudom emelni a fejem!

Miután a zacskó teljes tartalmát elpusztítottam, nyomtam a tubusból egy kis fogkrémet a számba, majd egy nedves törülközővel lemostam a szemfestéket. Kicsit kellett pisilnem, de mivel megegyeztünk Jade-del, hogy éjszakánként a potenciális szexuális ragadozók elkerülése érdekében csak együtt megyünk ki a mosdóba, inkább bebújtam a hálósákomba, és csendben vártam, hogy a barátnőm megunja a smárolást. A sátor melege elnehezítette a szemhéjamat, úgyhogy elhatároztam, hogy egy pillanatra lehunyom a szememet. Még hallottam, hogy egy távoli kórus legnagyobb örömeire valahonnan ismét felhangzik a faszág kiáltás, aztán nyugtalan álomba zuhantam.

A sátor forró levegője ébresztett fel, testem csatakosra izzadt a hálósáokban. Összezavarodva pislogtam ki az álmot a szememből. *Baszki, elaludtam!* dühöngtem, de amikor megláttam a mellettem alvó alakot, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

A következő pillanatban azonban a hajszínéről rájöttem, hogy nem Jade fekszik mellettem.

– Jessica?

Ásított, és felém fordult. Szemén elkenődött a smink, a haja kócosán lógott az arcába. Még sosem láttam ennyire szétesettnek.

– Bocs, nem akartalak megijeszteni – szabadkozott, ahogy megkísérelt felülni. – Remélem, nem para, hogy itt aludtam el.

Előkerestem a vizespalackomat, és kiittam az alján maradt meleg folyadékot, de nem igazán enyhítette a szomjamat. A hőségéből arra következtettem, hogy délelőtt lehet, hiába sugallt mást a kemping csendje. A fesztiválozók még nem ébredtek fel, gyűjtik az energiát az utolsó napra. És ott volt Jessica, aki éppen úgy csinált, mintha semmi furcsa nem lenne abban, hogy az éjszaka közepén belopózott a sátramba.

– Minden okés? – kérdeztem, és én is ülő helyzetbe tornáztam magam. Megcsapott a saját izzadságszagom, úgyhogy gyorsan előrehajoltam egy nedves törölkendőért.

– Aha, persze. Minden szuper! – Hallottam a hangján, hogy hazudik. Kinyújtotta a kezét egy törölkendőért. – Csak eszembe jutott, hogy nagyon régóta nem csináltunk semmit kettesben, és utálok, hogy így alakult.

Az ajkamba haraptam. Ez tagadhatatlanul az ő sara volt. Bár nagyjából helyreállt köztünk a béke, az utóbbi időben eléggé lefoglalta, hogy Liam tökéletes barátnőjét alakítsa.

– Szóval arra gondoltam – folytatta -, hogy mi lenne, ha ma lekoptatnánk a többieket, és csak mi ketten mennénk bulizni? Csináljunk egy csajos napot! Elegem van a fiúkból!

Nyilvánvaló volt, hogy valami történt közöttük Liammel, de tudtam, hogy felesleges lenne rákérdezni.

– Szóval? – nézett rám kérdőn, az alsó ajkát harapdálva. – Lenne kedved hozzá?

A gondolat, hogy egy napra elmenekülhetünk ebből a társaságból, a körberakott kempingszékektől, magunk mögött hagyva az elmúlt egy év címkéit, szinte megrészegett. Csak Jessica és én, egyedül egy fesztiválon! Csak mi ketten, újra együtt a legjobb barátnők! Elégedett mosoly terült szét szeplős arcomon.

– Elég menőn hangzik.

– Ugye?

– És mi van Jade-del? Asszem... Mike sátrában aludt.

Jessica megrázta a fejét.

– Tuti, hogy jól van. Láttad volna, hogy vigyorgott, amikor összefutottunk éjszaka! Már olyan régóta odavolt Mike-ért.

– Hát, azért eléggé be volt baszva...

– Ahogy mindenki – felelte Jessica, és ezzel egy csapásra eloszlatta az aggodalmait. Óvatosan felegyenesedett, vigyázva, hogy a feje ne akadjon a sátor ponyvájába. – Hagyjunk neki üzenetet, és be lesz kapcsolva a telónk, hogy el tudjon érni minket. Gyere, keressünk valami reggelit, mielőtt felébrednek a népek!

Papucsban elslattyogtunk a mosdókhöz, és tapsikoltunk örömünkben, amikor végre sikerült találunk egy használható állapotban lévő fülkét.

– Mégis ki szarik a vécédeszkára? Mi a fasz bajuk van az embereknek? – kérdezte Jessica az ajtó túloldalán a sorára várva, miközben én az ülőke fölött guggoltam. Aztán amennyire lehetett, a csap alatt levakartuk magunkról a mocskot, megtöltöttük a kulacsunkat, és fogat mostunk. Színes fejkendővel igyekeztünk eltakarni zsíros hajunkat, leégett járomcsontunkra virágokat festettünk, és írtunk egy üzenetet Jade-nek. Aztán elsétáltunk a színpadokhoz.

Mielőtt a beléptetőkapuhoz értünk, Jessica berántott egy elhagyatott sátor mögé.

– Várj egy kicsit, át kell raknom a kokót a bugyimba. – Egy zacskó fehér port húzott elő a táskájából, és fél lábon egyensúlyozva eltüntette a tasakot napbarnított combjai között.

– Egyébként Liamé – közölte, miközben helyére simította a szoknyáját. – De ma nagyon felbaszta az agyamat! Tegnap annyira ki volt ütve, hogy tuti azt fogja hinni, egyedül tolta le az egészet. – Rám kacintott, és belém karolt. Úgy álltunk ott, mint két kamasz, akik épp a plázába készülnek. – Mit szólnál egy kis palacsintához?

Így kezdődött tehát az egyik legemlékezetesebb együtt töltött napunk. Találtunk egy reggelizőbódét, és pár perccel később mindketten egy-egy hatalmas adag palacsintával leültünk egy apróska asztalhoz. A kapukon beáramló tömeget figyeltük, miközben a nap egyre magasabbra emelkedett a felhőtlen égen.

– Mike tetkója egyszerűen borzalmas – szólalt meg váratlanul Jessica.

A fesztivál első napján Mike bepánikolt, hogy nem elég eredeti a külseje, úgyhogy rögtön varratott a bicepszére egy förtelmes törzsi ábrát.

– Rémes! – helyeseltem.

– Eleve ki a fene varratja ki magát egy furgon hátsó ülésén? – Azt se tudja, mit szimbolizál.

– Lehet, hogy egyszer amiatt fogják kinyírni, mert azt írták a karjára valami törzsi nyelven, hogy „picsa” vagy mittomén.

Annyira röhögtünk, hogy egy falat palacsinta majdnem Jessica orrán jött ki, és onnantól képtelenek voltunk leállni. A nap hátralévő részében már-már hisztérikus jókedv szállt meg minket. Mindenen neveltünk, mintha az egész világ egyetlen zseniális, napszíta poén lett volna. Az aréna lassan

megtelt, a tömeg a kiszáradt talajon porfelhőbe bukolózott. Marihuána édeskés szaga terjengett a levegőben, ahogy a hőmérséklet a tetőfokára hágott, és megjelentek az önkéntesek, hogy ingyenvizet osztogassanak a közönségnek. Mi két pofátlanul túlárazott sörrel próbáltuk túlélni a hőséget, pedig nem szerettük az ízét. Mielőtt elkezdődtek volna az első

koncertek, Jessicával körbejártuk a színpadokat szegélyező üzleteket, ahova a fiúk sosem engedtek bemenni minket. Az egyik bódénál egyforma hennatetoválást csináltattunk a kezünkre, és hosszan gyönyörködtünk az eredményben. Egy idő után a buli kezdetét hirdetve harcias gitárszó söpört végig a fesztivál területén, mire újra átfutottuk a nyakamban lógó fellépőlistát.

– Az összes bandában csak fiúk vannak – állapította meg Jessica feldúltan, miközben újabb réteg naptejet kent a vállára. – A Rádió One sátra egész jónak tűnik.

– Akkor menjünk oda!

– Nem tolunk előtte egy csíkot?

A gyomrom összerándult az idegességtől.

– Nem is tudom, Jessica...

– Ugyan már, nem nagy ügy!

– A kokain A besorolású drog – suttogtam. – A! Mint a... heroin.

– Jézusom! Egyáltalán nem HASONLÍT a heroinra! Szerintem imádni fogod! Ezerszer élesebbek lesznek az érzékeid, mint a fűvel. Ígérem, jó lesz!

Az ajkamba haraptam.

– Nem akarok meghalni! – suttogtam, és eszembe jutottak az elrettentő képek a hírekben. Eszméletlen tinédzserek, akikből csövek állnak ki, és alattuk a szalagcím: mondj nemet a drogokra!

De Jessica ezen is csak nevetett.

– Nem fogsz meghalni! Komolyan, megígérem neked! Nem esünk túlzásba. Hidd el, nagyon fog tetszeni. Magabiztosabb leszel tőle. És ha valakinek nagy szüksége lenne az önbizalomra...

– Nem azért, de szerintem nekem van a legnagyobb önbecsülésem mindenki közül, akivel valaha találkoztam.

– Ja, neked meg Fülesnek! Na ne izélj már! Élj egy kicsit! Takarj el!
– Leguggolt, és az ölében matatva nekilátott előkészíteni az adagunkat, míg én rémülten pásztáztam a környéket, lehetséges szemtanúk után kutatva. – Látod, alig raktam ki valamit. Ez még nem is egy egész csík, csak kicsit meghintettem. – Az orrom alá dugta csontos kézfejét. – Csak egyetlen szippantás.

Még mindig nem győzött meg teljesen, de a kezére kiszórt por valóban szerény adagnak tűnt. Ilyen kis mennyiség csak nem árthat.

– Ha meghalok – figyelmeztettem -, életed végéig kísérteni foglak. Meg utána is!

– De nem fogsz meghalni. Imádni fogsz, amiért elcsórtam egy csomó ingyendrogot a faszfej csávómtól.

Felsóhajtottam, gondolatban bocsánatot kérve a szüleimtől, aztán lehajtottam a fejemet, és beleszipantottam az ismeretlenbe.

Szívtam, szívtam és szívtam tovább. Egyszerűen nem bírtam abbahagyni. Istenem, ez a banda szuper! A zene annyira szuper! Az egész fesztivál szuper! Én is szuperül érzem magam! Pont, mint Jessica. És az idő is csodás!

A torkom elzsibbadt, a szemem kigúvadt. Karjaimat a levegőbe lendítve táncra perdültem, és életemben először nem zavart, hogy bámulnak. Végül is egész csinos vagyok, nem? Mindenkiel szemezttem, aki rám nézett, belevesztem a tömegbe, a zenébe, a testem ringatózott, menő lány lettem. Biztos voltam benne, hogy kurva jól nézek ki, mert Jessica is kurva jól nézett ki.

– Kibaszottul imádom ezt a napot! – ordította túl a dübörgő zenét.

– Én is kibaszottul imádom ezt a napot!

Megöleltük egymást, és összekapaszkodva ugráltunk a basszusra a zsúfolt nézőtér kellős közepén, teljesen megfélekezve a világról és a közös terveinkről. Ez most mind nem érdekelt minket.

– Jade írt – jelentettem be, miközben a vizünket kortyolgattuk a sátor előtti fűvön, rövid szünetet tartva a táncban. A nap rózsaszínre festette az eget, ahogy lassan lejjebb ereszkedett a horizonton.

Jessica betartotta az ígérését, valóban óvatosak voltunk. Ragaszkodott hozzá, hogy gyakran lepihenjünk az árnyékban, és a folyadékpótlást is elég komolyan vette.

– Minden okés vele? – Éppen egy kis fehér port dörzsölt az ínyére.

A telefonomra néztem.

– Azt mondja, együtt jöttek a Metallicára Mike-kal, most keresnek helyet maguknak.

– Jól hangzik... Mondjuk, a helyében nem várnék sokat Mikétől. Egy hét, és meg fogja unni.

Elkaptam a csuklóját, és az ujjhegyemmel letöröltem a kézfejről a maradék kokót. Egy szempillantás alatt a rajongója lettem.

– Hát, kurvára remélem, hogy nincs igazad.

– Akarsz találkozni velük? – kérdezte. – Odamehetünk, ha gondolod.

Továbbra sem említette Liamet, ahogyan én sem.

– Miért, neked van kedved?

Nyújtózott egyet.

– Tudod, mihez lenne kedvem? Itt maradni veled. Csak te meg én, úgy, mint régen! Nem vágyom arra, hogy széttapossák vagy lehúgyozzák a lábamat, vagy valami csíra mellbe vágjon pogózás közben. Meg akarom veled nézni a naplementét...

Majdnem elsírtam magam.

– Az jó lenne...

Hát maradtunk. A tömeg körülöttünk egyre nagyobbra duzzadt, egymáshoz préselődő testek ezrei tódultak egyszerre a színpad felé, ám mi nem mozdultunk. Úgy bámultuk a hömpölygő sokaságot, mintha a tévében néznénk, összebújva, hogy védekezzünk az egyre hűvösebb levegő ellen. Ahogy a bandára vártunk, a kamerák elkezdtek a közönséget venni, néha kiválasztva egy csapat tinédzsert, akik hangosan sikítottak és integettek, amikor észrevették magukat a színpad körül felállított óriási kivetítőkön. Eleinte vicces volt látni a bevadult, magukat celebnek képzelő kamaszok túlzott reakcióit, ám az operatőrök hamarosan stratégiát váltottak, és a gigantikus kivetítőkön hirtelen a pasijuk nyakában ülő lányok jelentek meg.

– *Mutasd a csöcsöd, mutasd a csöcsöd!* – skandálta a tömeg. A legtöbbjük, engedve a pillanatnyi sokknak és a nyomásnak, szófogadóan a feje fölé húzta a felsőjét, mire húszezer ember egyként éljenzett. Nem sokkal később a kamera egy újabb fiatal lányra tévedt, ám ő a társaival

ellentétben már nem engedelmeskedett a skandálóknak. Karjait keresztbe fonta a mellkasán, a szája sírásra görbült, ahogy a kamera rázoomolt, a csőcselék meg füttyögéssel és huhogással büntette az ünneprontót, amiért nem volt hajlandó közszemlére tenni a melleit.

– Undorító – fintorgott Jessica. – Annyira kibaszott undorító itt mindenki!

Épp meg akartam kérdezni tőle, hogy jól van-e, de a Metallica pont abban a pillanatban jelent meg a színpadon, mire kitört a káosz, az erőszak. Az emberek eufórikus hangulatban kezdték ismeretlenül is heccelni, ütlegetni egymást, így áldozva a zene oltárán.

– Nem ismerem ezt a számot – vallottam be a közönség fülsiketítő sikolyai közepette.

– Én sem.

– Ezt sem ismerem – mondtam a következőről.

– Dettó.

Már mindenen vihogtunk, a gyomrom belefájdult az állandó nevetésbe. Valahányszor felcsendült egy ismerős nóta, azt kiabáltuk, hogy:

– Ezt ismerem! – majd hisztérikus röhögésben törtünk ki. Ez vagy ötször megismétlődött. A Metallica dicséretére legyen mondván, hogy amint besötétedett, rázendítettek a *Nothing Else Matters*-re, mire az összes tini egyszerre emelte a magasba Zippo öngyújtóját, amit valószínűleg éppen az ilyen alkalmakra szereztek be. Ahogy ezernyi apró fénycsóva ringatózott a sötétben, az tényleg szép látvány volt.

Jessica a vállamra hajtotta a fejét, mire egyszer csak azon kaptam magam, hogy elmorzsolok egy könnycseppet. A fejének súlya, a vokalisták dicsőséges szimfóniája és a sejtelmes fények felébresztették a szentimentális énemet. Arra gondoltam, hogy milyen messzire jutottunk mi ketten. Hogy milyen régóta vagyunk barátnők. Hogy mennyi mindenben mentünk keresztül együtt. Hogy milyen büszke voltam

magunkra. Végül pedig arra, hogy csak egy év maradt hátra. Jövő augusztusban hatalmas változás küszöbén fogunk állni.

– Te tényleg nem akarsz egyetemre menni? – kérdeztem, mert az a pletyka járta, hogy ősszel nem felvételizik. A zene elhalkult, mintha a banda megérezte volna a pillanat fontosságát.

Jessica hirtelen kiegyenesedett.

Londonba költözünk Liammel. Meglátjuk, be tudnak-e futni a bandájával.

Reggel óta ez volt az első alkalom, hogy megemlítette őt.

– De tök jó jegyeid vannak! Csupa négyes és ötös – emlékeztettem. – Pedig sosem tanulsz a vizsgákra... Teljesen kiborítasz vele...

– A vizsgák nem nehezek. Ez is csak egy rendszer, és minden rendszernek megvannak a trükkjei – vágta rá.

– Akkor légy szíves, áruld el, mi a trükköd!

– Megjegyezném, hogy te is négyes-ötös tanuló vagy.

– Igen, de én keményen megküzdöttem a jegyeimért!

Ismét nevetett, aztán megragadott egy tincset a hajamból, és elkezdte befonni.

– Meglátjuk, mi lesz. Csak tudod... Azok a párok, akik másrészt egyetemre mennek, sosem maradnak együtt. Én hiszek Liamékben, szerintem tényleg összejöhet nekik. És akkor én leszek a következő Courtney Löve! Minden este a színpad szélén fogok ülni, lenyűgöző ruhákban... mint Penny Lane a *Majdnem híresben*.

– Penny Lane megpróbálta megölni magát abban a filmben.

– De gondolj a ruháira, Fern!

A banda lejátszotta a ráadásszámot is, és a közönség ovációjával véget ért a Reading Fesztivál. A már didergő tömeg oszladozni kezdett, mindenki visszaindult a sátrához, hogy felkészüljön az utolsó hajrára, amit – ahogy a srácoktól megtudtuk – a „lázas éjszakájának”

neveztek. Mike megígérte nekünk, hogy szemmel tart minket, mivel azt híresztelték, hogy rengeteg csajt megerőszakolnak az utolsó éjszakán.

Jessicával egy darabig még ott maradtunk a kiégett fűben, és néztük, amint a részeg tömeg elvonul mellettünk. Aztán amikor már szinte csak mi maradtunk, Jessica felállt, és odanyújtotta a kezét, hogy felsegítsen a porból.

– Na, gyere, keressük meg a többieket... menjünk vissza a színpadhoz.

Akkor még annyira be voltam pörögve, hogy nem esett le szavainak mögöttes jelentése.

Amikor megérkeztünk a kempingbe, a többiek úgy üdvözöltek minket, mintha hazatérő háborús veteránok lennénk.

– Megjöttek a disszidensek! – köszöntött minket Mike. Vállán az álmos Jade feje nyugodott, és úgy vigyorgott, mint egy jóllakott macska, aki most lefetyelt fel egy adag sűrített tejet.

A szemem sarkából láttam, ahogy Jessica magára kényszeríti a szokásos maszkját. Kacér mosoly, laza attitűd, mint aki mindig készen áll egy poénra, a megingathatatlan, örökké menő csaj.

– Hát ez a Metallica valami BORZALMAS volt, nem? – tette fel a költői kérdést, karját az égnek emelve. – A leghitványabb banda, amit életemben LÁTTAM!

Nevetés söpört végig a csapaton, mindenki lelkesen ünnepelte királynője visszatérését. Figyeltem, ahogy Jessica egy rozoga kempingszékekben rátalál Liamre. A fiú arcán részeg vigyor terült el, és alig tudott ülni maradni.

– Ez meg mi? – kérdezte Jessica, szemügyre véve a pasija ruháját.

A fiúk nem bírták tovább, ismét röhögésben törtek ki, miközben Jessica a homlokát ráncolva mustrálta a Liam hátán lógó, hatalmas tüll tündérszárnyat.

Liam vállat vont, megjátszva az ártatlant, amint Jessica közelebb hajolt hozzá, hogy elolvashassa a fekete filctollal ráfirkált feliratokat. A rózsaszín tüllön ugyanaz a két szó szerepelt többször is: „Barna Szárnyak”.

Kéjsóvár grimasz suhant át Mike vöröslő arcán, a srác jóformán megfedkezett a mellette szuszogó Jade-ről.

– Azt csiripelték a verebek, hogy a mi kis Liamünk tegnap este megtanult repülni – böffentette, amit természetesen óriási éljenzés fogadott.

Mik azok a barna szárnyaké – töprengtem. Csak később tudtam meg a kifejezés eredeti jelentését, amikor Jade elmagyarázta nekem, majd megkért, hogy menjek el vele esemény utáni tablettát venni, mielőtt felszállnánk a hazafelé tartó vonatra. A srácok tovább skandálták, *hogy „barna szárnyak”*, néhányan utánózták a repülőgépek hangját.

Jessica csak nevetett, és megcsókolta Liamet, majd sokat– mondóan rákacsintott a többiekre. Addig kántálták, hogy *„barna szárnyak, barna szárnyak, barna szárnyak”*, amíg Jessica egy határozott mozdulattal le nem intette őket. A társaság elhallgatott, és megbabonázva várta az újabb mutatványt. Ekkor a barátnőm felvillantotta legszexisebb mosolyát, tölcseért formált a kezéből, és beleüvöltött az éjszakába:

– FAAAAAAAAASSSSSSSZSÁGGGGGGGGG!

harminckettő

Az első házibulink óta ez volt az első alkalom, hogy Jessica sírt a jelenlétemben. Olyan sokkoló volt így látni őt, hogy amikor ajtót nyitott, önkéntelenül hátrahőköltem, és majdnem kifecamítottam a bokámat.

– Bocsi... és köszí, hogy átjöttél... bocsánat... Baszki, teljesen szét vagyok esve!

Meg akartam ölelni, de már botorkált is vissza a lakásba mezítláb, egy összegyűrt zsepibe szipogva.

Bridget pizsamában ült a tévé előtt és *A kis hableányt* nézte, szájából szívószál lógott ki, ami egy pohár tejben végződött. Felnézett, de csodaszép, elkerekedett szemében aggodalom csillogott.

– Anyu allergiás – magyarázta. – Nagyon fáj a szeme.

Jessica visszafojtott egy újabb zokogásrohamot, és homlokon csókolta a lányát.

– Bizony, édesem. Anyunak sajnos szénanáthája van. Elkészültél a lefekvéshez?

Bridget bólintott.

– Holnap megnézhetem a végét?

– Persze, bogaram. De most itt van Fern néni, szóval ideje aludni.

– Mi szólnál, ha ma én fektetnélek le? – nyögtem ki zavarodottságomban nagy nehezen, de lélekben felkészültem a visszautasításra.

Am Bridget lelkesen bólogatott. – Olvasol mesét?

– Hogyne! Válaszd ki a kedvencedet, mindjárt ott leszek.

– És moss fogat is! – szólt utána az anyja sírásba forduló hangon, amint Bridget végigrohant az előszobán.

– Annyira sajnálom, nem tudom mi ütött belém. Bocs, hogy ilyen későn zavarlak – szabadkozott Jessica most már könnyáztatta arccal.

– Cssss – csitítottam, és magamhoz húztam.

Próbált ellenállni, de aztán zokogva borult a vállamra.

– Nem tudom, miért vagyok ennyire feldúlt... Nem akarok... Bridget előtt...

– Bridget jól van. Hadd fektessem le, és utána mindent megbeszélünk. Az anyukáknak is lehet rossz napjuk. Az enyém legalább hetente egyszer sírógörcsöt kapott. Nézz csak rám! Ehhez képest csak egyszer próbáltam megölni magam.

Jessica végre felnevetett.

– Köszönöm. Csodálatos vagy!

– Te is. – Elővettem a táskámat, és előhúztam belőle a bort, amit eredetileg Bennel terveztem meginni. – Addig nyisd ki ezt, és hozz két poharat! Mindjárt jövök vissza!

Meglepetésemre Bridget minden ellenállás nélkül bebújt az ágyába, és mese közben virgoncán nevetgélt a hangokon, amikkel a szereplőket igyekeztem megjeleníteni, de nemsokára félálomban megkért, hogy kapcsoljam fel az éjjeli lámpáját. Még visszafordultam az ajtóból, hátha szüksége van valamire, de addigra már édesdeden aludt.

Visszalopakodtam a nappaliba, ahol Jessica a semmibe révedt, így volt alkalmam megcsodálni frissen berendezett otthonát. Ez volt álmaim lakása! Viktoriánus, két hálósobás, egy csendes utcában, a park közvetlen közelében. Egy elérhetetlen fantazmagória, amit megvenni vagy csak kibérelni is lehetetlennek tűnt számomra, hacsak nem nyerem meg a főnyereményt a lottón, vagy nem hagy el egy nagyon-nagyon gazdag férfi. Ám a könnyeit törölgető Jessicát elnézve az az érzésem támadt, hogy talán mégsem ér ennyit a dolog.

– Minden rendben ment Bridgettel?

– Igazi kis angyal. Milyen drogokat csempészel a kajájába?

– Szégyellem, hogy így kellett látnia... És neked is... Utálok mások jelenlétében bőgni! – Arcát a tenyerébe temette, én pedig leguggoltam mellé, és a hátát simogatva azt hajtogattam, hogy minden rendben lesz. A lábujjaim elzsibbadtak, mire végre alábbhagyott a zokogás, és kimerültén, elgyötörten, üres tekintettel meredt rám.

– Bocsánat – mondta, immár ezredszer.

– Nincs miért bocsánatot kérned – feleltem, szintén ezredszerre. – Szeretnél beszélni róla?

– Akkora hülyeség az egész! – Felült és felemelte a borospoharát a festett üveg dohányzóasztalról.

Ezt igennek vettem, és a saját poharamat megragadva törökülésben helyet foglaltam mellette.

– Szóval... Mi történt?

– Brendan hívott, és hát... Isobel terhes. – Ismét megremegett a hangja. – Össze is házasodnak.

– Ahhh....

– Megkérdezte, hogy Bridget lehet-e koszorúslány az esküvőn.

– Mekkora faszkalap!

– És hozzátette, hogy „*te is jöhetsz, ha szeretnél*”.

– Akkora pöcs, hogy arra már nincsenek szavak!

– Nem akarom elhinni, hogy terhes! Azt hittem... tudtam, hogy köztünk mindennek vége. De ez a csaj még csak huszonhat éves, baszki! Tényleg azt gondoltam, hogy csak futó kaland lesz egy baszható csitrivel, érted? De nem! Végleg lecserélt!

Megragadtam a kezét.

– Drágám, te pótolhatatlan vagy!

Harsányan felnevetett.

– Hát, a férfiaknak nem! Egyetlen nő sem az. – Megrázta a fejét. – Én csak... Szegény Bridget! Ő lesz a félredobott gyerek az első

házasságból! Gyűlölöm, hogy Brendan ebbe a szerepbe kényszeríti!

– Jessica, Bridgetet képtelenség félredobni. Olyan, mint egy gyerek testében rekedt szirén. Igen, ez kicsit bizarr, de attól még igaz.

Megint felnevetett, de ezúttal úgy igazán, annyira, hogy le kellett tennie a poharát, nehogy kilötyintse a bort.

– Istenem, ne is mondd! Mindennap aggódom emiatt is. Olyan dühös vagyok! Hogy merészel lecserélni engem valami kibaszott... tinédzserre! És tudod, mit utálok benne a legjobban? Öt nem fogja elhagyni, ahogy engem. Nem bizony! Még akkor sem, amikor lötytyedt és fáradt lesz, mint én. A Brendan-féle *tiszteletreméltó* férfiak csak egyszer házasodnak újra. Csak egyszer válhatnak fiatalabbra, mert tudják, hogy ha megint eljátszanak ezt, akkor már pletykálkodnának róluk, és senki nem venné komolyan őket. Istenem, mekkora közhely! A kurva életbe, gyűlölöm őt! Annyira gyűlölöm mindkettejüket! – Felkapott egy párnát, és tehetetlen dühében földhöz vágta, én meg csak bámultam a jelenetet.

Fogalmam sem volt, mit is mondhatnék. Jessicának igaza volt. Brendan valóban nem egyedi eset, a férfiak többsége ezt teszi a megunt nőkkel, amióta világ a világ. Pedig egyetlen lány sem ábrándozik arról, hogy ő lesz a Megvetett Első Feleség, senki sem szeretne Aragóniai Katalin lenni. És bár majd megszakadt a szívem a barátnőmért, valahol a lelkem legmélyén egy aprócska, szegényletes és kegyetlen részem élvezte ezt a pillanatot. A sorsszerű katasztrófát. Hogy milyen érzés is megtapasztalni annak a fájdalmát, hogy lecserélnek egy fiatalabb modellre... amikor Jessica volt általában az a jobb modell más nők életében. *Jézusom, Fern, hagyd már ezt abba/ Jessica a barátnőd. Gondolnod sem szabadna erre!*

Újra és újra megtöltöttem a poharainkat, majd miután elfogyott az első üveg, lerohantam a közeli kisboltba utánpótlásért. Útközben írtam

egy üzenetet Bennek, hogy tudassam vele, későn érek haza, és hogy bocsánatot kérjek az elmaradt közös estéért.

BEN: Semmi gáz. Szegény Jessica! Remélem, jobban lesz. Mondd meg neki, hogy sokszor pusziom!

A *sokszor* szó láttán gondterhelten ráncoltam a homlokomat, de gyorsan feleszméltem, és újból megfegyelmeztem magam.

Lassan körbeölelt bennünket az éjszaka, miközben Jessicával a *Tapestryt* hallgattuk, és együtt énekeltünk Carole Kinggel. Meggyújtottuk az összes Jo Malone gyertyát, és elmerültünk édeskés, tömény illatukban. Kezdtem egészen kellemesen érezni magam, és mire a második üveg végére értünk, Jessica is jobb kedvre derült.

– Tudod mit? – kérdezte nevetve, és fejét a párnára hajtotta. -Na?

– Igazából sajnálom őt. Ezt az... Isobelt.

– Én is sajnálom...

– Nem, nem érted! Az van, hogy... – Feljebb tolta magát a kanapén, és suttogásra váltott. -Brendan szar volt az ágyban! Nagyon szar!

– Tényleg? – meredtem rá nem kicsit meghökkenve.

– Uramisten, IGEN! Brendan stílusa... hogy is fogalmazzak? Félig gátlásos viktoriánus, félig pornóasztár.

– Egzotikus kombináció – állapítottam meg kuncogva.

– Ugye? De most komolyan! Mindig... szóval azokkal a bizarrul puritán csókokkal kezdte. Az enyémhez nyomta a száját, semmi nyelv. Alig ért hozzám, és akkor is olyan kínosan szemérmes volt, mintha félne a bőrömet érinteni. Aztán BUMM, minden előzmény nélkül átváltott kanos tinédzserbe. Kábé nem is szexelni akart, hanem belém maszturbálni, folyton leribancozott, meg ilyenek... És közben sosem érintett meg. Egyszer konkrétan rám csapott egy ostorral. Igen, jól hallottad! Mintha nem is ugyanaz az ember lett volna. Egyik pillanatban

Mr. Darcy, a másikban meg már Hugh Hefner. – Az ég felé emelte a mutatóujját. – Nem is Mr. Darcy, az túl szexi. Inkább Mr. Collins!

A fejemet csóváltam. Egyszerűen hihetetlennek tűnt, hogy pont Jessicának rossz a szexuális élete.

– Hogyan tudtál hozzámenni egy olyan csávóhoz, aki *Mr. Collinsra* emlékeztetett?

– Úgy, hogy... Legyünk őszinték! Valahol az összes csávó fos az ágyban.

Ismét a fejemet ráztam, agyamban kattogtak a fogaskerekek. – Le vagyok sokkolva!

– Mitől vagy lesokkolva?

– Hát mert... Te vagy Jessica! A szexistennő! Azt hittem, te nem is tudod, milyen az a rossz szex! – gesztikuláltam hevesen.

– A kurva életbe, Fern, én azt nem tudom, milyen a jó szex! – Belekortyolt az üres poharába, majd gyorsan újratöltötte. – Még amikor minden klappolt valakivel, akkor sem élveztem el soha... Ne érts félre, jól éreztem magam, de inkább azért, mert ott volt az az elképesztő kémia köztünk egy pasival, nem azért, mert fizikailag jó érzés volt.

– Várj, várj, várj, várj, várj! – A szavak összegabalyodtak a számban. Én is az üvegért nyúltam. El se akartam hinni, hogy egy ilyen információ hallatán ilyen eszméletlenül részeg vagyok. Felemeltem elnehezedett karomat. – Te most azt akarod mondani, hogy soha nem... mentél el?

– Nem. Szinte soha!

– Az lehetetlen...

– Tudom.

– De...

– Miért, te szoktál?

– Hát... néha.

– Na látod!

– De te...

– Én mi?

– Te... te... Istenem, hogy is mondjam! Nekem... mindig úgy tűnt, hogy nagyon szereted a szexet.

Jessica oldalra billentette a fejét.

Láttam rajta, hogy megbántottam, és azonnal elfogott a bűntudat. Egy darabig vártam valami jelre, hogy jól van. Végül felém fordult, a szeméből kíméletlen őszinteség sugárzott.

– Sosem a tényleges szexet szerettem, hanem azt, hogy a fiúk szexelni akartak velem. A kettő nem ugyanaz! Na jó, ennél azért árnyaltabb a dolog. Várj... – Ismét kiitta a poharát. – Mindent imádok a szexben, egészen addig a pillanatig, amíg bennem vannak, vagy hát, érted, mire gondolok, nem?

A hajszát szeretem. A *meg-fog-e-történni izgalmát*. Azt, ahogy rám néz egy férfi, amikor kíván engem. A hatalmat. A huzavonát. És amíg ezt a játékot játsszuk, mindig arra gondolok, hogy na, talán most más lesz, lehet, hogy ő az, akivel tényleg élvezni fogom... Ez a legjobb része... a vágyakozás... és aztán... – Az asztalra csapta a borospoharát. – Egyszer csak benned vannak, és valahogy nem működik. Semmi tűzijáték, csak olyan érzés... mintha egy farok lenne benned. És a csávó, akit kedveltél, valahogy abban a pillanatban eltűnik, nem? És minden hatalom, amit addig birtokoltál, szertefoszlik, mert hirtelen csak valaki bökdös, és rájössz, hogy ő sokkal többet nyer ezzel, mint te. Persze nem mindig volt rossz, de csak ritkán éreztem... csodálatosnak. Már csak azért is, mert pár faszkalap mindenféle beteges szarságot akart csinálni, és amint rájöttek, hogy megtehetik... És minden pillanatban milliónyi kis döntést kellett hoznom arról, hogy oké-e, ha a seggemre csapnak, ha megfordítanak, ha az arcomra élveznek, ha átcsúsztatják a seggembe, vagy ha... leköpnék. Brendan egyszer leköpött engem! Leköpött! A saját feleségét! Én meg nem tudtam időben eldönteni, hogy akarom-e,

hogy valaki leköpjön, mert addig nem igazán gondolkodtam ilyesmiken, hiszen ő volt a férjem, akit nem melleleg kurvára szerettem. Azt lihegte, hogy „*rád köphetek, te ribanc?*”, és ezzel annyira lesokkolt, hogy csak bólintottam, mire egy másodperc múlva a pofámba csorgatta a nyálát. Belement a szemembe, Fern! A szemembe! Elborzadtam, hogy ez egyáltalán megtörténhetett, és azon stresszeltem, hogy kötőhártyagyulladásom lesz. De közben eszembe jutott, hogy végül is én egyeztem bele...

És állandóan ezt csinálják, folyton messzebb akarnak menni... Muszáj valami elbaszott, sötét, fájdalmas, Pornhub rémálmot csinálniuk belőle, te meg nem akarsz semmit megtagadni tőlük, de az az igazság, hogy fáj. Mármost konkrétan, fizikailag fáj. És azon tűnődsz, hogy vajon csak neked fáj-e, hogy lehet, valami baj van veled, hogy talán a többi lány... nemtom... szóval ilyenek kavarnak a fejedben, és próbálsz visszaszerezni a kontrollt, valahogy megzabolázni a lovat, amiről addig a percig azt hitted, hogy te irányítod... És még el is kéne élvezned közben? HOGY? Kurvára nem értem! Azt meg végképp nem, hogy miért hagytam ezt neki. Bassza meg! Bassza meg az összes faszkalap! Ha Isobel arra vágyik, hogy élete végéig köpködjének rá, hát sok boldogságot kívánok neki! – Előrehajolt, és kitöltötte magának a maradék bort. Meg sem kérdezte, hogy kérek-e belőle.

Én csak bámultam őt leesett állal és kigúvadt szemekkel, az agyam zárlatos lett, ahogy próbáltam átrendezni mindent, amit eddig Jessicáról hittem.

– Egyszerűen nem bírom elhinni – böktém ki végül. – Azt hittem, hogy...

– Mit? – Olyan gyors reflexszel fordult felém, hogy úgy tűnt, hirtelen kijózanodott. – Mégis mit hittél?

Nagy levegőt vettem. Alaposan meg kellett válogatnom a szavaimat.

– Hát csak... szóval... hogy szuper szexuális életed van. Vagy legalábbis biztosan nem rossz. – Összeszorult gyomorral vártam a reakcióját, de szerencsére elmosolyodott, és a fejét csóválta.

– Hát, Brendannel biztosan nem volt az. Úgyhogy igazából vigye csak! Vigyed csak, Isobel – kiáltotta, a kezéből tölcseért formálva a szája elé. – Megkaphatod, baszd meg, tessék, drágám!

Felnevettem, és próbáltam csendre inteni.

– Tulajdonképpen szívességet tett nekem. Van egy szép lakásom és egy gyönyörű kislányom. Jól vagyok. Ő viszont szánalmas élete hátralévő részét Mr. *Imádom-amikor-ilyen– szűk-vagy-gyal* fogja eltölteni. Ez mégis mi a fenét jelent, Brendan? Szereted, ha szűk vagyok? Ha szorít, az azt jelenti, hogy kihagytad vagy elbasztad az előjátékot. Ha szorít, akkor fáj nekem! Arra gerjedsz, ha fájdalmat okozhatsz, te pöcs? – Felém fordult. – Azt mondtam már, hogy miután megszülettem Bridgetet, panaszkodott, hogy túlságosan kitágultam?

– Ne már!

– De, kurvára! Szültem neki egy gyereket. Kilenc hónapig növesztettem a testemben. Szétszakíttatam magam, hogy világra hozhassam. A testemből tápláltam. Brendan azzal a tudattal élheti le az életét, hogy van valahol egy ember az ő DNS-ével, az ő állával, az ő orrával, aki majd továbbviszi a vérvonalát, és mindezt az én medencém, az én melleim és az én karrierem árán! És ahelyett, hogy térden csúszva megköszönné nekem ezt a felbecsülhetetlen ajándékot, arra panaszkodik, hogy túlságosan kitágult a hüvelyem! Hát, huszonhat éves ribanc, a tied sem marad már sokáig feszes, szóval remélem, boldog leszel vele! Én végeztem. *Végeztem!*

– El se hiszem – dadogtam alig hallhatóan. – Egyszerűen nem tudom elhinni!

– Dehogynem tudod! – Vállat vont, és láttam, ahogy felkerül rá a szokásos maszkja. Szúrósan rám nézett, amitől magam sem értettem,

miért, de elfogott az idegesség. Aztán amikor kimondta, rájöttem. – Annyira szerencsés vagy, hogy olyan pasid van, mint Ben.

– Tudom.

– Nekem is valaki hozzá hasonlót kellene kifognom.

Próbáltam a borra fogni a rám törő rosszullétet. A gyomrom összerándult, a fejem úgy zúgott, mintha diszkózene harsogott volna benne.

– Aha – préseltem ki erőlködve, pedig legszívesebben elfutottam volna, vagy megütöttem volna Jessicát. Aztán eszembe jutott, hogy pár perce még mennyire szenvedett. Mégis mi bajom van?

Jessica ebből semmit sem érzékelve felsóhajtott és ismét elmosolyodott.

– Hé, Fern! Szerinted túlzás lenne leugrani a boltba még egy üveg borért?

tizennyolc

2004. szeptember

A pub tömve volt. Mindenhol elérzékenyült tizennyolc évesek borultak egymás nyakába, fogadkozva, hogy tartani fogják a kapcsolatot. Mintha az egész suli bezsúfolódott volna a The Ram's Headbe, a bárpultnál már hárommembernyi széles sor kígyózott.

– Holnap ötkor kelek – büszkélkedett valaki mögöttem, egy korsó sört kortyolgatva. – Kocsival megyünk Edinburgh-ba.

– Én csak vasárnap indulok Sheffieldbe.

Figyeltem, ahogy Jessica rezzenéstelen arccal utat tör a tömegben, egyik kezében egy üveg borral magának, a másikban egy vodkaszórával nekem.

– Istenem, alig várom, hogy mindannyian elhúzzatok az egyetemre! Végre nem kell majd egy órát ácsorognom a pult– I nál, hogy kiszolgáljanak. – Letette elém az italomat, és öntött magának egy pohár rozét.

Jade és Mike a velünk szemben lévő viseltes kanapén ücsörögtek. Jade kipirult arccal pihegett Mike vállán. Lerítt róluk, hogy éppen valami mélyértelmű és jelentős beszélgetés kellős közepén tartanak. Mike szorosan magához húzta Jade-et. ‘ – Te más vagy, Jade – harsogta túl a zenét.

Elfordítottam a fejemet. Ha Mike egy utolsó nosztalgiaugrásra játszik Jade-del azután, amit tavaly nyáron művelt vele, én biztosan nem akarom végignézni. Jessica jóslata ugyanis megvalósult, Mike csakugyan kiábrándult Jade-ből, miután elvette a szüzességét a Reading

Fesztiválon. Ám azt nem hittük volna, hogy ennyire gyorsan meg fogja unni. Alig egy héttel később már egy másik lánnyal járt.

Az üvöltő zene szinte egybefolyt az őszinte és őszintétlen búcsúk harsogó kórusával. Annyira zavaró volt a folyamatos hangzavar, hogy Jessica és én az italunkat szopogatva, szótlanul töltöttük utolsó közös esténket. Csak néha álltunk fel, hogy megöleljük az asztalunkhoz tévedő osztálytársakat, akiket többnyire nem is szerettünk, vagy egyáltalán nem ismertünk eléggé ahhoz, hogy indokoltak legyenek az egymásnak tett ígéretek, miszerint ezentúl is beszélni fogunk egymással.

Jade-et egy telefonhívás szakította ki Mike karjaiból. A srác ezúttal sem szomorkodott túl sokáig, ugyanis észrevette a tömegben Karlyt, akivel pár hónapja kavart, úgyhogy azonnal felpattant, és másodpercekkel később keze már a lány derekát markolászta.

Figyeltem, ahogy Jade tekintete követi őket a bárpulthoz, és nagyon reméltem, hogy találni fog egy jobbat Yorkban, ahol továbbtanul, valakit, aki tényleg értékeli, milyen csodálatos csaj. Tudtam, hogy ő is ugyanezt kívánná nekem. Szerencsére Manchester és York nincs túl messze egymástól, úgyhogy megbeszéltük, hogy többször is meglátogatjuk majd egymást.

Jade letette a telefont, és felénk fordult.

– Sally hívott – üvöltötte. – Még mindig pakol, és nem fog tudni idejönni. Nagyon megharagudnátok, ha most átmennék hozzá elbúcsúzni?

– Dehogysis!

A fejét csóválta.

– Annyira bizarr! Olyan hihetetlen, hogy már holnap itthagysz minket, Fern. HOLNAP!

– Már csak három hét, és te sem leszel itt. Yorkban olyan későn kezdődik a tanítás...

– Én nem megyek sehova! – szólt közbe Jessica, és töltött magának még egy pohár bort.

– Tudjuk – bólintottam, mosolyt erőltetve az arcomra. – Neked az a feladatod, hogy eljuss Londonba, és előkészítsd a fantasztikus közös életünket, mire lediplomázunk.

– Bizony. De indulnom kell Sallyhez. – Jade átvette a vállán a táskáját. – Oké. Hát, akkor....

Találkozott a tekintetünk.

– Eljött a búcsú ideje – fejeztem be a mondatot. A barátnőm tekintete bánatról és félelemről árulkodott, én meg arra gondoltam, mennyire más emberek leszünk, amikor legközelebb találkozunk.

– Néhány hét múlva meglátogatlak – juttatta az eszembe , Jade. – Istenem, de furcsa lesz! Addigra már új barátaink lesznek, elkezdődnek az óráink, meg minden.

– Életre szóló barátok – viccelődtem, előcsalva a kuncogást Jade-ből. Az utóbbi pár héten számtalanszor meghallgattuk a nyálas dumát, miszerint az egyetemen *életre szóló barátságokat* kötünk majd, és előszeretettel poénkodtunk is ezzel.

– Már elnézést – emelte magasba a karját Jessica. – Azokból szerintem most is elég jól álltok.

– Naná! – nyugtattam meg. – Mindenkit utálni fogok az egyetemen, aki nem te vagy!

Jade-del néhányszor még megöleltük egymást, kicsit pityeregve közben, aztán még egyszer hátrapillantott Mike-ra, de mivel a fiú egy integetésre sem méltatta őt, kiviharzott az ajtón.

Jessicával bizonytalankodva összemosolyogtunk. Hirtelen olyan kínosan éreztem magam mellette. Egy ideig a nyakunkat tekergetve figyeltük a tinédzserek meghatott hadát, és hallgattuk az elérzékenyültek búcsúszimfóniáit.

Az egyik sarokban észrevettem Liamet és a bandáját. Elkapta a tekintetemet, és mintegy üdvözlés– és búcsúzásképpen lustán felemelte a kezét.

Visszaintettem neki.

Liam szeme ezután Jessicára tévedt, elvigyorodott, és le tudtam olvasni a szájáról, hogy épp az új becenevét tátozja: *Yoko Ribanc*.

Jessicának feltűnhetett a reakcióm, és mert ő is kiszúrta Liamet, nagyokat sóhajtozott.

– Nem megyünk el innen? – kérdezte, és visszatátogott a srácnak egy *baszd meget*.

A válasz csak egy levegőbe emelt középső ujj volt.

A két hónappal ezelőtti szakításuk alaposan megzavarta baráti társaságunk amúgy is ingatag békéjét. Bár eredetileg Liam dobta Jessicát arra hivatkozva, hogy *túl fiatalok ahhoz, hogy úgy éljenek, mint egy öreg házaspár*, a végén mégis Jessicát kiáltották ki bűnösnek. Aki aztán egyik este lerészegedett, és úgy döntött, hogy benevez egy kis búfelejtő szexre Phillel Mike bandájából a srác kocsijának hátsó ülésén. Ezzel azonnal meg is torpedózta a két zenekar egyesülését. Azt tervezték, hogy *Sikító Szukák* néven létrehoznak egy közös szuperbandát, ám nagyra törő álmaik immár romokban heverték. Így lett Jessica legújabb beceneve a Kurvás Jessica és a Tökéletes Barátnő után Yoko Ribanc. Nem úgy tűnt, mintha különösebben zavarta volna a dolog – mindössze egy néma vállrándítással reagált, ahányszor fel mertem hozni a témát.

– Nem akarsz kocsikázni egyet? – dobta fel legújabb ötletét, és elfordult Liamtől. – Csak te és én? Mint régen?

– Már azt hittem, meg se kérdezed.

Eltartott vagy fél óráig, mire sikerült elhagynunk a kocsmát. Mindenkit végigölelgettem búcsúzóul, és telefonszámot cseréltem egy csomó emberrel, akivel igazából sosem voltam jóban, azt ígérgetve,

hogy keresni fogjuk egymást. Aztán végre szabadok voltunk. Anélkül, hogy elárultam volna, már tudtam, hogy hova viszem Jessicát. Beindítottam a motort, és elindultunk felfelé a dombtetőre, a kilátóhoz. Ez a hely napközben telis-tele volt túrabakancsos, piknikező családokkal és a dizájnerek kutyaikkal. Ám éjszakánként a kilátó parkolója csak a miénk volt, ahogy az előttünk elterülő, festői panoráma is. Behúztam a kéziféket, és egymásra mosolyogtunk. Amióta megszereztem a jogosítványomat, gyakran kötöttünk ki itt esténként. Jessica átnyújtott egy szál cigit, és a langyos szeptemberi éjszakában elindultunk a márványlepcsős kilátó felé. A szülővárosunk narancssárga fényfoltok tengereként viliódzott alattunk. Jessica átadta az öngyújtóját, és egy ideig teljes némaságban szívtuk magunkba a cigarettafüsttel együtt a látványt, mindketten annak tudatában, hogy egy monumentális változás küszöbén állunk. Istenem, ez a város! Ez volt az egész világom. Holnap pedig be fogok ülni a szüleim kocsijába, és négy órát zötykölődünk majd az M1-es autópályán, hogy aztán Manchesterben magamra hagyjanak egy hatalmas betonmetropoliszban, ahol senki sem ismer engem. És ha a hegeimet rejtve hagyom, sosem fogják megtudni, ki voltam, mielőtt megérkeztem oda. Ráadásul Jessica sem lesz ott... Évek óta először nem csak hozzá viszonyítva létezem majd. Már nem ő lesz a mérce, akivel szemben mindig alulmaradtam. Ez a gondolat legalább annyira rémisztő volt, mint amennyire felszabadító.

– Ez a város – dűnnyögtem, mentolillatú füsttel borítva be a látképet.

– Ez a kibaszott város!

– Fogalmam sincs, hogy éltem volna túl nélküled.

A vállamra hajtotta a fejét.

– Dettó.

A cigaretta csonkig égett az ujjaink között, mire Jessica előhúzott két újabb szálát. A fejünkben kavargó gondolatok túl súlyosak voltak ahhoz, hogy dohányzás nélkül megbirkózzunk velük.

– El sem hiszem, hogy holnap ilyenkor már ott leszek – szólaltam meg újra. – Az egyetemen! Mi van, ha egy barátom se lesz?

Jessica lepillantott a papucsára.

– Imádni fognak. Ahogy eddig is mindenki imádott. Világéletemben könnyen barátkoztál, most sem lesz ez másképp.

– De egyikük sem te vagy!

– Kedvesebbek lesznek. És kevésbé bonyolultak.

– Fogd be! Te pótolhatatlan vagy, Jessica!

Végre rám nézett, és összetalálkozott a tekintetünk. Arcán ezüstösen csillant meg a holdfény.

– Tényleg? Komolyan mondod?

– Persze. Istenem, hihetetlen, mennyi minden mentünk keresztül együtt!

Hegyes fogai kivillantak, ahogy elmosolyodott.

– Hát, tényleg ember legyen a talpán, aki túl akar szárnyalni minket.

– Senki más nem járt még sztepp táncot a kebabosnál, az tuti.

Felváltva nevetgélünk, és köhögtünk a cigitől, amint felidézünk minden bizzare és csodálatos közös emléket, amiket csak mi ketten érthettünk meg. Addig nosztalgiáztunk, míg szép lassan beterített bennünket a szomorúság óriási, súlyos paplanja.

Letettem a cigimet.

– Biztos, hogy nem akarsz egyetemre menni? – próbálkoztam, mint már annyiszor. Odafordultam hozzá az arcát fürkészve, ám ő csak fáradtan megrázta a fejét.

– Nem.

– Most, hogy szétmentetek Liammel, már nincs senki, aki itt tartana téged. Ráadásul baromi jók a jegyeid. És hozzátenném: anélkül, hogy valaha is megerőltetted volna magad.

Erre felkacagott.

– Szerintem az, hogy nem erőltettem meg magam, csak még inkább azt jelzi, hogy valszeg nem kéne eladósodnom azért, hogy továbbtanulhassak. Meg amúgy is, ha már egyetem... Egyáltalán, hogyan jutnék el oda? Anyám nem vezet, apa pedig tuti nem vinne el.

– Biztosan segítene, ha megkérné! Vagy mehetnél vonattal is. – Nem igazán tudtam, miért vitatkozom vele erről most, amikor már a pótfelvételihez is túl késő volt.

– Pár hét, és kezdődik az ideiglenes melóm. Hét font ötven óránként. Szóval, ha szorgalmas vagyok, egész gyorsan össze tudok spórolni elég pénzt ahhoz, hogy béreljek egy lakást Londonban. És így az az idióta Liam meg a szaros bandája sem lesz ott, hogy visszatartsanak, szóval csak még jobb buli lesz.

Ennyi volt a terve. *London*. Odamenni. Londonban lenni. És mindig ideges lett, ha valaki a részleteket firtatta.

– Jaja, tudom-tudom. – Rágyújtottam a negyedik cigire. – Amúgy sem ugyanarra az egyetemre mentünk volna...

– Gyakran meglátogatlak majd.

– Azt jól teszed! De most őszintén, Manchester? Rohadt nagy az a város. Néha attól félek, hogy meg fogok ott fulladni.

Kinyújtotta a kezét, és magához húzott.

– Nem fogsz! – csitított, és láttam rajta, hogy komolyan is gondolja.

– Sokkal erősebb vagy, mint hiszed. Csak gondoldj arra, mennyi csodálatos emberrel fogsz találkozni! És mennyi könyvet elolvashatsz, meg mennyire sokat írhatsz. Fantasztikus lesz, meglátod!

– Hát, remélem... – Újra lenéztem a világító pontok alattunk elterülő óceánjára. – Annyi ember között muszáj lennie legalább egynek, akinek jól bejövök majd – poénkodtam esetlenül. – És ha szerencsém lesz, még a halálom előtt elveszíthetem a szüzességemet.

– MINDENKINEK tetszeni fogsz! *Nekem* is tetszel.

– Hmm...

– Hidd el, hogy gyönyörű vagy!

Számtalan bizonyíték utalt az ellenkezőjére. Úgy kalkuláltam, hogy az első év végéig lesz időm megszabadulni a szüzességemtől, mielőtt még nagyobb gondná válna. Már tizennyolc éves szűznek lenni is ciki volt. Biztos voltam benne, hogy a legtöbb ember, akit majd megismerek, már több tapasztalatot gyűjtött az ágyban. Ha sikerül a legjobb formámat hoznom, még össze is jöhet a dolog. De tizenkilenc, húszévesen, na az már más tészta! A korban hozzám illő srácok már nem lesznek oda attól, hogy összevérezem a lepedőjüket, vagy hogy kínosan ügyelek arra, hogy az erre az alkalomra összeállított szüzességelvesztős lejátászási listám legideálisabb pontján hatoljanak belém.

– Minden annyira óriásinak tűnik – szólaltam meg újra, és kinyújtottam a kezemet, mintha meg akarnám érinteni az alattunk elterülő narancssárga pacákat. – Hé, élet, ne legyél már ilyen óriási! Mármint érted, milyen fura, hogy már léteznek valahol azok az emberek, akik most még idegenek, de egyszer talán nagyon fontosak lesznek számomra.

Mélyről tört fel Jessicából a nevetés:

– Hihetetlen, hogy ilyen mélyenszántó gondolataid vannak, pedig még csak be sem vagy tépve.

– Valamikor mi is idegenek voltunk – emlékeztettem. – Ugye, milyen durva belegondolni?

– Hmm... – A barátnőm elhallgatott. Komótosan széttrancsírozta cigarettája maradékát a porban, majd keresztbe fonta karját a mellkasán. A szél az arcába fújta sötét haját, ő meg a gondolataiba mélyedve próbálta a füle mögé simítani az elszabadult tincseket.

Én pedig vártam...

– Nem akarom, hogy újra idegenek legyünk egymásnak – szólalt meg végül.

– Nem leszünk!

– Megígéred?

– Persze!

– Akkor mondd ki! Mondd, hogy megígéred! – szólt rám meglepően indulatosan.

A szívemre tettem a kezemet, és hogy oldjam a feszültséget, hamiskásan felnevettem.

– Megígérem, hogy soha nem leszünk idegenek!

– Én is megígérem.

Őszinte mosoly ült ki az arcára, és magához szorított még egy ölelésre. Az utolsóra, mielőtt visszavittem a pubba, hogy vegyen magának fél gramm kokót, amivel átbulizhat egy újabb éjszakát.

Ha tudtam volna, mennyire elbaszódik majd minden, sokkal tovább tartom a karjaimban.

harminckettő

Fejemet az íróasztalomra fektetve hagytam, hogy az émelygés felkússzon a nyelőcsövemen, míg az egész számat át nem járta az epe íze.

– Hagyd abba, hagyd abba! – suttogtam a körülöttem lévő üres íróasztaloknak. – Csak magadat kínozod, Fern! Hagyd már abba, a kurva életbe!

Vettem pár mély lélegzetet, és kihúztam magam a puccos kipárnázott székemben. A munkahelyi monitoromon ismét Ben és Tiffany eljegyzési fotója virított. Egy hányásízű csuklás bukott ki a számon. A szívem a torkomat csiklandozta. Sírni akartam. Sikítani. Vagy mindkettőt.

A kihalt irodába beszűrődött az alatta lévő pubban iszogató kollégáim nevetése és játékos csipkelődése. A nyitott ablakon vidámság hangjai hallatszottak az utcáról. Senkinek sem volt kedve az asztalánál ülni ilyen ragyogó időben. Ma volt az év első igazán meleg napja, és mint az várható volt, délután ötkor mindenki egyszerre pattant fel a székéből, hogy vörösre égesse az orrát a napon, jéghideg, rózsaszín cidert kortyolgatva. Derek természetesen engem is megpróbált magával rángatni.

– Na, gyere már, ünnepeljük meg, hogy ennyien elolvasták a Freud-féle feldolgozási stratégiákról írt cikkedet! – győzködött, ám én udvariasan visszautasítottam a meghívást, arra hivatkozva, hogy még be kell fejeznem a statisztikai beszámolómat. És bár a jelentés valóban meg volt nyitva a böngészőmben, teljesen eltakarta az ominózus eljegyzési poszt. A rovatom rendre felülmúlta az elvárásokat, mégis úgy éreztem, hogy ez a siker semmi ahhoz a trófeához képest, ami Tiffany ujján csillog a képernyőn.

Kacagás újabb hulláma zúdult be az ablakon. Előrébb hajoltam, a lehető legközelebb nyomva arcomat Tiffany digitális képmásához. *Szebb nálam?* Határozottan fiatalabbnak látszott mint én, de csak azon az egy fotón. Valójában két évvel volt idősebb nálam. Épp attól készültem ki ennyire, hogy milyen csinosnak és fiatalnak tűnt ezen a képen. A fogai fehérek és szabályosak voltak, egy árva ránc sem húzódott a szemei körül, és az enyhén lefelé döntött kamera hibátlan arcéit kölcsönzött neki, holott a többi posztját végignézve egyértelmű volt, hogy valójában elég szögletes az állkapcsa. Sokkal többet kínoztam magam Tiffany szépségének elemzésével, mint annak tanulmányozásával, hogy mennyire boldognak látszik mellette Ben. De persze az volt a következő napirendi pontom. Ez a nő, aki a monitorról mosolygott rám, és aki egészségtelenül gyakran bukkant fel a gondolataimban, birtokában volt mindennek, amire valaha vágytam. Voltak napok, amikor kifejezetten neki öltöztem fel. Ő járt a fejemben, ahogy végigtúrtam a szekrényemet a tökéletes ruhát keresve, arra az esetre, ha véletlenül összefutnánk valahol, vagy ha esetleg ő is kutakodna utánam. Néha miatta diétáztam. Valahányszor, hogy vékonyabbnak tűnjön a karom, féloldalasán, behajlított könyökkel pózoltam a közösségi oldalaimon, az mindig Tiffanynak szólt. Nézz ide, megnyertem a vékonyságháborút, te ribanc, akit igazából nem is ismerek!

Vajon Tiffany szokott kémkedni utánam?

Annyira tipikus lenne, ha nem tette volna. Ha Ben exe egyszer sem töprengett volna el azon, hogy kire cserélték le. Micsoda egyenlőtlenséget teremtene ezzel! Az én megszállottságom, szemben az ő totális közönyével.

Ő miért, és én miért nem? – rágódtam, ahogy ismét a fotóra pillantottam. Az ő kezét miért kérte meg Ben, és az enyémet miért nem? Már bőven kicsúsztunk a határidőből, úgyhogy jogosan aggódtam. Több

mint másfél éve éltünk együtt. Legalább három eredménytelen beszélgetésen voltunk túl a témában, ám az utóbbi időben gyanúsan hallgatott. Vajon kezd elhidegülni tőlem? Mostanra elég információval rendelkezik ahhoz, hogy képes legyen eldönteni, velem akarja-e leélni az életét. Meddig tart a meghallgatás a szerepre? Kezdtem kifogyni a jelenetekből. És kezdtem becsavarodni. Ahányszor egy esküvőt mutattak a tévében, úgy ledermedtem, mint a nyúl a kocsi előtt. Figyeltem Bent, próbálva olvasni az arckifejezéséből. Úgy gondoltam, az egyszerűen NEM LEHETSÉGES, HOGY NE GONDOLJON ERRE! De semmi. Pedig annyira jó páros voltunk! Annyira jól éreztük magunkat egymással. Mégis mire vár? És én még mennyi időt leszek kénytelen elpazarolni az életemből azzal, hogy rá várok? Azért csinálja ezt velem, mert még mindig Tiffanyt szereti? Egy másik, ennél is elvetemültebb énem azon tűnődött, hogy talán Jessica érkezése térítette el őt – a felismerés, hogy mennyivel jobb nők várják odakint a világban.

– És arra nem gondoltál, hogy te kérd meg a kezét? – kérdezte egyszer Heather a szemét forgatva, miután hatodszorra is felhoztam a témát. – Mégiscsak a kibaszott huszonegyedik században élünk, vagy mi!

– Azt nem tehetem – feleltem. – És mielőtt megint letolnál, ez nem a feminizmusról szól, hanem rólam! Túl bizonytalan vagyok... Ha én kérdezném meg őt, és igent mondana, életem végéig azon paráznák, hogy csak kényszerből tette.

Heather még látványosabban forgatta a szemét.

– A csávó pszichológiát tanít, Fern! Nem hiszem, hogy az a fajta, aki beleegyezne, hogy feleségül vegyen valakit csak azért, hogy megússzon egy kínos beszélgetést.

– Most ezt mondod, de...

– Figyelj, ha ezen a ponton még mindig nem vagy eléggé biztos az érzéseiben ahhoz, hogy nyíltan kommunikálj vele, akkor egyáltalán

miért vagytok együtt? Basszus, mi Katie-vel már a negyedik randinkön megbeszéltük, hogy felváltva fogjuk kihordani a gyerekeinket. – Őszinte értetlenséggel ráncolta a homlokát. – Egyébként is, miért ilyen fontos ez neked? Fia tényleg olyan boldog vagy vele, mint állítod, akkor mit számít egy darab papír?

– Nem is tudom. Talán azt érzem, hogy ha valaki megkéri a kezedet, az azt jelenti, hogy... – Elhallgattam. Túlságosan szégyelltem pont előtte kimondani azt a szót.

Kiválasztottak – suttogtam magamnak Tiffany önelégült pixeles mosolyát bámulva. A kiválasztottság mosolyát.

Három zsúfolásig megtelt metrószerelvény is áthaladt a Tottenham Court Road állomáson, mire végre be tudtam szállni az egyik kocsiba, és azonnal megcsapott az izzadt hónaljak szagának bukéja. Sikerült odaférfköznöm az egyik ablakhoz, és élethosszig tartó fülzúgást kockáztatva odadugtam a fejem, hagyva, hogy a langyos szél meglobogtassa a hajamat. Egész délután nem hallottam Ben felől, ami most valahogy sokkal jobban aggasztott, mint bármikor. Péntekenként mindig beült pár italra a kollégáival, az iPhone– Ja pedig általában már délután kettőre bementa az unalmast. De ma rajta volt a sor, hogy vacsorát főzzön, szóval már haza kellett volna érnie. Rosszul éreztem magam, amiért azt hazudtam neki, hogy sokáig bent kell maradnom az irodában, ám tudtam, hogy ha rájönne, milyen rettenetesen paranoiás és bizonytalan vagyok valójában, az a kapcsolatunk végét jelentené. Ben képes volt tolerálni a depressziós epizódjaimat, de biztos voltam benne, hogy a beteges féltékenységet, ahogy egyetlen férfi sem, úgy ő sem találja vonzóknak.

– Bocs a késésért – kiáltottam, amint verejtéktől gyöngyöző homlokkal bezuhantam a lakásajtón. – Egy órával tovább maradtam a szerkesztőségben, hogy elkerüljem a tömeget hazafelé, de a londoni metró olyan, mint egy kibaszott kaszinó. Mindig a ház nyer!

– Gyere, csatlakozz hozzánk! – kiáltott ki vidáman Ben. – Csináltunk Margaritát!

– Csináltunk?

– Csak én – áradt ki Jessica hangja az előszobába, miközben lerúgtam a szandálomat.

Mi a fenét keres itt Jessica?

Bementem a nappaliba, ahol Bridgetet találtam a kanapénkon. Úgy hevert a párnák között, mint egy aprócska Marié Antoinette, teljesen belefeledkezve egy rajzfilmbe és a dobozos gyümölcslébe.

– Szia, Bridget! – A kislány, fel se pillantva a képernyőről, csak intett felém. Jessica és Ben a konyhában állt, az apró helyiségben tapintható volt a jókedv. Barátnőm éppen a pultnak támaszkodott a legelbűvölőbb nyári szerelésben, amit valaha láttam – hosszú, rózsaszín pöttyös, fehér lenvászon ruhát viselt, a copfját ugyanilyen árnyalatú szalaggal kötötte össze. Úgy nézett ki, mint Zooey Deschanel dögös, gonosz ikertestvére. Ben feltűrt ingujjal, kezében egy pohár Margaritával szobrozott mellette.

– Sziasztok, srácok! – Arcon csókoltam Bent, aztán végignéztem a konyhánkon. A turmixgép koszosán hevert a mosogatóban. Vajon mennyi Margaritát ihattak meg ezek kettesben? És még csak egy üzenetet se küldtek nekem? Csontig hatoló rettegés lüktetett a testemben.

– Tessék, idd meg az enyémet! – nyújtott át Ben egy nagy adag italt sok zúzott jéggel. – Amúgy is le kéne állnom, különben vacsoráig rosszul leszek.

– Azta! Úgy látom, elég jól éreztétek magatokat. – Igyekeztem a lehető legkönnyedebb hangot megütni, pedig egyáltalán nem voltam laza kedvemben.

Jessica felnevetett, és közben teljesen indokolatlanul megérintette Ben karját.

– Jaj, ne haragudj, Fern, az én hibám az egész – magyarázkodott. – Csak beugrottunk köszönni, de nem voltál itthon, szóval elkezdünk beszélgetni Bennel, és belefeledkeztünk...

Belefeledkeztünk!

A szó úgy fúródott belém, mint egy puskagolyó. Veszélyt szimatoltam.

– Jó buli lehetett – csiripeltem, és belekortyoltam a jégkásás zöld italba.

– Ben épp most győzött meg, hogy újra el kellene kezdenem randizni.

– Miért, nincs igazam? – fordult felém Ben. – Most őszintén, mi a legrosszabb, ami történhet?

– Mondjuk, hozzámehetek egy nárcisztikus seggfejhez, aki tönkretesz lelkileg, aztán egyedül hagy egy gyerekkel.

Ben szórakozott grimasszal hessegette el az önironikus megjegyzést.

– Á, dehogy, a villám nem csap kétszer ugyanoda.

– Ben! – kiáltott fel Jessica, és játékosan oldalba bökte a páromat.

Még több felesleges testi érintkezés.

Jó nagyot kortyoltam az italomból.

– Nem azt mondtad, hogy végeztél a férfiakkal? – kérdeztem. Jessica bólintott.

– De igen.

– Ez hülyeség! – csattant fel Ben, és kikapta a kezemből a poharat, hogy beleihasson. Egy átlagos péntek estéhez képest meglehetősen energikus volt. Azzal a kiskutyás lendülettel mozgott, amit gyakran láttam a kapcsolatunk elején. – Hány éves is vagy, Jessica? Harminckettő? Még olyan sok idő van! Az élet túl hosszú ahhoz, hogy egyedül töltsd az egészet.

Visszavettem tőle a poharat.

– Szerinted nem fogja elriasztani a férfiakat, hogy már van egy gyereke?

Micsoda megkeseredett, borzalmas komment volt ez! Még engem is ledöbbsentett a saját kegyetlenségem, ám Jessica szerencsére nem vette rossz néven.

– Jó kérdés! Az anyaság nem éppen afrodiziákum, nem igaz? Ben ismét csak legyintett.

– Ez nevetséges! A fenébe is, a mi korunkban már feltételezi az ember, hogy egy nőnek van gyereke. Őszintén szólva meglepett, hogy Fernnek nincs. Mindenki tudja, hogy harminc felett már senki sem az első körét futja...

– Tényleg meglepett, hogy nincs gyerekem?

– Aha.

– És nem zavart volna, ha lett volna?

– Nem! Miért zavart volna?

– Látod! Pontosan erre van szükségem! Egy olyan pasira, aki így gondolkodik – közölte lelkesen Jessica.

Vigyázz, mit mondasz ribanc, – sziszegte egy hang a fejemben. Zsigeri volt. Erőszakos. Vedd le róla a kezéd! És húzz a picsába a lakásomból!

De nem ezt mondtam. Csak megeresztettem egy erőltetett nevetést.

– Hát, szerencsére Ben nem egyedi eset – mondtam. – De tényleg csak akkor kezdj el megint randizni, ha úgy érzed, készen állsz rá.

– Lehet, hogy kicsit több időre van szükségem. Ha már idő edöntötte a maradék Margaritáját -, lehet, itt az ideje, hogy magatokra hagyjalak titeket, és végre megetessem a gyerekemet.

– Maradj csak, szívesen látunk! – ajánlottam fel, abban a reményben, hogy nemet mond.

– Édes vagy, de Bridgetnek meg van ígérve, hogy minden pénteken mosolygós krumplit vacsorázhat, és hatalmas hisztit fog csapni, ha

megszegem az ígéretemet.

Ben olyan elragadóan nevetett fel, hogy legszívesebben pofán vágtam volna. Ehelyett odaléptem Jessicához, és átöleltem.

– Nem kávézunk egyet a hétvégén? – kérdeztem, leginkább azért, hogy enyhítsem a gondolataim miatt érzett büntudatomat.

– Köszí, az szuper lenne.

Figyeltem, ahogy összeszedi a cuccait, mialatt Ben, enyhén spiccesen, mögém lopakodott, és csókot nyomott a fejem búbjára. Ettől azonnal jobban éreztem magam.

– Na gyere, Bridget, vár otthon a mosolygós krumpli!

A kislány olyan sebességgel szaladt oda hozzánk, mint valami Clooney Tunes karakter.

– Hányat kaphatok? – kérdezte Jessica karjába csimpaszkodva, mire újra felnevettünk.

Bennek hirtelen eszébe jutott, hogy ma ő készíti a vacsorát, úgyhogy míg én kikísértem a vendégeinket, ő turkálni kezdett a szekrényben egy serpenyőért.

Ahogy a lépcsőházba értünk, eszembe jutott valami.

– Jessica?

– Igen? – A barátnőm Bridget apró kezecskéjét szorongatva hátrafordult.

– Mit szeretnél volna? Úgy értem, miért jöttél? Minden okés?

Esküszöm, egy pillanatra mintha hezitált volna. Szemei elkerekedtek, ahogy kereste a választ. Biztosan nem telt volna ennyi időbe, ha az igazat mondja.

Görcsbe rándult a gyomrom, a kezem remegni kezdett. Ismét elhatalmasodott rajtam a paranoia.

– Ó, csak meg akartam kérdezni, hogy nincs-e kedved meginni egy kávé a hétvégén. – Az előadásmódja tökéletes volt. Könnyed. Fesztelen. – De ha már megkérdezted... Alig várom. Nem próbáljuk ki

azt az új helyet Hackney Wickben, ahol fermentált macskakakiból csinálják a kávé?

Megint nevetéssel lepleztem a feszültségemet.

– Borzalmasan hangzik, de benne vagyok.

– Majd jelentkezem!

Becsuktam magam mögött az ajtót, és éreztem, ahogy a karomon a szőrszálak égnek állnak az idegességtől.

Ben mit sem sejtve fonta a derekam köré a karját, amint visszaértem a konyhába.

– Jó kis este volt – mondta közömbös hangon. – Mindig örülök, ha jobban megismerhetem a barátaidat. – Újabb puszit nyomott a fejem búbjára.

Igaza volt. Ez egy jó dolog. Miért nem éreztem mégsem annak? Miért volt ez más érzés, mint amikor nyaralni mentünk Heatherékkal, és mindhárman fent maradtak piálni nélkülem? Akkor mosolyogva aludtam el, miután az Airbnb lakás vékony falán keresztül végighallgattam Heather előadását a béranyaság etikai aggályairól.

Felpillantottam rá, és visszacsókokoltam, de már tudtam, hogy egész hétvégén csak ez jár majd a fejemben.

– Igen – feleltem. – Én is örülök.

tizennyolc

2004. szeptember-november

FELADÓ: Pafranylany@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Cukijess69@hotmail.co.uk

TÁRGY: Egyetemista lettem!!!???

Szia, Jessica!

Hogy vagy? Hiányzol! Olyan fura érzés ilyen távol lenni mindenkitől. Kicsit utálok.

Először is EZER HÁLA, hogy fogadtad a pánikolós hívásomat tegnapelőtt. Nem tudom, mi ütött belém, teljesen kikészített az első este egyedül. Fogalmam sincs, a többiek hogy bírják ilyen jól. Nekem iszonyatos honvágyam van. De tudom, hogy még csak három nap telt el, és tényleg köszi, hogy beszélhettünk, és hogy emlékeztettél, bármikor hazamehetek, ha nem érzem itt jól magam. Azért igyekszem kitartani legalább karácsonyig. A lányok a kocszban nagyon aranyosak. Tegnap este elmentem velük egy kocsmatúrára, ami elég mozgalmas és izzasztó volt, de élveztem. Van ez a lány, Heather, eddig ő a kedvencem. Mindenféle örült elméletei vannak a világról.

Még egyszer köszönöm, hogy ott voltál nekem.

Szeretettel puszil:

Fern

* * *

FELADÓ: Cukijess69@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Pafranylany@hotmail.co.uk

TÁRGY: Kötelező a szarukeretes szemcsit mindenhová hordani?

FERN!

Tudod, hogy bármikor hívhatsz. Mindig itt vagyok neked. Örülök, hogy kezdesz beilleszkedni, de annak egy kicsit jobban, hogy hiányzóm. Mert nekem nagyon-nagyon hiányzol!!! Baromi fura itthon lenni nélkületek, de szerencsére Jade-del még van egy kis időnk kalandozgatni, mielőtt elindul Yorkba. Elvonatoztunk Londonba, és betéptünk a Hyde Parkban, aztán kibéreltünk egy kis evezős csónakot a tavon. Persze túlságosan be voltunk szívva ahhoz, hogy evezzünk, szóval csak körbe-körbe szerencsétlenkedtünk, és röhögtünk magunkon. Ja, meg bedobtunk a vízbe egy csomó gumicukrot, hogy megnézzük, lebegnek-e (mint kiderült, nem). Szuper, hogy ilyen kedvesek és barátságosak a többiek a koleszodban. Hidd el, hamar belerázódsz az egyetemista életbe. Ígérem.

Bocsi, hogy ez ilyen rövid lett, de Jade már vár rám. Elugrunk Brightonba.

Puszi,

Jessica

* * *

FELADÓ: Pafranylany@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Cukijess69@hotmail.co.uk

TÁRGY: Gumicukorgyilkos

Jessica!!!!

OMG! Nagyon sajnálom, hogy ennyi ideig nem válaszoltam. Mindent visszaszívok. Imádom az egyetemet! Imádom Manchestert! Mindenki olyan jó fej! Csodálatosan érzem itt magam! Csak túl kellett lendülnöm

a kezdeti sokkon. És őszintén? Annyira jó buli! Muszáj meglátogatnod, vagy még jobb lenne, ha jövőre te is JELENTKEZNÉL ide.

Oké-oké, szóval hol is kezdjem? Teljesen odavagyok a kolistársaimért. Különösen Heatherért, tudod, ő az a lány, akiről múltkor meséltem. Annyira KIRÁLY arc! Imádnád őt. Képzeld, lesbikus! A múlt héten coming outolt. Ugye, milyen menő? Azt mondta, hogy most először vállalja fel nyíltan a másságát, pedig már kábé magzatkora óta vágja, hogy meleg. Mindegy is, a lényeg, hogy szuperokos, és mindenféle érdekes véleménye van a férfiakról és a nőkről, meg arról, mennyire elbaszott ez a társadalom. Megkért, hogy lépjek be vele a Feminista Klubba, de még nem vagyok biztos a dologban. Elmondtam neki, hogy nem akarom elégetni a melltartómat és megnövesztetni a hónaljszőrömet, mire kinevetett. Majd meglátjuk... Mindenesetre elég izgalmasan hangzik.

Szinte minden este elmegyünk bulizni a többiekkel, és rohadt jól szórakozom. Baromi olcsó itt a pia! Egyszerűen muszáj idejönnöd! Annyira gyorsan megszerettem mindenkit. Már most olyan, mintha egy kis család lennénk. És bár kábé mindennap berúgok, amióta itt vagyok, egyszer sem drogoztam. Hát nem hihetetlen?

Ja, és van egy másik nagy hírem. TALÁLKOZTAM EGY SRÁCCAL! Egy igazi sráccal, aki tetszik nekem. Az egyetlen probléma, hogy a folyosónkon minden lány totál bele van zúgva. Danynek hívják, felettem lakik, és GYÖNYÖRŰ. Olyan cuki a haja és csodaszép a bőre! Az én szakomra jár, már első este összefutottam vele, és megbeszéltük, hogy együtt megyünk el az első előadásra. Aztán ahogy elfordultam, már elkezdett smárolni valakivel, és ez kábé mindent elmond róla. Nem tud kilépni a házból anélkül, hogy valaki ne csókolja meg. De tudom, hogy én többet jelentek neki. Együtt sétálunk az előadásainkra, és mindig olyan komoly dolgokról beszélgetünk. Az iraki háborúról, Shakespeare-ről, meg a versekről, amiket ír. Együtt tanulunk a

hálószobájában, az ágyán fekve, és egy csomószor összeér a lábunk, meg ilyenek. Annyira izgi! Néha az egész estét átbeszélgetjük. Egyelőre élvezem, hogy ilyen jó barátok vagyunk, aztán majd meglátjuk, mi lesz, de nagyon bejön nekem. Annyira jó érzés, hogy végre megint tetszik valaki! ÚRISTEN, rohannom kell! A többiekkel el kell ugranunk a jelmezboltba, mert holnap este beöltözős buliba megyünk. Az lesz a témája, hogy. „ízléstelen”. Ez. mekkora poén már! Én a pokol angyalának öltözöm. Danny eredetileg egy nemi erőszak áldozataként akart jönni, de Heather KEMÉNYEN kiosztotta. Ez a legkülönösebb dolog Heatherben! Amióta vele barátkozom, tök sok mindenről megtanultam, hogy igazából nem is vicces! Szóval asszem, tényleg ezek életem legjobb napjai! Minden olyan szuper, Jess! Sajnálom, hogy nem beszéltünk, csak annyira elfoglalt voltam. Persze még mindig baromira hiányzol. Majd írd, hogy mi újság veled! Mikor kezdesz a melóban? AZTAKURVA!

Valaki hangszóróból nyomatja a Spice Girlst, szerintem megint folyósódiskót tartanak alattunk, muszáj megnéznem.

Puszi!

* * *

FELADÓ: CukiJeSs69@hotmail.CO.uk

CÍMZETT: Pafranylany@hotmail.co.uk

TÁRGY: Azta

...látom, nagyon jól érzed ott magad. Ez nagyszerű, Fern! Úgy örülök, hogy sikerült beilleszkedned! Bár én előre tudtam, hogy mindenki odalesz érted. Bárhova mész, mindenhol szerzel barátokat. És Heather tényleg olyan embernek tűnik, amilyenre mindannyiunknak szüksége lenne az életünkben. Danny pedig, bármilyen jóképű is, egy kicsit veszélyes lehet... Szóval azért vigyázz magadra!

Nálunk eléggé elcsendesedtek a dolgok. Jade most ment el Yorkba, szóval a többiekkel próbáljuk megszokni, hogy már csak mi maradtunk a régi bandából. Alig várom, hogy hazagyertek karácsonyra. A héten kezdtem a munkában, és egyelőre minden szuper. Csak adminisztrációs dolgokat kell csinálnom, de jó érzés végre felnőtt, irodai ruhákat hordani. A főnököm harmincéves, Iannek hívják, és asszem, egy kicsit bele vagyok esve. Szerintem én is tetszem neki. Annyira király, hogy végre van egy igazi férfi az életemben! Albérletben lakik, és mindig csomagol magának ebédet. Ugye, milyen durva? Még mindig az a tervem, hogy elég pénzt gyűjtsék a költözésre, aztán meg sem állok Londonig. De amúgy minden okés. Csak hiányzol! Őszintén, Fern... Hiányzik, hogy azonnal írjunk egymásnak ébredés után, és találkozunk a házatok előtt. Hiányzik, hogy együtt beszívjunk, és órákon át beszélgessünk. Hiányzik, hogy önfeledten táncoljunk a szobádban. Hiányzik, hogy elmenjünk a kebaboshoz, amikor ránk tör a kajadűh, és salátát rendelünk a sült krumplihoz meg a hamburgerszószhhoz, hogy „egészségesebb” legyen. És hiányoznak az éjszakai kocsikázásaink, amikor úgy éreztük, mi vagyunk az utolsó emberek a földön.

Bocsi, kicsit érzelmes hangulatban vagyok. Azt hiszem, bele fog telni egy kis időbe, míg megszokom, hogy egyedül maradtam. De annyira örülök, hogy jól érzed magad!

Szeretlek,

Jess

* * *

FELADÓ: Pafranylany@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Cukijess69@hotmail.co.uk

TÁRGY: Danny, Danny, Danny

Jessica!!!!!! Úgy sajnálom, hogy megint ilyen sokáig tartott válaszolnom. NEKEM IS HIÁNYZOL! NAGYON-NAGYON-NAGYON-NAGYON. Örület, mennyire. És persze nekem is hiányzik minden, amit leírtál. De közben valahogy olyan furcsán távolinak tűnik az otthoni életem. Örülök, hogy jól megy a meló. Viszont kérlek, ne gyere össze egy csávóval csak azért, mert csomagol magának ebédet. Ennél azért muszáj magasabbra tennünk a lécet, nem gondolod?

Istenem, annyi mesélnivalóm van! OLYAN sok minden történt! Manchester még mindig csodálatos. Csatlakoztam a diákszövetségi újsághoz, és megírtam az első cikkemet!!! Interjút kellett készítenem arról, hogy milyen stresszes a lakáskeresés a másodéveseknek. Apropó lakhatás! Most szerződünk le egy nagy házra nyolcán – hát nem vagány? És képzel! Danny a szomszédban fog lakni. Egyszerűen tökéletes. Még mindig csak haverok vagyunk, de napról napra egyre közelebb kerülünk egymáshoz. Megkaptuk az első beadandót, és áthívtak magához tanulni. Egész este Shakespeare-ről meg a művészetről beszélgettünk, és ÖSSZEBÚJVA aludtunk el az ágyában. Ez a legjobb dolog, ami valaha történt velem. Még sosem éreztem ilyesmit. Bár kicsit furcsa, hogy nem mozdult rám... azt hiszem... vagyis remélem, hogy csak azért nem lépett még, mert én fontosabb vagyok neki, mint azok a csajok, akikkel részegen kavar.

A francba, megint mennem kell! Ma este lesz az orvostanhallgatók kocsmatúrája, és még nincs kész a jelmezem. A többiekkel mind különböző Madonna-videóklipeknek öltözzünk. Ugye, milyen menő? Én *a Like a Prayer-es* szettjében megyek, Danny pedig a tölcser-melltartóban! Totál hülye, de jókat nevetek rajta. ANNYIRA SZERETEM ÖT, JESSICA!

Imádlak,

Fern

* * *

FELADÓ: Cukijess69@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Pafranylany@hotmail.co.uk

TÁRGY: Mikor mehetek már látogatóba?

Hű, Fern, látom, nagyon elfoglalt vagy. Remélem, jól sikerült a Madonna-parti. Küldj majd egy képet, ha tudsz! Egész sok jelmezes buli van azon az egyetemen. És holnap minek fogtok beöltözni? A hét főbűnnek? (Tudod mit? Ez baromi jó ötlet, nyugodtan használd fel!) Itt minden okés. Folyamatosan melózom, hogy minél több pénzt gyűjthessek Londonra, de az sokat segít, hogy belezúgtam a főnökömbe. Amúgy meg... nem sok minden történt velem. Liam random rám írt, hogy menjek el a fellépésére, amit elég nagy pofátlanságnak tartottam azután, hogy hónapokig csak Yoko Ribancnak hívott. Valszeg nehéz lehet a bandájának most, hogy mindenki, aki hajlandó volt elviselni a zenéjüket, elment egyetemre. A szívem szakad meg érte... Ja NEM! Kérlek, írd vissza, ha lesz rá lehetőséged. Hiányzol.

PUSSSSSZI!

* * *

FELADÓ: Cukijess69@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Pafranylany@hotmail.co.uk

TÁRGY: végre egy jó HÍÍÍÍR

Szia, Fern!

Oké, szóval még mindig nem válaszoltál az előző e-mailemre, pedig már két kibaszott hete küldtem... de ki számolja? Hát én! Vagyis eddig

számoltam, de már nem is tudok haragudni rád, mert ANNYIRA BOLDOG VAGYOK!

Úristen, Fern, szóval lan és én végre összejöttünk! Rendesen egy pár vagyunk! Minden olyan gyorsan történik, de nem is bánom. Lényegében összeköltöztem vele. Tudom, örültségnek hangzik, de már van saját lakása, anyámnál meg olyan zsúfolt minden... Egyszerűen ez tűnt logikusnak. Egyik este mindketten sokáig dolgoztunk, és megkérdezte, hogy nem iszunk-e meg valamit, én meg persze igent mondtam. Végül eléggé lerészegedtünk, és bevallotta, hogy már az első napon belém esett. És végig csak azért maradt bent az irodában olyan sokáig, hogy több időt tölthessen velem! ANNYIRA BOLDOG VAGYOK! Fern, imádni fogod őt! Képzeld, nekem is elkezdett ebédet csomagolni! Hát nem édes? Komolyan, Fern, szerintem ő a lelki társam. Az első randinkön végig rólam kérdezgetett, és azon kaptam magam, hogy mindent elmesélek neki. Az összes szarságot apámmal, Liammel, meg mindenki mással. De egyáltalán nem ijesztette el őt. Csak magához ölelt, és megpuszilta a fejemet. Annyira jólesett! Anyám kicsit kiakadt a korkülönbség miatt, de tudom, hogy csak azért, mert nem bírja elviselni, ha mások boldogok. lan azt mondja, hogy érettebb vagyok a koromnál, egyáltalán nem olyan, mint egy tizennyolc éves. ANNYIRA BOLDOG VAGYOK! KÉRLEK, ÍRJ VISSZA, NAGYON HIÁNYZOooooooooooooool!

Jess

* * *

FELADÓ: Pafranylany@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Cukijess69@hotmail.co.uk

TÁRGY: Mi a F@SZ?

Jézusom, Jessica! El se hiszem! Azta! Tényleg nagyon boldognak tűnsz. Hihetetlen, hogy máris együtt éltek. Én még mindig kibaszott szűz vagyok, te meg egy pasival laksz! Asszem, nagyon lemaradtam ebben a szexualitás dologban. Hátralullogok kutyaúszásban azokkal az öreg, fonnyadt nőkkel, akiknek speciális lépcső vezet az ágyukba, hogy el ne törjék a csípőjüket, amikor felkelnek. És valszeg még ők is lehagynának engem, mert legalább túléltek egy világháborút, amikor mindenki rohadt kanosán jött haza a lövészárokból... DE MINDEGY IS! Hűha! Micsoda hírek! Már alig várom, hogy találkozzak vele, amikor hazamegyek karácsonyra. Komolyan, annyira örülök neked! Miért nem látogatsz meg, és avatsz be mindenbe? Úgy szeretném, ha itt lennél, és megmutathatnék neked mindent/mindenkit! Egyfolytában rólad beszélek!

Liam és a fos bandája meg rohadjanak meg. LOL.

Bocsi, hogy megint ilyen sokáig nem válaszoltam. Egyszerűen egy szabad percem sincs, de cserébe nagyon jól érzem magam. Imádom az óráimat. A kreatív írást szeretem a legjobban. Danny szerint egész ügyes vagyok. Még mindig csak barátok vagyunk. SÓHAJ. De annyira sok időt töltünk együtt, hogy mindenki úgy hív minket: „A pár”. Bárcsak lépne végre! És képzeld, az új cikkem a hetedik oldalra került az újságban. Úgy örültem neki! Tetszik az a Fern, aki itt vagyok, ha érted, mire gondolok... Látogass meg! Szerintem te is kedvelni fogod őt!

PUSZI!

* * *

FELADÓ: Cukijess69@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Pafranylany@hotmail.co.uk

TÁRGY: december 5 ????

Megnéztem a jegyeket online, és találtam párat december elejére, amik csak tizenöt fontba kerülnek oda-vissza. Az előtt túl drága lenne nekem. Jó neked az időpont? Tudom, hogy ez már nagyon közel van a karácsonyi szünethez, de mégiscsak.... Szólj vissza minél hamarabb, ha jó, és lefoglalom őket. Fú, annyi megbeszélnivalónk van, Fern! Már alig várom, hogy ott legyek veled.

PUSZI!

* * *

FELADÓ: Pafranylany@hotmail.co.uk

CÍMZETT: Cukijess69@hotmail.co.uk

TÁRGY: FOGLALD LE

MOST!!!!!!

GYEREEEEEEEEEEEEEE!!!!

harminckettő

– Jöhet még egy üveggel? – kérdezte vigyorogva Ben, ahogy közelebb hajolt hozzám a puccos terítő fölött. Tudtam, hogy az egyetlen vállalható öltönyét viseli, de ettől még nagyon szexi volt.

Visszamosolyogtam rá, majd a pincérhez fordultam.

– Miért is ne? – mondtam. – Elvégre ünneplünk!

– Máris hozom. – A pincér enyhén meghajolt, aztán elsietett egy újabb üvegért az étterem második legolcsóbb borából.

– Meg se kérdezte, hogy mit ünneplünk – duzzogtam.

Ben felnevetett, és a poharába töltötte az előző üveg aljáról a maradékot.

– Épp most romboltad le minden velünk kapcsolatos illúzióját. Ide csak a magunkfajta csórók járnak ünnepelni. Az elitnek ez csak egy laza vacsora.

– Tudok laza lenni. Most is tökre az vagyok. – Kihúztam magam, próbáltam utánozni a körülöttünk falatozó puccos vendégeket. Elég puccos hely volt ez, az a fajta, ahol minden fogást nevetségesen hatalmas tányérokon szolgáltak fel, és amikről természetesen az összes nálam gazdagabb ismerősöm ódákat zengett. Az biztos, hogy sosem költöttem ennyi pénzt kajára úgy, hogy még csak nem is laktam jól. Bár épphogy megengedhettük magunknak, hogy itt vacsorázzunk, kicsit olyan érzésem volt, mintha én lennék Jack Dawson a Titanic első osztályán. Megemeltem az államot, eltartottam a kisujjamat a pohártól, és átváltottam burzsuj akcentusomra. – Aggódok, hogy a kis Henrietta nem fog jól teljesíteni a lacrosse-bajnokságon – affektáltam. – Arról nem beszélve, hogy haza akar jönni az akadémiáról, hogy velünk töltsse a karácsonyt. Micsoda hallatlan ötlet!

Benből kirobbant a nevetés, de csatlakozott a színjátékhoz.

– Bárcsak fiúnak született volna! – viccelődött. – Mindig is gyanítottam, hogy a sors szándékosan tette ezt velünk! Senki nem viszi majd tovább a nevünket!

Felemeltem szinte üres poharamat.

– Egyet se félj, drágám, ha megfelelők lesznek a vizsgálat eredményei, hamarosan újra próbálkozhatunk. Csak tudnám, miért viselkedik ilyen furán mindenki, amikor megtudja, hogy unokatestvérek vagyunk!

Ben horkantott egyet, és én sem bírtam tovább tartani magam. Még akkor is javában kuncogtunk, amikor a pincér végre visszatért a damasztyszalvétába tekert borospalackkal. Figyelni kezdtem Ben arcát, és a szívem csordultig telt szeretettel, ahogy végigcsinálta a borkóstolás körülményes procedúráját: megállás nélkül bólogatott, de láthatóan nem tudta eldönteni, milyen arcot kellene vágnia, amikor a pincér kitöltötte neki a bort. Nagy szükségünk volt már egy ilyen estére. Különösen nekem. Ki kellett szabadulnom a lakásunkból, ahol Jessica egyre gyakrabban bukkant fel, és persze önmagamból is, mert kezdtem összeomlani a bizonytalanságtól.

Amint a pincér távozott, és végre elengedhettük magunkat, Ben magasba emelte a poharát.

– Annyira kibaszottul büszke vagyok rád! – suttogetta, és nem lehetett nem észrevenni, hogy arcát aranyra festették a kristálycsillárok sejtelmes fényei.

– Na, azért ne éljük bele magunkat, lehet, hogy nem is lesz belőle semmi.

– Jó, de akkor is... Hihetetlen, hogy tényleg megkeresett egy ügynök, és szerződést ajánlott neked! Olyan ez, mint egy álom!

Az ajánlata annyira váratlan fordulat volt, hogy Ben szavai úgy hatottak rám, mintha nem is rólam beszélne.

– Csak azt mondom, még simán kiderülhet, hogy az a nő valami szélhámos... És az egész szörnyen kínos lesz.

Legnagyobb meglepetésemre a *Zsepidoboz másik oldalán* sikere a könyvipart is elérte. Két napja kaptam egy e-mailt egy Lucinda nevű, non-fiction könyvekben utazó ügynöktől, aki zseniálisnak nevezett, és azt mondta, hogy szívesen képviselne engem, majd megkért, hogy menjek el vele ebédelni. Elfogadtam a meghívást, és ma délelőtt már egy ennél is flancosabb étteremben ültünk, ahol megosztotta velem a vízióját. Azt akarta, hogy írjam át a *Gah!* cikksorozatomat egy memoárrá, amiben elmesélem, hogyan váltam szuicid, problémás kamaszból a mentális egészség szakértőjévé. A nő egyre hevesebben gesztikulált érintetlenül hagyott ebédje fölött, miközben felvázolta grandiózus elképzeléseit.

– *Óriási siker lesz! Tökéletesen megragadtad a korszellemet. Összehozlak a kedvenc kiadómmal, és hatalmas marketingkampányt csinálunk... nemzetközi eladásokat... bestsellerlistán leszel... a szakma legelismertebb képviselőjeként meghívást kapsz majd minden pszichológiai konferenciára és könyvfesztiválra!*

Esküszöm, azt hittem, hogy gutaütést kap, amikor azt válaszoltam az ajánlatára, hogy *még átgondolom*, ahelyett, hogy azonnal aláírtam volna a szerződést.

Ben, olvasva a gondolataimban, letette a poharát.

– Még mindig kétségeid vannak, ugye? Ez hatalmas lehetőség, Fern! Hatalmas!

Sóhajtottam.

– Tudom, hogy jól jönne a pénz, meg ilyenek, de nem vagyok biztos benne, hogy helyes lenne elfogadnom. Nem is vagyok még igazi terapeuta. És még évekig nem is leszek. Csak... nem akarom elbaszni.

– Nem szeretném kijátszani a pszichológiatanár-kártyát, de te is tudod, hogy a félelem sosem jó indok arra, hogy nemet mondj valamire.

Biccentettem, belekortyoltam a boromba, és megállapítottam, hogy valójában nincs sokkal jobb íze, mint annak a hat fontos italnak, amit a kisboltban szoktam venni.

– Igazad van. Talán tényleg ez az oka... Próbálok rájönni, hogy... – Ismét megjelent a pincér, kezében két desszertmenüvel. Végigfuttattam szememet az étlapon, amin kalligrafikus betűkkel ismertették a buggyantott körte részletes életútját – hogy hol is nőtt fel és milyen puccos magániskolába járt, aztán némi gondolkodás után ráböktem a csokoládés éclairre.

A pincér bólintott, és Benhez fordult, aki rá se nézett a választékra, mindössze annyit kérdezett, hogy van-e almás pite. A férfi bólintott, és elszalamoszott az asztalok között.

– Szóval szerintem most inkább arra kéne koncentrálnom, hogy elvégezzem a képzést, és elismert, jó szakember legyek – folytattam a gondolatmenetet. – Nem is tudom... Csak nem akarok olyan lenni, mint Stacy, az influencer csaj, tudod? Aki azzal keresi a kenyerét, hogy a mentális egészségről hadovái, miközben nem szakértő. Én sem vagyok az. Legalábbis még nem.

Ben megfogta a kezemet.

– Bárhogy is döntesz, nagyon büszke vagyok rád! – A tekintetünk összefonódott, és újra elöntött a szeretet. Miért nem kéri meg a kezemet itt és most, ebben a gyönyörű étteremben, amit nem is nagyon engedhetünk meg magunknak? Minden annyira tökéletes! Annyira tökéletesek *vagyunk!* Vagy mégsem? Csak meg kellene kérnie a kezemet, akkor végre megnyugodhatnék!

Folytattuk a kellemes, romantikus vacsorázást, ám a kétkedés elrontotta a hangulatomat. Minden egyes pillanattal, amikor Ben nem ereszkedett térdre előttem, egyre idegesebbé és mogorvábbá váltam. Ismét világossá vált számomra, hogy esze ágában sincs engem választani. *De miért nem? Miért nem? Miért nem?*

Valamivel később részegen feküdtünk a kanapén, és tudtam, hogy Ben szexelni akar. Lábunkat széttárva hevertünk, miközben a fenekemet cirógatta a ruhámon keresztül, és egymás szájába kuncogtunk csókolózás közben. Mindig elolvadtam a boldogságtól, amikor ennyire akart engem, ám most egy kicsit nehezteltem rá, amiért csak így akar, és továbbra sem hajlandó elkötelezni magát, pedig nekem arra lenne szükségem.

– Imádom ezt a ruhádat – mormogta.

Félrehúzta a melltartómat, és csókolgatni kezdte a mellemet. – És ezt a melltartót is imádom!

Nevetve nyomtam vissza a fejét a mellkasomra, hogy folytassa, amit elkezdett. Addig hemperegtünk a kanapén, amíg lassan beborították a padlót a ruhadarabjaink. Bennek így részegen meggyűlt a baja a nadrágjával, fel-le ugrált, ahogy próbált megszabadulni tőle. Miután végre sikerrel járt, ismét Összesimultunk, a végtagjaink egymásba gabalyodtak. Kiszorítottam gondolataimból a bizonytalanságot, igyekeztem lelkileg felkészíteni magam a szexre.

– Az istenit, mindjárt behugyozok! – Ben elhúzódott, és felegyenesedett. – Bocsi, bocsi. Egy perc és jövök!

Botladozva indult a fürdőszobába.

Nem tudtam visszatartani a nevetést, amikor megláttam, hogy az erekciója majd kidöfi a nadrágját.

– El ne mozdulj onnan! – szólt hátra.

– Nem fogok!

Míg a mosdóban volt, én nekiálltam szexre kész állapotba hozni magam. Az ujjaimat bedugtam a bugyimba, hogy ellenőrizzem, eléggé benedvesedtem-e, aztán kiengedtem a hajamat. Új, szexisebb testtartást vettem fel a kanapén, elrendeztem a hajamat, hogy lágyan omoljon az

egyik vállamra, úgy, mint a bársonyheyerőkön elnyúló nőalakoknak a régi aktképeken. És vártam.

– Bocsi – szólt ki a fürdőből Ben. – Meg kell várnom, amíg lelankad, így nem tudok pisilni.

– Siess – sürgettem mosolyogva. – Vagy magamhoz nyúlok... – Fern! Ne izgass fel, így soha nem fogok innen kiszabadulni!

Ismét felnevettem, és visszarendeztem magam egy kényelmesebb pozícióba. Igyekeztem fenntartani szexuális gerjedelmemet, amit némileg megnehezített, hogy tisztán hallottam Ben pisijének szaggatott csobogását. A combjaim közé nyúltam, ám ekkor a telefonja pittyegni kezdett a dohányzóasztalon. Gondoltam, lefordítom, hogy ne zavarjon be, de amikor felemeltem, megláttam Jessica nevét a kijelzőjén. Megdermedtem, nem tudtam levenni a szemem a képernyőről.

Jessica!

Aztán újabb üzenet érkezett. Aztán még egy. Egyre több és több értesítésről jött jelzés, annyiról, hogy a zárolt telefon már nem mutatta egyiket sem. Csak annyit láttam, hogy gyors egymásutánban legalább ötször írt neki a barátnőm.

Reszketni kezdtem, meztelen felsőtestem libabőrös lett. Azt se tudtam, hogy számot cseréltek! Még sosem néztem meg Ben telefonját, bármennyire is csábítónak tűnt időnként. Eddig vissza tudtam fogni magam, de ez most Jessica volt! Pánikba estem. Megsértve a párkapcsolatok legalapvetőbb szabályát, megnyomtam a gombot a készülék oldalán, de mivel zárolva volt, csak az első üzenetet tudtam elolvasni.

JESSICA: Mutatni akarok valamit. Puszi!

Hallottam, ahogy Ben lehúzza a vécét, mire még mindig remegő kézzel az asztalra ejtettem a telefont. Megpróbáltam reprodukálni az

előbb felvett laza, szexi pózt, de a testem befeszült az adrenalintól. Abban a néhány másodpercben, amíg Ben mezítláb visszasétált hozzám, ezer kérdés cikázott a fejemben. Miért van meg neki egyáltalán Ben száma? Mit akar mutatni neki? Mi lehet a többi üzenetben? Vajon nélkülem is találkozgattak már? Jessica állandóan itt van a közelben... Ó, egek!

Ben megállt mellettem, a szemében vágy csillogott. A szex ígérete! Pedig ennél nem is lehettem volna kevésbé beindulva. Túlságosan lefoglalt a mentális szabadesés.

– Akkor – duruzsolta sokat ígérő hangon – hol is tartottunk?

Próbáltam visszacsókolni. Próbáltam megbízni benne. Mégiscsak ugyanaz a férfi volt, aki egész este azt hajtogatta, hogy mennyire büszke rám. Bíztam benne. Lehet, hogy nem kellett volna?

Egy pillanatra visszahúzódtam tőle, és kacéran rámosolyogtam.

– A telefonod teljesen bekattant, amíg nem voltál itt – mondtam. – Lehet, hogy valakinek valami baja esett?

Mintha felvillant volna valami a szemében, de lehet, hogy csak képzelődtem.

– Láttad, ki volt az?

– Igen – válaszoltam a lehető legnyugodtabban. – Belenéztem a telefonodba. Mindent tudok. Nem hiszem el, hogy öt nővel csalsz meg! Hogy van erre energiád?

A vicc valójában egy teszt volt. Az arcát fürkésztam, próbálva olvasni a reakciójából, de Ben úgy csinált, mintha semmi nem történt volna. Arcizma sem rándult, csak pajkosan elvigyorodott.

– Nem mindegyikükkel szexelek – poénkodott. – Akadnak olyanok is, akik az általad hagyott érzelmi ürt pótolják. – Megfordult, és felemelte a telefonját.

Azt kívántam, bárcsak nagyítót tarthatnék az arcához, miközben Jessica üzeneteit olvassa. Szabad szemmel ugyanis semmit nem tudtam

kivenni belőlük.

Ben nem válaszolt, félredobta a telefonját, és mosolyogva visszatért hozzám.

– Valami fontos?

– Nem – vont vállat, és ajkai ismét a nyakamra vándoroltak.

Fogalmam sem volt, hogyan tudnám kihúzni magam ebből a helyzetből, az elkerülhetetlen szexelés kötelezettsége alól anélkül, hogy világossá tenném, mennyire ki vagyok borulva, így hát robotpilótára kapcsoltam, nyögéseket és sóhajokat színleltem, mialatt a fejemben egy ismerős hang eszembe juttatta, hogy mennyire borzalmas érzés volt a múltban ugyanezt átélni.

tizennyolc

2004. november

Valamiért nagyon fontosnak *éreztem* ezt az estét. Nem tudtam ugyan megmondani, miért, de valahol mélyen a csontjaimban éreztem a bizsergést. És az univerzum jóvoltából aznap még minden megerőltetés nélkül jól is néztem ki.

– Egyszerűen nem értem, hogy lehetsz ennyire szexi – jelentette ki Heather balerinatütübe öltözve, amint besétált a kollégiumi szobámba. – Kábé tizenkét évesnek nézel ki, és ellenállhatatlannak...

Ez a kijelentés nagy bók volt, különösen ha számításba vettem, hogy Avril Lavigne-nek voltam öltözve. Annyira kiegyenesítettem a hajamat, mintha két vonalzó lógott volna az arcom két oldalán, és csíkos nyakkendőt kötöttem a nyakamra, mely egy Motorhead póló felett lógott, és mindezt kockás miniszoknyával és térdzoknival koronáztam meg. Kábé annyi szemfestéket használtam, hogy még a sivatagban is három napig kitartott volna a sminkem.

– Én magam sem értem, de nem akarok panaszkodni.

Nem is lehetett volna tökéletesebb az este, hiszen Danny is csatlakozott hozzánk. Mintegy végszóra, léggitározva robbant be kollégiumi szobám ajtaján, és a *Sk8er Boi** dalszövegét harsogta teli torokból. Létrehozta a cuki és a szexi egyenlő arányú hibridjét: csukott szemmel ugrált körbe-körbe. A haját tüskésre zselézte, flanel csuklópántot, nyakörvszerű nyakba- valót, hatalmas lógós farmert és Blink-182 pólót viselt. Először ráugrott az egyszemélyes ágyamra, majd

egy jókora sasszéval lehuppant róla, és a lábunk előtt ért földet. Alaposan szemügyre vett bennünket.

– Azt a kurva, Fern, kibaszottul szexi vagy! – mondta őszintén meglepve.

– Ugye, hogy ugye! – értett egyet Heather. Ez volt az első alkalom, hogy összehangoltuk a csoportos jelmezünket, és mindannyian sikoltoztunk örömünkben, mennyire menőn festünk. Heather tütüje, ahogy ugrált, fel-le himbálódzott. Az ajtó ismét kinyílt, most Monique lépett be rajta, aki szurkolólányruhát viselt, és italokat egyensúlyozott a kezében.

– Meghoztam a feleseket... Ó, te jó ég, srácok, kibaszottul SZUPERÜL néztek ki! – Látványunkra majdnem elejtette a tálcányi almás vodkát.

Heather előremutatott az egyik balettcipőjével.

– Ő púnk, én meg balettozom... mégis mi mást mondhatnánk?’

– Komolyan nem bírom, ez túl jól sikerült! Ó istenem, muszáj csinálnom rólatok egy képet! – Monique óvatosan letette a tálcát a zsúfolt asztalomra, és elővette apró digitális fényképezőjét. – Oké, bújjatok össze! Danny, menj középre, hiszen te vagy a Sk8er Bőí!

Danny magához húzott, és minden porcikámat lángra lobbantva átkarolta a derekamat. Közben még csikizett is, hogy mosolyra bírjon.

– Mondjátok, hogy TEENAGE KICKS! – szólított fel bennünket Monique, és belenézett a keresőbe.

– TEENAGE KICKS – harsogtuk, aztán talán csak képzeltem, hogy beletelt egy kis időbe, mire Danny elengedett.

Az alapozást a koli bárjában tartották, ami zsúfolásig megtelt más baráti társaságokkal, akik szintén ugyanarra a beöltözős bulira indultak, mint mi. Én Danny mellett maradtam, a térdén ültem, mintha nem lett volna elég hely a kanapén. Testi közelsége lehetetlenné tette, hogy

igazán odafigyeljek a körülöttünk kezdődő „én még soha” játékra. Gótok, rózsaszín csajok, kockák és punkok, újhullámos romantikusok és grungerek vettek körül, akik nyakalták a piát, és örült szexuális kalandjaikkal hencegtek. A legurított felesektől már zúgott a fejem, és kikapcsoltam, ahogy mindig, amikor ezt a kibaszott játékot elővették. Furcsamód sosem volt egyetlen olyan kör sem, amikor elhangzott volna az „*Én még soha nem ültem egyedül házibuliban egy sarokban, miközben mindenki rámászott valakire*”. Szóval a játék végére, mint mindig, most is kijózanodtam, és komoly szorongás kerített hatalmába. Addig fészkelődtem zavartan Danny ölében, amíg kis híján leestem a földre. Ő erre éljenzett, és magához rántott, aztán felhajtotta az italát, és kiderült, hogy volt már meztelenül nyilvános helyen. Ez a hír senkit sem lepett meg, hiszen hajlamos volt rá, hogy a seggét mutogassa, főleg, ha úgy érezte, nem figyelnek rá eléggé az adott pillanatban. Kétszer is kicsapták a diákszövetségből, mert előrehajolva letolta a gatyáját a táncter kellős közepén. Tudtam, hogy igencsak nevetségesnek tűnhet, hogy mindezek ellenére odáig vagyok érte. De amikor csak ketten voltunk, vagy amikor a tanórákra sétáltunk, vagy az ágyamban feküdt és olvastuk a szemináriumi kötelezőkét, teljesen más ember lett. Bölcs, megfontolt, passzív, néha még túl visszafogott is. Már kétszer bealudtam az ágyában, és mind a kétszer egymást ölelve ébredtünk fel potenciálisan valami nagyobb dolognak a küszöbén táncolva, de továbbra sem mozdult rám. Azon gondolkoztam, hogy vajon a mai este jelent-e bármit is – mármint az, hogy egymáshoz öltöztünk.

– Pontosan ezt várjuk A Pártól – mondta Monique, amikor berántottuk Heathert, hogy legyen harmadik tagja a Sk8er Bőí szerelmi háromszögünknek. Annyit rágódtam ezen az egészen, hogy szinte teljesen kizártam az ivós játékot. Előrenyúltam a poharamért, hogy belekortyoljak a limonádés vodkámba. Erre az asztaltársaság felrobbant körülöttem.

– Ó, te jó ég, Fern! – Peter, az alattunk lakó orvostanhallgató kiáltott fel. – Ki gondolta volna ezt épp rólad?

– Hm? – körbenéztem, miközben mindenki hitetlenkedve éljenzett, és vidáman kortyolgatták az italukat.

– Mégis mikor szexekéi nyilvánosan? – ordította Monique, és ekkor ráébredtem, mit is vallottam be akaratlanul.

– Hogy mi? Én... és a nyilvános szex? – Éppen korrigálni akartam a dolgot, amikor észrevettem, hogy – életemben először – én kerültem egyetemista csapatunk figyelmének középpontjába. A szemem sarkából láttam, hogy Danny is engem méreget.

– Teljesen le vagyok döbbenve – mondta, kezével eltakarva a száját.
– Kibaszottul le vagyok döbbenve, Fern!

Hirtelen fontos tagjává váltam a társaságnak. Említésre méltó személy lettem, nem pedig a csendes lány, aki mindig hosszú ujjúban járt. Kihúztam magam. Erőt éreztem magamban, és ettől valahogy a tartásom is megváltozott.

Danny döbönt tekintete magabiztossággal töltött el. Aszúmhoz emeltem a szívószálat, de rájöttem, hogy szerepet játszom. Hamis szemérmességgel fedtem el hamis promiszkuitásomat. Felhúztam a vállamat, és olyan hangon szólaltam meg, ami igencsak hasonlított Jessicáéra.

– *Mégis mit mondhatnék.” Kertvárosban nőttem fel, és ott nagyon sok mező van a közelben.*

– HÚÚÚÚÚÚHHA!

– AZTAAAA!

– MI AZ ISTEN, FERN?

– MOST MINDEN KIDERÜL!

Sose voltam még ennyire népszerű. Ahogy folytatódott a játék, még több díszítőelemet csaptam hozzá képzeletbeli szexuális életemhez.

Fern vajon édeshármassozott már? Nem, nem hinném. De az már *tutira* előfordult, hogy rossz nevet mondott az ágyban. (HÚÚÚÚHA, AZTAA). És azt hiszem, volt már olyan barátom is, akivel extráztuk a dolgokat – mégis mi a fenéért ne lett volna? Miután lehúztam az italomat, még azt is bevallottam, hogy már repülőn is szexeltem, és azon kaptam magam, hogy folyamatosan csak baromságokat beszélek újonnan megtalált Jessica-hangomon.

– Elképesztő, mit el nem lehet takarni azokkal a vékony kis gyapjúplédekkel, amiket a gépen adnak – meséltem, mire ketten is lepacsiztak velem.

– Ó, te jó ég, komolyan dugtál már repülőgépen? – suttogta Danny, és még közelebb húzott magához.

Elvigyorodtam.

– Egy George nevű fiúval, akivel egy görögországi nyaraláson kavartam.

Teljesen bebasztam, mire elindultunk a szórakozóhelyre. Annyira botladoztam, hogy Danny segített állva maradni.

– Mostanáig nem tudtam rólad kábé semmit – mondta, és oldalra simította tüskésre zselézett haját.

Olyasféle remegést éreztem a hangjában, amit korábban soha.

– Csak rá kellett volna kérdezned – feleltem, és rákacsintottam.

A szórakozóhely előtt hosszú, nyüzsgő sor kígyózott, és egyikünk sem hozott kabátot.

– Majd én melegítelek – ajánlotta fel Danny, amikor észrevette, hogy remeg a térdem a rövid, skótkockás szoknya alatt. Átkarolt hátulról, én meg elolvadtam az ölelésében. Boldogan szívtam be az illatát.

– És velem mi lesz? – kérdezte Heather vékonyka kis balett-trikójában. Azóta furán nézett rám, hogy kiszálltunk a taxiból.

– Hát gyere ide! – mondta Danny, mire Heather tűtűje hozzánk préselődött. – Továbbra is fontos feladatomnak tartom, hogy boldoggá tegyem szerelmi háromszögünk két csaját!

– Lenyúlt, és megérintette a seggemet, én pedig ránéztem, és elkaptam a pillantását. Vigyorgott, amitől vágy és remény ébredt bennem, ami annyira legtaglózott, hogy amint végre beértünk a zsúfolt, meleg és levegőtlen helyiségbe, egyenesen a bárpulthoz mentem, és rendeltem két dupla vodka-limonádét egy söröskorsóban. Már le is húztam az egészet, mire a táncparkett közepén rátaláltam a csapatunkra.

A vodka bekerült a vérembe, és összekeveredett mindazzal, amit aznap ittam. Vicces lettem tőle és bátor. Ami a vonzerőmet illeti, önbizalmat adott, hogy előadhattam kamu sztorijaimat a szexuális életemről. A még nálunk is piásabb golyák időnként utat törtek maguknak csapatunk tagjai között, ami azzal járt, hogy megégették a karomat a cigijükkel, Monique lábán meg egy magassarkús lány gyalogolt keresztül.

Danny hozott még néhány kör felest, de útközben kilötyög–tette a felét a tálcára. Csukott szemmel toltam le az italokat, majd elvonultam a vécébe, ahol kénytelen voltam guggolva pisilni, nehogy hozzáérjek a deszkához. Minden egyes alkalommal eltévedtem, ahogy elhagytam a csapatot. Az izzadságszagú teremben mindenki úgy üvöltött fel, mintha legalábbis a királynő érkezett volna meg, amikor felcsendült a *Hey Ya*. Akárhová néztem, mindenhol emberek tapogatták egymást, és dugdosták a nyelvüket a másik szájába. A fiúk félig eszméletlen, vadidegen lányokat szorítottak a sarkokba, és a bugyijukban turkáltak. Ezt mindenki úgy kezelte, mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga.

Én meg csak nevettem, mert felettébb viccesnek találtam a dolgot. Kinyújtottam a nyelvemet a barátaimra, hogy lássák, milyen kék a piáktól. De hová lett Monique?

Kisvártatva kiderült, hogy épp a mosdóban hány. Ki fogja hazavinni? Én biztosan nem! Különösen, hogy Dannyt le se lehet vakarni rólam.

Később egy időre eltűnt, és az események egy pillanatra borzalmas irányt vettek.

– Mégis hova mehetett? – ordítottam Heather fülébe.

– Jól vagy? – kérdezett vissza. – Alig állsz a lábadon.

– De hova ment Danny?

– Nem bánod, hogy összevissza tapogat? – aggodalmaskodott. – Ez az este totál félresiklott.

Megragadtam a vállát.

– Én kibaszottul odáig vagyok érte! – közöltem. Ő volt az első ember, akivel ezt Jessicán kívül megosztottam. – Asszem, teljesen beleestem.

– Mi a fene, Fern! Ez komoly? – hitetlenkedett Heather elkerekedett szemmel.

Annyira erősen bólogattam, hogy szinte beleszédültem.

– Szerintem tök jók lennénk együtt. Szerinted nem? Annyira máshogy viselkedik, ha kettesben vagyunk...

– Elhiszem, hogy jó fej, és tudom, hogy A Párnak hívnak benneteket, mégis azt ajánlom, légy óvatos, Fern! Danny olyan srác, aki nagyon éli az egyetemen az első évét...

– Szerinted nem tart elég szépnek? Mást akar?

– Fern, nem erről van szó! Én csak... na, már itt is van!

Amikor odafordultunk, Danny épp úgy próbálta áttuszkolni magát a tömegen, akár egy kisborjú az anyja szülőcsatornáján. Zselézett tüskéi szanaszét álltak, és annyira cuki volt így! Rám mosolygott! *Rám!*

– VÁRJATOK! – kiáltotta, és nekem dőlt, úgyhogy meg kellett támasztanom. A tekintete elhomályosult, izgatottnak látszott.

– MÉGIS MIRE VÁRUNK?

A számnak vége lett, és Danny ugrált örömeiben. Beletelt néhány másodpercbe, mire Heatherrel felfogtuk, melyik dal volt az. Aztán már mi is ordítottunk, amint Avril hangja töltötte be a termet. *Could she make it any more obvious?* A barátaink összevissza ugráltak, mi meg együtt énekeltünk a világsztárral, a körülöttünk lévőök pedig azt skandálták, hogy a szerelésünk mennyire illik a dalhoz. Több száz ember bámult rám, de nem érdekelt. Én *voltam* Avril! Léggitároztam, és kibaszottul jól csináltam! Heather a tüdőjében ugrált, és közben Dannyt figyelte.

Aztán ő lett a szupersztár, és Danny már térden csúszott felém a koszos parketten. Felsegítettem, és együtt ugráltunk a levegőbe. Aztán csókolóztunk. Teljesen belemerültünk a csókba, miközben az emberek éljeneztek, mert azt hitték, ez is az előadás része. Én meg alig hittem, hogy végre tényleg megcsókolhatom Dannyt. A hátamat tapogatta, a nyakkendőmnél fogva közelebb rántott magához. A dalnak ugyan vége lett, de mi tovább csókolóztunk.

Barátaink a levegőt kapkodták.

– *Vége már!*

– *Itt volt a kibaszott ideje!*

– **ELŐRELÉPÉS!**

Onnantól kezdve nem sok mindenre emlékszem...

Arra sem, hogy elmentünk a bulizóhelyről.

És arra sem, hogy taxiztunk.

Sötétség honolt bennem, amíg nem kötöttünk ki Danny szobájában. Aztán megint csak villanások maradtak meg:

– A szobád mindig annyira gusztustalan. – Annyira nevetek, hogy leesek az ágyról. Mindenfelé ruhakupacok és szarságok hevernek.

Danny is nevet. Csatlakozik hozzám a padlón. Tovább csókolózunk.

A lábammal átölelem a hátát, kezem felkúszik a testén.

Csodás az egész. Ennyi elég is. Boldogan maradnék így! Danny nem.

Áthúzza a nyakkendőt a fejemen, aztán lehámozza a felsőmet és a melltartómat. Még egyetlen pasi sem látott így. A hegeim. Épp meg akarom magyarázni, hogyan kerültek oda, de Danny elhallgattat a szájával. Nem vette észre, vagy nem érdekli.

Pedig szeretném, hogy észrevegye, és érdekelje a dolog, de aztán rájövök, hogy nem lenne semmi értelme...

Az emlékeim újra elhalványulnak.

A veretlen ágyán fekszünk, ahol már annyi lány megfordult előttem. Mégis mikor került le rólam a maradék ruhám?

– Danny?

– Hmm? – Tovább csókolja a hasamat, amire nem biztos, hogy készen állok.

– Kedvelsz engem?

– Hát persze!

Ennél azért többre lenne szükségem. Lehetőleg amolyan Mr. Darcy-féle vallomásra. *A mindig több voltál, mint barát – például kezdetnek jó lenne. De túlzottan megijesztenek az érzéseim. Fogalmad sincs, mennyire gyönyörű vagy! Nem számítottam rá, hogy már elsőéves egyetemistaként találkozom életem szerelmével. Mondtam már neked, hogy minden lány közül, akivel életemben találkoztam, te vagy a legcsodálatosabb a legszebb testtel és arccal, humorral, nevetéssel, hajjal, személyiséggel, lélekkel, divatérzéssel, és valami annyira, de annyira különleges benned! Hogy a fenébe nem veszed észre, Fern, hogy mennyire különleges vagy. Azt hiszem, beléd fogok szeretni. Vagy túl korai ezt kimondani? Nem kell rohannunk, tudod. Hajlandó vagyok várni.*

Ehelyett viszont csak ennyit mond:

– Szedsz tablettát?

– Nem.

– Basszus, várj...

Turkálni kezd a felső fiókjában, én meg a fejemet tekergetem. Látok egy sor befóliázott óvszert. Az első hármát más lányokkal használta el, nem velem. Olyan lányok kedvéért, akiktől semmit nem akart. Én nem leszek egy a sok közül, ugye? Hiszen annyit beszélgettünk a költészetről... És olyan sokszor aludtunk már összébújva!

Már abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán le akarok vele feküdni.

Hiszen szűz vagyok.

Ha most szexelek Dannyvel, akkor elveszítem a szüzességemet!

Ami azért elég nagy dolog. Istenem, miért ennyire nehéz a fejem?

– Hé-hé, most épp el akarsz aludni?

Felkapom a fejem.

– Nem, csak pihentem egy kicsit.

Danny teljesen meztelen.

Inkább csak érzékelem, mint látom. Túlzottan félek odanézni, merthogy életemben nem láttam még teljesen meztelen fiút. El akarok rohanni. Nem kívánnom kellene őt ehelyett? Mégis mi a baj velem? Oldalra nézek. Mégis mi a JÓ ÉG meredezik a testéből? Ó, istenem, így fest egy álló fark? Ez örület! Hogyan bírnak a férfiak ezzel együtt élni? Mégis mi a fenét kéne kezdenem ezzel? Nem akarom ezt csinálni! Azt akarom, hogy Dannynek olyan teste legyen, mint Ken babának, és csak úgy dörgölőzzünk egymáshoz, mint a műanyag babák.

Annyira.

Részeg.

Vagyok.

Nem félhetek tőle! Jessica se fél, de én mindennel annyira le vagyok maradva. Előrenyúlok, és úgy érintem meg, mint egy kisgyerek, aki épp azt tanulja, hogyan kell macskát simogatni.

Danny felsóhajt, mert még nem tudja, hogy fogalmam sincs, hogyan kell kielégíteni egy pasit, és hogy mégis mi a jó fenét kellene csinálnom

ebben a veretlen ágyban az első férfival, akit meztelenül látok.

Magához húz, megcsókol, lehúzza a bugyimat.

Nem akarom.

Én csak csókolózni akarok.

De már nincs visszaút.

Nem fedhetem fel, mennyire tapasztalatlan vagyok. Talán majd idővel, amikor egymásba szeretünk, de egyelőre félre kell tennem a félelmeimet. Csak vissza kell gondolnom, mi lett Liammel. Tanultam a hibámból. *Megengeded szépen nekik, hogy azt csinálják veled, amit akarnak, és akkor majd beléd szeretnek. Főleg, ha már elmúltál tizennyolc éves.*

Nem igazán emlékszem semmi másra. Csak arra, hogy mert annyira fájt, inkább a dalra koncentráltam, ami Danny MacBook-jából szólt.

Ironikus, de a *She Will Be Lóvéd* volt az a Maroon 5-től.

A tűzvédelmi ajtó csattanására ébredtem, ami azt jelezte, hogy néhány diák elindult reggelizni. Meztelenül hevertem Danny mellett, és ahogy elárasztottak az emlékek, hirtelen minden érzékem kiélesedett. Próbáltam visszaemlékezni a kiesett percekre. Sírva fakadtam, de mivel nem akartam felébreszteni Dannyt, miután nagy nehezen felrángattam magamra az Avril ruhámat, lábujjhegyen kimentem a fürdőszobába, hogy feltűnés nélkül jól kibőghessem magam. A végé, amit csak a fiúk használtak, előre kiszámíthatóan undorító volt. Ráadásul csípett, ahogy pisilem. Amikor megtöröltem magam, véres lett a végépapír. Letöröltem a könnyeimet, és úgy éreztem, megint mindent túldrámáztam. Hiszen ez csak szex volt! És olyan ember vette el a szüzességemet, aki tényleg fontos nekem. Annyira jól csókol, és a szex majd idővel jobb lesz.

Danny még mindig ki volt ütve, amikor visszatértem a szobába, és szégyentelenül bámultam őt alvás közben. Istenem, annyira gyönyörű

volt, mint egy porcelánbaba! El se hittem, hogy így láthatom őt. Mekkora dolog ez már! Micsoda... *bassza meg*, összevéztem a lepedőjét!

Dannyt felébresztette, hogy teljes erőbedobással törölget-tem az ágyát egy nedves zsebkendővel.

– Mi van? – kérdezte még mindig félálomban.

Begyömöszöltem a véres zsebkendőt a melltartómba, és ráfeküdtem a nedves matracra.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt. – Előrehajolt, és szájon csókolt, amitől egy pillanatra újra szép lett a világ.

Megcsókolt *engem*, és az előző éjszaka tényleg valóságos volt.

Felnyögött, és még mindig meztelenül, jólesően kinyújtózott. A meztelenségét még mindig nem tudtam feldolgozni. Talán lassan kellene magamban felépítenem a dolgot, mint az expozíciós terápiákon szokás. Egy farok egyszerre, vagy ilyesmi...

– Jó ég, de fáj a fejem!

– Az enyém is. – És a puncim is, de nagyon. Kidörzsölődött, kisebesedett, érzékennyé vált.

Danny magához húzott, de azonnal el is aludt, a légzése lassan horkolásra váltott.

Én is próbáltam visszaaludni, de a testem viszketett. Talán az átélt izgalmaktól. Vagy fél órát töltöttem azzal, hogy csak bámultam őt. Elöntöttek az érzések, ahogy az arcvonásait vizsgálgattam. Megcirógattam az arcát, hogy tudatosítsam magamban, ez tényleg megtörtént kettőnk között.

Mocorgott egy kicsit, aztán felébredt. Ahogy rám nézett, megváltozott az arckifejezése. Valahogy távolságtartóbb lett. A gyomromban azonnal apró hangyák kezdtek fel-alá szaladgálni.

– Minden oké? – kérdezte.

– Igen, sajnálom. Csak... egy kicsit fura ez az egész...

– Ja, igen – vonta meg a vállát álmosan. – De tudod, hogy nem kellene furának lennie.

Ez nem kérdőmondat volt, inkább egyértelmű utasítás.

– Asszem, tényleg nem. – A tekintetem a lepedőre siklott, és a szívverésem úgy felgyorsult, mint egy repülőgép a felszállásnál.

– Jól vagy? Mármint nem vagy feldúlva vagy ilyesmi?

– Miért lennék feldúlva?

A hangjában harag bujkált, amit erősen igyekezett leplezni. Felemelte az államát, hogy kénytelen legyek rá nézni, és bevitte a kegyelemdöfést:

– Remélem, az este miatt nem lesz fura köztünk semmi. Tényleg nagyra értékelem a barátságodat – mondta mosolyogva, kifejezetten kedvesen.

Ez az egész annyira rossz irányba haladt. Ezek szerint rosszul értelmeztem az összes jelet. Mosolyogtam, pedig üvölteni szerettem volna.

– Ó, igen, én is.

– De tényleg, Fern, én igazán kedvellek! Mármint elég egyértelmű, hogy jól megértjük egymást, meg ilyenek... de azt hiszem, nem vagyok jó alany egy olyan kapcsolathoz... Érted, mire gondolok... Elsőévesek vagyunk. Soha többé nem leszünk... annyira szabadok, mint az egyetem évei alatt. Aztán már ki tudja, megengedhetjük-e magunknak, hogy ennyire gondtalanul szórakozzunk? Ki kell használni ezt a pár évet. Ha valakivel most együtt lennék, azt később megbánnám. Neheztelnék az illetőre, amiért visszafogott, akadályozott... ahogy biztosan te is.

Nehezen vettem a levegőt, és még nehezebben tartottam vissza a könnyeimet, de kierőltettem egy bólintást.

– Ha most tényleg komoly kapcsolatot keresnék, akkor téged választanálak, mert te pontosan olyan lány vagy...

Annak ellenére, hogy irtó nagy faszként viselkedett, mégis sokat jelentettek nekem ezek a szavak.

– Komolyan mondod? – pislogtam rá látszólagos nyugalommal.

– Persze! Okos vagy és vicces és csinos és gondoskodó. És persze, hogy vannak érzéseim feléd...

– Tényleg?

– Tényleg! Úgy értem, annyira örülök, hogy rögtön az elején megismerhettelek, de túl sok nekem az, ami közöttünk kialakult. Te nem így gondolod? Szerintem az a fajta lány vagy, aki nagyon komoly kapcsolatra vágyik, de én erre még nem állok készen. Aztán tegnap este, amikor meghallottam, miket mondtál a játékban... rájöttem, hogy totál félreismertelek!

Ó, istenem, mit tettem? Nem ismert félre, én basztam el! Csak arra bírtam koncentrálni, nehogy megfulladjak. Próbáltam lassan, egyenletesen lélegezni.

– Nagyon jó, hogy ez összejött... és remélem, nem cseszi el a barátságunkat. Mármint barátok maradunk, ugye?

– Igen.

Megcsókolta a homlokomat, lesimította a hajamat az arcom mindkét oldalán. Úgy puszilt meg, ahogy egy gyereket szoktak.

– Ha majd készen állok arra, hogy komoly kapcsolatom legyen – mondta -, te leszel az első, akit hívni fogok.

Vannak azok a lányok, akiket megdugnak, és azok, akikbe szerelmesek lesznek.

És végül még én köszöntem meg neki. *Köszönetét* mondtam neki!

– Halló, Fern? – Jessica álmosnak tűnt a vonal túlsó végén.

– Jessica!

– Jól vagy?

– Tegnap este elveszítettem a szüzességemet.

– Te jó ég! – kiáltotta izgatottan, és nyilván várta az örömködést, a beszámolót. – Mondj el mindent! Ó, baszki, mi a baj?

Csak zokogni tudtam egészen addig, amíg a kártyámról el nem fogyott a pénz. Jessicának kellett visszahívnia, hogy nagy nehezen elmondhassam neki az egész sztorit. És ott, akkor, amikor a hátamat a kolizsobám falának támasztva beszélgettünk, magányosabbnak éreztem magam, mint valaha.

Jessica elmondott mindent, ami előre van programozva bennünk ilyen elkerülhetetlen csalódások esetére. Puffogtatta a *micsoda egy seggfej*, meg *a te sokkal többet érdemelsz ennél*, meg *a nagyon sajnálomokat*, meg *a szeretlekeket*, meg *a következő jobb lesz majd* frázisokat. És azt is hozzátette, megígéri, hogy talállok majd olyat, aki megérdemel engem.

– Csak pár hét, és ott leszek, és együtt kicsinálhatjuk.

– Nem csinálhatjuk ki, mert még mindig odáig vagyok érte. Istenem, annyira szánalmas vagyok!

– Nem vagy szánalmas!

– Sajnálom...

– Fern, minden rendben lesz. Odamegyek, és mindent rendbe hozok.

Itt vagyok neked, ugye tudod?

Felsóhajtottam.

– Kibaszottul hálás vagyok, hogy vagy nekem!

---

* *Utalás a Sk8er Boi dalszövegére: He was a punk, she did ballet/ What more can I say?*

harminckettő

Pontról pontra omlott össze minden. Az összes sablonos helyzetet szépen egyesével kipipáltuk.

Úgy döntöttem, meglepem Bent, és korán hazamegyek.

Néma bocsánatkéréssel szerettem volna adózni minden egyes vele kapcsolatos örült gondolatomért. Vezekelni akartam pszichés bűneimért, amikről ugyan fogalma sem volt, hogy egyáltalán elkövettem őket. Szóval, amikor az irodában lehalt az internet, és senki sem tudott dolgozni, én megláttam a nagy lehetőséget. Az asztal alatt hasaló IT-szakemberek három teljes óranyi próbálkozás után, véget nem érő káromkodások közepette végül feladták. Menjetek haza, élvezzétek ki a szép időt, holnapra megoldjuk a problémát – közölték. Nem volt értelme maradnunk. Hála istennek, éppen nem szorított minket semmilyen határidő. A csapatom java része a közeli parkba masírozott dobozos, előre kikevert gin-tonikokkal.

– Jössz, Fern? – kérdezte Derek, a szerkesztőm, amikor energiától duzzadva kiléptünk a kapun. – Csak egy italra csatlakozz!

Megráztam a fejem.

– Bennek épp most kezdődött a nyári szünet, úgyhogy inkább hazamegyek, és meglepem – mosolyodtam el. – Lehet, hogy lemegyünk a parkba piknikezni vagy valami.

– Ez aztán a romantikus program!

– Remélem, az lesz!

tizennyolc

2004. november

Jessica egy héttel azelőtt küldött üzenetet, hogy meglátogatott Manchesterben.

JESSICA: Ian egy kibaszott hazugláda! VÉGIG volt barátnője, aki Spanyolországban él. Ráérsz egy hívásra?

A köntösömbbe burkolózva azonnal felhívtam. Épp rápihentem az estére, mielőtt bulizni indultunk volna.

– Jól vagy, drágám? – kérdeztem aggódva.

Jessica nem sírt.

– Nem érdemli meg, hogy egyetlen könnycseppet is hullassak érte – ismételte, miközben teljes mértékben el tudtam őt képzelni a vonal túlsó végén összeszorított állkapoccsal, eltökélten, elkeseredetten kapaszkodva megmaradt lelkierejébe, nem mutatva, mennyire megalázták és megbántották. Úgy mesélte el a részleteket a nagy átverésről, mintha épp az időjárás-előrejelzést mondaná el. A *barátnő* egy teljes évre külföldre költözött dolgozni, ami úgy derült ki, hogy Jessica talált egy halom bekeretezett fényképet kettejükéről az egyik fiókban. Azon a héten, amikor a pasija a „haverjaival ment kikapcsolódni”, valójában Spanyolországba utazott, hogy találkozzon a csajával. Utólag pedig azzal védekezett, hogy nem számított rá, hogy összejön valakivel a munkahelyén, és Spanyolországba csak azért repült, hogy szakítson Kerryvel, de aztán mégsem volt képes megtenni.

Megkérdezte Jessicától, hogy meg tud-e bocsátani, mert ha nem, akkor mégis inkább megpróbálná helyrehozni a dolgokat Kerryvel.

– Fogalmam sincs, mit is mondhatnék – feleltem, és így is gondoltam. – Azért jól vagy?

– Ja – felelte élesen. – Miért ne lennék jól?

Lehunytam a szemem, és elgondolkoztam. *Akkor miért kértél meg, hogy hívjalak fel, Jessica/* Mély levegőt vettem, próbáltam kitalálni, mégis hogyan kellene reagálnom. Az volt a legrosszabb, hogy éreztem, Jessica, mint ilyenkor mindig, most is bezárkózik. Áthatolhatatlan nőerőddé változott.

– Bárki fel lenne dülva, ha ilyesmi történne vele...

– De nem éri meg, hogy fel legyek dülva!

– Oké... Figyelj, alig várom, hogy itt legyél végre! – próbáltam lazára venni a figurát. Ha meglátja Manchestert, majd ráébred, mennyire szűk a mozgástere, korlátozott az élete, és kitarul előtte a világ. – Csapunk egy igazi csajos estét! Elviszlek a legjobb bárokba, és Heathert egyszerűen IMÁDNI fogod. Ő a lehető legjobb alany... Neki aztán kipanaszkodhatod magad a pasikra. Tudományos alapon világosít majd fel a férfiakról, amitől egy szempillantás alatt jobban érzed majd magad!

– Elmondanád újra, hogy ki az a Heather?

– Tudod! A lakótársam.

Jessica elgondolkozott.

– Ja, igen. Szuper, már emlékszem. Nagyon jó lesz. Hány grammot vigyek fel magammal?

– Ó! – Beleharaptam a számba, és a szobám falára kifüggesztett parafa táblán a saját készítésű montázst bámultam, közepén egy Jessicáról és rólam készített fotóval, meg a mellé tűzött rajzfilmfigurával, amit Danny rajzolt nekem egy szemináriumon, és próbáltam kitalálni, mit is kellene válaszolnom. – Nem lenne gond, ha megkérnélek, hogy ne hozz drogot? Ihatunk, meg minden... Csak az

itteni barátaim nem drogoz–nak, úgyhogy szerintem kényelmetlenül éreznék magukat...

Idegcsillapító csend következett.

– Ott vagy még?

– Ja. Akkor nincs kokó. Nem gond. Figyelj, most mennem kell, Fern! Még el kell hoznom tőle a cuccaimat, mielőtt hazaér a melóból. Meg hát most új munkát kell keresnem, mert itt nem maradhatok.

– Biztosan jól vagy? – kérdeztem századszor is.

– Igen. Jövő héten találkozunk!

harminckettő

A busz ablakának döntöttem a fejem, és mosolyogva bámultam kifelé, ahogy a napfényben fürdő London elsuhan mellettünk. Írtam Bennek, hogy megtudjam, merre jár.

BEN: A ventilátor előtt ülök, és csavart fagyit eszek. Kibaszott meleg van!! Puszi!

Figyeltem, ahogy iskolás gyerekek mellett haladtunk, akik épp jégkrémet nyaldostak az ebédszünetben. Anyukák tologatták a babakocsijaikat. Sor kígyózott a parkolóban a fagyis– kocsi előtt. Egy erősen leégett férfi caplatott el félmeztelenül, strandpapucsban. A forróság megcsapott, ahogy a busz szusszanva megállt, és én kiugrottam a lakásunkhoz közeli parkban. Felvettem a napszemüvegemet, és hirtelen úgy éreztem magam, mint aki nyaral. Azt terveztem, hogy bemegyek a boltba, veszek pár dolgot a piknikhez, és talán egy vagy két dobozzal beszerzek Ben kedvenc söréből is. Köszöntem az eladóknak, akikkel megbeszéltük, micsoda forróság tombol. Felkaptam egy kosarat, és belerakosgattam a hummust, a kenyeret, az olíwabogyót és a töltött szőlőleveleket. Aztán még tettem bele epret és felkockázott sárgadinnyét is műanyag dobozban, valamint egy négyes karton sört Bennek, magamnak pedig két rózsaszín gin-tonikot.

Alig vártam, hogy hazaérjek. Hogy láthassam az arcát, amikor belépek az ajtón.

tizennyolc

2004. december

Annyira szürreális volt Jessicát Manchesterben látni! Mintha a két életem, a két énem találkozott volna össze! Elvigyorodtam, és integetni kezdtem, amint megláttam kis táskájával az állomás kijáratánál.

- Hát iiiiiiiitttttttttttt vagy! – ugrottam elé, mire elejtette a táskáját.
- Itt vagyok! – nevetett, és a nyakamba ugrott.
- Jól utaztál?
- Igen, nagyon. Annyira nem is volt hosszú.

Új télkabátján a hatalmas szörnyellás műszörme elképesztően nézett ki. Sőt, összességében tetőtől talpig elképesztően nézett ki. A sminkje tökéletes volt, akárcsak a haja, amit bonyolult kontyba rendezett a feje búbján. Farmeromban és University of Manchester feliratú, kapucnis pulcsimban kifejezetten lepukkantnak éreztem magam mellette. Már el is felejtettem, hogy Jessica mindig mennyi energiát fektetett a külsejébe, és hogy mennyi sikertelen kísérletet tettem az idők során arra, hogy lépést tartsak vele.

– Alig várom, hogy mindent megmutassak! Oké, szóval ez a vasútállomás, gondolom, ez egyértelmű. Emellett itt van a Canal Street, ami tele van melegbárokkal, és a zene mindegyikben mindig szuper. És ez a buszmegálló... Van apród?

Nem gond, majd én fizetek, amúgy is csak 50 penny. Minden annyira olcsó errefelé, de komolyan! Öt fontból már be lehet baszni.

Ahogy felszálltunk a buszra, folytattam a kényszerű idegenvezetést, miközben Jessica meg sem szólalt, csak bámult ki az ablakon.

– Szóval, látod ott azt a kaput? Monique a gólyahéten lehányta. Elképesztően vicces volt! A hányása teljesen lila volt! Mintha egy mágikus dinó okádott volna. Ezért hívjuk most Barney-nak. És látod azt az épületet? Oda járok az óráimra. És most közeledünk a Diákközösséghez, ahová ma este megyünk. Mit szólsz? Tetszik?

Jessica elfordult az ablaktól.

– Igen, nagyszerűnek tűnik. Hatalmas...

– Majd hozzászoksz. Eleinte én is állandóan eltévedtem, de most már egészen jól kiismerem magam.

A kollégium folyosóján hirtelen elkapott az idegesség, annyira elkeseredetten szerettem volna, ha Jessicának tetszik az új helyem.

– Na itt van az én folyosóm, ő pedig Heather! Heather, ő Jessica, a legjobb barátnőm otthonról.

Heather éppen egy hatalmas adag kaját cipelt a szobájába, a felsője meg három helyen is le volt fogkrémezve, de szélesen mosolygott, és intett a szabad kezével.

– Helló, Jessica, már annyi mindent hallottam rólad!

Jessica is magára erőltetett egy mosolyt.

– Én is rólad.

– Akkor ma este velünk jössz? Meglátod, nagyon jó lesz. Biztosan a Diákszövetségben kötünk ki, mert szombat van, és a helybéliek hétvégén ellepik a szórakozóhelyeket.

– Igen, szuper lesz – helyeselt szűkszavúan Jessica, úgyhogy kénytelen voltam megtörni a kínos csendet:

– Ez Heather kotyvaléka – magyaráztam, és a hatalmas adag kajára mutattam, ami leginkább hányásra hasonlított. – Mindig ezt csinálja, ha nincs kedve főzni. Heather? Elárulnád, mi van benne?

Odatartotta Jessica orra alá, aki vonakodva kukkantott bele. – Kuszkus, egy halkonzerv, rukkola és némi salátaöntet. – Hát nem undorító? – kérdeztem Jessicától, mire ő megint csak mosolygott.

– Hé, ma már valszeg nem leszek éhes, ha ezt megeszem! Oké, jobb ha most megyek enni, és gyorsan befejezem a laborjegyzeteimet, még a buli előtt. Örülök, hogy végre találkoztunk, Jessica!

– Én is!

Ahogy Heather berúgta maga után a tűzvédelmi ajtót, elkezdtem beavatni Jessicát a további haszontalan részletekbe.

– Hát nem nagyszerű? Egyértelműen ő a legjobb barátom itt. Nagyon rendes volt velem a Danny-ügynél is. Mellettem állt, de nem fojtott meg a jelenlétével, ha érted, mire gondolok. Hát nem röhejes a kotyvaléka? Ezt eszi kábé ötször egy héten. Orvosira jár, úgyhogy elég sokat tud a helyes táplálkozásról. Nőgyógyász akar lenni, és annyi mindent tud a fogamzásgátlókról! Tudtad azt, hogyha szeded, megkavarhatja a fejedet, hogy kihez fogsz vonzódni? Na, itt az én szobám! – Kinyitottam az ajtót, és betereltem Jessicát.

Ledobta a táskáját, körbenézett, én pedig igyekeztem az ő szemén keresztül látni a helyiséget. Magamba szívtam a posztereim, a parafa táblám látványát, és reménykedtem, hogy észreveszi a sok közös képünket.

– Ó, te jó ég, nem gondoltam volna, hogy ezeket kirakod a fő helyre! – csapta össze a kezét, és látszott, hogy megváltozott a hangulata, egészen ellazult. Közelebb sétált, és alaposan szemügyre vette az összes fotót. Az egyik kedvencemre mutatott. Gyengéden végigsimította, mire én is közelebb léptem. – Hihetetlen, hogy ezt is kitetted!

– Hát persze, hogy kitettem, hiszen ez a valaha készült legjobb fénykép rólunk!

– Mégis mit gondolhatnak rólam a barátaid?

Ez a kép akkor készült, amikor egyszer csúnyán berúgtunk a tűző napon. A helyi supermarketbe indultunk még több piáért, és valahogy minden álomszerűvé vált. Jessica és én megszállottan néztük a kisgyerekeket, akik elfoglalták a bejáratnál az autós játékokat. Úgy döntöttünk, mi is kipróbáljuk őket, Jade meg lefotózott minket, ahogy bepréseljük magunkat az egyik apró sárga kocsiba, a különböző testrészeink pedig kilógnak a kis ablakokon. Mindkettőnknek kivillant a bugyija, amint hátravetett fejjel röhögtünk valamin. A háttérben a biztonsági őr is látszott, aki épp elindult, hogy kitegye a szűrünket. Jade kábé két másodperccel előbb kattintott, mint hogy kikísértek bennünket az üzletből. Ennek az iróniája csak még tökéletesebbé tette az egészet.

– Nagyon őszintén úgy gondolják, hogy mind a ketten legendásan nagyszerűek vagyunk.

– Imádom ezt a képet – simogatta meg újra, majd visszafordult hozzám. Láttam az arcán, hogy túltette magát az előzetes rossz hangulatán. – Nagyon hiányoztál, Fern!

– Te is nekem!

Összeöleleztünk, aztán bekapcsoltam a laptopomat, és kerestem egy jó kis zenét.

– Így sokkal jobb – mondta, és táncra perdült. – Oké, most elég sok mindent be kell pótolnunk!

harminckettő

Nem mehetett megint a tévé egész nap. Furcsa érzésem támadt, amint betettem a kulcsot a zárba. Szólt a zene, úgyhogy Ben nem hallhatta, hogy megérkeztem, nekem meg valami azt súgta, hogy jobban teszem, ha nem köszönök. Egy pár cipő hevert az ajtónál, ami nem az enyém volt. Divatos dizájner szandál, sehol egy gyerekcipő. Rögtön tudtam, hogy ez csak Jessicáé lehet. Már megint nem szólt nekem, hogy átjön, Ben meg azt írta, a ventilátor előtt ül. Azonnal tudtam. Mindig is tudtam, attól a másodperctől kezdve, hogy visszaengedtem őt az életembe. Most azonban, ahogy lerúgtam izzadt lábamról a cipőmet, nagyon mertem remélni, hogy tévedtem. Nem történhet meg újra, ugye? A következő pillanatban azonban bebizonyosodott, hogy igenis megtörténhet. Nevetést hallottam, hangok szűrődtek át a zenén; Jessica jellegzetes flörtölős hanghordozása.

Aztán rájöttem, hogy a hangok nem a nappaliból jönnek, hanem egyenesen a hálósobánkból.

Nem kaptam levegőt. A térdem majdnem cserbenhagyott, alig bírtam elbotorkálni a hálóiig. A gyomrom összeszorult, kis híján elhánytam magam. Egy pillanatra megálltam, ki akartam élvezni naivitásom utolsó másodperceit.

Ben és Jessica az ágyon ültek. Döbbenten, elkerekedett szemmel meredtek rám. Szétrebbentek ugyan, de egy töredékmásodperccel előbb még olyan közel ültek egymáshoz, hogy majdnem csókolóztak. Teljesen biztos voltam benne, hogy rájuk törtem. Az életem végét pillantottam meg. Az elkerülhetetlent.

– Fern? – dadogta zavartan Ben.

– Fern! – kiáltott fel kétségbeesett Jessica.

Nem szóltam egy szót sem, csak sarkon fordultam és elrohantam.

tizennyolc

2004. december

Jessica úgy húzott elő két üveg bort a táskájából, mint egy kártyatrükköt bemutató bűvész.

– Nézd, mit hoztam! – csiripelte, és felemelte a palackokat. – Van poharad? – kérdezte, és már nyúlt is a két koszos bögre után, amit az asztalon talált, kiöblítette őket a sarokban a csapnál, aztán mindkettőt csordultig töltötte.

– Jessica, még csak négy óra van!

– Ne csináld már! Ez az én szabad hétvégém, és segítened kell belekóstolni a diákéletbe!

Hát valaha is képes voltam neki bármire nemet mondani?

Ahogy iszogattunk és beszélgettünk, lassan elhalványult az új életem, és megint csak mi ketten léteztünk.

Jessica lejátszott egy új számot, miközben már a harmadik italunkat ittuk.

– Erre a számra van most mind a kettőnknek szüksége!

Kelistől *az I Hate You So Much Right Now* üvöltött a hangszórókból – a dühe zsigeri volt, túlzottan ismerős -, és ettől mind a ketten felneveltünk.

– Ezt kellene ma kérnünk, és elénekelnünk annak a Danny fiúnak, miközben rendesen tökön rúgjuk! – mondta.

Egyből abbahagytam a nevetést, és kiegyenesedtem.

– Ja, ezzel kapcsolatban...

– Mivel kapcsolatban?

– A Danny-dologgal. Nagyon jól tudom, hogy faszféjként viselkedett, de elgondolkoztam a dolgon, és lehetséges, hogy rossz jelzéseket adtam neki. Mármint sose vallottam be, hogy mit is érzek valójában iránta... csak mentem előre a „dugjunk egyet ma este” sztorival. És abban reménykedtem, hogy hátha... – Éreztem, hogy a bor már elérte a véráramomat. A hatása és a téli sötétség elfeledtette, hogy még csak a délutánban járunk.

– Nem tudom, Fern... Azért elég durva, amit művelt veled – közölte elgondolkozva Jessica.

– Ja, de fogalma sem volt róla, hogy szűz vagyok! Azt hitte, hogy boldogan benne vagyok egy kis könnyed szórakozásban.

– Hmmm...

– Még mindig nagyon bírom őt, Jessica!

– Hmmm... – Lehúzta a maradék bort, de nem nézett a szemembe.

– Később majd találkozhatsz vele is. Ugyanarra az estére van jegye. Kielemezhetnéd nekem a viselkedését. Érdekel a véleményed... Hogy szerinted érez-e irántam valamit.

Jessica bólintott.

– És ha nem érez semmit, akkor jól tökön rúgom!

– Nem, azt nem teheted! Senki se tudja, mit érzek iránta. Mindenki azt hiszi, hogy egy laza kis egyéjszakás kaland volt csak.

– Igen? Akkor majd úgy teszek, mintha véletlenül rúgtam volna tökön!

– Azt mégis hogyan? Kozáktáncal, vagy mi?

Jessica elmosolyodott.

– Igen, minden jó terv úgy kezdődik!

Kiürítettük a borosüvegeket, körbetáncoltuk a szobámat, közben egyfolytában sikoltoztunk. Kábé egy órán keresztül nem létezett más, csak a mi tökéletes párosunk. Folyamatosan ölelkeztünk, elmondtuk a másoknak, hogy mennyire hiányzott, aztán újra összeölelkeztünk.

– Ó, te jó ég, Monique! – ordítottam, amikor bekopogott hozzánk, hogy elkérje a haj vasalómat. – Ő Jessica, az otthoni barátnőm! – közöltem.

Jessica intett, majd megint felnevetett, ezúttal a semmin.

– Táncolnod kell velünk! – mondtam, és próbáltam kihúzni a konnektorból a hajvasalót, de mivel túl szoros volt a dugó, hátraestem, ahogy kirántottam, mire Jessica még hangosabban vihogott.

– Ti már be is rúgtatok? – kérdezte Monique, és szemügyre vette az asztalon heverő üres borosüvegeket.

– Épp nosztalgiaztunk – magyaráztam. – Gyere táncolni!

– Talán később – mondta kissé döbrent, kissé ítélkező arckifejezéssel, amitől zavarba jöttem.

– Imádom ezeket a tök régi számokat! – hadartam akadozó nyelvvél.

– Még a gyerekkorunkból! – Hirtelen elfogott az aggodalom, hogy Monique lököttnek tart bennünket.

– Ezek nem is régi dalok, CSAK dalok! – ordította mögülem Jessica, és még mindig táncolt.

Csak ekkor fogtam fel, mennyire részeg. Monique kezébe nyomtam a hajvasalót.

– Oké-oké, hiszek neked. Mindegy is, közli, hogy ideadod – hadonászott –, majd visszahozom. – Odalent találkozunk nyolckor, oké?

Bólintottam, és igyekeztem sokkal józanabbnak tűnni annál, mint amilyen voltam.

– Oké, nyolckor lent!

Láttam, hogy furcsállja a viselkedésünket, és legszívesebben eltakartam volna Jessicát, aki épp a *Nobody Wants To Be Lonely* című számra próbált énekelni.

– Kissé részeg – suttoztam.

Monique bólintott.

– Azt látom. Biztosan menő lesz a mai este. – Intett a hajvasalóval, és magunkra hagyott bennünket.

– El kell kezdeni készülődni – figyelmeztettem Jessicát, aki azonban a kezét feltartva üvöltötte a dalszöveget, és én semmit sem tehettem, úgyhogy inkább vele üvöltöttem.

harminckettő

Végigrohantam az előszobán, próbáltam felvenni a cipőmet. – Fern? – szól utánam Ben a háló felől.

Hallottam, hogy sutyorognak. Most találják ki, mit mondjanak nekem, futott át az agyamon. A szívem majd megszakadt, képtelen voltam gondolkozni. Csak menekülni akartam.

Jessica is megjelent az ajtóban.

– Fern!

Én azonban már kint voltam a folyosón, rohantam le a lépcsőn, egyenesen ki a szabad levegőre.

Az arckifejezésük.

A legjobb barátnőm.

Ben...

Rohantam és rohantam, csak úgy porzott utánam az út. A szemem sarkából láttam az aranybarnára sült embereket, akik Aperol Spritzet iszogattak a pub kerthelyiségében. A váratlan kardióedzéstől a lábam sajgott a forró betonon. A tüdőm elérte kapacitásának maximumát.

Mire a parkba értem, elementáris erővel tört rám a szívfájdalom. Ben... Szerettem, és képtelen voltam elhinni, hogy... Pedig *tudtam!* Tudtam, hogy ez fog történni.

Utat törve a piáló, Mölkkyt játszó hupszter társaságokon, meg sem álltam a füves rétig, aztán a sűrű ösvényig. Leguggoltam, mert éreztem, hogy menten elhányom magam. Ziháltam, a hátam megfeszült, könnyeim a porba hullottak. Nyálat és váladékot öklendeztem fel a szívem letört darabjaival együtt. Fájt a valóság, minden porcikám sajgott.

Idióta voltam! Annyira idióta, hogy újra beengedtem Jessicát az életembe! Majd szétvetett a düh. A düh, amit annyi éven keresztül próbáltam elnyomni magamban. A düh, amit figyelmen kívül hagytam, amikor hónapokkal ezelőtt megérkezett Jessica. Ökölbe szorított kézzel engedtem, hogy érzelmeim a felszínre törjenek. Patakokban folyt a könnyem, képtelen voltam megmozdulni. Újra köptem, újra sírtam, aztán...

– Fern?

Összerezzenem a nevem hallatán. Már allergiás voltam erre a hangra. Megtöröltem a számat és felálltam. Jessica kimeredt szemmel, zavartan nézett rám. Sose láttam még ilyennek.

– Fern, kérlek, hallgass meg!

tizennyolc

2004. december

Jessica mint mindig, most is nagyságrendekkel jobban nézett ki nálam. Spagettipántos selyemfelsőt viselt gyöngyökkel, halásznadrággal, magas sarkú cipővel, tökéletes sminkkel. Mellette bénának és jelentéktelennek éreztem magam vastag pántos felsőben és mini csípőszoknyámban.

– Tádám! – körbeforgott, hogy jól szemügyre vehessem a szerelését. A sminkecsetet még mindig a kezében tartotta.

– Ó, menj a fenébe! Túl szép vagy!

Jessica nem ellenkezett, csak rám mosolygott.

– Bár lenne kokónk! – sóhajtott fel. – Képzeld csak el, mennyire jól érezhetnénk magunkat...

Már harmadjára hozta fel a kokaint, amióta elkezdtünk borozni. Annyit panaszkodott, hogy túl unalmas az este, hogy kénytelen voltam lerohanni a kolesz bárjába még egy üveg piáért. Kimerültem, és magamban bosszankodtam a negativitásán.

Többen is be akartak köszönni nekünk, de amikor látták, hogy mennyire be vagyunk állva, inkább leléceltek.

Jessicának persze nem tűnt fel, milyen furcsa pillantásokat vetnek ránk, én viszont azon rágtam magam, hogy ha ő

továbbra is így viselkedik, szépen felépített új életem könnyen összeomolhat.

Végül csak lementünk a többiekhez a földszintre, ahol mindenkinek bemutatam Jessicát, aki csak akkor rántotta elő legragyogóbb énjét, amikor a fiúk is megérkeztek. Bőszén érdeklődött a tanulmányaik felől.

– Fern a világon a legjobb barátnőm – mondta Heathernek, amikor bezsúfolódtunk a taxik egyikébe, ami bevitt bennünket a városba. Ez volt az első alkalom, hogy egy lányhoz is szólt a társaságban. – Csak kölcsönbe adom neked, értetted?

Kínomban felnevettem, Heather pedig udvariasan mosolygott, miközben kérdőn nézett rám.

A Vodka Revolutionben egymás után rendeltük az ízesített feleseket, és a harmadik vagy negyedik kör után már feladtam, hogy Jessica bébiszittere legyek. Mintha megállt volna az idő... Elkezdtem élvezni az estét.

Bár Jessica már az ötödik vagy hatodik felesénél tartott, unottnak és zavartnak tűnt, mert olyan dolgokról beszélgettünk, amikhez ő nem nagyon tudott hozzászólni.

– Ó, te jó ég! Emlékeztek az orvosi kocsmatúrára, amikor Joe ráhányt Pete fejére?

– Még viccesebb volt attól, hogy mind a ketten zsiráfnak voltak öltözve Noé bárkájáról!

– Azt nézzétek! Ott van Kiakasztó Chris a gólyahétről!

Felnevettem, és az asztaltársaság velem együtt röhögte túl a harsogó zenét. Ebben az izgalmas városban igyekeztem gyökeret verni, elmélyíteni a barátságot újdonsült ismerőseimmel, és ebbe most is annyi energiát kellett fektetnem, hogy se időm, se erőm nem maradt arra, hogy Jessicát pátyolgassam. Talán hibáztam, talán nem kellett volna magammal hozni. És mindezt azért, hogy ne kelljen kihagynom egyetlen másodpercet sem, amikor az új barátaimmal még közelebbi kapcsolatba kerülhetek. Ők még mindig izgalmasak voltak, kedvesek, miközben Jessica meg csak túl sokat ivott.

Meg sem próbált beilleszkedni az új életembe, nem is volt kedves a barátaimmal, amikor nagyon jól tudtam, hogy képes lenne rá. Miért nem erőlteti meg legalább egy kicsit magát az új barátaim jelenlétében? Miért akar mindenáron visszakényszeríteni a Régi Fern szerepébe? Merthogy végre sikerült összeszednem magam Manchesterben, sikerült kikerülnöm Jessica árnyékából.

Mindennek ellenére próbáltam odafigyelni rá, folyamatosan kérdezgettem, jól van-e. Igyekeztem elmagyarázni neki a sztorijaink mögötteseit, hogy ne érezze magát kívülállónak.

De miután egyre emelkedett a véralkoholszintünk, valószínűleg tényleg leléptem kábé húsz percre, hogy zavartalanul dumálhassak az új barátaimmal, és azt hazudtam

magamnak, hogy Jessica majd nélkülem is feltalálja magát, hiszen mindig képes volt arra, hogy bárkivel bármiről elcsevegjen.

Sajnos tévedtem. Figyelmen kívül hagytam, hogy az ismerőseim is szorongó elsősök, akik nem akarnak együtt lógni egy részeg idegen lánnyal, akármilyen csinos is.

– Emlékeztek a közlekedési lámpás bulira?

– Amikor az a Roger nevű srác talpig barnába öltözött, mert nem volt biztos benne, hogy meg akarja csálni az otthon maradt barátnőjét?

– Micsoda úriember!

A lányt, aki mellém telepedett, felismertem az előadóteremből.

– Te is kreatív íráson vagy? Ó, te jó ég! Szerinted is nekünk van a legmenőbb tanárunk? Be kéne ülnünk egy kávéra a kövi óránk után! Nagyon szuper lenne!

– Ő a barátnőm, aki látogatóba jött hozzám – mutattam be Jessicát, és megérintettem a karját.

– Ó, szia, Jessica! – mosolygott Beth, bár kissé megdöbbent – nek tűnt.

– Helló! – vetette oda unottan Jessica anélkül, hogy felnézett volna. Mint aki mindenkitől el akarja határolni magát, összefonta a karját a mellkasán.

Kezdttem nagyon bepipulni rá.

– Te melyik egyetemre jársz? – kérdezte barátságosan Beth.
– Itt van valahol a közelben?

– Nem járok egyetemre – felelte Jessica felszegett fejjel. – Egy irodában dolgozom. Vagyis csak dolgoztam, és dugtam a főnökömmel, amíg ki nem derült, hogy van egy barátnője Spanyolországban.

Bethnek tátva maradt a szája.

– Oké. Ez... hát...

– Jól vagy? – suttogtam Jessicának egyre növekvő idegességgel.

– Miért nem mehetünk vissza a koleszba? – kérdezte olyan hangon, mint egy fáradt, hisztis gyerek. – Szerezzünk valakitől füvet, és nézzünk meg egy filmet csak mi ketten!

– Vettem jegyet a Diákszövetségbe – emlékeztettem.

– És akkor?

– Nagyon jó bulizóhely, és irtó nehéz oda bejutni. Eskü, ha már ott leszünk, tetszeni fog! Ma nyálas est lesz, úgyhogy Disney-dalokat fognak nyomatni.

Levett egy felest a tálcáról, ami nem is a miénk volt, és egyben felhajtotta.

Körbenéztem, remélve, hogy senki nem vette észre a dolgot, és akkor az ajtóban megpillantottam őt!

– Ó, te jó ég! – ösztönösen Jessica keze után kaptam.

– Mi az? – idegesen kihúzta magát.

– Megérkezett Danny – suttogtam, és az asztal alatt mutattam a baráti társaságra.

– Melyik az?

– A barna, kócos a bal oldalon, csíkos, kék ingben.

Danny kiszúrt minket, és szája elé tartva a kezét dinoszauruszos hívóhangokat adott ki, amitől persze mindenki elröhögte magát. Miközben a haverjaival közeledtek felénk, úgy éreztem, mintha minden egyes hajszálam zsibbadna, éreztem a leheletem szagát, a szemfestékem állapotát és a felsőm alól kikandikáló hasamat.

– Azta, elég helyes! – jegyezte meg Jessica.

Én meg abban a pillanatban tudtam, mi fog következni.

– Ne felejtsd el, megígérted, hogy kielemezed a viselkedését... Hogy tetszem-e még neki – emlékeztettem.

– Hát persze!

Láttam, hogyan követi a tekintetével Dannyt a bárhoz, majd az asztalunkhoz, amint egy tálcát egyensúlyoz.

– A társaságnak! – rikkantott a srác, és letette elénk a rengeteg piát. – Bocsi, hogy késtem, focimeccset néztünk.

Danny mindenkit megölelt és mindenkivel lepacsizott, én maradtam utoljára Jessicával.

Kiéhezve vártam, hogy megérinthessem a bőrét.

– Fern!

– Helló, Danny fiú! – Nyakának illata megrészegített, nem akartam kiszakadni az öleléséből.

– Ő kicsoda? – bökött Jessicára, aki kihúzta magát, oldalra simította a haját, és előre hajolt, ügyelve rá, hogy a felsője lejjebb csússzon.

– Ő a gimis barátnőm, Jessica – mutattam be vonakodva.

– Örülök a találkozásnak!

– Én is – vigyorgott vissza a barátnőm.

Danny kihúzott egy széket, és leült mellénk.

– Oké, rendben, Jessica, szeretnék mindent megtudni az én kis angol barátomról – mondta, és meglapogatta a hátamat. – Milyen volt Fern a gimiben? Mi volt a legkomolyabb divatgyilkosság, amit elkövetett? És meséld már el, hogy smároltatok-e a pizsamapartikon!

– Danny! – sikítottam fel, pedig valójában el voltam ragadtatva, amiért ennyire érdeklődik a múltam iránt. Lehet, hogy tényleg szerelmes belém, és szeretné megnyerni magának a legjobb barátnőmet? Egy pillanatra azt éreztem, hogy lassan minden összeáll. Talán később majd beszélhetek is vele? Elmondhatnom neki, hogyan érzek iránta?

Jessica előrántotta legszexibb vigyorát, és egyenesen Danny szemébe nézett. Pontosan úgy, ahogy évekkal azelőtt a meki–ben, amikor shake-et kortyolgatva Matt-tel flörtölgetett.

– Hát... – kezdett bele szexi, de ártatlan hangon. – Nem tudad, hogy a lányok az ilyen partikon mást se csinálnak,

mint apró pizsamában párnacsatáznak, és gyakorolják, hogyan kell csókolózni?

Danny szemöldöke a homlokáig szaladt.

– Fern, a barátnőd extrán szuper! – szólt oda nekem. –

Hozd már magaddal minden hétfégén!

Még egyszer egymás szemébe néztek.

Nem!

Ez nem történhet meg még egyszer!

harminckettő

Feltápáskodtam, hogy Jessica szemébe nézhessek. Gyűlölet hullámozott végig rajtam, savanyú lé szivárgott a torkomba. Több mint tizenöt évnyi neheztelés, féltékenység, kifogáskeresés és megbocsájtás kavargott bennem, és végre kimondtam azt, amit már oly régen szerettem volna.

– Te kibaszott ribanc!

– Fern, kérlek, hallgass meg! Tudom, hogy félreérthető volt a helyzet... – Feltartotta a kezét, és próbált egy lépéssel közelebb jönni hozzám.

– NE! – ordítottam. Kibukott belőlem minden fájdalom, megaláztatás és szegény. – Gyűlöllek! Nem vagy más, mint egy szálnalmas, elcseszett ribanc! Ki nem állhatlak! Minden nő, akivel valaha találkoztál, kibaszottul gyűlöl azért, amilyen vagy! – Ahogy ezt kiadtam magamból, úgy éreztem, többtonnás tehertől szabadultam meg. Végre megtudhatta, mit gondolok róla.

Jessica megtorpant, a szája szétnyílt, és úgy kapta a hasa elé a kezét, mintha meglőttem volna.

– Komolyan ezt gondolod rólam?

Erre képes volt idegesnek tűnni, amikor ő rabolt el folyamatosan tőlem mindent, aki majdnem megcsókolta a pasimat a saját ágyamban, mert azt hitték, dolgozom.

– Hogy a fenébe ne gondolnám ezt? Ó, te jó ég, Jessica! Olyan hülye vagyok! – nevettem fel keserűen. – Kimnek és Amynek kibaszottul igazuk volt, amikor azt mondták, ne bízzak benned! Amikor éppen Matt-tel kavartál...

– Matt? – Jessica hátrált egy lépést, könnyek csorogtak az arcán.

Ez ugyan meglepett, de olaj volt a tűzre, csak még dühösebb lettem. Hogy merészel... sírni?

– Nagyon jól tudtad, hogy Kim mennyire odáig van érte, te meg azonnal rámozdultál!

Mondani akart valamit, de feleltem a kezem, és leállítottam.

– Azzal is tisztában voltál, hogy Jade-nek mennyire bejön Mike, de ez sem érdekelt. Mint ahogy az sem, hogy George-ot én szúrtam ki magamnak Görögországban!

– Most mégis... miről beszélsz?

– TUDOD TE AZT NAGYON JÓL!

– Fern!

– Aztán ott volt Liam. LIAM! Vele is dagnod kellett, mi? De én ezt is megbocsájtottam neked! Folyamatosan megbocsájtottam... Még Dannyt is!

Jessica ökölbe szorította a kezét, és volt képe dühösen nézni rám.

– Nem kell ezt nekem végighallgatnom – csattant fel. – Azért jöttem, hogy megmagyarázzam, mi történt az előbb.

– Fáj az igazság, mi? – ordítottam a hátának, mert elfordult, és elindult visszafelé az ösvényen.

Hirtelen megtorpant, és visszafordult. A gyűlölet úgy ült ki az arcára, mint valami tökéletesen felkent alapozó. Ennyi utálattal még soha senki nem nézett rám.

Még ő mérges *rám*! Miközben Ben... Ben... Még mindig nem akartam elhinni.

– Igen, Fern! – törölte le a könnyeit. – Tényleg fáj! Minden szó, amit kiejtettél a szádon! – Mélyről tört fel belőle az üvöltés. Mindkét keze a magasba lendült, felriasztva pár madarat. – Azok a fiúk... mind kihasználtak engem! Kihasználták, hogy részeg voltam, és sérülékeny! Matt... Piás voltam, alig álltam a lábamon aznap este! Azt hittem, te tudod, milyen ez... És az a srác, George! Csak megcsókoltam. Ezer éve

történt, már el is felejtettem, hogy egyáltalán létezett. Bár elmondhatnám ugyanezt Mike-ról, aki arra kényszerített, hogy mindenféle elcseszett dolgot csináljak vele, aztán alaptalan pletykákat terjesztett rólam, és Kurvás Jessicának hívott, és nekem meg nevetnem kellett a poénján. *Nevetnem!* És Liam? Fern, sohasem mondtad, hogy Liam tetszik neked, de istenemre mondom, jobb, hogy elkerülted! Nagyon jól tudod, mit kellett csinálnom a Readingen. *Barna Szárnyak...* – Kényszeredetten felnevetett, és szipogni kezdett. – Lefogott, és kényszerített... Mégis mit csinálhattam volna? A pasim volt, aki egy bandában játszott, és egyébként se hitt volna nekem senki, mert ahogy mondtad az előbb, én csak egy kibaszott ribanc voltam! – Jessica most már zokogott, én pedig egyre jobban összezavarodtam. – Azt hittem, te megértesz engem, Fern! Hiszen annyit beszélgettünk azóta. Talán akkoriban nem értettél mindent, de most...

tizennyolc

2004. december

A nyálas dalok csak úgy dőltek kifelé a hangszórókból. A karok a magasba lendültek. A cipőnk beleragadt a kiloccsant italoktól ragadós padlóba. Diákok tömege sorakozott a bárpult előtt kiszolgálásra várva. Párok tapogatták egymást a sötétben. Egy átlagos szombat este a Szövetségben.

Újdonsült barátaim átkarolták a vállamat, így ugráltunk felle, és egyfolytában énekeltünk. A Macarenát nem lehet úgy előadni, hogy az ember ne érezné magát robotnak. Összetalálkoztunk pár évfolyamtársunkkal, és beszélgetésbe elegyedtünk velük, miközben tudtuk, hogy hétfőn majd már le se szarjuk egymást. Minden ugyanolyan volt, mint bármelyik másik szombaton, azt leszámítva, hogy a legjobb barátnőm épp a sarokban csókolózott azzal a fiúval, aki elvette a szüzességemet. A fiúval, akiről pár órával korábban azt mondtam, hogy nagyon kedvelem. Most azonban úgy éreztem, elértem a tűréshatáromat. Végeztem vele!

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Heather már ezredjére. A szájából tömény vodkaszag áradt.

Bólintottam, és szélesen elvigyorodtam.

– Persze, miért ne lennék jól?

– Hát, tudom, mi történt Danny és közted... – ordította túl a hangzavart.

– Semmit sem jelent... Csak egy egyéjszakás kaland volt!

– De akkor is... Jessicának nem inkább veled kéne lógnia, ha már eljött meglátogatni téged?

Fenékig ürítettem a poharamat.

– Nem! Jessica mindig ezt csinálja.

Zsibbadtra ittam magam, és furcsa nyugalom szállt meg, ahogy felfogtam ennek az egésznek az elkerülhetetlenségét. Pedig fájt. Ó, istenem, annyira fájt! Éppen ezért éreztem, hogy ezentúl... már szabadon, kedvemre kegyetlenkedhetek. Mondhatni, szinte megkönnyebbültem a tudattól, hogy most már joggal kilökhetem Jessicát az életemből. Hogy nem kell védenem tovább sem mások, sem magam előtt. Hogy nem kell többé a csúnya lánynak lennem mellette. Nem kell mindig az árnyékában kullognom.

Majdnem azóta csókolózott Dannyvel, hogy megérkeztünk a buliba. Őszintén szólva úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna attól a másodperctől kezdve, hogy elkezdtek dumálni a Vodka Revben. Figyeltem, ahogy teljes erővel beizzítja a csábítómotorját, és végignéztem, hogyan veszi rá Dannyt, hogy egy teljes tálcányi felest megigyanak fejenként. Annyira ledöbbsentem, hogy csak bámulni tudtam a kibontakozó jelenetet. Figyeltem, ahogy az arcuk egyre közelebb ér egymáshoz. Néztam, ahogy a kezük összefonódik sorállás közben, és hogy Danny magához szorítja a barátnőmet, nehogy elessen. Aztán végignéztem azt is, ahogy elvonulnak egy csendes sarokba, és a falnak lapulnak. Danny szó szerint a testével próbálta álló helyzetben tartani Jessicát. Aztán amikor legközelebb odanéztem, már nem voltak sehol. Felszívódtak. Feltételeztem, hogy Danny szobájába mentek. És azt is, hogy Jessica sokkal jobb lesz az ágyban, mint én voltam. Ez nem is lett volna csoda, hiszen ő már igencsak gyakorlott volt... Én meg a sorozatos visszautasítások miatt tök tapasztalatlan és önbizalomhiányos, nem teljesen függetlenül attól, hogy voltam olyan hülye, és összebarátkoztam Jessicával.

Heatherhez fordultam, és a fülébe ordítottam:

– Álhatók ma a szobádban? Fennmaradhatunk egész éjszaka, és megnézhetjük a *Büszkeség és balítéletet* vagy valamit.

– És mi van a barátnőddel? – nézett rám gyanakodva.

– Elment Dannyvel, és van kulcsa a szobámhoz.

Monique-ot is összeszedtük, hogy csatlakozzon hozzánk, mert azt mondta, hányingere van. A többiek zárásig akartak maradni, mert megszólalt a *Set You Free*, mire mindenki ugrálni kezdett, mintha legalábbis az ibizai tengerparton lennének a naplementében, nem egy zsúfolt, sötét helyiségben, ami nappal kávézóként szolgál.

Játszottam tovább a színjátékot hazafelé menet is, úgy csináltam, mintha teljesen rendben lennék. Vigyorogtam, ahogy sorban álltunk sült krumplis szendvicsért, és mosolyogtam akkor is, amikor felvettük a pizsamákat, és készültünk az ottalvós bulira. Aztán lemostam a sminket az arcomról, majd gyorsan összehajtogattam Jessica szétdobált holmiját. Behúztam bőröndjén a cipzárt, és az ágy végében hagytam az egészet, hogy ne kelljen keresnie.

Nem is beszéltem vele ezek után egészen addig az estéig, amikor megjelent a könyves eseményen.

harminckettő

Elképedve néztem, hogyan csorognak Jessica arcán a könnyek. Fel se fogtam, amit mondott.

– Nem tudom elhinni, hogy még most is áldozatnak akarod beállítani magad – mondtam döbbentem.

– Ó, te többet tudnál mesélni az áldozatszerepről! – vágott vissza annyira hangosan, hogy egy babakocsit toló anyuka rémülten elsietett.

A telefonom rezegni kezdett a zsebemben. Sejtettem, hogy csak Ben lehet az, bizonyára kíváncsi, merre vagyok, vagy hol van Jessica. Mostanra már biztosan kitalálta, hogyan magyarázza ki a történeteket. Vagy talán nem is fárasztja magát ilyesmivel? Talán Jessica épp azért jött utánam, hogy közölje, összeköltöznek...

– Mégis miről beszélsz?

– Ne már, Fern! Te mindig csak a saját szemszögedből nézed a dolgokat! Az isten se tudja, miért gondolod, hogy jó terapeuta lennél, amikor te vagy a legönelégültebb ember a világon!

– Miről beszélsz?

Jessica arca eltorzult.

– Minden csak úgy *megtörténik* veled, igaz, Fern? Meg vagy győződve róla, hogy nehéz az életed, és sosem gondolkoztál még el azon, hogy mégis mi a szar van. Hogy ami neked be– csípődött a kis agyadba, annak mi köze a valósághoz! Lefogadom, hogy tinikorodban egyszer sem gondoltál bele, hogy milyen szerencsés vagy, amiért szerető szüleid, barátaid vannak, és még a pénznek sem voltál soha szűkében. Ó, te jó ég, mennyi pénzed volt! Ehhez képest folyamatosan sírtál, hogy beteg vagy, meg nincs pasid.

– Megpróbáltam megölni magam...

– Hát, lehet, hogy én is. Eszedbe jutott ez neked valaha is? Egyszer is elgondolkodtál azon, hogy nekem milyen lehetett akkoriban? Hogy miért ütöttem ki magam mindig, és miért hagytam, hogy a fiúk azt csinálják velem, amit csak akarnak? Igen, neked hegek vannak a karodon. De mi van az én hegeimmel? Mi van az én önbántalmazásommal? Azért mert én sosem véreztem látványosan, nem jelenti azt, hogy nincsenek sebeim! És te... cserbenhagytál engem, Fern! Összepakoltad a cuccaimat, és kidobtál az életedből!

– De csak azok UTÁN, AMIT VELEM TETTÉL!

– Túl részeg voltam aznap éjjel Manchesterben ahhoz, hogy bármit is csináljak azonkívül, hogy hazatámogasson a legjobb barátnőm. Tudod, azért flörtöltem Dannyvel, mert mérges voltam rád, amiért egész este nem foglalkoztál velem, ami, tudom, szar dolog, de én csak ennyit akartam volna... Csak ennyire emlékszem. Annyira részeg voltam, hogy épp azzal a fiúval kavartam, aki tetszett a legjobb barátnőmnek! Szerinted ez nem azt bizonyítja, hogy tényleg nem voltam magamnál? Később bocsánatot kértem! Írtam e-mailt, de nem válaszoltál! És szerinted én nem érdemiek meg egy bocsánatkérést, mert engedted, hogy tíz feles után hazavigyen egy random pasi, akit nem is ismertem, aztán meg kibaszottul bedobáltad az összes cuccomat a táskámba?

A levegőbe emeltem a kezem.

– El sem hiszem, hogy ezt csinálod! Azok után, amit velem műveltél! Ben... Ben a világot jelenti nekem, Jessica, és tété... – A hangom elcsuklott, és ismét kitört belőlem a zokogás.

– Ben azt tervezi, hogy megkéri a kezedet – suttogetta Jessica. Felkaptam a fejem, a sírás a torkomon akadt.

– Nem kavarunk egymással, az isten szerelmére! Segítettem neki gyűrűt választani, és épp arról beszélünk, hogy vajon tetszik-e majd neked... Én ébresztettem rá, hogy igazi idióta, ha nem kéri meg azonnal a kezedet!

– Hogy mi?

Jessica hátrálni kezdett, könnyek barázdálták az arcát.

– Nem hiszem el, hogy azt hitted...

– Jessica. Várj!

– Nem! Baszd meg! Sose kellett volna visszajönnöm hozzád! –

Kilépett a napfényre, megtörölte a szemét, és ahogy már annyiszor, most is felszegte az állát. Határozottan, acélosan. Aztán elsétált anélkül, hogy visszanézett volna.

tizenennyolc

2004. december

Másnap reggelre a táskája eltűnt.

harminckettő

Csak bámultam a bokrot, ahol Jessica állt korábban, és az életem, az emlékeim, a bizonytalanságaim mintha újrarendezték volna magukat. Épp most tudtam meg, hogy Ben meg akarja kérni a kezemet, mégis hányingerem volt. Azon kaptam magam, hogy a porban ülök, és reszketve törölgetem a könnyeimet.

Aztán megint megcsörrent a telefonom.

– Fern? Mi a fene történt? Hol vagy? Jól vagy?

Amint meghallottam Ben hangját, ismét feltört belőlem a zokogás. Képtelen voltam ilyen rövid idő alatt feldolgozni, hogy mennyire hülye voltam, hogy mindent mennyire rosszul láttam, mindent: valahogy túl nehéz volt feldolgozni mindennek a következményeit.

– Jessica és én... összevesztünk... – nyögtem ki két zokogáshullám között.

– Összevesztetek? És mégis min? És hol van most? Utánad rohant? Fern, aggódom miattad! Mi történt? Hol vagy?

Éreztem, hogy őszintén aggódik, és ettől csak még jobban fájt a szívem. Ha tudná, mennyire nem bíztam benne, hogy miket rejtegettem előle! Ha tudná, hogy egy idegroncsot akar feleségül venni!

– Azt hittem, lefeküdtetek... – suttogtam sokkos állapotban, miközben arra gondoltam, hogy mennyire nem érdemlem meg őt. – Megvádoltam, hogy viszonyotok van.

– Mi a szar?

– Ben, én egy teljesen bizonytalan, féltékeny csődtömeg vagyok, és ezt igyekeztem eltitkolni előled! Mert gusztustalan és szánalmas ez az egész.... Azt gondoltam, biztosan azért nem akarsz elvenni, mert megismerted Jessicát! Vagy mert még mindig szerelmes vagy Tiffanyba,

vagy mert nem szeretsz engem eléggé... Az utóbbi időben azt hittem, megőrülök a féltékenységtől! Mert tényleg megőrültem... – Hirtelen elhallgattam, mert megint kitört belőlem a zokogás. Ez a zokogás azonban a megkönnyebbülésé volt, hogy végre kimondtam, ami a szívemet oly hosszú ideje nyomta. Miközben undorodtam magamtól, és azon se csodálkoztam volna, ha Ben egy életre megutál.

Mivel nem válaszolt, azt hittem, kinyomta a telefont, de végtelennek tűnő percek után végre megszólalt:

– Fern, aggódom érted. Kérlek, gyere haza, hogy megbeszélhessük a dolgokat!

Ekkor a fény utat tört a sűrű növényzeten, és napsütésben fürdette meg az arcomat.

harminckettő

Ben a hátát az ágynak vetve ült a padlón, és a fejét csóválta. – Te tényleg azt hitted, megcsallak?

– Nagyon sajnálom. – Behunytam a szemem, lehorgasztottam a fejemet.

Folyamatosan beszélgettünk, miután könnyektől és büntudattól csatakosan hazatértem. A napfény lágy fénybe vonta a lakásunkat, mialatt én végre mindent megosztottam Ben– nel. Beszámoltam a bizonytalanságról, a féltékenységről, a paranoiáról. És mindenről, ami valaha Jessica és köztem történt. A hálósobában kezdtünk el beszélgetni, aztán átmentünk a konyhába, majd együtt sírtunk a nappaliban, míg végül a hálósoba padlóján kötöttünk ki az ágyunk mellett, és hamarosan a kapcsolatunk más szintre lépett.

– Mindenben pont az ellenkezőjét csináltam, mint amit hittél.

– Tudom. Bíznom kellett volna benned, de... én... – Istenem, annyira fájt ez az egész! A gyűrűre gondoltam, amit valahol elrejtett a lakásban, cs azt találgattam, vajon most, hogy már tudja, milyen is vagyok valójában, az ujjamra húzza-e valaha. Megmondtam neki, hogy megérteném, ha ezek után meggondolná magát, de közben majd beleszakadt a szívem, amiért nem rohant, hogy bizonyítsa, nincs miért aggódnom.

– Csak... annyi minden történt velem és Jessicával... Próbáltam ezt mind elásni magamban, de aztán visszajött, és minden újra elárasztott, és annyira sok volt az egész! El kellett volna neked mindent mesélnem. Már tudom, hogy ezt kellett volna tennem, de... annyira szégyelltem magam.

– Mit szégyelltél?

Ránéztem a férfira, aki a világon a legfontosabb volt nekem, és rájöttem, ha tényleg annyira szeretem, akkor kutya kötelességem mindent elmondani neki.

– Elég nehéz olyan barátnő mellett érvényesülni, mint Jessica, aki annyira gyönyörű, és minden férfit az ujja köré csavar. És nem könnyű az embernek feldolgozni, hogy csak egy béna, ronda barátnő.

– De Fern, hiszen te gyönyörű vagy!

– De nem Jessica mellett! Mellette mindig észrevehetetlen voltam. Nem véletlen, hogy mindig mindenhol őt szúrták ki, és nem engem! Nem csoda, hogy szégyelltem magam, megkeseredtem és... kegyetlenné váltam. Borzalmasan viselkedtem vele.

– Te nem...

– Dehogynem! – vágtam rá, és hirtelen felelevenedtek a Jessicával átélt kalandok, és minden, ami valaha megtörtént vele. Most azonban magam sem értettem, miért voltam minderre annyira irigy. Lehet, hogy a láthatatlanságom inkább áldás volt, mint átok? – Én... soha nem gondoltam bele az ő sorsába. Elhitettem magammal, hogy én vagyok az áldozat, és eszembe se jutott, hogy talán ő is az. Annyira mélységesen önző voltam! – Ismét elsírtam magam. – Most biztosan utálsz, és azt gondolod, én vagyok a világon a legegoistább ember.

Ben fáradtan magához húzott, és hagyta, hogy a vállán sírjam ki magam. Simogatott, csitítgatott, és ami a legfontosabb: nem hagyott magamra, nem nevezett sem paranoiásnak, sem önzőnek, sem örültnek. Abban minden benne volt, ahogy megfogta a kezemet. Megbocsátás, szeretet, bizalom.

– Ugye tudod, hogy bennem megbízatsz? – kérdezte, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. – Tudom, hogy most nem érzed túl jól magad, de én szeretlek, Fern! Úgy, ahogy vagy.

– Tényleg?

– Igen. De muszáj megbíznod bennem.

– Megbízom benned! – suttogtam, és hagytam, hogy teste– met-
lelkemet átjárja a megkönnyebbülés.

Az elmúlt hat hónapot azzal töltöttem, hogy belevesztem a Jessicával kapcsolatos emlékeimbe. Meg az előítéleteimbe. De most ráébredtem, hogy tulajdonképpen nem Jessicára kellett volna haragudnom, nem miatta vesztettem el a hitemet, a vétkesek azok a fiúk, férfiak voltak, akik a barátnőim körül legyeskedtek. Rájöttem, hogy a sok fájdalmat valójában ők okozták, nem Jessica. Hiszen ő legalább annyi sebet kapott az idők folyamán, mint én. Ha nem többet.

Szipogva bámultam a férfit, az egyetlent, akiről már úgy gondolom, hogy ő más, mint a többi. És ráébredtem, ha azt akarom, hogy a kapcsolatunk működőképes legyen, muszáj megbíznom benne.

– Bízom benned – mondtam még egyszer.

Végre megbízom benned!

Aztán Ben annak ellenére, hogy úgy engedtem bepillantást a színfalak mögé, ahogy még soha, megcsókolt.

Én pedig megkönnyebbülve merültem bele a csókba, az ölelésébe, és megígértem magamnak, hogy mostantól elengedem minden kétségemet. Hogy hiszek majd Benben. És magamban is. Bár ne lenne túl késő megmenteni a barátságunkat is Jessicával!

harminckettő

FERN: Jessica, annyira nagyon, de nagyon, de nagyon sajnálom!
Nincs más eszközöm, mint hogy ezt írjam. Kérlek, hívj fel!

FERN: Hahó! Gondoltam, adok egy pár napot, hogy leülepedjenek a dolgok. Csak azért írok, hogy tudd, gondolok rád és a veszekedésünkre, és továbbra is: mindent nagyon sajnálok! Bármikor hívhatsz!

harminckettő

Úgy döntöttem, hogy hazamegyek hétvégére, hiszen még mindig lázban égett a lelkem, hogy mindenkivel mindent helyrehozzak, de miután az egész szombatot a szüleimmel töltöttem, nagyon megbántam, hogy vasárnap helyett csak hétfő reggelre vettem vonatjegyet. Bár vasárnap szerencsére nem voltak otthon, mert Hogarthék ebédre hívták őket. Így egyedül maradtam a házban, és közben azon gondolkoztam, hogy valaha a családi otthonomnak fogom-e érezni ezt a helyet. Egy csésze teával, pizsamában másztam fel egykori „hálószobámba”, ami valójában már vendégszobaként funkcionált, annak ellenére, hogy a szekrény tele volt a gyerekkori cuccaimmal.

Belekortyoltam a teába, és nagyon hosszan bámultam a szekrény ajtaját. Nem voltam benne biztos, hogy készen állok arra, amit elterveztem. Ben figyelmeztetett, hogy ne kínozzam magam azzal, hogy véget ért a barátságunk Jessicával. De ha továbbra sem fogadja a hívásaimat, és nem válaszol az üzeneteimre, akkor muszáj magamban is véget vetni ennek az egésznek. Búcsút mondani, még akkor is, ha csak egy szellemtől búcsúzok. Felsóhajtottam, letettem a bögrémet az éjjeliszekrényre, majd leültem a padlóra, és kirántottam a szekrényajtót. Az egész gyerekkorom az ölembe hullott.

Megrohantak az immár kézzelfogható emlékek. Két cipős–doboznyi apró ereklýe csusszant elém, de félretoltam őket, és tovább kutattam, mire újabb halom doboz csúszott a szőnyegre. Bizonyára ki sem nyitották a szekrényt azóta, hogy hosszú évekkel ezelőtt mindent bezsúfoltam, sietve, és még attól feldúltan, hogy a szüleim képesek voltak eladni a gyerekkori otthonomat, sorra emelgettem a dobozok tetejét, mindegyikbe belekukkantottam, próbáltam a tárgyakat

korszakokhoz kötni. Az első doboz tartalma korai gyerekkoromból származott – foltos szivárványfestmények, iskolai füzetek, melyekbe nehézkes kézírással teljesen értelmetlen történeteket jegyeztem fel, és egy Minnie egér alakú Pez-tartó. Adtam magamnak kábé egy órát, hogy belemerüljek halványuló emlékeimbe, hogy felidézhessem, milyen aranyos kislány voltam. Aztán emlékeztettem magam, miért jöttem, úgyhogy becsuktam ezt a dobozt is, és tovább keresgéltem, amíg rá nem bukkantam arra, amiért valójában turkálni kezdtem.

A Jessica-dobozomra! Amely persze nemcsak Jessicáról szólt, hanem az egész életemről 2000-2005 között. Vagyis barátságunk legintenzívebb szakaszáról.

Erős szag csapta meg az orromat, és addig matattam, amíg a szekrény egy eldugott sarkában rá nem találtam a bűz forrására: egy megszáradt régi füves cigire, amin megismertem Jessica írását: „vészhelyzetre”. Óvatosan megfogtam, mire szétporladt a kezeim között. Elkáromkodtam magam, és kirohantam a mosdóba, hogy az egészet lehúzzam a vécén. Már hangosan nevettem a vidám emlékektől, és visszatérve a fejemet ráztam. Aztán részletesen végignéztem az emlékeket. Egy halom fotót Amyről és rólam, az egyiken Kim is ott bujkált a sarokban, aztán egy képet Jessicáról és rólam azokból az évekből, amikor felfedeztük a buggyos farmert és a szemceruzát. Istenem, tényleg annyira gyönyörű volt! Aztán ahogy eltartottam magamtól a fotót, életemben először magamat is gyönyörűnek láttam. A lány, aki idegesen mosolygott, kicsit sem volt csúnya. Hogyhogy nem vettem ezt észre akkoriban? Ez egyáltalán nem illett bele azokba az emlékeimbe, hogy pufók és jelentéktelen voltam, bár azért azt el kellett ismernem, hogy biztosan nem akadt volna meg a szeme rajtam egy modellügynöknek az Oxford Street Top–shopja előtt.

Félretettem a fotókat, és tovább kotorásztam a dobozban, de valójában fogalmam sem volt, mit is keresek.

Megtaláltam Jessica régi reggelizőtálcáját. Aztán az azúr barátságkarkötőt. Aztán a műanyag Reading fesztiválos karszalagot, meg egy halom papírt Jessica kézírásával. Az üzeneteket, amiket az órákon írt nekem, és a „varázsigéket”, amiket szintén ő írt össze, hogy majd a hétvégén kipróbálhassuk őket. A doboz legalján egy olyan levelet találtam, amiről már teljesen megfeledkeztem. A szám tátva maradt, amint kihajtogattam az A/4-es papírt, amire eredetileg a varázslós pizsamapartink utáni reggelen találtam rá. Azon az éjszakán nyíltam meg Jessicának először, és meséltem a mentális betegséggemmel kapcsolatos gondokról.

OKOK, HOGY FERN MÁSNAP IS KITARTSON

Helló, Fern!

Ezt most a párnád alá rejtem, mint egy ÖRÜLT, de nagyon remélem, hogy el fogod olvasni! Köszönöm, hogy ennyire őszinte voltál hozzám tegnap éjjel. Ezért úgy döntöttem, leírok tíz okot, miért NE HALJ MEG. Tudod, ha esetleg rosszul éreznéd magad...

1. Jessicának nagyon hiányoznál.
2. Sose tudnád meg, hogy J. K. Rowling mit *írt a Harry Potter* utolsó fejezetében, amit egy barlangba rejtettek.
- 3.... és a *Harry Potter* filmet se nézhetnéd meg.
4. És mi lenne a Simseiddel, ha meghalnál? Hiszen az egyik asztronautának készül!
5. És nem akarsz szüzén meghalni, ugye ezt sem felejtetted el?

6. Akkor nem mehetnénk el együtt főiskolára sem, ahol teljesen új, menő csajok leszünk majd!

7. És mi van azzal a tervünkkel, hogy autóval körbeutazzuk Amerikát, hogy végül rátaláljunk a mozisztár férjünkre Los Angelesben?

8. Ugyanez a helyzet az Európát átvonatozással is, és a szexi, lebarnult, Julio nevű pasinkkal!

9. És nem hántásból mondom, de az iskolai fotód ebben a félévben iszonyatosan sikerült a szítáló eső miatt, és konkrétan ezt a képet használnák minden újságban, szóval még legalább egy évig muszáj kitartanod, hogy jobb fotót készíthessenek a fejedről!

10. Ha bármikor azt érzed, hogy meg akarsz halni, csak szólj nekem! És olvasd el ezt a listát. És ha eszedbe jut még valami, hogy miért is érdemes életben maradnod, nyugodtan egészítsd ki. Egészen addig, amíg már olyan hosszú nem lesz, hogy tényleg itt akarsz maradni – a holnapért. MINDIG VÁRD MEG A MÁSNAPOT, FERN! Szeretlek! Sokszor puszi!

A papírlap kiesett a kezemből. Hogy is felejtettem ezt el? Ó, istenem! Milyen borzalmas voltam! Ez az az üzenet... Most már élénken emlékeztem az egészre. Amikor reggel megtaláltam, és minden porcikám mosolygott. Hogy mekkora kincsként kezeltem! Azt éreztem, életemben először valaki végre észrevesz engem, és szeret és megért! Hogyan törölhettem ki annak az emlékét, hogy Jessica volt az, aki inspirálta a *Várd Ki a Holnapot/blogbejegyzésemet*? Ami aztán megalapozta a munkámat, a karrieremet, és aminek köszönhetően rátaláltam Benre. Hogy voltam képes ezt az embert véglegesen kivágni az életem szövetéből? Jézusom! Mégis mit gondolhat rólam?

Aztán eszembe jutott, mit mondott, amikor pár hónapja feltűnt azon a könyves eseményen: „Fantasztikus volt a bejegyzésed az öngyilkosságról... Küldtem neked egy e-mailt, amiben leírtam, mennyire büszke vagyok rád, de nem válaszoltál.”

Feltápaszkodtam a padlóról, lerohantam a földszintre, hogy a konyhában heverő táskából előhalásszam a laptopomat. Kétszer is hibásan írtam be a jelszavamat, aztán amikor végre sikerült belépnem, félrekattintgattam, miközben be akartam tölteni az archív mappámat, ahová a régi e-mailjeimet elmentettem. Végül csak megtaláltam, és bepötyögtem Jessica nevét. Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy megjelenjenek az üzenetei. Aztán megtaláltam azt a bizonyos levelet. Olvasatlanul! A békejobbot, amit a barátnőm hosszú évek után felém nyújtott. És amit figyelemre se méltattam, el sem olvastam. Most azonban könnyes szemmél olvastam végig:

* * *

FELADÓ: JessicaT@USAMail.com

CÍMZETT: VardKiAHolnapot@GeeMail.com

TÁRGY: Emlékeztél a papíromra??

Kedves Fern!

Bocsi, nagyon hivatalos így kezdeni egy e-mailt, mi? Először is el kell hogy mondjam, le vagyok döbbenve, amióta láttalak a HÍREKBEN, és beszéltél a hihetetlen projektedről. Elképesztő! Te is elképesztő vagy. Mindig is az voltál, de ez most mindent felülmúl! El se hiszem, hogy az én bugyuta kis üzenetem ekkora dolgot inspirált. Annyira sokat jelent, hogy gondoltál rám! Komolyan mondom, Fern, remeg a kezem, ahogy ezt írom. Nagyon remélem, nem gond, hogy felkerestelek. Azt hiszem, hogy csak elkeseredett vagyok, és magányos, és nagyon hiányzol. Akarom, hogy tudd, mennyire sajnálom, ami történt. Mindent!

Fogalmam sincs, miért csináltam... De egyszer majdcsak rájövök... Mert a helyzet az, hogy nagyon boldogtalan vagyok, Fern, és a barátságod elvesztése a lehető legrosszabb dolog volt, ami valaha történt velem. Most épp Amerikában élek. Hihetetlen, mi? Hozzámentem egy férfihoz, és van egy lányunk, de valahogy semmi sem oké. Annyira egyedül érzem itt magam! Azt hittem, szerelmes vagyok, de a férjem nagyon furcsa és távolságtartó, és nincsenek itt barátaim, és... a rohadt életbe! Sajnálom... Fogalmam sincs, miért írtam ezt le egyáltalán. Biztosan azt hiszed, teljesen megőrültem. Senkivel se tudok igazán beszélgetni, és már az, hogy rávettem magam, hogy megírjam ezt az üzenetet, sok mindent felszabadított bennem. Nagyon remélem, hogy nem gond, hogy írtam. Hogy vagy? Nagyon örülnek tűnnek a dolgok körülötted, de remélem, azért jól vagy! Mindig is író akartál lenni, és most MINDENHOL ott van a bejegyzésed, és tényleg a világot jelenti nekem, hogy látom, valóra váltottad az álmaidat. Kérlek, írd, ha lesz rá idő! Gondolom, most el vagy havazva milliónyi üzenettel, de boldogan várok ám rád! Én AZÉRT várom ki a holnapot, hogy végre halljak felőled!

Annyi mindent kellene még mondanom neked! De most csak azt szeretném mondani, hogy szeretlek, és nagyon sajnálom!

Puszillak, Jessica

* * *

HANGÜZENET:

Szóval, hahó, oké, ígérem, hogy most már tényleg leállók. Csak... hát... az írott üzenetek mindig olyan hülyén hangzanak, nem? Valahogy nem érzem helyesnek, hogy ezredszer is leírom, hogy mennyire sajnálom a történeteket. Tényleg nagyon sajnálom, Jessica! Annyira, hogy azt sem

tudom, hogyan kezdjek bele... Épp most olvastam az e-mailt, amit olyan régen küldtél, és... istenem... el se hiszem, hogy annak idején nem láttam. Bár láttam volna! Annyira nagyon sajnálom! Igyekszem nem kifogásokat keresni, de annyit gondolok ránk, arra, ahogy felnőttünk, hogy miken mentünk keresztül, és azt hiszem, sokkal jobban elcsesződöttünk útközben, mint gondoltuk. És mindegy, megint mondom, hogy sajnálom, nagyon elcseszttem. Már tisztában vagyok vele. Bocsánatot kellett volna kérnem. Jobb barátnak kellett volna lennem. Akkor is, és most is. Igazad volt... nem te vagy a hibás, és nagyon sajnálom. Annyira furcsa sétálni most a Victoria Parkban... Már hónapok teltek el, és én csak azon gondolkozom, mikor futunk össze, és hogy mennyire szeretném, ha újra barátok lehetnénk. De most jobb barátok! Kiszabadulva abból a rengeteg szarságból, amit magunkkal cipeltünk. Nem kényszeríthetlek arra, hogy megbocsáss nekem, és nem akarlak zaklatni sem. De... sajnálom. Borzalmas dolgokat mondtam. Remélem, te és Bridget jól vagytok. Minden jót kívánok nektek. És most leállók... köszönöm, hogy végighallgattál!

harminchárom

Egy hónappal később arra értem haza, hogy a lakásunk tele van égő gyertyákkal, Ben arcáról pedig könnyek csorognak. Amint meglátott, fél térdre ereszkedett.

A történetek ellenére is el akart venni feleségül. Együtt sírtunk a gyertyafény tengerében ölelkezve. Életem legszebb pillanata volt. És én csak arra gondoltam, bár elmesélhetném Jessicának, bár ő nagyon jól tudta, Ben mire készül.

Amikor az ujjamra húzta a gyűrűt, arra gondoltam, milyen jó lenne Jessicának elújságolni a nagy hírt.

Amikor életemben először, harmadéves egyetemistaként szerelembbe estem, azt is neki akartam elmondani elsőként. És ő volt az is, akinek el akartam panaszkodni, hogy ugyanez a srác két évvel később összetörte a szívemet, mert a távolság miatt egyszerűen képtelenek voltunk életben tartani a kapcsolatunkat. Aztán jóval később vele akartam tudatni azt is, hogy felvettek az első munkahelyemre, meg hogy mekkora sikere van a blogbejegyzéseimnek, és azt is, amikor megkaptam életem első igazán jó állását.

És minden egyes alkalommal, ha meghallottam az „azúr” szót, vagy ha Disney-dal szólalt meg valahol, vagy ha Carole King játszott, ő jutott eszembe. Amikor láttam, hogy az iskolás ismerőseink, akiket sosem kedveltem, valami örömhírt posztoltak, vagy épp valami borzalmas dolog történt velük, vele akartam megbeszélni. Aztán azt is, amikor végre megismertem Bent. Annyi, de annyi mindent el akartam mesélni róla!

Később bár visszatért, megint elment.

Amikor rátaláltam álmaim menyasszonyi ruhájára, neki akartam elűjságotlani, és vele akartam megünnepelni, hogy felvettek a negyedik szintre a tanácsadói kurzuson. És amikor késett a menstruációm, és Bennel fura, izgatott beszélgetéseket folytattunk arról, hogy mit is csináljunk, azt is vele akartam megbeszélni. Ahogy azt is, amikor hét héttel később mégis megjött a menstruációm, és kiderült, hogy elvetéltem.

Mert ő ismert engem a világon a legjobban. Ő tudta, milyen sorson osztottunk egykor, min nevettünk, milyen közös vicceink voltak, milyen béna hajunk volt, és hogy mennyit fejlődöttünk az évek során. És a nyomást is ismertük, a láthatatlan és látható terhek súlyát. Némelyik megoldódott, némelyik nem, ahogy a világ változott körülöttünk, és mi vele változtunk.

Egy férfi sosem érthet meg úgy egy nőt, mint egy másik nő. Ez főként igaz azokra a nőkre, akik már kislányként is ismertek bennünket.

Szerettem volna Jessicának elmondani mindent, elmesélni minden egyes napot, és kihangsúlyozni, mennyire nagyon sajnálom...

De ő mindezt nem akarta hallani.

harminchárom

Mindenhol Jessicát kutatom mostanság. Ha megpillantottam egy szép ruhát, egy nő kabátot vagy frufrut, a szívem gyorsabban vert. De sosem ő volt az! Egyszerűen képtelen voltam elsétálni a parknak azon a részén, ahol utoljára találkoztunk. Ahol összevesztünk. Mintha a szégyenem felégette volna ott a földet, mindent elsőprő önutálatot éreztem, valahányszor a távolból arrafelé néztem.

– Azt hiszem, értelek – bólintott Ben, amikor mindezt elmeséltem neki. – Valóban nem kellett volna azt a sok mindent a fejéhez vágnod – folytatta -, de az is igaz, hogy bocsánatot kértél. De ha számításba veszem azokat a dolgokat, amik fiatakorotokban történtek veletek, akkor jobban megértem, miért voltál olyan gyanakvó. – Homlokát a homlokomnak szorította. – Amiatt nem kell aggódnod, hogy engem bármiben is befolyásolt volna. Remélem, ezzel tisztában vagy, Fern.

– Igen...

Megcsókoltuk egymást, és akkor már teljesen biztos voltam benne, hogy tényleg bízhatok benne. Végre képes voltam hinni neki. Minden idegesség és kétség elpárolgott abban a másodpercben, amikor elém térdelt, és elővette a gyűrűt.

Végre kiválasztottak! És végre már az exei sem érdekeltek a neten. Ellazultam, többet nevettem, többet ettem és ittam. Ben pedig folyamatosan ezt mondogatta:

– Gyakrabban kéne megkérnem a kezedet, mert imádom azt a Fernt, aki most vagy!

Én pedig arra gondoltam, hogy már jóval korábban is ilyen lehettem volna, ha hamarabb döntésre jut, ha nem húzza-halasztja a lánykérését.

És a helyzet az, hogy miután igent mondtam... miután elült az elsődleges izgalma annak, hogy megosztottam emberekkel a nagy hírt, meg hogy szenvedélyesen egymásnak essünk, és az esküvőt tervezgessem meg a gyűrűt mutogassam – egy vagy két héten át kissé pánikoltam, hogy valójában én is Ben mellett tettem-e le a voksomat. Figyeltem, ahogy alszik, és néha arra gondoltam, hogy „Te 70 ég, ő lenne az? Ő? Tényleg? Teljesen biztos vagy benne?”

A kapcsolatunk végig lelki hullámvasutazással telt, mindig arra vártam, hogy végre kiválasztott legyek. Csak álltam a színpadon, hogy meghallgassanak és kiválasszanak a szerepre, de valójában sosem gondolkoztam el azon, hogy egyáltalán akarom-e azt a szerepet, és elvállalnám-e, ha engem kérnének fel rá.

Aztán ahogy telt-múlt az idő, a Ben iránt érzett szerelmem egyre mélyült. Már nem olyan hűséges kiskutya módjára szerettem, hanem sokkal megfontoltabban. Végre önmagam lehettem a szerelemben, nem pedig egy elkeseredett, vágyakozó nőszemély, aki arra vár, hogy végre szeressék... Ahogy rám néz, amikor megfogja a kezemet, a világ legboldogabb embere vagyok! Bár talán még boldogabb lennék, ha azon a napon, amikor végre megkaptam életem szerelmét, nem vesztettem volna el a másik legfontosabb embert.

Újra beköszöntött a tavasz. Virágba borultak a bokrok, a fák, de alig néhány nap múlva már hullani kezdtek a szirmok, hogy aztán masszává tapossák őket az emberek.

Műanyag poharas kávét viszek a kezemben, de megcsúszok a magnólia szétmállott szirmain, aprót sikkantok, majdnem elejtem a poharat. Kezemet ösztönösen a hasamra kapom, de hamar ráébrednék, hogy már nincs kit védenem, már nem növekszik a testemben a magzat. Egy pad felé sétálok, hogy összeszedjem magam, miközben a rothadó virágszirmokat bámulom.

Vidám gyerekcsivitelést hallok a játszótérről, a kerítés túloldaláról. Önkéntelenül odakapom a tekintetemet, és bár egy ideje kerülöm a parknak ezt a részét, most közelebb megyek, és figyelem, ahogy az apró, pufók kisgyerekek összevissza rohangálnak és kiabálnak. „Gyertek utánam”, „ez az ÉN botom”, „nézd, mit tudok”. Figyelem a színes ruhákba, túllszoknyácskákba és pókemberes jelmezekbe öltöztetett vidám kis társaságot, és arra gondolok, hogy vajon reggel mennyit kellett könyörögniük a szüleiknek, hogy így öltözhessenek fel. Megcsap a zsúfolt hinták vibráló energiája, a jellegzetes súrlódó hang, ahogy kicsik és nagyobbacska lezúgnak a csúszdán. Figyelem őket, és elmosolyodok. *Nem gond, hogy ez nem része most az életemnek*, ismételve magamban önvédelemből, mielőtt hatalmába kerítene a kétségbeesés.

Ekkor meglátok egy kislányt, aki annyira gyönyörű, hogy már nem is valóságos. Napraforgós kezeslábasban van, amihez piros napszemüveget visel, hosszú, sötét haja a hátát verdesi, amint kíváncsian ás a homokban. A szívem a torkomba ugrik, végigpásztázom a padokat, Jessicát keresem. Újra végignézek rajtuk, és eláll a lélegzetem, amint meglátom őt.

A legjobb barátnőmet, akit olyan jól ismerem! Ám most alig felismerhető. Nincs belőve a haja, nem sminkelte ki magát, nincs összehangolva a szerelése. Cicanadrágot és hosszú pólót visel edzőcipővel. Persze azért így is gyönyörűnek látom. Mosolygok még azelőtt, hogy a pad felé indulnék. A testem súlyos a hiányától. Nem érdekel a lábam körül rohangáló gyerekek örülete sem, és amikor a testem árnyat vet a könyve fölé, felnéz rám.

– Helló – szólalok meg.

– Ó, Fern! – Zavartan becsukja a könyvet, karját összefonja a mellén.

– Leülhetek? – Várom, hogy visszautasítson, felkészítem magam, nehogy sírva fakadjak. Épp kezdem megbánni, hogy nem bírtam ellenállni a kísértésnek, amikor rám mosolyog.

– Azt hiszem.

– Köszönöm.

A pad lehető legtávolabbi végébe ülök le, nehogy úgy érezze, belemásztam az aurájába.

Nem nézünk egymásra, nem szólunk egy szót sem. Eltelik egy perc. Aztán kettő, három, majd öt. Elsírom magam. Annyi mindent mondhatnék, de semmit sem tartok elég helyénvalónak. Ezért azt az egyetlen dolgot mondom ki, amiben biztos vagyok, hogy igaz és valós.

– Szeretlek – mondom, mert ez az első, ami eszembe jut, és ami a legigazabb és a legvalóságosabb.

Kapkodja a levegőt, már ő is sír, látom, hogy rázkódik a válla. – Én is szeretlek!

Aztán összeölelkezünk, összekönnyezzük egymás ruháját.

– Annyira nagyon sajnálom – mondom, és közelebb húzódok. – Őszintén... mindenért, amit mondtam. Annyira sajnálom!

– Én is sajnálom!

Erre már a felhő is elvonul, kisüt a nap, szinte égeti az arcomat. Nevetünk, és a táskáinkban zsebkendő után kutatunk. Vibrál a levegő közöttünk, tapintható a feszültség. Mindketten tudjuk, hogy beszélnünk kell.

– Ezer év telt el – szólalok meg.

– Tudom, és sajnálom, hogy nem válaszoltam az üzeneteidre.

– Megértem, hiszen borzalmasan viselkedtem.

– Igen is és nem is. Nem ezért nem válaszoltam. Hanem... időre volt szükségem... azt hiszem. Aztán meg túl sok idő telt már el, és fogalmam sem volt, mit is írhatnék. – Ránéz a gyűrűsujjamra. – Szóval igent mondtál? Gratulálok!

– Köszönetét kell mondanom a csodás gyűrűért. – Annyian megdicsérték, amikor bejelentettük az eljegyzést...

– Nagy örömömre szolgált, hogy segíthettem választani. Emlékeztem, hogy mindig smaragd eljegyzési gyűrűre vágytál. Zöldre, ami illik a nevedhez.

Amint megláttam a gyűrűt, rögtön sejtettem, hogy erre gondolhatott. Ezért is sírtam el magam, amikor igent mondtam.

– Tökéletes! Köszönöm. – Egy pillanatig csak a gyerekeket figyeljük, ahogy sikongatnak bújócska közben. Bridget nem játszik velük, teljesen leköti a homokvárépítés. Annyira csábító az alkotása, hogy egy rózsaszín Disney– Jelmezt viselő kislány csatlakozik hozzá, és Bridget engedi, hogy odaüljön mellé. Parancsokat osztogat, hová kell kerülnie a következő toronynak.

– És te hogy vagy? – kérdezem, és egész testemmel felé fordulok. Vadonatúj külsejét méregetem. – Máshogy... nézel ki teszem hozzá. – Nem áll rosszul, csak tudod, kissé... lazább.

Jessica megint elmosolyodik, szokásához híven rejtegetve hegyes szemfogát.

– Még nem tudom, hogyan is érzek a dologgal kapcsolatban – mondja tétován. – Nos... szeptemberben elkezdtem tanulni.

– Ez csodás!

– Igen, azt gondoltam, sosem késő. És hogy van elég pénzem a válásból, meg minden...

– És mit tanulsz?

Istenem, fülig ér a szája!

– Akár hiszed, akár nem, gendertudományt hallgatok. Igaz, ezzel a végzettséggel a bűdös életben nem fogok munkát találni, de imádom a témát!

– Azta! – csapom össze a tenyeremet. – Én is imádom! Komolyan imádom!

– A barátod, Heather inspirált, amikor nálad vacsoráztunk. Olyan ez nekem, mint egy terápia. Eléggé érett diák vagyok... Azt hittem, majd én leszek az öreg hölgy, akit le se szarnak, de szerencsére nem így van. Az óráim érdekesek, és az első héttől beszélgetünk az életkorból adódó diszkriminációról, főként nők esetében. És... hát... szerintem ezek a mai fiatalok sokkal jobban átlátják ezeket a dolgokat, mint mi valaha is.

– Megigazította a pólóját. – Tehát úgy gondoltam, teszek egy próbát... minden erőfeszítés nélkül. Hogy meglássam, hogyan érzem ott magam.

– Gyönyörű vagy – mondom teljes meggyőződéssel.

– Hát... semmiben nem vagyok biztos, de majd meglátjuk – folytatta Jessica, mintha nem hallotta volna a bókomat.

– Ez valami elképesztő! – Túlzottan lelkes vagyok elkeseredett vezeklésem közepette, és ezzel valószínűleg ő is tisztában van.

– Köszönöm – mondta végül. – És mi a helyzet veled? Mikor jelenik meg a könyved?

– Nem, nem jelenik meg...

– Hogyhogy?

– Visszaautasítottam az ügynököt – magyarázom. Ó, milyen régi történet ez! És hányszor akartam már elmesélni neki! – Egyrésről nagy butaság volt, mert kellene a pénz. De most arra koncentrálok, hogy terapeuta legyek. Szeretnék lediplomázni és arra specializálódni, hogy fiatal nőknek segíthessek, akiknek elcseszték a férfiak az életét.

– Váó! Nem tudom, mit is mondhatnék erre, de abban biztos vagyok, hogy a könyved bestseller lett volna.

– Szerintem addig biztosan nem írom meg, amíg nem sikerül egy kicsit összeszedni magam.

– És nagyon szuper terapeuta leszel! Tudom, egyszer épp az ellenkezőjét mondtam, de az csak azért volt, hogy bántsalak.

A szavai gyógyírként hatnak. Jessica azon kevesek közé tartozik, akiknek a véleménye még mindig mérvadó nekem.

– Köszönöm, még elég sokat kell addig tanulnom, de... – Zavaromban a körmömet piszkálom, mert fogalmam sincs, hogy ezt megemlítsen-e. – Két teljes év terápia jár a kurzus mellé. Azt hittem, tinikoromban épp eleget jártam pszichológushoz, de most... Tekintve, hogy a legjobb barátnőmet meggyanúsítottam, hogy lefeküdt a pasimmal... Hát úgy érzem, nem lesz hiábavaló az a terápia. – Erőltetett nevetést hallatok, csak hogy érezze, mindent elkövetek, hogy jóvátegyem a dolgokat. Várom, hogy csatlakozzon hozzám, ő azonban lehajtja a fejét.

– Én tényleg flörtöltem Bennel – suttogja zavartan.

-Ó!

– Tudtam, hogy nincs esélyem, mert annyira beléd van esve, de mégis... Úgyhogy nem volt teljesen alaptalan a dühöd. Csak tesztelni akartam, hogy tetszem-e neki. Elismerem, hogy borzalmasan viselkedtem! Ez volt a legfőbb oka, hogy nem válaszoltam az üzeneteidre. És mert rá kellett jönnöm, miért talált be annyira, amiket a fejemhez vágta, miközben semmiről sem tudta...

– És? Mire jutottál? – kérdeztem és igyekeztem mélyeket lélegezni.

– Mindig haragudtam rád egy kicsit. Féltékeny voltam...

– Te voltál féltékeny *rám?*

– Hát persze! Hogy mennyire könnyen barátkozol, mennyire kedvelnek a lányok. Azok a lányok, akik engem *ki nem állhatták*. Ahhoz viszont nagyon értettem, hogyan kell a fiúkkal megkedveltetni magam. Azt hiszem, azért viselkedtem mindig úgy, ahogy... Ez volt az egyetlen erő, aminek a birtokában voltam. De amit ezek a fiúk műveltek velem, abból egy idő után rájöttem, hogy nincs itt szó semmilyen erőről – szípogeta Jessica, és megtörölte a szemét. – Neked bezzeg ott volt az a rengeteg csaj, akikkel mindent megbeszélhettél! Miközben nekem te voltál az egyetlen barátnőm! Fájt, amit mondtál, amit hittél rólam azok után, amit megosztottam veled... De leginkább az fájt, hogy igazad volt.

Képtelen voltam leállni. Még Ben jelenlétében sem sikerült. De esküszöm, csak ártatlan, szármalmas kis flörtölés volt, semmi több!

Kifújom a levegőt, és egy pillanatra behunyom a szemem. Átengedem magam a napsütésnek, és hagyom, hogy magával sodorjon az az ezernyi érzés, ami Jessica vallomása nyomán a hatalmába kerített. Dühös leszek, de szinte azonnal el is múlik, nyugalom, megértés veszi át a helyét. Amit ő mondott rólam, nem is túl messze ettől a pádtól, az legalább ennyire fáj. És az igazságtartalma égette belém a legmélyebb hegeket. Hogy egyszerűen képtelen voltam a dolgokat Jessica szemén keresztül látni. Csak ítékeztem az első bulitól kezdve. Annak ellenére, hogy sose mondtam ki semmit hangosan, ő ismert annyira, hogy tudta, miről mit gondolok. Használták, kidobták, megszégyenítették, félredobták a fiúk, aztán megint csak használták, félredobták és megszégyenítették. Meg kellett volna próbálnom megvédeni őt, de mindig csak magamat helyeztem a középpontba.

– Köszönöm, hogy mindezt elmondtad – nézek a szemébe.

– Nem haragszom rád. – Rámosolygok. – De értékelném, ha ez soha többé nem fordulna elő.

– Soha többé, abban biztos lehetsz! – mondja nevetve.

– És amit mondtál... abban igazad volt. Annyi mindenért kellene bocsánatot kérnem. Olyan sokszor hagytalak cserben! Mennyire önző voltam! És irigykedtem rád olyan dolgokért, amikért egyáltalán nem kellett volna. Annyira sokat gondolkoztam azon, amit mondtál, és hidd el, próbálok megjavulni.

– Köszönöm, hogy ezt mondod. Sokat jelent ez nekem! Bár komolyan nem értem, hogy lehettél *rám* féltékeny.

– Én meg azt nem értem, te miért irigyeltél engem!

Még közelebb csúszunk egymáshoz, míg a fenekünk már majdnem összeér, és hosszú idő óta először végre mindketten felszabadult nevetésben törünk ki. Újra összeölelkezünk, és újra sírunk. Az elveszett

évekért, az elszenvedett fájdalmakért, és mert annyira szeretjük egymást!

– Annyira menőnek hangzik, amit tanulsz – mondom, és megtörtöm a szememet.

– Ó, te jó ég, valóban nagyon menő! Találkoznod kellene pár csoporttársammal! Én még csak lassan jövök bele a dologba, épp most tanulom, hogy a férfiak miért bánnak így a nőkkel, erre ők már azzal jönnek nekem, hogy a gender valójában nem is *létezik*, és hogy az lehetsz, aki csak szeretnél, és még meg is gondolhatod magad... Néha nagyon öregnek érzem magam közöttük... És irigylem őket. El tudod képzelni, mennyivel egyszerűbb lett volna az életünk, ha tisztában lettünk volna ezekkel a dolgokkal?

Megszorítom a kezét, és megint eszembe jutnak az együtt átélt évek. Amiket ki kellett bírunk, amíg lányokból felnőtt nőkké cseperedtünk. Azok a napok az iskolában, amikor a fiúk dughatósági sorrendbe raktak minket! A bulik, ahol teljesen normális volt, hogy egy félig eszméletlen lányra rámásznak, és azt csinálnak vele, amit csak akarnak, később meg ribancnak nevezik. A slágerlistákat vezető karácsonyi dal, ami egy terhes nőről szólt, akit egy kocsi csomagtartójába gyömöszöltek, és levetették egy hídról. A nevetés, ahogy a fiúk a nemi erőszakról viccelődtek. Hogy akkoriban, ha kezünkbe vettünk egy újságot, az első, amit megláttunk, egy tizennyolcadik évét épp csak betöltött lány cicije volt, aki iskolai egyenruhában feszített, amitől még kiskorúnak nézett ki. És hogy a gyerekkori kedvenc filmjeinkben, amiken felnőttünk, és kívülről tudtuk minden egyes jelenetüket, mindig csak hibátlan, gyönyörű lányok szerepeltek, hogy aki nem volt olyan tökéletes, az rosszul érezte magát a bőrében. Hogy a magazinokban minden arról szólt, hogy utánozzuk a férfiak gesztusait, és hogy hümmögjünk, amikor leszopjuk őket, aztán könyveket írtak arról, hogy miként láncoljuk magunkhoz a pasikat azzal, hogy eljátszunk egy szerepet, amely nem is

hasonlít ránk. És hogyan legyünk XXS méretűek, hogy Atkins-diétázzunk, hogy 5:2-es diétázzunk, és hogy együnk káposztalevest, csináljunk léböjt kúrát. Hogy a rúdtáncórák tökéletesek arra, hogy fittebbek legyünk, és hogyha tényleg igazán menők akarunk lenni, akkor menjünk el egy sztriptíz bárba a pasinkkal. És hogy szexuálisan bántalmaztak minket, ha csak megcsókoltunk valakit a táncparketten, és hogy igazából ebbe bele se gondoltunk, amíg huszonévesek nem lettünk. Nem sejtettük, hogy talán ez mégsem volt így helyes... Ráadásul még irigyeltük is azokat a lányokat, akiket tényleg szexuálisan bántalmaztak a buliban, mert aznap épp nem minket választottak! Hogy a fiúk szóba sem álltak velünk, ha nem feküdtünk le velük azonnal. És rettegve sétáltunk haza a sötétben, mert mi van akkor, ha a legrosszabb dolog történik útközben. Ezért inkább hazakísértettük magunkat valamelyik fiúval, de aztán ők maguk jöttek fel a szobánkba, és ők tették meg a lehető legborzalmasabb dolgokat velünk, de most, ha rájuk keresünk a neten, akkor azt látjuk, hogy eljegyeztek egy feminista jelszavakat hirdető pólóban feszítő lányt, aki a feleségükként sem fogja soha felvenni a nevüket. És megtanultuk, hogy nem divat a testszőrzet, és bár rendkívül fájdalmas a procedura, felettébb felszabadító dolog harmincöt fontot fizetni azért, hogy megszabadítsanak tőle. És ha egyenetlenségeket láttunk egy híres nő testén, felkiáltottunk, hogy „nézd már azt a narancsbőrt!”, és vedd meg a húszfontos krémet, és akkor neked majd nem lesz! Figyelj, nehogy beletegyenek valamit az italodba! Ne igyál sokat, nehogy kiszolgáltatottá válj! Menj biztosra, ne szállj be jelöletlen taxiba! Ne hagyd, hogy hozzád érjenek, ha nem akarod! Nézd már azt a nőt az újságban, akinek több mint három pasija volt! Az egy ribanc! Ha egy pasi megfogja a segged egy szórakozóhelyen, az dicséret! Ha azt mondja, hogy ronda vagy, akkor valójában tetszel neki. Tudod le, hogy hány ártatlan férfit vádolnak meg nemi erőszakkal? Hát nem undorító? Sosem hazudj ilyen rémes dolgokat! Amúgy se fognak

hinni neked. Menj csak el fesztiválokra, ahol egyetlen női fellépő sincs, és próbáld meg jól érezni magad. Annyira béna vagy, hogy virágot tettél a hajadba! Menj csak el a moziba, és nézd meg, hogyan is gerjednek a férfiak, és hogyan segítenek ebben a nők, miközben kábé nulla ruhát viselnek, és megerőszakolják őket, meg meghalnak. Adjunk nekik érte Oscart! Úgy dugj ám, mint egy pornósztár! Csinálj nekem szendvicset! Ne legyél már ilyen hisztis! Fogd be! Tedd fel! Kenjél ránctalanítót! Senki se akar már dugni veled, Karén! Jaj, ne legyél már ilyen, csak vicceltem!

Ránézek Bridgetre, akit tetőtől talpig beterített a homok, de mit sem törődve ezzel, újdonsült pajtásával önfeledten belemerült a homokvárprojektbe. Építményük már majdnem az egész homokozót elfoglalja. Munkájuk lenyűgöző eredményét kiszúrta néhány közelben játszadozó gyerek, és mindegyik próbál csatlakozni az alkotókhoz. De a két kislány annyira koncentrált, hogy észre se veszik az őket figyelőket. Egészen addig, amíg a jövőben ez meg nem változik majd, és a figyelem hirtelen átformálja a játékuk stílusát, és azt, hogyan is néznek majd egymásra.

Szeretném, ha ezeknek a gyerekeknek már jobb lenne a világ. Félttem is őket. Bridget tényleg elképesztően gyönyörű.

Körülnézek, és egy csapat Jó Apát pillantok meg, akik hordozóban tartják babájukat a mellkasukon. Ők valószínűleg apasági szabadságon vannak, és micsoda hősök! Úgy állnak egymás mellett, mint a filmsztárok, és kialvatlanságról panaszkodnak. Kezdetnek jó. Azt hiszem, ezért is hálásnak kell lenni. De ahogy dumálnak, észreveszem, hogy Jessica gyönyörű lányát méregetik. Figyelik őt!

Szóval én a legjobb barátnőm kezét fogom, és elképzelem, mik is lehetnének mindezek nélkül. Hogy mennyi időt és idegeskedést vesztegettem el a férfiak figyelmére, miközben a kapcsolatam velük sosem lesz tökéletes, mert sosem lesznek képesek megérteni ezt az

egészet. Eszembe jut, hogy mindig csak akkor éreztem magam igazán biztonságban, ha csak ketten voltunk Jessicával.

– A fiataloknak biztosan könnyebb lesz – mondtam és körbenéztem a játszótéren.

– Igen, mindig ezt szajkózom nekik.

– De tartok tőle, hogy még rengeteget kell dolgozni ezen az ügyön.

– Én meg reménykedem, hogy egyre kevesebbet...

Ránézek Jessica kezére a kezemben, és elképedek ezen a csodálatos barátságon, amit minden nehézség ellenére mégiscsak sikerült megőriznünk. Egykor azt tanították nekünk, hogy a legnagyobb szövetségeseink egyben a versenytársaink és az ellenségeink is.

Ha ez igaz, akkor még elképesztőbb, hogy mi még mindig itt vagyunk egymásnak, hogy fogjuk egymás kezét.

– Tudom, hogy már mondtam, de muszáj megismételnem, hogy szeretlek – suttogom.

– Én is szeretlek.

A fejemet a vállán pihentetem, miközben az esküvőmről beszélgetünk. Meghívom a leánybúcsúra.

Ő elmosolyodik, és igent mond.

Egymás kezét szorítva nézzük, ahogy a lánya tovább játszik a homokozóban.

köszönetnyilvánítás

Ez nem az a könyv, amit eredetileg elterveztem, és amit egy olyan évben írtam, aminek meg végképp nem olyannak kellett volna lennie, amilyen lett. Én és a szerkesztőm egy zsúfolt étteremben délutáni tea közben beszélgettünk a regényre vonatkozó terveimről 2020 elején, és ez volt az utolsó alkalom, hogy találkoztunk. Utána két hosszú évig nem láttuk egymást. Ahogy bárki más, mi is naivan, teljes tudatlanságban élveztük az életünket, mielőtt térdre kényszerített volna bennünket egy halálos, az egész világra kiterjedő járvány.

2020 előtt karrierem java részében egy másmilyen gyilkos járvány ellen harcoltam – amely jóval kevésbé illik a hírekbe -, mégpedig a nők és a lányok elleni erőszak ellen. A Covid-19 előtti években olyan dolgokat tapasztaltunk meg mi, akik ezen a területen dolgoztunk, amiket globális ráébredésnek lehetett nevezni. Ezt a letaglózó problémát végre kezdték komolyan venni. A nők elkezdtek nyíltan beszélni, és még lelkesítőbb volt, hogy végre hittek is nekik. Hatalmas energiahullám és mozgósítás indult be, ami azzal az érzéssel járt, hogy végre eljutottunk oda, hogy a dolgok változásnak indulnak. És én figyeltem, ahogy a nők és a támogatóik szerte a világon kivonulnak az utcákra, és végre megosztják a traumáikat a MeToo hashtaggel. Aztán legnagyobb meglepetésemre az elkövetőket felelősségre vonták. A legutolsó emlékem, mielőtt még az egész világ karanténba vonult volna, hogy Harvey Weinsteint elítélték, ami pár évvel azelőtt még elképzelhetetlen lett volna. Emlékszem, néztem a híreket, és megéltem az eufóriát, hogy végre győzött az igazság. Aztán a szalagcímek már az Európán végigsöprő koronavírusról szóltak. A vírus térdre kényszerítette Kínát, majd Olaszországot. Aztán a Covid-19 elérte Angliát is, és azok, akik

voltak annyira szerencsések, hogy nem kulcsfontosságú ágazatban dolgoztak, bezárkóztak a lakásukba, és több idejük maradt, hogy végiggondolják a dolgokat.

És ez idő alatt valami nagyon furcsa dolog történt rengeteg nővel. Valami olyasmi, amiről nem igazán beszéltek nyilvánosan, néha csak elsuttogták WhatsApp-beszélgetéseken, amikor egymás hogylétre felől érdeklődtek. Megtanultuk, hogyan kell zoomolni meg banánkenyeret sütni, kitölteni a végtelennek látszó időt, és én azt láttam, hogy a karantén az az időszak volt, amikor a régmúlt eseményei – amiket a nők próbáltak erőteljesen figyelmen kívül hagyni vagy normalizálni – végre utolértek minket.

Abban az időben az emlékeink egyszerre törtek a felszínre. És az emberek ráébredtek, hogy az „A Dolog”, ami velük történt fiatalabb korukban, talán mégsem annyira oké. Hogy talán felért egy bűncselekménnyel. Hogy traumatizálta őket. Beszéltem egy barátommal, aki egy nemi erőszakkal foglalkozó jótékonyági szervezetben dolgozik, és ő mesélte, hogy elárasztották őket a hívások olyan incidensekkel kapcsolatban, melyek öt, tíz, húsz évvel azelőtt történtek. Felébredtünk ugyan, és a lakásunkba kényszerítve rájöttünk, hogy dühösek vagyunk. És én, miközben a világ örökre megváltozott, igyekeztem regényt írni, és rájöttem, hogy a saját történetem a nyomomban van – emlékek fiatalkoromból, melyeket már teljesen más aspektusból láttam. Ezért lett ez a regény kicsit más, kicsit borúsabb hangvételű, mint amit eredetileg terveztem a női barátság magasztalásáról. Teljes újratervezés történt. A kézirat valamiféle terjedelmes *megtisztulássá vált*, amit csak akkor fejeztem be, amikor kiszabadultunk a karanténból.

Köszönetét szeretnék mondani csodás szerkesztőmnnek, Kimberley-nek, hogy megingathatatlanul hitt ebben a könyvben, akkor is, amikor teljesen más irányba indultam el. Ez nem az a könyv, amit izgatottan

tárgyaltunk ki a sütemények felett teljes naivitásba burkolózva *a hírekben emlegetett vírussal* kapcsolatban. De büszke vagyok rá, és annyira örülök, hogy létrejött, mert ő bízott bennem!

És köszönet az amerikai szerkesztőmnak, Aprilnek is, aki végigvezetgetett Fern és Jessica útján. És köszönet Madeleine Milburnnek is, aki sosem kételkedik bennem, nem számít, hogy mennyire kételkedem saját magamban. Az ő bizalma engem is bátorrá tesz! És mindenkinek köszönet, aki az MM ügynökségnél, a Hoddernél vagy az MIRA-nál dolgozik az Egyesült Államokban, mert ők igazi szurkolóim voltak. Mindannyiukra hatalmas szükségem van a továbbiakban is, és nagy becsben tartom őket.

Még mindig a legnagyobb büszkeségem, hogy a Women's Aid nagykövete lehetek, egy olyan szervezeté, amire még nagyobb szükség volt a lezárások idején. Köszönet mindenért, amit teszték, hogy megvédjétek a nőket és a gyerekeket az erőszaktól, és köszönet mindenkinek, aki ebben a szektorban dolgozik. Egy nap remélhetőleg mi is megtaláljuk a vakcinát, ami minden problémánkra gyógyír lehet majd. De addig is hála istennek, hogy léteztek!

A világjárvány még inkább emlékeztetett rá, hogy mennyire fontosak nekem a szeretteim. Köszönet csodálatos szüleimnek és nővéreimnek. És neked, W – a férfinak, aki szeretett barátból férjjé, majd apává avanszált, miközben megírtam ezt a regényt. Tényleg te vagy a fény a legsötétebb időszakaimban. Szeretlek, és köszönöm, hogy mindig bátorítasz az írásra, a kockázatvállalásra, hogy mindig hiszel bennem, és hogy tolerálsz a megszállottságomat, például hogy vacsora közben leginkább komoly témákról szeretek veled beszélgetni. Te vagy a mindenem!

És köszönet az én kicsi C-mnek, remélem, jobbá és könnyebbé tudjuk neked tenni ezt a világot.

És végül köszönet a barátnőimnek. A lelkemnek. A kapcsolati hálónak, a bölcsességem pilléreinek, a sétáimnak a parkban, a nyolcperces hangüzenetek küldőinek. A tükreimnek, a legviccesebb, legnagyobb, legbátrabb nőknek a világon: Rachelnek, Emilynek, Emmának, Lisának, Beckynek, LorLornak, Ruthnak, Sarának, Tanyának, Lucy-nek, Katie-nek, Krystalnak, Alywynnak, Samnek, Ninának, Claire-nek, Sophie-nak, Louie-nak, Alexiának, Christie-nek és mindenki másnak, aki tiszta örömet és összetartást hozott az életembe. Örökre imádni foglak titeket!